

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

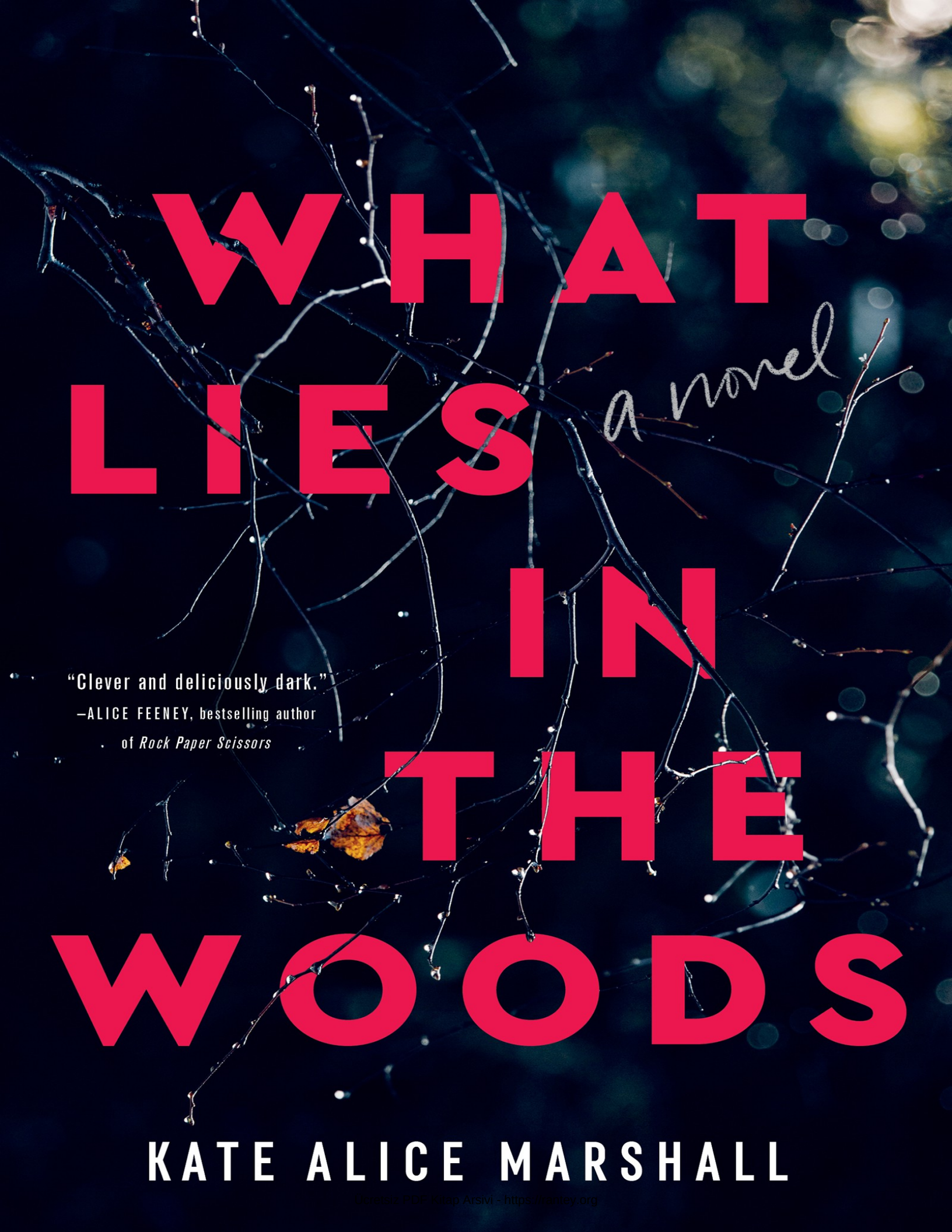
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

WHAT LIES *a novel* IN THE WOODS

"Clever and deliciously dark."

—ALICE FEENEY, bestselling author

of *Rock Paper Scissors*

KATE ALICE MARSHALL

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Ormanda Ne Yatıyor

KATE ALICE MARSHALL

FLATIRON
BOOKS

[Okumaya Başlayın](#)

[İçindekiler Yazar](#)

[Hakkında Telif](#)

[Hakkı Sayfası](#)

**Bu Flatiron Books e-kitabını satın
aldığınız için teşekkür ederiz.**

Özel teklifler, bonus içerik ve yeni çıkan
kitaplar ve diğer harika okumalar hakkında bilgi
almak için,
haber bültenlerimiz için kaydolun.

[Sign Up](#)

Veya

us.macmillan.com/newslettersignup
adresinden bizi çevrimiçi ziyaret edin

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için [buraya](#) tıklayın.

Yazar ve yayıncı bu e-kitabı size sadece kişisel kullanımınız için sağlamıştır. Bu e-kitabı hiçbir şekilde kamuya açık hale getiremezsiniz. **Telif hakkı ihlali yasalara aykırıdır. Bu e-kitabın okumakta olduğunuz kopyasının yazarın telif hakkını ihlal ettiğini düşünüyorsanız, lütfen yayıncıyı şu adresten bilgilendirin: us.macmillanusa.com/piracy.**

Ormanda sihir arayan tüm vahşi kızlar için

Küçük kızların içinde bir vahşi doğa vardır.

Onu zapt edemedik. Yağmurun büyüsunü ve ormanın tapınağını yarattı. Saçlarımız rüzgârda uçuşarak dar patikalardan aşağı koştuk ve ince ladin ve baldıran otlarının hâlâ endüstrinin çiğneyerek parçalara ayırdığı eski ormanlar olduğunu varsaydık. Kendimizi savaşçılara, kraliçelere, tanrıçalara dönüştürdük. Eğreltiotu yaprakları ve karahindibalar lapa ve iksirlere dönüştü ve ağaçlara büyülü sözler söyledik. Kendimize yeni isimler verdik: Artemis, Athena, Hekate. Konuşmalarımız şifreliydi, mektuplarımız ayrıntılı şifrelerle doluydu ve kendimize taşların anlamlarını öğrettik.

Yosun tutmuş dallardan oluşan bir gölgelik altında el ele tutuştuk ve birbirimize sonsuza dek söz verdik - sadece daha iyisini bilmeyecek kadar genç olanların kalbinde yanan bir tür sonsuzluk.

Sonsuzluk yazla birlikte sona erdi. Bir çılgılık, kanın şok edici sıcaklığı ve iki kızın yolda tökezlemesiyle sona erdi.

Leo Cortland hikâyeyi anlatırken, ilk başta sesin bir tür kuş ya da hayvan sesi olduğunu düşünmüştü. Spaniel cinsi köpeğinin kulakları dikildi ve dikkatle ağaçlara bakarak bir kez havladı.

Gerçek şu ki, sesin bir çocuğa ait olduğunu hemen anlamıştı. Anlattığı hikâye, neden o kadar uzun süre kıpırdamadan durduğunu kendine açıklamanın bir yoluydu. Neden spaniel sese doğru hamle yaptığında onu geri çekmiş, tasmaını yumruğuna dolamıştı. Kızlar, ikisi de vahşi gözlü, inleyen ve giysileri koyu kanla ıslanmış halde ormandan çıktıklarında neden dönmeye, diğer tarafa doğru yürümeye başlamıştı.

"Sana ne oldu?" diye sordu, hâlâ şoktaydı ve hâlâ kaçma dürtüsüyle doluydu.

Kızlardan biri titreyerek başını salladı, kollarını vücuduna sardı ama diğeri konuştu. Sesi boş ve kaybolmuştu. "Bir adam vardı," dedi ona. "Bıçağı vardı."

"Yaralandın mı?" diye sordu, keşke silahım yanımda olsaydı, keşke köpeğim ayakkabılarından başka bir şey için tehdit oluşturmazaydı.

"Hayır," dedi kız. Hikayeyi anlattığında Leo bu kısma takılırdı. Sanki gözlerinin ardında bir hayaletten başka bir şey yokmuş gibi kızın ona bakışı. "Ama arkadaşımız öldü."

Bu, hikâyenin sadece ve sadece Leo'ya ait olan tek kısmıydı; ondan sonrası herkese aitti ve her biri tekrar tekrar anlatacak farklı bir kısım bularak onu pürüzsüzleştirdi. Bazıları yardım bulmak için tökezleyerek yola çıkan ve yaşadıkları şoka rağmen saldırganın tutuklanmasını sağlayacak eşkali veren ikimizin cesaretinden bahsetti. Diğerleri ise canavarın kendisine odaklandı; onun kötülüğünden, acımasızlığından ve ruhunun karanlık köşelerinden büyülendi.

Ailemiz her zaman üç kızın ormana gittiğini ve sadece ikisinin çıktığını öğrendikleri andan bahsederdi; küçük bir kasaba olduğu için ve vahşi doğanın bizi nasıl çağırdığını bildikleri için, geyik patikalarında nasıl kaydığımızı ve dere kenarında tek boynuzlu atların izlerini nasıl aradığımızı bildikleri için bunların kendi kızları olduğunu hemen anlamışlardı.

Üçümüzün ormana gittiğini biliyorduk. Hangi ikisinin döndüğünü bilmeden.

Diğerleri ise sonuncumuzu bulan genç adamdan bahsetti. Cody Benham arama ekibiyle birlikte ormanda yürüyordu; çoğu silahlı, hepsi de öfkeli üç düzine kadın ve erkek. Devrilmiş bir ağacın çürümeye yüz tutmuş tümseğinin üzerinde sanki son gücüyle tırmanmaya çalışmış gibi yayılmış yatan küçük bedeni gördü. Yağmur üzerinden akıyor, kanlı su damlaları solgun parmaklarının ucuna kadar çizgiler oluşturunuyordu.

İlk başta seslenmedi. Onun yerine dizlerinin üzerine çöktü, tüm nefesi kesilmişti. Yüzünü onun soğuk yanağına bastırdı.

Parmakları ağaç kabuğuna doğru kıvrıldı.

Bazı insanlar, hala nefes alan o küçük kızı ormandan çıkardıklarında bunun bir mucize olduğundan durmadan bahsederler. Onun gücünü ve cesaretini övüyorlar. Televizyondaki görüntüyü, tekerlekli sandalyedeki kızın yanağındaki yara izinin ağaçtaki bir düğüm gibi kıvrıldığını ve savcı ona kendisini yaralayan adamın odada olup olmadığını sorduğunda nasıl başını salladığını hatırlıyorlar.

Hikayeyi tekrar tekrar anlattılar, ta ki hikayeyi sahiplendiklerini düşünene kadar.

Unutmaya çalıştık. Hikayeyi anlatmadık.
Gerçek olanı değil.
Hiçbir zaman.

Karşımdaki çift fotoğrafların olduğu dosyayı karıştırırken dikkatli görünmeye çalıştım ve takdirle mırıldandım. Normalde bunun iyiye işaret olduğunu söyledim -gelin adayının omuzlarındaki gerginlik ve bakmadığımı sandığında gözlerinin sürekli yüzüme kayması dışında.

Masanın üzerinde yüzüstü duran telefonum titredi. Kimin aradığını kontrol etme dürtüsüne direnerek telefonu elime almadan susturmak için düğmesine bastım.

Gelin kâğıt peçetesinin kenarıyla oynarken, "Portföyünüz gerçekten çok etkileyici," dedi. "Gerçekten."

"Bunu duyduğuma sevindim," diye cevap verdim, zihnimde bu buluşmayı kabul ederek ne kadar benzin kaybettığımı hesaplıyordum. Daha iyi bilmem gerekirdi. Damat benimle iletişime geçecekti, belirttiği şekilde, *Maddie*'ye web sitesini görüp görmediğini sorduğumda *bazı fotoğraflarını gösterdim*.

"Sadece," diye başladı ve durdu. Müstakbel kocası, çenesinde gamzesi olan ve saçına fazla jöle sürmüş, ciddi görünümlü genç bir adam, elini bileğine koydu.

"Bebeğim, bu tam da aradığın şey. Her zaman soluk fotoğraflardan şikayet ediyorsun. Renklerden korkmayan birini istiyordun."

Telefonum tekrar çalmaya başladı. "Bunun için üzgünüm," dedim ve arayanın kimliğini kontrol etmek için telefonu aldım. Liv. Aramayı tekrar reddettim ve çantama attım. Son kriz her neyse, ki her zaman bir krizdi, birkaç dakika daha beklemesi gerekecekti.

Gelin tekrar, "Sadece," dedi. Dudağını ısırды. "Özür dilerim, tamamen kötü görünmek istemem. Fotoğraflarınız gerçekten, gerçekten-"

"Etkileyici," diye bitirdim sözünü, gülümseyerek. Gülümsediğimde ağzımın sadece bir tarafı yukarı kalktı. İrkildi.

"Hadi Maddie," dedi müstakbel kocası -adını hatırlayamadım. Muhtemelen Jason'dı. Nedense genelde Jason olurdu. Beni bir sürpriz gibi ortaya atanlar, sanki partnerlerini utandırmak istercesine

Beni işe alıyorlardı. Fiyatlarımı üç katına çıkardığımdan beri bu durum çoğunlukla sona ermişti, bu da yara izlerimi acınacak bir kusur olmaktan çıkarıp sinirli çekiciliğimin bir parçası haline getirmişti.

"Her şey yolunda," ben ona güvence verdim. "Bugün senin düğün günün, Maddie.

Her şey mükemmel olmalı."

"Doğru," dedi, *anladığım* için rahatlamıştı.

"Ve eğer biri mükemmel değilse, onu orada tutmak zorunda olmamalısın," diye ekledim. Gülümsemesi duraksadı.

"Fiyatlarınız çok yüksek," diye tersledi, pembeleşerek. "Belki de onları düşürmeyi düşünmelisiniz. Daha fazla iş alabilirsiniz."

İçimi çektim. "Fiyatlarım yüksek çünkü işim gerçekten çok iyi," dedim, onun sözlerini papağan gibi tekrarlayarak. "Web sitemde fotoğrafımın ön planda olmasına özen gösteriyorum çünkü kimsenin ne kendi zamanını ne de benimkini boşa harcamasını istiyorum. Ve şimdi ikisini de yaptık."

Ayağa kalktım, dosyayı aldım. Kahveme dokunulmadan masanın üzerinde duruyordu ama sadece yirmi dakika geç gelmelerini beklerken zaman öldürmek için sipariş etmişim. "Umarım hayallerinin düğününü yaparsın Maddie. Jason, tanıştığımıza memnun oldum."

"Adım Jackson aslında," diye mırıldandı, gözlerini çenemden ayırmadan. Ben uzaklaşırken ona öfkeyle fısıldadığını duydum. Tam kapı kapanırken gözyaşlarına boğuldu. Kaldırımında durdum ve gözlerimi kapattım, bir nefes verdim ve kendime vücudumda yavaşça gerilen kasları gevşetmemi söyledim.

Maddie gibi gelinlerden daha kötü olan tek şey, toplantıya gittiğinde müşterinin bir "hayran" olduğunu öğrenmekti. Fotoğraflarımın değil elbette. On bir yaşındayken hayatımın dramatik hikayesinin hayranıydı.

Çantamdan telefonumu çıkardım. Liv mesaj bırakmamıştı ama bu şaşırtıcı değildi. Kaydedilmekten nefret ederdi. Kameralar yüzümüze dayandığında yeterince zaman geçirmiştik ve klipler hâlâ internette GIRLS FOIL SERIAL KILLER IN OLYMPIC FOREST ve SURVIVORS OF "QUINAULT KILLER" ALAN MICHAEL STAHL SPEAK OUT gibi isimler altında yaşıyordu.

O zamanlar Liv'in annesinin deyiimiyle "inatçı bebek yağları" ve küt kaküllerle daha da yuvarlaklaştırılmış yuvarlak bir yüzü vardı. Sonraki yıllarda, filizlenmiş ve zayıflamıştı ve sonra ortadan kaybolmaya devam etti.

Gömleğinden omurlarını sayana kadar eriyip gidiyordu. Tanınmak için kendisinden geriye bir şey kalmadığından emin oldu.

Böyle bir seçeneğim yoktu. Yanağımdaki yara izi, ağzımın köşesini sürekli çatık tutan sinir hasarı, bunlar saklayabileceğim şeyler değildi. Adımı değiştirmek beni bulan insanların sayısını azaltmıştı ama yara izlerimden asla kurtulamayacaktım ve onları gizlemeye çalışmayı reddettim. Saçlarımı kısa ve keskin kestiriyordum ve her zaman dümdüz fotoğrafımı çekiyordum. Tarzımı gözü kara olarak tanımlıyordum. En son terapistim dürüstlüğü bir zırh gibi kullandığımı söylemişti.

Sanki bir işaretmiş gibi telefon tekrar çalmaya başladı. Bu kez telefonu ben açtım ve Liv'i günün getirdiği krizden kurtarmak için kendimi hazırladım. "Selam Liv. Ne var ne yok?" Parlak bir şekilde sordum, çünkü başka bir şey olabilirmiş gibi davranmak yaptığımız işin bir parçasıydı.

Bir an sessiz kaldı. Onu bekledim. Önce küçük hıçkırık cümleleriyle geliyordu, sonra sel gibi akıyordu. Ve sonunda ona her şeyin yoluna gireceğini söyleyecek, ilaçlarını alıp almadığını soracak ve aramasının hiç umurumda olmadığına söz verecektim. Ve umursamadım da. Aramayı bıraktığı gün için çok daha fazla endişelendim.

"Naomi Cunningham'a ulaşmaya çalışıyorum," dedi hattın diğer ucundan bir erkek sesi ve ben şaşkınlıkla gözlerimi kırptım.

"O benim. Özür dilerim, seni başka biri sandım. Belli ki," dedim, nefesimi bırakıp rüzgârda savrulan saç tellerimi gözlerimden geriye doğru süpürerek. "Kim arıyor?"

"Adım Gerald Watts, Mağdur Hizmetleri Ofisi'nden. Alan Michael Stahl hakkında arıyorum."

Zihnim karardı. Beni neden şimdi arasınlar ki? Yirmi yıldan fazla olmuştu ama- "Serbest bırakıldı mı?" diye sordum. Cümledeki *şartlı tahliye* kelimesini hatırladım. *Yirmi yıl sonra şartlı tahliye olasılığı*. Ama yirmi yıl bir çocuk için sonsuzluk demektir. Panik, siyah küf gibi içimde çiçek açtı. "Bekle. Bizi çağırman gerekiyordu, değil mi? İfade vermemize izin vermeniz gerekiyordu, ya da-"

Gerald Watts hızlı ve sakin bir sesle, "Hanımefendi, Stahl serbest bırakılmadı," dedi. "Bundan daha iyi haberlerim var. O öldü."

"I-" Durdum. Ölmüştü. Ölmüştü ve hepsi bu kadardı. Her şey bitmişti. "Nasıl?"

"Kanser. Bunun ötesinde, özel tıbbi bilgileri paylaşmam mümkün değil."

"Diğerleri biliyor mu? Liv, yani Olivia Barnes ve-"

"Olivia Barnes ve Cassidy Green'e de haber verildi. Sana ulaşmakta biraz daha zorlandık. Adını değiştirmişsin." Bunu bir yargılama değil de sadece bir sebepmiş gibi söyledi ama ben kekeledim.

"kim anlayabilirsiniz, sakladığımdan değil ama rastgele aramaları falan azaltıyor," dedim. Yıllardır evime bir şeyler gönderen yabancılar vardı. Ya da kendileri geliyor, kapıyı çalıyor, mucize kızla tanışmak istiyor ve yüzüme bakıyorlardı.

"Seni suçlamıyorum," dedi. "Onun ölümü orada burada haber olacak. Mümkünse biraz izin almak isteyebilirsin. Rahatsız edilmeyeceğin bir yere git. İlginin azalması uzun sürmez."

"İyi olacağım. Yeni bir trajedinin ortaya çıkması ve herkesin dikkatini dağıtması asla uzun sürmez," dedim.

Onaylarcasına homurdandı. "Bayan Cunningham, eğer bir danışmanla görüşmek isterseniz, size sunabileceğimiz kaynaklarımız var."

"Neden bir danışmanla konuşmam gereksin ki?" Yüksek sesle, acı dolu bir kahkaha atarak sordum. "Mutlu olmalıyım, değil mi?" Bana saldıran adam ölmüştü. Dünyadaki kötülük biraz daha azalmıştı.

Gerald Watts nazikçe, "Bu tür şeyler pek çok karmaşık duyguyu ve zor anıyı gündeme getirebilir," dedi. Sesi büyükbabaya benziyordu, diye düşündüm.

"İyi olacağım," dedim ona, ama sesim zayıf, neredeyse robotik çıkıyordu. "Bana söylediğin için teşekkür ederim."

"Kendine iyi bak," dedi, kesin bir talimattı ve vedalaştık.

Kaldırımın kenarında durdum, ayak parmaklarım kenardan sarkıyor, ağırlığımı öne doğru sallanıyordu. Bu hisle ilgili bir şey vardı. Saldırıdan sonra sol kulağımdaki labirent zarında hasar oluşmuştu. Vertigo nöbetlerim vardı. Yıllar sonra, geçtikten sonra, böyle dururdum, neredeyse düşüyordum ve bu

acele etme hissi geri dönecekti. Ama kontrol bendeydi. Düşüp düşmeyeceğime karar veren bendim.

Gözlerimi kapattım ve kaldırımdan indim.

★ ★ ★

Mitch eve geldiğinde ikinci kadeh şarabımı içiyordum. Her zaman bir ofiste çalışmanın ruhu boğan dehşeti hakkında uzun bir söylevden önce gelen dramatik bir iç çekişle postacı çantasını bıraktı.

"Ne kadar boktan bir gün geçirdiğime inanamazsın," dedi ve ayakkabılarını tekmeleyerek buzdolabına doğru ilerledi. "Bridget her küçük şey için başımın etini yiyor ve Darrel *yine* hasta, bu da benim boşluğu doldurmam gerektiği anlamına geliyor. Kahretsin, buradaki her şey IPA. Çim kırpıntıları da içebilirim."

"Arkada bir porter var," dedim şarabımı yudumlarken ve duvara bakarken.

"Tanrı'ya şükür."

Mitch birayı açıp yanımdaki kanepeye uzanırken duvar dokusundaki desenleri seçtim. Mitch'i severdim. Mitch'i sevmemin bir nedeni vardı. Birazdan ne olduğunu hatırlayacaktım.

Parmağımı bardağımın kenarında gezdirerek onu inceledim. Saçları gözlerinin üzerine dökülmüştü, tam olarak bir santimetre bile saygın olamayacak kadar uzundu ve kirli sakalları da kusursuzdu. Eski kız arkadaşımın galeri açılışında tanışmıştık, "duygusal bir kara delik" olduğum için beni terk ettikten kırk sekiz saat sonra ve sonra onu desteklemek için hala katılmamı talep etmişti. Mitch bir tepsi dolusu süslü peynir çalmıştı ve biz de bir köşede saklanıp şampanya içmiş, masalar ve aydınlatma armatürleri hakkında sanki serginin kendileriymiş gibi sahte laflar etmiştik. Biraz zalimce ve kesinlikle aptalcaydı ama eğlenceliydi. *Bu adam*, diye düşünmüştüm, *pisliğin teki*.

Ben de tabii ki onunla eve gittim.

"Düğün sanayi kompleksi nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Peki," dedim. Durakladım. "Hayır, değildi. Gelin yüzü parçalanmış bir fotoğrafçı istemedi."

"Kaltak," dedi kesin bir ifadeyle. "O insanlarla vaktini boşa harcıyorsun."

Aşağı yukarı ona söylediğim şey buydu. Ama ondan gelmesi başka bir anlam ifade ediyordu. "Bugün zaman kaybıydı," diye kabul ettim. Her şey çok uzakta gibi geliyordu.

"Sen bundan daha iyisin," dedi Mitch. Eli dizime düştü, başı kanepenin arkasına yaslandı. "Yani, Tanrım. Gerçek bir yeteneğin var. Ve zamanını 47 numaralı Ekstrüde Düğün Ürünü için harcıyorsun."

"Yaptığım işi seviyorum," dedim

sertçe. "Bu sana yakışmıyor."

"Tamam." Bu tartışmayla ilgilenmiyordum, bir daha olmaz.

"Tüm o kadınlar mükemmel bir gün geçirmek için yanıp tutuşuyor. Ben evlenmeyi hayal bile edemiyorum. Sadece hayal etmeye çalışıyorum, sen ve ben mihrapta, smokin ve kabarık beyaz elbise, ve bu tam bir parodi gibi. Ne anlamı var anlamıyorum. Ya sen?"

"Seninle evlenmenin bir anlamı olduğunu sanmıyorum, hayır," diye cevap verdim ama o çoktan yoluna devam ediyordu. İşle ilgili şikâyetlerimize geri dönmüştük; fotokopi makinesinin sıkışmasıyla ilgili bir şeydi.

"Yani, *Tanrım*, bu iş beni öldürecek," diye inledi sonunda sakinleştiğinde.

Bardağım boştu. Sehpanın üzerindeki şişeye uzandım ve onun da boş olduğunu fark ettim.

"Onu kendi başına mı cilaladın?" Mitch alttan alta çürümüş bir yargıyla eğlenerek sordu.

"Bugün eski bir arkadaşım aradı," dedim.

"Kötü haber mi?" diye sordu. Duruşu değişti, bana doğru eğildi. İki parça rahatlık, bir parça açlık. Yazarların sorunu buydu. Yaralarınızın şeklini hissedebilmek için tırnağınızın kenarını kabuklarınızın altına sokmaktan kendilerini alamazlardı.

Yara izlerim yarım düzine karakterin derisine çoktan tırmanmıştı. Bazen onları metafora dönüştürüyordu -bir kıza arızalı bir kalp, bakması için çatlak bir ayna veriyordu- ama bu hikayeleri okurken, parmak uçlarının karnımda, göğsümde, kollarımda, yüzümde düğümlemiş doku kümesini izlediğini her zaman hissedebiliyordum. Başta izin almıştı ama bir süre sonra hikâyeyi en az benim kadar sahiplenmiş gibiydi.

En azından ona söylediğim kısımları.

"Liv'di," dedim.

"Spirallerinden birini daha mı yaşıyorsun?" Mitch bilerek sordu.

Kıllandım. Mitch'in onu tanıyormuş gibi konuşmasından nefret ediyordum. Hiç tanışmamışlardı bile. "Aslında onunla konuşmadım," dedim. Daha fazla şaraba ihtiyacım vardı. Başladığımda şişe henüz dolmamıştı ve kenarları köreltecek kadar sert vurmuyordu.

Mitch elime uzandı. Ayağa kalktım ve mutfığa doğru yürüdüm, bir şişe daha kırmızı şarap aldım ve tirbuşonu aramaya koyuldum. Alan Stahl ölmüştü. Asla dışarı çıkamayacaktı. Asla peşimden gelemeyecekti.

Söz . Hüküm giydikten sonra hücre arkadaşına dışarı çıkıp boğazımı keseceğini söylemişti. Bir yanım hep onun kapıma gelmesini, yirmi yıl önce yarım bırakılmış işi bitirmeye hazır olmasını bekliyordu.

Bıçağı folyonun kenarına dayadım ve döndürdüm. Bıçak kaydı, ucu başparmağıma saplandı. Nefesimin altında küfrettim ve tirbuşonu folyonun içinden geçirerek mantarı dışarı çektim. Şarap bardağın içine aktı ve kenarlara sıçradı. Şişe bardağa çarptı ve neredeyse devriliyordu, sonra Mitch onu benden kaptı, elimi tuttu ve yukarı doğru çevirdi.

"Naomi, kanaman var," dedi.

Baktım. Başparmağımdaki kesik düşündüğümde daha derindi ve her şey -şişe, bardak, tirbuşon, tezgah- kanla kaplanmıştı. Elimi Mitch'ten kurtardım ve başparmağımı ağızma soktum. Bakırımsı tat dilimin üzerinde gezindi ve bir anda ormana geri döndüm, ormanın balçık kokusu kanımın metalik kokusuyla kaplanmıştı, ağaçlardaki kuşlar aşağıda ölmekte olan kızı umursamadan uçuyor ve ötüyorlardı.

Hatırladığımda, kendimi yukarıdan, yerde sürünürken, kendimi o kütüğün üzerine sürüklerken hayal ettim. Acıyı hatırlamıyordum. Zihin böyle bir acı duygusuna tutunmak için inşa edilmemiştir.

"Bana bak. Naomi, hadi ama. Yüzüme bak," dedi Mitch, sanki morarmamdan korkuyormuş gibi çenemin alt tarafına nazikçe dokunarak. Gözlerine güçlükle baktım. "İşte buradasın. Neler oluyor? Liv'le konuşmadıysan-"

"Neden aradığını biliyorum," dedim. Yutkundum. Yüksek sesle söyleyene kadar benimdi. O zaman bu hikâye Mitch'e, onun anlattığı herkese ve onların anlattığı kişilere de aitti. Ama elbette hikâye zaten sayısız kişiye aitti -Cassidy, Liv, Cody Benham ve bunu ilk öğrenen gazeteci her kimse, yarın gazetelerde dipnot olarak "QUINAULT KATİLİ" diye bir haber çıkacaktı. HAPISHANEDE ÖLÜR.

"Naomi. Yine sürükleniyorsun," dedi Mitch. Onu bu yüzden seviyordum. Şimdi hatırladım.

"Alan Stahl öldü," dedim. "Kanserden. Hapishanede öldü. O öldü." Eğer bunu doğru şekilde söyleyebilirim, her şey anlamlı olacaktı. Her şey yerli yerine oturacak ve ben de nasıl hissetmem gerektiğini bilecektim.

"Aman Tanrım. Bu harika bir haber!" Mitch sırtımdan omuzlarımı tuttu. "Naomi, bu çok iyi. Yani, yirmi yıl daha her gün işkence görmesini tercih ederdim ama ölmesi en iyisi. Bunu kutlamalısın."

"Biliyorum. Sadece biraz karışık," dedim yanından geçerken. Bir mutfak havlusu aldım ve başparmağıma bastırdım. Kanama çok kötü değildi. Yakında duracaktır.

"Çok fazla travma yaratıyor olmalı," dedi bilge bir baş hareketiyle. İşte bu yüzden ondan hoşlanmıyordum.

"Neler yaşadığımı benden iyi biliyormuşsun gibi konuşmayı keser misin?" Koridordaki dolaba doğru yürüdüm ve tek elimle bir sargı bezi aradım.

"Başına gelenleri hiçbir zaman gerçekten işlemedin. İşinizde bundan uzak duruyorsunuz. Bununla yüzleşmen gerekiyor. Bu mükemmel bir fırsat. Bunu gerçekten için ihtiyacınız olan katalizöre dönüştürün. Bir dizi otoportre yapabilirsin ya da-

"Tanrı aşkına Mitch, bırakır mısın şunu?" Dedim. Yara bandı paketini buldum ve bir tanesini çıkarırken kolumun altında tuttum. Mitch yardım etmek için hamle yaptı ama ben döndüm ve vücudumla onu engelledim. "Yaşadığım travmayı sanata dönüştürmek istemiyorum. *Senin* de benim travmamı sanata dönüştürmeni istemiyorum."

"Birbirinin aynısı gülümseyen insan görüntüleri üretmeyi ve hiçbir zaman anlamlı ya da önemli bir şey yaratmamayı mı tercih ediyorsunuz?" diye sordu.

Dolabın kapısını çarparak kapattım. "Evet. Eğer iki seçeneğim bunlarsa, gülümseyen insanları alacağım. Onlar birbirinin aynısı değil, fotoğraflar da öyle. *Mutlular*, bu yüzden benden aşağı olduklarını düşünüyorsun. Ama ne var biliyor musunuz? Bu, çok daha fazla insan için, para ödemeyen ve size katkıda bulunanların kopyalarını bile göndermeyen belirsiz bir dergideki bir hikayeden çok daha fazla şey ifade ediyor." Bu niyetlendiğimden daha sertti ama geri adım atmadım. Vazgeçemezdim. Ormanda körlemesine koşuyordum ve avcı arkamdaydı. Sadece ileri gidebilirdim.

"İşimi bu kadar az bilmiyordum," dedi Mitch sert bir sesle.

"Oysa ben senin benimkini ne kadar az düşündüğünü gayet iyi biliyordum," diye karşılık verdim. Sonra elimin topuğunu alnıma bastırdım. "Özür dilerim. Bunların hiçbirini söylememişim gibi davranabilir miyiz?"

"Çok fazla stres altındasın." Tercümesi: Açıkça kurban olabileceği bir zamanda bu konuyu açacak bir zaman bulacaktı. Ama kollarını bana dolamasına ve başımı göğsüne yaslamasına izin verdim. O yatıştırıcı sesler çıkarıp saçlarımı okşarken, başparmağım zonklayarak elimi garip bir şekilde kıvırdım. "Hadi gel. Hadi içelim. Tüm sorunlarımızı çözer."

Biraz güldüm, teslim oldum. Bir içki içerdim, kavga etmezdik, Stahl ölü kalırdı, geçmiş geçmiş olarak kalırdı ve hiç kimse gerçeği bilmek zorunda kalmazdı.

Sonra duydum, hafif *bir vızıltı, vızıltı, vızıltı*. Telefonum çantamda çalışıyordu. Dar koridorda Mitch'in yanından manevralarla geçtim ve son zil sesinde telefona ulaştım. Liv, bu sefer gerçekten Liv.

"Hey," dedim toparlanmaz, Mitch geliyordu.

"Naomi. Bütün gün arayıp durdum," dedi Liv endişeyle. Onu koltuğunun köşesine kıvrılmış, uzun siyah saçlarını parmağına dolamış bir halde hayal edebiliyordum. "Duydun mu?"

"Stahl hakkında mı? Evet. Duydum."

"Öldüğüne inanamıyorum." Sesi çok geliyordu.

"Biliyorum. Liv, bekle."

Mitch odanın diğer ucunda çok rahat bir şekilde duruyordu. *Bir dakika* parmağımı kaldırdım ve koridordan geçerek yatak odasına girdim, kapıyı arkamdan kapattım.

"İyi misin?" Kapı kapandığında sessizce sordum. Eğer ben berbat durumdaysam, Liv'in nasıl dayandığını hayal bile edemiyordum. "Cassidy'yle konuştun mu?"

"Birazcık. Mesaj attı. Ben... önce seninle konuşmak istedim," dedi Liv dikkatle.

"Stahl hakkında mı?" Ben sordum.

"Hayır. Tam olarak değil." Sakinleştirici bir nefes aldı. "Bir şey yaptım."

"Liv, beni biraz korkutuyorsun," dedim ona. "Ne demek bir şey yaptım? Ne yaptın?"

Sözleri içime işledi, keskin ve acımasız. "Persephone'u buldum."

Kutuyu yıllardır açmamıştım. Birkaç taşınma, çeşitli erkek ve kız arkadaşlar ve üç terapist boyunca, kutu bir dolabın ve sonra bir diğerinin arkasında kalmış, lekeler ve ezikler biriktirmişti.

Kapağın köşesi yarılmıştı ve açtığımda parmaklarım tozlanmıştı. Kutunun büyük bir kısmı okulun hastanede bana teslim ettiği yorganla kaplıydı; her bir öğrenci ve öğretmenimin geçmiş olsun dilekleriyle imzaladığı kumaşlardan bir kare. Belli belirsiz dezenfektan kokuyordu ve bir kenarında donuk kahverengiye dönüşmüş bir kan lekesi vardı.

Öldürüldüğün için üzgünüm, diye yazmıştı Kayla Wilkerson. *Neredeyse* küçük bir şapka ile eklenmişti.

Kartlar da vardı. Bazıları aynı sınıf arkadaşlarımdan, bazıları yerel halktan, çoğu da tamamen yabancılardan. Bundan çok daha fazla kutuyu doldurmuşlardı ama yıllarca suçluluk duygusuyla hepsini sakladıktan sonra bir avuç dolusu alıp geri kalanını çöp poşetlerine tıkmıştım ve bu sırada nefesimi tutmuştum.

Kartların altında bir dosya vardı. Makalelerin hiçbirini okumadan sayfaları karıştırdım. Hepsini ezbere biliyordum. Hastanede ve sonrasında çekilmiş fotoğraflarım da vardı. Bazıları enstantane, bazıları profesyoneldi ve hiçbirinde kendimi tanıyamadım, hatta ben olduğumu bile bilmiyordum.

Arkada üçümüzün bir fotoğrafı vardı. Diğer ikisinin kasvetli kıyafetlerine bakılırsa duruşma günlerinden birinde çekilmiş olmalıydı: Cassidy cilalı Mary Janes'leriyle, Liv ise dantel yakalı bir elbiseyle - kilisede giydiğinin aynısı. Bense solmuş bir Bugs Bunny tişörtü ve dizleri delik bir kot pantolon giyiyordum. Bu daha erken olduğu anlamına geliyordu. Kısa bir süre sonra, birisi babamı kenara çekmiş ve ona akan paranın bir kısmının -bağışlar, benim yaptığım birkaç röportajdan ve babamın yaptığı birçok röportajdan gelen para-bana düzgün kıyafetler almak için harcanması gerektiğini söylemişti. Cassidy'nin babası Koca Jim, tüm paranın bir vakıfta toplanmasını ve babamın ikiz alışkanlıkları olan içki içmek ve kırık dökük eşyaları biriktirmek yerine benim bakımına ve tıbbi faturalarıma gitmesini sağlayan kişiydi.

Gülümsüyorduk. Biri bize bunu yapmamızı söylemiş olmalıydı, çünkü bunu kendiliğinden yaptığımızı hayal bile edemezdik. Cassidy'nin yüzünde belediye başkanının fotoğraf çekirtmeye alışkın kızının parlak ve pratik gülümsemesi vardı. Liv'in gülümsemesi ise ağzının kenarlarını zorlukla çekiştiriyordu, elleri birbirine düğümlenmiş ve ayakları bileklerinden çaprazlanmıştı. O dönemdeki fotoğraflarda her zaman belirsiz bir görünümü vardı. Saldırıdan sonraki haftalarda ilk büyük spirale girmişti, ancak hala bir teşhis için uğraşıyorlardı ve ilaçlar henüz doğru değildi, bu da onu kendisinden koparmıştı.

Ve tabii ki gülümsemem acınacak haldeydi. Yanağım hâlâ sargılıydı - muhtemelen asıl yaradan değil, hasar gören sinir ve kasları onarmaya çalışan ve en iyi ihtimalle yarı başarılı olan ameliyatlardan birinden. Yüzümün bir tarafının aşağı doğru çekilmesi beni daha sempatik göstermekten başka bir işe yaramamıştı. Tekerlekli sandalye de öyle. Çoğunlukla ağrı ve yorgunluk nedeniyle sürekli olarak kullanmamam birkaç ay daha sürecekti.

Bazen uyuyamadığımda onları sayardım. On yedi yara izi. Bıçak on yedi kez içime girmiş ve tekrar geri çıkmıştı. Nasıl hayatta kaldığımı hala anlayamıyordum. İnsanlar yıllar boyunca bana kutsanmış, cesur, kararlı, vahşi olduğumu söylemişlerdi. Ben hiçbirisi gibi hissetmemiştim. Hayatta kalmak bir olasılık ya da bir kavram olarak aklımın ucundan bile geçmemişti. Ormanın zemininde sürünerek ilerlemiştim çünkü kan kaybından bitap düşmüş beynimde acıdan uzaklaşmaya çalışıyordum, sanki yeterince uzaklaşırsam onu geride bırakabilirdim gibi.

Bıçak yaralarından biri kalbimin yan tarafını sıyırmış, atriyal duvarı tam olarak delmemişti. Bir milimetre daha derinde ya da daha sağda olsaydı, her şeye rağmen acıdan kurtulabilirdim.

Kapı açıldı. Mitch köpek gibi içeri girdi. "Özür dilerim," dedi ve halının üzerinde yanıma bağdaş kurarak oturdu. "Haklısın. Ben bir pisliğim. Tamamen işe yaramaz. Beni affedebilir misin?"

"Tamam," dedim ve sonra ona hızlı bir gülümseme gönderdim. Eğer sesim yarım yürekliymişim gibi çıkarsa, *lütfe beni affet* yalvarışını ne kadar sürerse sürsün devam ettirecekti. "İşe yaramaz değilsin ve bir pislik de değilsin."

"Evet, öyleyim. Korkunç bir erkek arkadaşım." Başını omzuma yasladı. Sarktım. Onu daha iyi hissettirecek enerjim yoktu.

Ama yapmazsam bütün gece bunu sürdürür, sözde başarısızlıkları için kendini azarlardı.

"Sorun değil," diye yatıştırdım. "Çok streslisin ve seni terslememeliydim."

"Özür dilerim," dedi tekrar. Parmak uçları kolumdan aşağı inip avucumun içinde oynadı ve ben gözlerimi kapattım. Neyim vardı benim? Mitch beni seviyordu. Benim için en iyisini istiyordu. Neden onu eskisi gibi seve miyordum? "Persephone kim?" Mitch sordu.

İrkilerek sarsıldım ve Mitch'in elime, parmaklarıma dolanmış bileziğe baktığını fark ettim. Kutunun dibindeydi. Onu aldığımı bile fark etmemiştim. Basit bir şeydi: Rengi solmuş naylon bir ip, bir halka şeklinde düğümlemiş ve harfler neredeyse okunamayacak kadar solmuş ve yontulmuş plastik alfabe boncuklarıyla dizilmişti. Ama tam olarak değil.

"Hiç kimse," dedim. Bileziği kutuya geri attım, fark etmeden aldığım için rahatsız olmuştum. *Sana daha fazlasını anlatamam. Telefonda olmaz, demişti Liv.*

"O zaman neden onun bileziğini aldın?" diye sordu biraz gülererek. "Dur tahmin edeyim. İlkokul aşkı. En iyi arkadaşın. Bebek bakıcın."

"O şeyin neden orada olduğunu bile bilmiyorum," dedim. Ondan uzun zaman önce kurtulmalıyım. Dosyayı, kartları ve yorganı tekrar kutuya tıktırdım. O kutudaki şeyler Chester'dan ayrılırken yanıma aldığım son eşyalarımıydı. "Belki de hepsini atmalıyım. Hayatıma devam etmeliyim."

"Biliyor musun, sana ne kadar harika biri olduğunu söylediğimi sanmıyorum," dedi Mitch. "On bir yaşındaydın ve bir seri katili içeri tıktın. Senin tanıklığın olmadan Stahl'ı yakalayamazlardı. Sen ufacık tefecik bir baş belasıydın ve bence bunu kutlayan şeylere tutunmak hiç de kötü bir şey değil."

Başımı salladım. Cesur değildim, sadece itaatkârdım ve korkuyordum. Stahl'dan değil ama başarısız olmaktan. Polis, savcılar ve diğer herkes bana defalarca bunu yapmam *gerektiğini*, her şeyin benim sorumluluğumda olduğunu söylemişti.

Hepimiz Stahl'ı teşhis etmiştik, ama Liv ve Cass'in tanık kirliliğiyle ilgili soruları vardı. Genel tarifler vermişlerdi.

ama resmi kimlik tespitinden önce Stahl'ı haberlerde görmüşlerdi. Televizyonda yayınlanan tutuklama sırasında bilincim yerinde değildi, lekelenmemiştim. Üçümüz de ifade verirken, en çok benim sözlerim önemliydi. Bunu yapmak *zorundaydım*. Aksi takdirde kurbanlarının hiçbirisi adalete kavuşamayacaktı ve o kötü, çok kötü bir adamdı ve onun serbest kalmasını istiyor muydum?

"Bir süreliğine eve gideceğim," dedim. Kelimeleri yüksek sesle söyleyene kadar emin değildim.

"Ev mi? Chester'ı mı kastediyorsun? Neden?"

"Bilirsin işte. Babamı gör. Liv ve Cassidy'yi gör."

"Bu mantıklı," dedi başını sallayarak. "Başa dön. Tam daire ve tüm bunlar. Biraz kapanış yap."

Onu buldun da ne demek? Sana

söyleyeceğim, ama sadece yüz yüze.

Geri dönmeyeceğim.

Bunu ona borçluyuz.

"Kapanış. Evet, öyle bir şey. gibi bir şey."

Anaokulunun ilk gününde tanıştık. Bu elbette tamamen kaçınılmazdı; Chester İlkokulu'nda her sınıf için sadece bir sınıf vardı. Olivia Barnes ve Cassidy Green'in arasındaki ön sıraya oturduğumda, iki karşıt ordu arasındaki hendek olduğumun farkındaydım.

Cassidy'nin babası Koca Jim, Chester'ın belediye başkanıydı ve kasabadaki son faal değirmenin sahibiydi. Aslında tüm ilçedeki son değirmenlerden biriydi. Chester hala BU EV KERESTE DOLARLARIYLA DESTEKLENMEKTEDİR yazılı tabelaların asılı olduğu bir kasabaydı ama bu tabelalar giderek yalan olmaya başlamıştı. Bunun suçlusu, adil olsun ya da olmasın, Marcus Barnes ve karısı Kimiko gibi insanlardı.

Kimiko bir biyolog, Marcus ise bir çevre avukatıydı ve ikisi birlikte Chester'ın nefret ettiği her şeyi temsil ediyorlardı. Kasabaya taşındıktan sonra, bir sabah uyandıklarında kapılarının önüne bırakılmış, boynu kırılmış bir benekli baykuş buldular. Kasabadaki aile restoranında yemek yerken lastikleri kesilmişti ve Kimiko birden fazla ırkçı ve müstehcen telefon almıştı.

Gerçek şu ki, onlar geldiklerinde Kuzeybatı Pasifik'teki tomrukçuluk endüstrisi için bolluk dönemi sona ermişti. Chester istese de istemese de Olympic Ulusal Ormanı baykuşlara aitti ve bunu sağlayanlar Marcus ve Kimiko Barnes değildi. Ama ölmekte olan bir kasabanın kederi ve korkusu mantığı umursamıyordu. Liv o ilk güne zaten dışlanmış olarak başlamıştı.

Kimse benden ya da ailemden onun ailesinden nefret ettiği gibi nefret etmiyordu ama ben de en az onun kadar dışlanmıştım. Ailesi boşanmış bir kızdım. Kıyafetlerinde delikler olan ve bayat kokan bir kızdım. Annem terk edip gitmiş bir hoppa, babam ise barda yarı zamanlı bir işte zar zor çalışabilen tembel bir ayyaştı ve kimse benim daha iyi biri olmamı beklemiyordu.

Chester'daki tüm çocuklar arasında Liv ve ben belediye başkanının kızıyla arkadaş olma ihtimali en düşük olanlardık. Ama nedense Cassidy Green bize şöyle bir baktı ve ailesinin şaşkın bakışları arasında bizim

en iyi arkadaş olacaktık. Teneffüs geldiğinde onunla oynayacağımızı ilan etti ve biz de itiraz edemeyecek kadar şaşırdık. Yetişkinler araya girmeye çalıştılar, oyun randevularına götürmeyi reddettiler ve Cassidy'ye belediye başkanının kızı olarak iyi bir arkadaş edinme sorumluluğu konusunda nasihat verdiler ama çok geç kalmışlardı-Cass bizi sahiplenmişti.

Çok geçmeden arkadaşlığımız düpedüz vahşileşti. Birbirimizi görmemizi yasakladılar ve ailelerimiz merhamet edene kadar tükürdük, pençeledik ve ormana gizlice girdik. Sonunda, bizi ayrı tutmaya çalışmaktan vazgeçtiler. Cassidy de böyleydi. Aklına bir fikir geldi ve onu ele geçirdi. Cassidy Green bir şeye karar verdiğinde, dünyada onu caydırabilecek hiçbir güç yoktu.

Persephone'yi keşfeden ben olabilirdim ama onu bizim yapan Cassidy'ydi.

Liv ve Cass'le sabah onda buluşmayı kabul etmişim, bu da Mitch uyanmadan evden kaçmak anlamına geliyordu - dün gece yaşananlar düşünüldüğünde bu da bir avantajdı. Chester'a dönüşümü "belgelemek" için benimle gelmesini önermesiyle başlamış ve hızla kaçınmaya çalıştığım kavgaya dönüşmüştü. Bazı kötü şeyler söylemişim -bazılarında ciddiymdim, bazılarını ise sadece onu yaralamak için söylemişim. O da karşılığında benim bütün suçlarımı sıraladı.

Ve şimdi gitmişim. Aslında *onu* terk ettiğimi söylememişim. Ama geri dönmeyeceğimi biliyordum. Kasabaya doğru yuvarlanırken bağlarımı koparmış hissediyordum. Bunun iyi bir şey olup olmadığından emin değildim. Mitch ve ben birbirimiz için doğru kişi değildik ama ben de yalnız kalmakta hiç iyi olmamıştım.

Ayrılmandan bu yana geçen yıllar içinde Chester değişime uğramıştı ama kasabadan geçerken bunu anlayamazdınız - en azından yakından bakana kadar. Dükkânlar aynıydı; bakkalın her ay fazladan birkaç dolar kazanma umuduyla vitrininde antikalar sergilemesi ve kafenin yakınlarda çekilmiş kısa bir süre popüler olmuş ama artık unutulmuş bir filmin temasını taşıması dışında. Bakkal, "yağmur ormanı" kelimesini tam anlamıyla anlamayan yürüyüşçüler ve kampçılar için yağmur pançolarının reklamını yapıyordu

ve Ana Cadde'de park etmiş arabaların çoğunun camlarında milli park kartları vardı.

Biz büyürken, Cass'in bir yetişkin olarak Chester'da yaşayacağını söylediniz size gülerdi. Meğer şaka ona yapılmış ama anladığım kadarıyla mutluydu. Kapıyı un bulaşmış önlüğüyle ve bir kulağından sarkan kulaklıklarla açtı. Beni fark ettiğinde yüzü dümdüz bir sırıtışa büründü ve ben daha gerilemeden beni kucakladı.

"Naomi! Erkencisin," ve geri çekilip nefes almamı sağladı. "Harika görünüyorsun."

Saç yumağı gibi görünüyordum. Platin rengi saçlarını toplamış ve tertemiz makyajıyla ev ve bahçe dergilerinden fırlamış gibiydi. Önlük, saten rengi bordo bluzunu ve pantolonunu koruyordu. Acaba bir iş toplantısı mı vardı, yoksa hep böyle mi görünüyordu?

"Beklediğimden daha iyi zaman geçirdim. Umarım bir sorun çıkmaz" dedim.

Bir elini çırttı. "Merak etmeyin. İşte, beni takip edin, kurabiyelerim çıkmak üzere. Ayakkabılarını kapıda çıkar."

İtaat ettim, onları düzgün bir sıra halindeki topuklu ayakkabıların, yürüyüş ayakkabılarının ve bir çocuk için boyutlandırılmış sevimli küçük babetlerin yanına bıraktım. Amanda şimdi kaç yaşında olacaktı? Sekiz, dokuz? Cass üniversitedeki son yılında hamile kalmıştı - onun ve benim benzer başa çıkma stratejilerimiz olduğu ortaya çıktı, ama ben doğum kontrolü konusunda daha şanslıydım.

Üniversite son sınıftaydı. Amanda neredeyse on iki yaşındaydı. Yıllar nereye gitmişti?

Ev tertemizdi. Taze çiçekler şömineyi süslüyordu. Fotoğraflar çerçevelenmiş ve özenle dizilmişti. Her yıl için anne ve kızın resmi bir portresi vardı, Amanda annesinin küçük bir karbon kopyası olarak büyüyordu, bir Noel kartı bile göndermeye zahmet etmeyen babanın fenotipik bir azarlamasıydı.

Ben mutfağa vardığımda Cass kurabiyeleri çıkarmış ve tepsiyi soğuması için bir kenara koymuştu. "Okuldaki kermes," diye açıkladı. Bana el salladı

Mutfak adasındaki şık çelik çivilere benzeyen ve aşağı yukarı o kadar rahat olan taburelerden birine doğru.

"Dur tahmin edeyim. Sen Okul Aile Birliği başkanısn," dedim, bunun bir iltifat mı yoksa alay mı olduğundan emin değildim. Belki ikisi de.

Burnunu kırıştırdı. "Tanrım, hayır. Zamanım yok. Kulübe her boş dakikamı ve daha fazlasını yiyor. Düğün sezonunu kapatıyoruz, yani kafası kesilmiş tavuk gibi koşturup duruyorum. Bu hafta sonu gelinin babası beni günde üç kez arıyor, yemin ederim. Tam bir kontrol manyağı."

"Akraba ruhu mu?" Alaycı bir şekilde sordum. Bu tür müşterilerden payıma düşeni almıştım. Hatta bir keresinde Cass için bile, beni pansiyonun özel düğün fotoğrafçısı olmam için zorlamıştı. Harika bir gelir kaynağı olabilirdi ama Chester'a o kadar çok gidiş gelişi kaldıramazdım.

Burun kırıışıklığı geri döndü. "Oh, sus."

"Pardon, az önce 'Oh, sus' mu dediniz?" İnanılmaz bir kahkaha boğazımda düğümlenerek sordum.

Homurdandı. "Bu misafirperverlik işini çok uzun zamandır yapıyor olabilirim."

"En son ne zaman 'siktir' dedin?" Ona sordum. "Düşündüm de, sen en son ne zaman *gerçekten*..." Kaşlarımı ona doğru salladım.

"Çok uzun zaman oldu," dedi, eski Cass sırtarak. Fırından çıktıktan sonra temizlik yapmakla meşguldü, un ve şeker küvetlerini düzgünce istifliyor, granit tezgâhtaki son lekeleri de siliyordu. Kulübeyi devraldığında pürüzlü taraflarını cilalamıştı - burayı bir başka on yılın çökmekte olan, yapısal olarak sorgulanabilir bir kalıntısından gelişen lüks bir kaçış noktasına dönüştürdü. Ama bir bakıma Cass başından beri böyleydi: Kendini tamamen önemsemeye karar verdiği şeylere adamıştı, bu kendini dönüştürmek anlamına gelse bile.

Bir zamanlar ben onun projesiydim. Hayattaki misyonu beni canlı ve nispeten bütün bir şekilde mezun etmek olmuştu ve onsuz bunu başaramazdım. Bir yanım şimdi tüm dikkatini ona vermiş olan bu hayatı kıskanıyordu.

"Peki. Bunun ne hakkında olduğunu biliyor musun?"

Cass sordu. "Liv sana söylemedi mi?"

"Tek söylediği bunun önemli olduğuydu," diye yanıtladı Cass.

Tereddüt ettim. Liv'in Cass'e değil de bana söylemesi garip gelmişti ama o söylemeseydi Chester'a gelmezdim. "Belki de Liv'in buraya gelmesini beklemeliyiz."

"Naomi." Cass bana seviyeli bir bakış attı. "Neye bulaşmak üzere olduğumu bilmem gerek. Eğer bu Liv'in kuruntularından biriye-"

"Değil," dedim, tam olarak hissetmediğim bir güvenle. Liv'in ilaçları çoğu zaman sakın kalmasını sağlıyordu ama bu bir garanti değildi.

"Emin misin?"

Omuz silktim. "Liv'i bilirsin."

İçini çekti ve tezgâhtaki birkaç kırıntıyı avucunun içine süpürdü. "Herkesten daha iyi. Hadi ama. Ne olursa olsun gafil avlanmayı hak etmiyorum."

Parmağımı sol bileğimin iç kısmından aşağıya doğru kayan yara izi boyunca gezdirdim. Bu Stahl'a ait değildi. Persephone'a aitti.

"Liv onu bulduğunu söyledi," dedim sessizce.

"Kim?" Cassidy sordu. Cevap vermedim. Cassidy tıslayarak nefes aldı. Bunu yüksek sesle söylememe gerek yoktu. "Onu buldu da ne demek?"

Bir omzumu kaldırdım. "Telefonda ayrıntı vermek konusunda nasıl olduğunu bilirsin."

"Çünkü NSA kesinlikle Olivia Barnes'ın özel konuşmalarıyla ilgileniyor," dedi Cass ısırgan bir ses tonuyla ve sonra söylediklerinden hemen pişman olmuş gibi başını salladı. Hayal kırıklığına uğradığı için onu suçlayamazdım. Zaman zaman daha kötülerini de söylemiştim. "Bunun Stahl'la ilgili olduğunu sanıyordum. Bu olayı kutlamak için bir araya gelmekle ilgili. Eğer bilseydim-"

"Onu ," dedim.

"Bunun zamanı değil," dedi. "Hadi ama, şimdi mi? Herkes Stahl hakkında konuşurken mi? Ve şehirdeki şu podcast adamı-"

"Ne podcast'çisi?" Şaşkınlıkla sordum.

Şaşırmış görünüyordu. "Seni aramadı mı? Listenin başında senin olacağını düşünmüştüm. Şu ciddi gerçek suç programlarından birini yapıyor. Stahl hakkında ya da bölümlerden biri Stahl hakkında ya da gibi bir şey. Ben yapmadım.

gerçekten dinlemedim çünkü ona zaman ayırmadım. Yine de her türlü insanla konuşuyor."

"Bu konuda koca bir kitap yazacaksın ama röportaj vermeyeceksin öyle mi?" Kuru bir şekilde sordum.

Tam da ilgi azalıyor gibi görünürken, Kitap ortaya çıktı. İddiaya göre saldırının birinci ağızdan anlatımı, davanın merkezindeki üç cesur kızla yapılan kapsamlı görüşmelerle oluşturulmuştu. Yazar aslında üçümüzden sadece Cass ile konuşmuştu ama bu gerçek kitabın kapağında yer almıyordu.

"Biliyorsun bu benim değil ailemin fikriydi," dedi. "Tüm bunları yeniden yaşamak benim için de pek hoş olmadı." Tezgahın üzerindeki kurumuş bir şeyi karıştırdı, gözlerime bakmadı.

Ellerime baktım. Bazen saldırıya uğrayanın ben olduğuma seviniyordum. İnsanlar yaşadığım travmayı anlıyordu. Derimde açıkça görülebilen izler bırakmıştı. Ama Liv ve Cass'in izlemek zorunda kalmaları, kendilerini sessiz ve gizli kalmaya zorlamaları, bazı açılardan daha da kötüydü.

Kapı zili çaldı. Cass yerinden sıçradı. "Ben bakarım," diye teklif ettim, tabureden kaymaya başlamıştım bile. Koridora geri döndüm, Amanda gençleştikçe zaman fotoğrafların arasında kayboluyordu. Kapının yanındaki buzlu camdan Liv'in bulanık hatlarını görebiliyordum. Sokağa bakıyor, gergin bir şekilde ağırlığını değiştiriyordu.

Kapıyı açtım ve birisinin cevap vermesine şaşırmış gibi arkasını döndü. Koyu kahverengi gözleri iri ve şaşkıncı. Babasının güçlü çenesine ve annesinin kabarmaya meyilli siyah saçlarına sahipti. Gülümsemeye başladı. "Geldiniz," dedi.

"Sana yapacağımı söylemiştim," diye hatırlattım onu nazikçe azarlayarak.

Tereddüt ettim, dokunuşumu hoş karşılayacağından emin değildim. İçeri adımını attı ve ben de kollarımı nazikçe ona doladım, kendimi envanter çıkarırken buldum; inceydi ama zayıf sayılmazdı. Huzursuzdu ama geri çekildiğinde sabit ve net bir bakışa sahipti. Tırnakları yırtılmamıştı ve dudaklarını karıştırmıyordu ki bu onun için nadir görülen bir durumdu. Omuzlarımda taşıdığım gerginlik biraz olsun hafifledi.

"İyi görünüyorsun," dedim ona ve bunda ciddiymdim.

Yüzünü buruşturdu. "Deli gibi görünmediğimi mi söylüyorsun?"

"Hayır, demek istediğim kendine bakıyor gibi . Ve her zaman öyle değilsin, bu yüzden fark ettiğimde sinirlenmene gerek yok."

"Kendine her zaman mükemmel bir şekilde baktığın gibi mi?" diye sordu bana şüpheci bir bakış atarak.

"Kapa çeneni," dedim ona ve güldü, çenesi uzun boynunu ortaya çıkarmak için yukarı doğru eğildi, gözleri parladı. Bu anlarda çok güzeldi, bizim Olivia'mız.

"Liv! Seni *yıllardır* görmemiş gibiyim," dedi Cass mutfağa döndüğümüzde ve onu Olivia'ya benim yaptığının aynısını yaparken yakaladım. Sarılmak için yaklaştı ve Liv'i yanımdan düzgünce çekip aldı. "Neredeyse kapı komşusu olduğumuz halde bu nasıl oluyor? İkinize bir şey getireyim mi? Su? Yemek yediniz mi?"

Sesi çok parlak, gülümsemesi çok genişti. Sözcüklerin ardında endişeli bir tını vardı. Benim de sinirlerim gerilmişti, kopmaya hazırdım ama ikimiz de Liv'i zorlamamamız gerektiğini biliyorduk. Bu sadece onun içine kapanmasına neden olurdu.

"Hiçbir şey, teşekkür ederim," dedi Olivia. Dudağını ısırды, parmakları kot pantolonunun dikişiyle oynuyordu.

"Neden hepimiz oturmuyoruz ve bize bunun ne hakkında olduğunu anlatabilirsin," dedim nazikçe.

Olivia taburelerden birini aldı, ben de onun yanına oturdum. Cass adanın diğer tarafında durmuş, kollarını gevşekçe kavuşturmuştu. Ana tavuk moduna geçme dürtüsünü dizginlediğini söyleyebilirdim - her zaman bizi korumuş, kurtarılmaya ihtiyacımız olduğunda ilk adım atan o olmuştu. İkimizin arasında, yıllar boyunca onu meşgul etmiştik.

Olivia nefes aldı. Konuşurken ellerini birbirinin üzerinde gezdirdi, sesi canlı ve heyecanlıydı. "o yaz olanları geride bırakmaya çalıştığınızı biliyorum," diye başladı. "Hakkında konuşmadığımız şeyler var. Ve neden konuşamadığınızı da anlıyorum. Ama bu değişti, değil mi? Stahl artık öldü. Dışarı çıkmayacak, çıkamaz." Duraksadı ve bize baktı.

Elimi Liv'in elinin üzerine koydum ve sözsüz bir şekilde devam etmesi için onu teşvik ettim. Saçlarını sinirli bir şekilde kulaklarının arkasına sıkıştırdı ve gözlüklerini yukarı kaldırdı, bir an için yeniden on bir yaşındaymış gibi görünmesine olan bir tik.

"Onu üç yıl önce aramaya başladım," dedi Olivia hızlı hızlı konuşarak. "İlk başta hiçbir şey bulamadım. Ama birkaç ay önce şansım yaver gitti. Onu buldum. Persephone'yi buldum." Bize muzaffer bir edayla baktı.

"Bulacak ne var?" Cass kabaca sordu. "Onu bıraktığımız yerde duruyor."

"Demek istediğim bu değil," dedi Olivia başını hızla sallayarak. "BEN- BEN

."

"Onun kim olduğunu bulmuşsun," dedim. Olivia minnettar bir ifadeyle başını salladı ve

Gülümsedi.

Cass granit üzerindeki aynı noktayı başparmağının yanıyla ovuşturdu. Çenesi o kadar ki tendonlarından biri parladı. "Bu konu hakkında konuşmamalıyız."

Olivia'nın gülümsemesi küçük bir kaş çatmaya dönüştü. "Onun bir ailesi var. Onu arayan insanlar. Ne olduğunu bilmeyi hak ediyorlar-" Cass aniden başını kaldırarak, "*Dur*," dedi. Gözleri harcanmamış yaşlarla parlıyordu. "*Dur*.

Bu konuda konuşmayacağımız konusunda anlaşmıştık. Onun hakkında.

Konuşmayacaktık.

asla."

"*On bir* yaşındaydık," dedim. On bir yaşındaydık ve Persephone'den birine bahsedersek başımıza geleceklerden korkuyorduk. Mesele sadece insanların onu sır olarak sakladığımızı öğrenmesi değildi. Mahkeme de vardı.

Polis ve savcılar bize şunu aşlamışlardı: Eğer jüri yanıldığımızı düşünmek için herhangi bir nedene sahip olursa, savunmaya bizi güvenilmez gösterecek herhangi bir yol verirse, Stahl yaptıklarından kurtulacaktı - bana ve tüm o kadınlara. Tek bir hata yaparsak dışarı çıkacağına ve peşimize düşeceğine ikna olduğumu hatırlıyorum. Yıllarca kâbuslar gördüm, odamda olduğundan ve işimi bitirmek üzere olduğundan emin olarak uyandım.

Persephone hakkındaki gerçeği bilselerdi, bizim tuhaf, kötü küçük yaratıklar olduğumuzu düşünürlerdi ve öyleydik de. Hangi küçük kız öyle değildir ki? Tabii ki sessiz kalacaktık.

Ormanda yatanlardan, o güzel kemiklerden hiç kimseye bahsetmemiştik.

Olivia inatla, "Ona borçluyuz," dedi.

"Ona hiçbir şey borçlu değiliz. Bizim onunla hiçbir ilgimiz yok..." Cass eliyle geniş bir işaret yaptı. "Bunlardan herhangi biri."

"Demek ki söylememek için bir neden yok," diye belirttim, ama midem korkuyla sıkılmıştı. Persephone'nin adını bilmek istemiyordum. Onun kim olduğunu bilmek istemiyordum.

Cass dudağını ısırıldı. "Yirmi yıldan fazla oldu. Persephone'nin eve dönmesini bekleyen biri varsa, şimdiye kadar çoktan vazgeçmiştir. Bunca yıldan sonra bunun gerçekten kimseye bir faydası olacak mı?"

"Bilmek istemez miydin? Ya kaybolan Amanda olsaydı?" Olivia sordu.

Cass eliyle gözlerini kapattı. "Siktir. Tabii ki isterdim. Ama Liv, bu o kadar basit değil. Bu ortaya çıkarsa Amanda'nın hayatı olur sanıyorsun? Bu beni mahveder. İnsanlar yirmi yıl boyunca bir *cesedi* saklayan bir kadının sahibi olduğu bir pansiyonda iş görüşmesi yapmak istemeyeceklerdir. Düğün rezervasyonu konusunda da iyi şanslar Naomi."

"Öyle olmayacak," dedi Olivia, sesi umutsuzluğa dönüşmüştü. "Tanrım, sesim berbat geliyor. Para için endişelenirken..." Cass'in sesi boğuldu. "Ama ciddi Liv. İnsanlar soru sormaya başladığında ne olur sanıyorsun? Hiçbirimizin dünyanın o ormanda *tam olarak* ne olduğunu bilmesini istediğini sanmıyorum. Ya da sonrasını," diye ekledi yumuşak bir sesle ve beni sabit bir bakışla süzdü.

"Belki de bunu yapmalarının zamanı gelmiştir," diye cevap verdim, sesim kısıktı.

Sakinliği bozuldu. "Tabii ki her şeyi havaya uçurmaktan yanasın. Pisliği temizlemek için etrafta dolaşmak zorunda kalan asla sen olmazsın."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Bu, hayatında hiçbir şeyi düzeltmeye çalışmadığın anlamına geliyor. Sadece kırıp döküyorsun ve gidiyorsun," dedi Cass. Sesinde tenimi çığ hissettiren dikenli bir öfke vardı. "Bizi arkanda bıraktın. Amanda seni hatırlamıyor bile."

"Kaçmak istediği için onu suçlayabilir misin?" Olivia sordu.

"Biz çocuktuk. İnsanların çocukluklarında boktan şeyler vardır. Önemli olan bunları geride bırakmaktır," diyor Cass.

"Evet, kesinlikle geçmişe gitmişsin. Ailenin eski evinden iki blok ötede miyiz?" Öfkem onunkine uyacak şekilde alevlenerek sordum.

"Boktan bir erkek arkadaşla yaşamak ve senden daha mutlu olan insanların fotoğraflarını çekmek daha mı iyi?"

"Siktir git, Cass."

"Sen de Naomi."

Birbirimize ters ters baktık. Sonra başını sallayarak güldü. "Seninle kavga etmek çok kolay. Her zaman öyleydi."

Ben de gergin bir kıkırdama çıkardım. Çocukken de sürekli kavga ederdik. Çabuk kavga eder ve çabuk üstesinden gelirdik. O zamanlar bile içgüdülerim en ufak bir provokasyonda saldırıp kaçmak yönündeydi ve Cass her zaman beni yakalayıp aramızı düzelten kişi olmuştu.

Cass doğruldu ve tezgâha doğru yürüyerek yarı boş bir beyaz şarap şişesini yerinden aldı. "Ben içiyorum. Kim benimle?" Saate bir göz attım. Neredeyse 10:15.

"Cass-" diye başladı Olivia.

"*Yalnız* içmiyorum," dedi ve hepimiz için kadehler aldı. Onları ortaya koydu ve her birine bir yudum doldurdu. bir yudum aldı, gözlerini kapattı ve bardak ağzından bir santim ötede duruyordu. Sonra gözlerini açtı, berrak ve sakindiler. "Dinle Liv. Ne yaptığını anlıyorum, gerçekten. Gerçekten anlıyorum. Onu orada bırakmak doğru değil. Ama bunu yıllardır düşünüyorsun. Sadece birkaç dakikamız vardı. Arayı kapatmak için bize biraz zaman ver, tamam mı?"

"I-" Olivia başladı.

"Bir şeyleri çözmek için zamana ihtiyacımız var," diye ısrar etti Cass. Destek almak istercesine dikkatle bana baktı. "Sonuçlarını düşünmek zorundayız."

Şarabımdan bir yudum aldım. Liv haklıydı, birilerine Persephone'den bahsetmenin zamanı çoktan . Dışarıda birileri onu arıyor olmalıydı. Onun yasını tutuyor.

Ama bu bir hevesle yapılacak bir şey değildi. Düşünmek için zamana ihtiyacımız vardı.

Düşünmek için zamana ihtiyacım vardı. Çünkü Cass haklıydı, insanların ormandaki o günle ilgili çok fazla soru sormasını istemiyordum. Persephone hepimizin paylaştığı bir sırdı ama benim de kendi sırlarım vardı.

"Lütfen," dedi Olivia, gözleri kucağında sabitlenmişti. Göğsümde bir ağrı vardı. Tam olarak nefes alamıyordum.

"Biraz ara verelim," dedim, bunun için kendimden nefret ederek. "Cass haklı.

Bu işe gözü açık girdiğimizden emin olmalıyız." Olivia küçük bir baş sallaması yaptı. Kendi içine kapanmıştı.

Cass içini çekti. "Özür dilerim Liv. Bunu başımıza sen açtın ve... belki de haklısın ve zamanı geldi. Ama bunu yapmaya karar verirsek, *akıllıca* davranalım. Bazı telefon görüşmeleri yapabilirim, bir avukatla konuşabiliriz ve en azından kendimizi bir tür sorumluluk altına sokmayacağımızdan emin olabiliriz. Tamam mı?"

"Tamam." Neredeyse hiç ses çıkmadı, o kadar sessizdi ki. Gözlerini tezgâhın hizasına kaldırdı ve bu bile muazzam bir çaba gibi görünüyordu. Suçluluk duygusu içimde kaygan bir şekilde ilerledi. "Adını öğrenmek ister misin?"

Cass hemen "Hayır," dedi ve ben de buna sevindim. Çünkü ben de istemiyordum. Onun Persephone olarak kalmasını istiyordum. Bir efsane, bir hikâye olarak kalmasını. Sırrımız olarak kalsın. Bir ismi olduğu anda, onun bir insan olduğunu kabul etmek zorunda kalacaktık.

Ormanda bulduğumuz kemiklerden ve onlardan yaptığımız büyüden daha fazlası olduğunu.

Ondan sonra önemsiz şeyler hakkında konuştuk. Cass'in kızı Amanda, pansiyon, benim işim. Liv sessizce oturup başparmağının dibindeki deriyi karıştırırken Cass ve ben konuşmaya devam ettik. Sonunda elimi koluna koydum.

"Gitsem iyi olacak," dedim. "Liv, seni eve bırakabilir miyim?" "Şimdiden mi?" Cass sordu, her şeyden çok mecburiyetten. Biz de Hepsi de gergin toplantıyı sona erdirmek için can atıyordu.

"O yolculuktan yorgun düştüm ve gerçekten uğrayıp babamı görmeliyim," dedim.

"Yakında konuşacağız," diye söz verdi Cass ve bizi bırakmadan önce ikimizi de kucakladı. Elini kolumda uzun süre tuttu ve bana çok iyi tanıdığım bir bakış attı. *Liv'in iyi olduğundan emin ol* bakışı. Beni bırakmadan önce son bir kez kolumu sıktı.

Liv peşimden geldi ve yorum yapmadan yolcu koltuğuna oturdu. Orada oturmuş, kurumuş deri parçasını karıştırıyordu. Liv araba kullanmazdı. Yapamadığından değil, sadece nefret ettiğinden. Chester civarında yolun kenarında başı öne eğik, düşünceli bir şekilde yürürken sık sık görülürdü.

Motoru çalıştırdım. "Özür dilerim," dedim.

"Ne için?" diye sordu.

Omuz silktim. "Hepsi için."

"İşinizi kaybetmek istemediğinizi biliyorum ama-"

"Konu bu değil," dedim. Konunun içine bile girmemiştim. Tek gelir kaynağım olan işim üzerinde yaratabileceği etki konusunda endişelenmem gerekirdi ama itibarım her zaman kontrolüm dışındaki şeyler tarafından kazanılmıştı. Bunların herhangi birinde söz sahibi olduğum fikri bana biraz saçma geliyordu.

"O zaman neden?" Liv sordu.

Liv'in evine giden çakıllı yoldan sola döndüm ve önce cevap vermedim. "O gün, ormanda. O gün..."

"Hangi gün olduğunu biliyorum," dedi Olivia nazikçe ve beni cümleyi bitirmek zorunda kalmaktan kurtardı.

"Stahl'ı gördün." Bunu bir soru değilmiş gibi söyledim. Sanki cevaba ihtiyacım yokmuş gibi.

"Sen de öyle," dedi, kaşlarının arasında küçük bir çizgi belirdi.

"Doğru," diye cevap verdim, sestem çok iç çekerek. "Doğru. Tabii ki."

Sağ elinin parmakları karşı kolunun pazularına gömüldü. Benim yokluğumda daha da vahşileşen ağaçlara baktı. Gençliğimizin kasabası, evcilleştirmeye çalıştığı orman tarafından yutuluyordu. "Bunu yapmalıyız," diye fısıldadı.

Marcus ve Kimiko'nun arabasının sonunu kapatan metal kapının önünde durdum. Direklerin üzerine gizli güneş panelleri tünemişti ve şifreyi girmek için bir ped vardı. Biz çocukken kapıyı tutan bir zincir ve asma kilit vardı ve Marcus çoğu gece ön odada kucığında silahıyla otururdu. O zamandan beri işler sakinleşmişti ama paranoya alışkanlığı devam ediyordu.

Bu korku bir kez vücudunuza girdiğinde, birinin sizi öldürmek istediği bilgisi, asla tamamen gitmez.

Araba rölantide çalıştı. Liv'e haklı olduğunu söylemem gerektiğini biliyordum. Bu sırrı yeterince uzun süre saklamıştık. Ama araba yolculuğundan, tartışmadan ve yıllarca Liv'in adı telefonumda her görüldüğünde yarı yarıya bir kriz olasılığı olduğunu bilmekten yorulmuştum. Bana ihtiyacı olduğu bir yerde sıkışıp kalmıştı ama yanında olmama izin vermiyordu.

İçimde verecek bir şey kalmamıştı. Bugün yok.

Bileğine hafifçe dokundum. Liv'e dokunmamın tek yolu buydu - dikkatlice, kaçacağından korkarak. Kırılacağımızdan korkuyordum.

Gözlerinde karanlık ve tuhaf bir şey vardı, üzüntüden çok öfkeye benziyordu ama tam olarak da öyle değildi. "Yarın burada olacağım," dedim, daha önce defalarca söylediğim ritüel sözler.

"Ben de öyle," diye cevap verdi. Bunun gibi binlerce aramayı bir sözle bitirmiştik. *Bir asla* değildi, ama *bugün değildi* ve o günleri birbiri ardına sıralayabilirdik, görmek için yeterince uzun süre dayandığımız bir gün doğumu alayı.

Elimi geri çektim. Biraz ürperdi ve bir süre sessiz oturduk. "Seni yukarı kadar götürmemi ister misin?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Yürümek işime yarayabilir." Kapıyı açtı ve dışarı çıktı, uzun uzuvlarını teker teker açtı, kendi teninde nasıl yaşayacağını tam olarak bilmiyormuş gibi her hareketine dikkat etti. Elini kapının üzerine koyarak durakladı. "Seni seviyorum Naomi," dedi aynı dikkatle.

"Ben de seni seviyorum," dedim ona, kelimeleri karşılık vermediği bir gülümsemeye asarak. Kapıyı itti ve kapıya doğru yürüdü, birkaç pratik hareketle kendini kapının üzerinden attı. Virajı dönüp ağaçların arasında kaybolana kadar arkasından baktım.

Gerçek yarına kadar bekleyebilir, dedim kendi kendime. Birkaç saat daha sırlarımızın şüpheli rahatlığına sahip olabilirdik.

Babam şehrin dışında, benim büyüdüğüm ve benden önce onun büyüdüğü evde yaşıyordu. Her zaman bir enkazdı. Büyükbabamın tek yeteneği ağaç kesmek, çöp toplamak ve çocuklarını görmezden gelmekti. Babam üç çocuktan ikisine sahipti ama maaş çeki getirene değil, bu yüzden ev yıllar geçtikçe daha da kötüleşti, özellikle de annem çekip gittikten sonra; ondan, benden ve çoktan öldüğünü fark edemeyecek kadar inatçı bir kasabadan bıkmıştı.

Paslanmış bir Chevy Impala da ön bahçedeki sürüye katılmıştı. Hurda metal yığınları, kırılmış tel kesme makineleri, çatlamış küvetler ve bükülmüş bisikletler -her tamir edip satabileceği şeyler- mülk sınırına doğru bir adım kadar ilerlemişti ama bunun dışında ev aynı eski evdi.

Yolda park etmiş olan polis arabası yeniydi: Yan tarafında CHESTER POLICE DEPARTMENT yazan siyah bir SUV. Chester Polisi evimizi sık sık ziyaret etmezdi; babam sarhoş olup posta kutusuna çarptığında ya da ben hırsızlık, kavga ya da küçük vandalizm suçlarından yakalandığımda birkaç haftada bir gelirlerdi.

Ön kapı açıldığında kenara park ettim. Chester PD ceketini giymiş kısa boylu siyah bir kadın dışarı çıktı. Beni görünce geri çekildi.

verandaya çıktı ve el salladı. İçimde bir batma hissiyle oraya doğru ilerledim.

"Naomi Shaw sen misin?" diye sordu yaklaştığımda. Beklediğimden de kısaydı ama benim üç katımı kaldırabilecek gibi görünüyordu.

"Cunningham," diye düzelttim.

"Anlıyorum," dedi, gözleri yara izime takılmıştı. "Az önce babanla konuşuyordum."

"Başınız sağ olsun," dedim. " oluyor? Bir şey mi yaptı?"

"Daha çok hiçbir şey yapmamış gibi," dedi. "Buraya üçüncü gelişim ve bana üçüncü kez yaşanabilir bir yer haline getirmek için çalışacağına dair söz verdi. Hiçbir ilerleme görmedim ve artık görmezden gelebileceğim noktayı geçti. İşler düzelmek zorunda. Hızla."

"Sana iyi şanslar," dedim, ellerim arka ceplerimde topuklarımın üzerinde geriye doğru sallanırken. "O ev yıllardır bir felaket."

"Bu çok tehlikeli," dedi. "Açık bir yürüyüş yolu yok. Acil servislerin ona yardım etmek için içeri girmesi gerekirse, bunu yapamazlar."

O kadar da kötü değildi, değil mi? O evin içini beş yıldır falan görmemiştim. Son geldiğimde bir hurda yığınıydı, ama etrafta dolaşabiliyordun.

"Ne olmuş yani? Kınanacak mı? Sadece soruyorum çünkü bana ne söylerse söylesin, tüm gerçek bu olmayacak ve neyle karşı karşıya olduğumu bilmek istiyorum." Ses tonumu rahat tuttum. Kendimi bağırsakları elle çıkarılan bir balkabağı gibi hissediyordum, tırnaklarım içimi tırmalıyordu. Bu er ya da geç olacaktı. Ama *daha sonra* olduğu sürece, ikimiz de bunu görmezden gelebilirdik. Her birimiz diğerinin günahlarını kararlilikla görmezden gelerek kendi yolumuzda ilerleyebilirdik.

"Henüz resmi bir şey yapmadım ama en azından yapısal bir hasar olmadığından emin olmak ve yaralanırsa ya da yangın çıkarsa acil müdahalenin içeri girebilmesi için yeterince temizlenmesi gerekiyor. Ona bunu bildirmeden önce otuz gün süre verebileceğimi söyledim."

"Çok cömertsiniz." O zaman bununla başa çıkmak için bir ayım vardı. "O üç hafta önceydi."

"Tabii ki öyleydi." Saçlarımı geriye taradım ve bulutların kabuk bağladığı gökyüzüne baktım. Bununla başa çıkamazdım. Şu anda olmazdı.

"Size kartımı vereyim," dedi, bu kez daha nazıkçe. "Size arayabileceğiniz bazı numaralar verebilirim. Evi hâlâ onarabilirsin ama bu arada kalacak bir yere ihtiyacı olacak. Seninle ya da-"

Güldüm. Şaşırmış görünüyordu. "Güven bana, kimse bunu istemez. Bir yolunu bulacağım." Bu gerçek olmaktan çok bir umut ifadesiydi. Babamı bu evden çıkarma fikri hiç de cazip değildi.

"Burada kalması güvenli değil," dedi kararlı bir şekilde, konunun altını çizerek ve bildiğim o bakış vardı - *bunun olmasına nasıl izin verirsin?*

"Her zaman o kadar kötü değildi," dedim, açıklama yapma ihtiyacı duyarak. "Her zaman bir felaketti ama yaşanabilirdi. Chester'a pek gelmem. Bilmiyordum..."

"Bölgeye çok sık gelmek istemediğiniz için sizi gerçekten suçlayamam," dedi.

"O zamanlar burada yaşamıyordun, değil mi?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Ben daha çok şehirli bir kıyım. Karım ormanda yaşamak istedi ve işte buradayız. Tüm hikayeleri duydum elbette."

"Bir sürü mı, yoksa pişmanlık duymayan bir suçlu olduğum mu?"

"İkisinden de biraz," diye itiraf etti. "Ben seni yalnız bırakayım. Burada size yardımcı olabileceğim bir şey olursa beni arayın."

Başımı salladım. "Teşekkürler," dedim kartını kontrol ederek,

"Memur Bey..." "Şef," diye düzeltti. "Piskopos."

Kaşlarım havaya kalktı. "Şef? Miller'a ne oldu?"

"Altı ay önce emekli oldum," dedi, tepkimi beklerken ağırlığını topuklarına verdi. "Belediye Başkanı Green ve belediye meclisi beni şerifin ofisinden buraya getirdi."

Şef Miller sonunda toz olup gittiğinde, Bill Dougherty'nin sırf ataletinden dolayı görevi devralacağını düşünmüştüm hep. Kendimi bildim bileli Miller'ın iki numaralı adamıydı. Tabii ki Dougherty kızarmamış bir lokumun ahlaki ve entelektüel eşdeğeri, bu yüzden Bishop'un bir yükseltme olduğunu varsayabilirdim.

"Chester'a hoş geldiniz o zaman," dedim içtenlikle ve başıyla onayladı.

"Bayan Cunningham. İyi günler," dedi ve kendi odasına doğru yürüdü.

Araba. Kartını arka cebime koydum ve arabama binip doğruca Seattle'a geri dönme dürtüsüyle savaşıarak kapıya doğru döndüm. Evi unuttum. Her şeyi unutacaktım. Bırak kemikler gömülü kalsın ve sırlar konuşulmasın.

Bishop'un arabası yolda gıcırdayarak ilerliyordu. Merdivenlerden yukarı çıktım.

Babam kapıyı kilitlememişti. Hiç kilitlemedi. Başıma gelenlerden sonra bile, Chester gibi bir kasabada kötü şeylerin olmayacağı inancını hiç sarsmamıştı. Bana, kapısını kilitlemek zorunda kaldığı gün, iyi bir ip ve sağlam bir kiriş bulup kendini bu ıstıraptan kurtaracağı gün olduğunu söylerdi.

Kapıyı iterek açtım, henüz eşikten adımımı atmamıştım. Babamın tam olarak nerede olacağını biliyordum: sandalyesinde, yanında bir metre yüksekliğinde yığılmış dergiler, çığ gibi büyüyen kutular, kırık raflar, kitaplar ve Tanrı bilir daha neler, sandalyeye giden dar bir yol ve televizyona giden görüş mesafesi dışında oturma odasının her yerini dolduruyordu.

Sadece koltuğa giden bir yol yoktu. Birkaç yerde hardal kahverengisi halı görünüyordu ama çoğunu gazeteler, dergiler, Tupperware ve tanımlayamadığım rastgele döküntüler kaplamıştı. Ev kötü kokuyordu, sanki burada bir şey ölmüş gibiydi. Bir an için babamdan korktum, ta ki Bishop'ın az önce onunla konuştuğunu hatırlayana kadar.

"Baba?" Kapı aralığında gezinerek seslendim. Belli belirsiz kayma ve yerleşme hareketini işaret ediyordu ama gerçekten ortaya çıkması için uzun bir süre geçmesi gerekti. Sığınaktan çıktığında ve yüz yüze geldiğimizde hâlâ hazırlıksızdım.

Yaşlanmıştı. Belli ki yaşlanmıştı ama *yaşlanacağını* tahmin etmemiştim. Güneşte kurumuş ölü bir böcek gibi solmuştu. Saçları dökülmüş, pul pul, kırmızı bir cilt ortaya çıkmıştı ve sanki ağrımayan bir açığı bulmaya çalışıyormuş gibi eğik duruyordu. Üzerinde solmuş ama nispeten temiz bir tişört ve pazen pijama pantolon vardı.

Solgun, sulu gözleriyle beni bir aşağı bir yukarı süzdü ve homurdandı. "Şehirde olduğunu bilmiyordum."

"Ben de seni gördüğüme sevindim baba," diye cevap verdim. Yutkundum. "Beni içeri davet edecek misin?"

"Hayır," dedi. Kollarımı kavuşturdum; yine homurdandı. "Sen bilirsin." Geri çekildi, çünkü kenara çekilecek yer yoktu. Karanlığın içinde onu takip ettim. Sağa döndü, plastik poşet yığınlarının arasından geçerek ilerledi. İçlerinde ne olduğunu bilmiyordum. Tek umudum bozulabilir yiyecekler olmamasıydı.

"Ne için buradasınız?" diye sordu.

"Seni kontrol ediyorum," dedim, dökülmüş bir dergi yığınının üzerinden geçerken tek ayağımın üzerinde dengede durarak.

"Hâlâ , değil mi?" diye sordu.

"Az önce Şef Bishop ile yollarımız kesişti."

"Hoş bayan," dedi, durup bana bakarak. "Beni tahliye etmek istiyor. Beni bir eve yerleştirmek istiyor."

Bir kaşımı kaldırdım. "Nedenini hayal bile edemiyorum."

"İğneleme. Elindeki tek şey bu," diye mırıldandı. "Burayı temizlemem gerektiğini söylemeye mi geldin? Çünkü ben zaten duydum." Mutfığa doğru hızla ilerledi. Ben de endişeyle onu takip ettim.

Küf ve fare pisliğine karşı kendimi hazırladım ama korktuğum kadar ileri gitmemişti. Ocağın iki gözü açıktı ve manevra yapmak için yeterli alan vardı. Evin geri kalanı gibi bayat kokuyordu ama kötü değildi, bu da etrafta çürümüş yiyecek bulundurmadığını gösteriyordu.

"Bir sandalye çek o zaman," dedi, konserve yiyeceklerin ve açılmamış temizlik malzemelerinin altına gömülmüş mutfak masasını belli belirsiz işaret ederek. Sandalyeler plastik çatal bıçak takımları, tek kullanımlık tabak ve kâselerle doluydu. Arka kapının yanında, dışarı çıkmaya hazır bir sıra dolu çöp torbası duruyordu, etraflarında birkaç sinek uçuşuyordu.

"Ben ayakta iyiyim," dedim. Burada hiçbir şeye dokunmak istemiyordum. "Seni üç hafta önce bu işi halletmen gerektiği konusunda uyardığını söyledi."

"Neye bakacakmışım? Bu benim evim, içinde ben yaşıyorum. Başkasını ilgilendirmemeli," dedi. "Bira ister misin?"

"Hayır, bira istemiyorum. Saat daha on bir bile olmadı," dedim ve içtiğim şaraptan bahsetmemeye karar verdim. Sallanan bir yığını kenara itti

buzdolabına ulaşmak için konserve biber. Kutular devrildi, yere çarptı ve her yere yuvarlandı.

"Tanrı aşkına, baba. Nasıl böyle yaşayabiliyorsun?" diye sordum.

"Ben gayet iyiyim," dedi, buzdolabında tek bir marka olmasına rağmen büyük bir dikkatle bir kutu bira çıkardı. "Hem neden umursuyorsun ki?"

"Önemsiyorum," dedim, öfke sözcükleri dişlerin kırılmasına dönüştürdü. "Umursayıp *umursamadığını* sormadım, *nedenini* sordum," diye karşılık verdi.

Ben ona baktım. O da bana baktı. Bu hep . Bana bir kez bile el kaldırmamıştı ama birbirimizi hırpalamaktan kendimizi alamıyorduk. Etrafta olduğunda ve bilinci yerinde olduğunda, ki bu pek sık olmazdı.

Herkes korkmuş, yaralı bir kıza ya da onun dönüştüğü korkmuş, öfkeli gence nasıl yardım edeceğini bilmekte zorlanırdı. Belki babamın hiç şansı olmamıştı ama denememişti bile. Ondandır herhangi bir tepki alan tek duygu öfkeydi ve ben de ona sarılmıştım. En azından kavga ediyorsak, bu onun dikkatini çektiği anlamına geliyordu.

"Sen benim babamsın," dedim. "Önemsiyorum. Görünüşe göre elimde değil ve Tanrı biliyor ki denedim."

Birasının fişini çekti ve uzun bir yudum aldı. "Sadakaya ihtiyacım yok."

"Yardıma ihtiyacın var," dedim. "Burayı tek başına temizleyemezsin. Lütfen baba. Birini aramama izin ver, ya da-"

"Ne yani, bütün eşyalarımı alması için birine para mı vermek istiyorsun? Çöpmüş gibi atsinlar mı?"

"Çöp bu," dedim ve bunun bir hata olduğunu hemen anladım. Kapının altında ufacık bir ışık kırıntısı vardı ama şimdi çarparak kapandı.

"Bu iyi bir . Sadece biraz düzeltilmeye ihtiyacı . Düzenlenmesi gerekiyor" dedi.

"Değil-" Durdum. Hiçbir anlamı yoktu. Denediğim hiçbir zaman bir anlamı olmamıştı. "Seni gitmeye zorlayacaklar. Başka seçeneğin olmayacak."

"Göreceğiz," dedi. "Hem burada ne işin var? Sadece beni görmeye gelmedin."

"Cass, Liv ve ben bir araya gelmek istedik," dedim, bunun yenilgiyi kabul etmekle aynı şey olduğunu bilerek konunun değişmesine izin verdim. "Bu vesileyle,

Bu tür şeyler."

"Stahl ölüyor demek istiyorsun. Evet, bunu duydum. Kanser. Huh." Sanki hava durumu hakkında yorum yapıyormuş gibi konuştu.

İnanmadığımı belli eden bir ses çıkardım. "tek şey bu mu? Kızını neredeyse öldüren adam öldü ve sen 'Huh' diyorsun."

Bir yudum daha aldı ve bir süre onunla oturdu. "Sana biraz huzur veriyorsa ne mutlu bana. Bu senin çok az sahip olduğun bir şey. O yüzden sanırım öldüğü için minnettarım."

Ne beklediğimi bilmiyordum. En azından bana olanları umursadığına dair bir işaret. Ama her zaman bu kadar büyütülecek ne olduğunu anlamamış gibi görünüyordu. Ben ölmemiştim. Yaralarım iyileşmişti. Neden herkes hâlâ bu konuda yaygara koparıyordu?

"Seni görmek güzeldi baba," dedim dişlerimi sıkarak. "Bunu bir ara tekrar yapmalıyız."

"Gördün mü? Alaycılık. Çeşitlilik yok," dedi babam. Gülüşünde hırıltılı bir çingirak sesi vardı. "Tek istediğin bu muydu? Bana zor anlar yaşatıp gitmek mi?"

"Görünüşe göre."

"Kalacak bir yere ihtiyacın var mı?"

"Ben iyiyim," dedim ona. Gitmeye başladım, durdum. "Ben... Yarın tekrar geleceğim, tamam mı? Şehirden ayrılmadan önce."

"Benim için yolundan sapma," dedi. Bana sırtını dönerek, yan yatmış yiyecek yığınlarından birine doğru ilerledi. Eliyle başladı. "Ön kapının yanında senin için bir yığın posta var. Çıkarken alırsın. Etrafta senin pisliğin olmasaydı temizlemek daha kolay olurdu."

İçimi çektim. "Evet. Bunu yapacağım." Mutfaktan çıkmak için yolumu seçtim. Yardımımı istemeyen birine nasıl yardım edebilirdim ki? Beni evden kovmamak dışında benim için hiçbir şey yapmamıştı. Ona hiçbir şey borçlu değildim. Babam olması dışında.

Kapının eşiğinde durmuş, hangi yığının bana ait olduğunu anlamaya çalışıyordum. Sonunda açılmamış bir Amazon paketinin altında fark ettim: iki inç derinliğinde bir posta yığını. Muhtemelen birkaç aylık.

"Evet, sorun kesinlikle postalarımıdır. Gerisi çocuk oyuncağı olacak," diye mırıldandım. Çoğu kredi kartı teklifleri ve diğer ıvır zıvırlara benziyordu, ancak yığının dibine yakın bir yerde elle adreslenmiş bir zarf vardı. Muhtemelen

"hayran mektubu." Hikâyemi bir podcast yayınında dinlemiş ve bana ne kadar ilham verici olduğumu söylemek ya da davayla ilgili evcil hayvan teorilerini açıklamak isteyen birileri. Arabaya doğru yürüdüm ve mektupları yolcu koltuğuna attım, sonra da başımı direksiyona dayayıp tekrar nefes almayı hatırladım. Sonunda "Siktir," dedim ve motoru çalıştırdım.

Şehre dönerken yol boyunca öfkeme hakim olamadım.

Bütün gün hâlâ bir şey yememiştim, bu yüzden kendimi şüpheli Wi-Fi bağlantısı ve bitmek bilmeyen kahve dolumlarıyla kafeye park ettim. Kendime arka tarafta bir koltuk buldum, bir çorba ve sandviç sipariş ettim ve geçen hafta sonu düğününün montajı üzerinde çalışmak için dizüstü bilgisayarımı çıkardım.

Kurgunun ritmine kapıldığımda sık sık olduğu gibi zaman elimden kayıp gitti. Saatlere bakmayı ve omuzlarımı düzeltip ağrıyan sırtımı esnetmeyi ancak saatler sonra hatırlayabildim.

Bu kadar uzun süre kamp yapmanın telafisi olarak çıkışta bahşış kavanozuna bir yirmilik attım ve Chester Motel'de bir oda tutmaya gittim. Tahtakurusu yoktu ve kablolu yayın vardı, bu da onu Four Seasons'ın Chester eşdeğeri yapıyordu, en azından pansiyona kadar gidene kadar. Odaya girdiğimde Liv ya da Cass'ten mesaj gelmiştir diye telefonumu kontrol ettim ama sadece Mitch'ten gelen bir sürü mesaj vardı. Nerede olduğumu merak ediyordum. Şafaktan önce gizlice dışarı çıktığım için hiç üzülmедiler.

Ona Chester'a gideceğimi *söylemiştim*. Sadece zamanından bahsetmemiştim.

Ayrıca, ayrılmıştık. Benim nerede olduğum artık onu ilgilendirmiyordu.

Mesajları sildim ve yatağa geri çöktüm. Dikkatimi dağıtacak bir iş olmayınca, zihnim kaçınılmaz olarak en az düşünmek istediğim şeylere geri döndü. Persephone konusunda ne yapacaktık?

Vücudun içinde kalmış bir kurşun gibiydi. Etrafındaki et iyileşmişti; onu çıkarmak, bırakmaktan daha fazla hasara neden olacaktı. Stahl'ın ölümü hikâyemize yeni bir ilgi uyandırmıştı ama bu kısa sürecekti; hikâye geçmişe aitti. Bu farklı olacaktı.

Umurumda olmamasını diledim - Liv gibi olabilmeyi ve sadece Persephone'nin eve dönüş yolunu bulmasını isteyebilmeyi.

Ama ben ormandan hiç ayrılmamışken o neden ayrılabilsin ki?

★ ★ ★

Bir saat sonra uyandım, zihnimin uydurduğu yinelemeli kovalamacadan - ormandaki canavarlar, kıvrılıp bükülen ve dalan bir patika - sarsılarak çıktım. Ağzım kurudu, kafam bulanıktı. Kendimi bir hafta boyunca sıcak torpido gözünde kalmış geyik eti gibi hissediyordum ve ağzımın tadı da hemen hemen aynıydı. Ve tabii ki diş fırçamı yanıma almayı unutmuştum.

Saçlarımı saygın bir görünüme kavuşturmak için taradım ve kendime bir diş fırçası bulmak için yandaki benzin istasyonunun dükkanına doğru yüz metre yürüdüm. Köşe Dükkan'ının içi tıpkı bizim çocukluğumuzdaki gibi görünüyordu; aynı anda hem aşırı kalabalık hem de az stokluydu ve ön tezgâhın her santimetrekaresine yapıştırılmış, pek de ilerici olmayan bir siyasi duruşa işaret eden tampon çıkartmaları vardı.

Ben içeri girdiğimde kapının üzerindeki ziller şingirdadı ve son yirmi yılda yaklaşık elli yıllık kırıksıklık kazanmış olan Marsha Brassey, Sudoku'sundan başını kaldırıp bir elini kalbinin üzerine bastırdı.

"Tanrım, bu Naomi Shaw değil mi?" dedi.

"Artık Cunningham, Marsha," diye düzelttim gergin bir sabırla, bunu söylemekten bıkmıştım.

"Ah, doğru ya. Özür dilerim, yaşlandıkça saçmalıyorum," dedi Marsha, elini çaresizce çırparak.

"Bak ne diyeceğim, bana Snickers hesabımı ödetmediğin sürece bunu görmezden geleceğim."

Şeker rafına uzandı ve bana doğru sallamak için bir çubuk aldı. "Aklımın ucundan bile geçmezdi."

Sanki alacak param olmadığını bildiği şekerlere uzun süre baktığım için sırtıma süpürgeyle vurduğunu hatırlamıyormuşum gibi gülümseyerek kabul ettim. Bir mucizeye dönüştüğümde hakkımda söylenen her kötü şey sudaki şeker gibi eriyip gitti. Chester dışarıda geçen bir çocukluktan sonra aniden onlara ait olduğuma karar verdiğinde.

"Seni şehre geri getiren nedir?" Ben koridorlarda ilerleyip geride bıraktığım tuvalet malzemelerini alırken Marsha sordu.

Omzumun üzerinden, "Sadece ziyarete geldim," dedim.

"Babanı görmeye gittin mi?" diye sordu, sanki biraz dedikodu yapmak için ağzı sulanmıyormuş gibi tatlı bir sesle.

"Aldım, Marsha," dedim, aldıklarımı tezgâha getirirken. "Elimden geleni yapıyorum ama onu tanıyorsun."

"İnatçılık aileden geliyor," dedi beni ararken bilgece. "Buranın bu kadar harap olduğunu görmek çok yazık."

Bir kahkaha attım. "Büyükbabam inşa ettiğinde boktan bir şeydi, Marsha. Bunun için üzülmezdim." Yüzünü buruşturdu.

Kapının üzerindeki zil tekrar çaldı ve kot ceketli, kırmızı flanel gömlekli bir adam içeri girdi. Uzun boylu ve iri yapılıydı, saçları çenesine dökülüyordu. Keskin yüz hatları ve derin bakışlı gözleri ona şahin bir görünüm veriyordu.

Gözleri benimkilere takıldı ve genişledi; ben de yüz hatlarımı, insanları tedirgin etmeden yapabildiğim en yakın gülümseme , alıştırma yaptığım nötr ama dostane ifadeye göre düzenlemeye başladım. Ve sonra onu tanıdım.

"Naomi?" dedi. Cody Benham'ın sesi hatırladığımdan daha sert ve derindi ama onu görür görmez tanımadığıma inanamıyordum.

"Cody," diye cevap verdim ve sahildeki sörf gibi topuklarıma vuran geçmiş beni akıntısına kaptırdı.

Cody ve Cass'in kardeşi Oscar çok iyi arkadaşlardı. Oscar altın çocuktı, Cody ise kötü örnek. Çoğu zaman bizi görmezden gelirdi - arada sırada varlığımız Oscar'ın arkadaşlığı için ödenmesi gereken sinir bozucu bir bedeldi. Yine de arada sırada bize bir sakız verir ve "Hey, evlat," derdi ve o kadar inanılmaz derecede havalı ve soğuk görünürdü ki, bu onay kırıntılarını kazanmak için her şeyi yapardım.

Kırkına merdiven dayamasının yakışıklılığına zarar vermediğini fark ettim.

"Liv ve Cass'i görmeye mi geldin?" diye sordu.

"Zamanı gelmişti," diye cevap verdim.

"Stahl yüzünden, değil mi?"

"Peki ya o piç kurusu?" Marsha sordu. "Şimdi ne yaptın?"

"Gazeteyi okumuyor musun? 'O piç' öldü," dedi Cody, elleri ceplerinde ve gözleri bana sabitlenmiş bir halde.

"Tanrı'ya şükürler olsun," Marsha. "Tebrikler. Yoksa söylediğin bu değil mi?"

Cody, "Bu şartlar altında, sanırım tebrik etmek yerinde olur," dedi ama ben sadece başımı sallayabildim, en ufak bir hareketle. Bana sabit bir şekilde ve yüzüme yapıştırdığım güler yüz ifadesi değişti. "Boş musun? Bir şeyler içip sohbet edebiliriz. Uzun zaman oldu ve dürüst olmak gerekirse, şu anda ihtiyacım olan şey eski bir dostla bir içki içmek."

Eski dost mu? Ben böyle tarif etmezdim. Beni ormanda bulduğu yaz yirmi iki yaşındaydı, yaşımın iki katıydı ve ben liseden mezun olmadan önce kasabayı terk etmişti. Ama belki de birbirimiz için her ne idiysek, aradaki boşlukta arkadaşlığa dönüşmüştü, bizli ya da bizsiz büyümüştü.

Omuz silktim. "Herhangi bir planım yok." Düşüncelerimle baş başa kalmak bugün bana pek iyi gelmemiştir.

"O kadar hevesli görünmemeye çalış," dedi gözlerinde bir eğlence parıltısıyla. "Söz veriyorum, eskiden olduğumdan çok daha iyi bir arkadaşlığım var."

Mecburen kıkırdadım ama bize karşı ilgisizliğine rağmen Cody'nin arkadaşlığından hep hoşlanmıştım. Belki de bu yüzden. Yeşiller'in evinin arkasındaki çite yaslanmış sigara içtiği yere gittiğimi hatırlıyorum. Yanına uzanmıştım ve bana sigarasından bir nefes çekmemi teklif etmişti ve hemen öksürmeye başlamama neden olduğunda sadece biraz gülmüştü.

O gün ormanda hayatımı kurtarmadan önce bile Cody Benham'a biraz aşık olmuştum.

Saldırı ile hastane arasında geçen süreye dair bir şey hatırladığımda, aklıma o geliyordu - üstümdeki yüzü, koşarken yüz hatlarında titreşen ışık ve gölgeler. En çok da kollarının verdiği hissi hatırlıyordum. Onların gücünü.

Ödemeyi bitirdim. Cody gazeteyi almak için içeri girmiş, kapıyı benim için açmadan önce kolunun altına sıkıştırmıştı. Onun yanından geçerken adımlarımı saydım, arkamda onu hissedebildiğim ama göremediğim bir bedenin bu kadar yakınımda olduğunu hissettiğimde korkuyla geriye doğru sıkıca bastırdım.

Dışarıda rahatça döndüm, sanki sadece onunla konuşmak istiyormuşum ve arkamdan birinin beni takip etmesine izin verirsem panik atak geçirecekmişim gibi değil. Elimle gözlerimi güneş ışığından koruyarak geriye doğru yürüdüm. "Seni şehre geri getiren nedir?"

"Babam yeni bebek için yaptığı beşiği gelip almam için başımın etini yiyor. Son anda bir toplantım iptal oldu, ben de geleyim de başımın etini yemeyeyim dedim," dedi Cody.

"Yeni bebek mi? Pardon, Cody Benham *baba mı* oldu?" Abartılı bir inanmazlıkla sordum. "Seninle üremesi için kimi kandırdın?"

Kıkırdadı. "Gabby'nin akıllanmasını ve ne kadar ahlaksız biriyle evlendiğini fark etmesini bekliyorum ama bu üç numaralı çocuk ve henüz böyle bir şey olmadı, bu yüzden paçayı kurtarabileceğimi düşünmeye başladım."

Üç çocuk mu? Tanrım. Cody'yi en son ne zaman görmüştüm? Chester'dan ayrıldığından beri, fark ettim. On beş yıl.

Caddenin karşısına birlikte geçtik. Chester'ın büyüklüğü ile ilgili en uygun şey, benzin istasyonu, kafe, bar ve motelin bulunduğu Ana Cadde'nin iki bloktan oluşmasıydı. Tek yapmam gereken gecenin sonunda yolun diğer tarafına geri dönmekti.

Müdavimler için bile hâlâ erken bir saatti, bu da iyi bir kabini kapabileceğimiz anlamına geliyordu - hoparlörün altında olmayan ya da kışın ortasında bile patlayan klimanın olmadığı bir kabin. Sırtım kapıya gelecek şekilde oturdum, bu durum TSSB için pek iyi değildi ama sokaktan beni tanıyacak birilerinin çıkma ihtimalini azaltıyordu. Garson, saçlarını örmüş ve kelebek dövmesi olan yirmili yaşlarında beyaz bir kızdı, tanıdığım ya da beni tanıyan kimse yoktu ve müşterilerin geri kalanı sadece kendi şişeleriyle ilgileniyordu.

Garson gittikten sonra, sessizlik gölet pisliği gibi çamurlu bir hal aldı. On beş yıl çok uzun bir süreydi ve kötü bir gün dışında pek de ortak noktamız yoktu. "Ee, Cody Benham. Kendini nerede saklıyordun?" Sessizlik daha da koyulaşmadan sordum. "Sirkte mi? İlçe hapishanesinde mi? Bıyık ağdası satan bir internet şirketinde mi?"

Kıkırdadı. "İster inanın ister inanmayın, eyalet meclisi. Artık Temsilci Benham'ım."

"Huh." Ağırlığımı, jeolojik çağlardan kalma koli bandıyla yamalı vinil koltuğa göre ayarladım ve dirseklerimi yapışkan masanın üzerine koydum. Ona baktım, "eyalet yasa koyucusu" ifadesini o enseden çıkarmaya çalışıyordum. "Peki ne zaman saygıdeğer biri oldun?"

"Oh, bu sadece bir rol," dedi şakayla karışık. "Sanırım sonunda burada kalabileceğimi ya da hayatımla ilgili bir şeyler yapabileceğimi ama ikisinin birden olamayacağını düşündüm. Ben de yola çıktım. Bir diploma aldım. Gabriella ile tanıştım."

"Bu senin karın mı?" diye sordum. Başını salladı.

"Babası eyalet senatörüydü ve onunla konuşurken, süslü diplomamla birlikte bazı fikirlere sahip olduğumu fark ettim. Aday oldum ve lanet olası bir nedenden dolayı insanlar bana oy verdi ve işte buradayız."

"Sanki senin bu işle pek bir ilgin yokmuş gibi konuşuyorsun," dedim. Bayan Kelebek içkilerimizle birlikte geldi. Bar, turistlere uygun olması için bazı hipster onaylı mikro biraları stoklamaya başlamıştı, yüzden Mitch'in şerefine kara tahtadaki en snootiest görünümlü IPA'yı şımarttım. Cody, ataları gençliğimizin takılma noktalarını doldurmuş olan bir kutu Rainier ile yetindi.

"Yerel güvenilirliğimi korumalıyım," dedi doldururken. "Artık saygın biri olduğuma ne kadar şaşırdın?"

"Biraz," diye kabul ettim. "Başı senin kadar belaya girmiş bir adamın politikacı olmasına izin vereceklerini sanmazdım."

"Biliyor musun, garip bir şekilde, yaptığımız şamataların hiçbirisi resmi kayıtlara geçmedi," dedi Cody, çenesini şaşkınlıkla kaşıyarak.

"Suç işleyeceksen, belediye başkanının oğluyla mı işleyeceksin?" Ben önerdim. Oscar'a hiçbir şey yapışmıyor gibiydi. O babasının tek oğlu ve varisiydi, kasabanın prensiydi. Cass bile ona tapardı. Ve ne zaman birilerini kızdırsa, her zaman bu durumdan sıyrılmayı başarırdı ya da babası devreye girerdi.

"Senin poker suratına sahip değildim, bu yüzden yalan söyleyerek kurtulma seçeneğim yoktu," dedi.

"Seni temizlediğim için hâlâ kızgın değilsin, değil mi?" Gülümseyerek sordum.

"O benim benzin paramdı," dedi alaycı bir öfkeyle. Hastanede bana poker öğrettiğini unutmuştum, ta ki hemşireler onu kovana kadar. "Ya da tüm kasabayı babanın kanser olduğuna ikna edip sana bedava bir şeyler vermelerini sağladığın zamana ne demeli?"

Yüzümü buruşturdum. "En iyi zamanım değil." Babam fark edene kadar bu numarayı dört ay boyunca sürdürdüm. Ama bedava pizza kazandığımız için

Altı hafta daha devam etmesine izin verdim. Lisedeyken tam bir enkazdım. Belki de bu kaçınılmazdı. Cody beni ormandan kurtarmıştı ama kendimden kurtaramamıştı. Biramın etiketi koparıp bardaktan ayırdım. "Sanırım kahraman olmak kampanyana zarar vermemiş."

"Konu açıldı," dedi Cody. "Ama asla ben gündeme getirdiğim için değil. Seni bu şekilde kullanmazdım."

"Bana kalırsa bundan ne kazanabilirsen kazandın," dedim ona sessizce. Beni ormandan sadece o taşımamıştı. Neredeyse babam kadar hastanedeydi, beni kontrol ediyordu. Bana hediyeler getiriyordu. Şaka yollu bana sigara kaçakçılığı yapmayı teklif etti. Gözlerim yaşlarla doldu. Boğazımı temizledim. "Ee, iki çocuk mu?"

"İkiz oğlanlar," dedi . "Daha yeni dört oldu. Ya sen? Erkek arkadaş?"

Kocan mı?" Durakladı. "Kız arkadaşın mı?"

"Yukarıdakilerin hiçbirisi. Muhtemelen," dedim. "Muhtemelen mi?"

Omuz silktilim. "Hafif bir belirsizlik notuyla ayrıldım."

"Benim deneyimlerime göre? İlişkiler söz konusu olduğunda, ya kabul edersiniz ya da terk edersiniz, terk etmek her zaman doğru seçimdir," dedi Cody.

"Dur. Cody Benham'ı bilgece sözlerle idare edemem," dedim ve elimi kaldırarak onu savuşturdum.

"Her şey değişiyor," dedi.

"Chester hariç." Ama bu doğru değildi, değil mi? "Tanrım. Bu yer. Yemin ederim, ne zaman geri dönsem sanki yer ayaklarımın altında parçalanmaya başlıyor. Ve altında gömülü bırakmayı tercih ettiğim her şey var."

"Babanı ve evi duydum," dedi Cody.

İnledim. "Ne yapacağımı bilmiyorum. Yardım etmem gerektiğini biliyorum ama hiçbir şeye dokunmama izin vermezse bunu nasıl yapacağım?"

"Dışarıya bir ekip gönderebilirsiniz. Bu tür şeyler için uzmanlar var," diye önerdi Cody.

"Kulağa pahalı geliyor."

"O cinayet parasından hiç kaldı mı?"

Bu cümleyi duyunca homurdandım. "Babamdan daha iyi idare edemediğim ortaya çıktı. Okul harcıma ödedim ve sonra geri kalanını olabildiğince hızlı harcadım.

olabilirdi. Buna sahip olmak hoşuma gitmedi," diye itiraf ettim. "İyi durumdayım, sadece etrafta fazladan bir ton param yok."

"Evi satabilirsin. Arazinin bir değeri olmalı." "Bunun için babamla konuşmam gerek."

Cody, "Eğer kınanırsa orada yaşayıp yaşamama konusunda bir seçeneği olmayacak," dedi ama ben başımı salladım.

"Kimse onu oradan çıkaramayacak."

"Belki Cass bir şeyler bulmana yardımcı olabilir," dedi Cody. "Aklına bir şey koyduğunda-"

"Bunu gerçekleştirmek için önüne çıkan her şeyi ezip geçiyor," diye mırıldandım. Birama baktım, etiketın son ıslak parçalarını tırnağımla silmeye çalışıyordum.

Cody şaşırmış görünüyordu. "Siz ikiniz her zaman hırsızlar kadar kalın kafalıydınız. Sonra bir şey mi oldu... bilirsiniz işte."

"Hayır, öyle bir şey değil," diye onu temin ettim. Aksine, saldırı bizi daha da yakınlaştırmıştı. Doğal olarak büyüüp ayrı düşebilir, farklı ilgi alanlarımıza sürüklenebilirdik. Ama saldırıdan sonra biz bir dünyada, diğer herkes başka bir dünyada yaşıyordu. Üniversiteye kadar neredeyse bir gün bile ayrı kalmamıştık.

"Demek hâlâ yakınsınız."

"Birbirimizi eskisi kadar çok görmüyoruz ama evet. Yani, neredeyse öldürülmeden *önce* berbat bir haldeydim. Sonra da tam bir felaket oldum. Aslında hâlâ öyleyim. Ama Cass bir şeyi kafasına koydu mu, onu vazgeçiremezsiniz ve daha beş yaşıdayken en iyi arkadaş olduğumuza karar verdi. İşte buradayız." Başka biri olsa akıllıca olanı yapar ve beni uzun zaman önce terk ederdi.

"Peki ya Liv?" diye sordu.

Gözlerimi şişeme diktim. "Birbirimizi çok fazla göremiyoruz ama sürekli konuşuyoruz." Bu aramaların kaçının gecenin tuhaf saatlerinde geldiğinden bahsetmedim. Ya da bu arkadaşlığın ne kadar karmaşık hale geldiğinden.

Şişem boşalmıştı; ne kadar hızlı içtiğimin farkına bile varmamıştım. Cody yenisi için Kelebek'i işaret etti. Sonra telefonu çaldı. "Üzgünüm, buna bakmam gerekiyor. İşle ilgili bir durum," dedi. "Hemen döneceğim?"

Ona el salladım. Telefona cevap vermek için tuvaletlerin önünden arka tarafa doğru yürüdü. Şaşkınlıkla başımı salladım. Cody'yi çok severdim ama kötü çocuk olduğu da inkâr edilemezdi. Eyalet temsilcisi mi? Ne de olsa burada bazı şeyler değişmişti.

"Naomi Cunningham?"

Biramı elimin üzerine dökerek bağırdım. Masanın ucunda duran adam üzgün görünüyordu ve ellerini kaldırarak bir adım geri çekildi.

"Sizi korkutmak istememiştim," dedi.

Kalbim küt küt atıyordu. Sertçe yutkundum. "İyisin," dedim sertçe. Adrenalinim yatıştığında ona daha iyi bakabildim. Genç sayılırdı.

-Tahminimce otuzlu yaşların başındaydı, siyah saçlı ve Akdenizli bir teni vardı. Belki de İtalyan'dı. Muhtemelen bir sürü randevuya çıkmasına ve pek ciddiye alınmamasına neden olan türden çocuksu bir yakışıklılığı vardı; geniş bir ağız ve ciddi görünmek için tasarlanmış iri gözleri vardı. Beni yeni adımla çağırmıştı ve bu konuda birkaç ilginç şey vardı.

"Dur tahmin edeyim. Podcast'in mi var?" diye sordum. "Nereden biliyorsun?"

"Buralı değilsin ve bu ayakkabılar onları ısırsa bile yürüyüş parkurunun ne olduğunu bilemezler," dedim. "Bana Naomi *Cunningham* dediniz ve beni loş bir barda tanıdınız, bu yüzden ya sıradan bir cinayet hayranı ya da bir profesyonel olarak sınırlandırıyor ve size şüphenin yararını veriyorum. Ayrıca Cassidy beni uyardı."

"Evet, beni yakaladınız," dedi silahsız bir gülümsemeyle. "Benim adım Ethan Schreiber. Alan Michael Stahl hakkında bir podcast üzerinde çalışıyorum. Aslında sadece onunla ilgili değil, Kuzeybatı Pasifik'ten üç seri katil hakkında ama Stahl bunun büyük bir parçası ve belli ki sen de öylesin. Aslında seninle daha sonra iletişime geçmeyi planlıyordum ama sonra seni odanın diğer ucunda gördüm."

"Ben röportaj yapmam," dedim. Omzumu ona dayamak için yer değiştirdim ve biramdan sivri bir yudum aldım.

"Haftanın teması bu gibi görünüyor," dedi Schreiber. "Cassidy Green de aynı şeyi söyledi. Arkadaşın Olivia biraz daha açık sözlüydü."

"Olivia seninle konuştu mu?" Şaşırarak sordum. "Ne söyledi?" Eğer ona Persephone'dan bahsetmişse-

Ama hayır. . Bizimle konuşana kadar olmazdı.

"Oh, anlıyorum. Senin soru sorma hakkın var ama benim yok," dedi ve bana abartılı bir şekilde şüpheli bir bakış attı. "Bak ne diyeceğim. Seninle takas edeceğim. Bir cevaba karşılık bir cevap."

"Ciddi olamazsın," dedim.

Omuz silkti. "Senden bir şey alamazsam, tüm bölümü yeniden yapılandırmak zorunda kalacağım ve bu da tam bir baş belası olacak. Bu yüzden işe yarar bir açıklama için biraz hıyarlık yapmaya hazırım."

"İşinize olan bağlılığınız takdire şayan," dedim kuru bir sesle ve içimi çektim. "Peki." Olivia'nın ona ne söylediğini bilmem gerekiyordu. Geçen hafta, Persephone'u uzun zamandır sırrımız olarak saklayan sessizliğini bozmasının imkânsız olduğunu söyleyebilirdim ama şimdi?

Eminim onun için bir şeyler uydurabilirim. Hâlâ hayatta olduğum için çok minnettar olduğum, Stahl'ın ölümünün karmaşık duyguları nasıl ortaya çıkardığı gibi şeyler. İhmal ederek yalan söylemek *aslında* yalan söylemek değildi.

"Mükemmel." Karşıma oturdu ve cebinden bir dijital kayıt cihazı çıkardı. Şüpheli gözlerle baktım. "Bu bir podcast," dedi. "Geleneksel olarak işitsel bir araç."

"Peki," dedim tekrar. "Olivia'yla ne zaman konuştu?" "Dün öğleden sonra," dedi.

"Sana ne söyledi?"

"Hayır, benim sıram," dedi. Kayıt cihazını açtı. "Naomi Cunningham, nam-ı diğer Naomi Shaw. Alan Michael Stahl'ın son kurbanıydınız."

"Evet. Şimdi soruma cevap verebilir misin?"

Bir parmağını kaldırdı. "Bu bir soru değildi, sadece bir ifadeydi. Stahl'ın öldüğünü öğrendiğinizde ne hissettiniz?"

Beklediğim soru buydu. "Güzel." Arka kapıya doğru baktım. Cody'nin döndüğüne dair bir işaret yoktu.

Schreiber bir kaşını kaldırdı. "Bana biraz daha veremez misin?" "Bu bir cevap," dedim ona.

Bir eliyle çenesini ovuşturdu. "Bak. Röportaj yapmadığını biliyorum ve nedenini de anlıyorum. Seni burada gördüğümde, yüz yüze görüşerek seni etkileyebileceğimi umuyordum. Belli ki yanılmışım. Ama buna gerçekten ihtiyacım var. Sen ve arkadaşların bu hikayenin kalbisiniz. Kötülükten zevk almakla ilgili olmayan kısmı sizsiniz. Eğer hiçbiriniz konuşmazsanız, hikaye Stahl'dan ibaret olur. Kurbanlar kaybolur. Ve ben bunu istemiyorum."

"Başka kurbanları da vardı," diye belirttim. "Kimse onlardan bahsetmiyor, biliyorsun. Altı genç kadın. Altı. Ve çok az insan onların isimlerini bile söyleyebiliyor - onun çalışma şeklini en ince ayrıntısına kadar bilen ve benim tüm biyografimi ezbere okuyabilen insanlar bile. Stahl'ın kurbanlarına adalet sağlamak istiyorsanız, kaçamayan kızlara odaklanmalısınız."

"Lia Kemp, Tori Martin, Maria Luiselli, Hannah Faber, Ashlynn Raybourn ve Rosario Rivera," dedi Schreiber, dikkatle öne eğilerek. "Lia en genç olanıydı. On altı yaşındaydı, bir kaçaktı. Seks işçisiymiş; Stahl görünüşe göre onu bir kamyon durağından almış. Kimse kayıp olduğunu bildirmemiş ve cesedi yürüyüşçüler tarafından bulunduktan sonra üç yıl boyunca kimliği tespit edilememiş. Maria en yaşlısıydı, otuz beş yaşındaydı. Üç çocuğu vardı. Uyuşturucu bağımlılığıyla mücadele etmişti ama Stahl'la işten eve otostop çekerken tanıştığına inanıldığında temizdi. Mesaisi otobüsler durduktan sonra bitiyordu. Üç kilometrelik yolu yürüyor ya da şanslıysa otostop çekiyordu. Bunun tehlikeli olduğunu biliyordu. Çantasında bir bıçak taşıyordu ama bu onu kurtarmadı. Devam edebilirim."

Ağzım kuruyarak koltuğuma geri oturdum. Bütün bunları bilmiyordum bile. Stahl hakkında bir şeyler okumaya kendimi asla ikna edememiştim. İsimlerini bile onun gibi ezbere söyleyemezdim. Ve hiç kimsenin onlar hakkında böyle konuştuğunu duymamıştım, sanki sadece gerçekleri listelemiyordu. Sanki onun için önemlilermiş gibi.

Schreiber, "Stahl o kadınlara yaptıkları için asla adaletle yüzleşmedi," diye devam etti. Sesi sertti ve sanki bir şey arıyormuş gibi gözlerimin içine baktı. "Onu o cinayetlerin tek bile ilişkilendirecek yeterli kanıt yoktu. Siz olmadan tutuklanmaz. Mahkemeye çıkmayacak. Hayatının geri kalanını parmaklıklar ardında geçirmeyecek. Siz olmazsanız, daha çok kız ölür. Ben çalıştım Bayan Cunningham, ama siz olmadan bu hikayenin sonu yok."

"Bu bir son gibi hissettirmiyor," dedim. Dijital kayıt cihazının yanıp sönen ışığına baktım, sesimin tekrar çalındığını hayal ettim. Bunu duyacak insanları hayal ettim, anlatıya açlardı, rastgele şiddeti anlamlı kılacak bir hikâye duygusu. "Onun öldüğünü duyduğumda ne hissettiğimi bilmek ister misin? Uyuşmuş hissediyorum. Rahatlamış hissediyorum, çünkü dışarı çıktığında söz verdiği gibi beni öldürme şansı bulamayacak. Ve kendimi suçlu hissediyorum."

"Suçlu mu?" diye tekrarladı, şaşırmıştı.

Bunu ona söylememeliydim. Artık çok geç. "Benim tanıklığım yüzünden bir adam hapishanede öldü. Bir çocuğa yüklenecek çok şey var. Onun korkunç bir insan olduğunu biliyorum. Bunu hak eden biri varsa, o da oydu. Ama bu benim yüzümden oldu ve bu sahip olmak istediğimden daha fazla bir güç. Bu bana bağlı olmamalıydı."

"Sadece sen değil. Cassidy, sen baygınken Stahl'ı ilk teşhis eden kişiydi," dedi.

"Gerçekten ev ödevini yapmışsın." Ellerimi dizüstü bilgisayarımın üstünde birleştirdim. Çok fazla konuşuyordum. Cevaplarımı almam ve onu susturmam gerekiyordu. "Olivia sana ne dedi?"

Düşündü. "Çok fazla değil. Benimle konuşmak istediğini ama önce halletmesi gereken bazı şeyler olduğunu söyledi. Bu çok komik.

-Bana da kurbanlar hakkında benzer bir şey söylemişti. Yaptığının iyi bir şey olduğunu, çünkü ölümlerin unutulmaması gerektiğini söyledi."

Bunu ona borçluyuz. "Hepsi bu kadar mı?"

"Hemen hemen," diye onayladı. "Ama önce seni ve Cassidy'yi kontrol etmek istedi - sizin onayınızı almayı tercih etti."

Tercih edilir. Gerekli değil. Biz olsak da olmasak da anlatacaktı.

Bunun iyi bir şey olduğunu düşündüm. İtiraf *etmeliyiz*. Stahl öldüğüne göre bizi sessiz tutan tek şey utanç ve bencillikti. Liv bunu itiraf edecek kadar cesur olan tek kişiydi.

"Peki o zaman," dedim. "İşimiz bitti. Şerefe." Şişemi ona doğru kaldırdım.

"Başka sorularım da var."

"Ama bilmiyorum," diye omuz silkerek cevap verdim. "Üzgünüm."

"Bir tane daha," diye bastırdı. "Ve sonra söz veriyorum seni yalnız bırakacağım."

İçimi çektim ve biramı yudumladım. Şerbetçiotu burnumu kaşındırdı.

"Peki. Bir tane daha. Bir tane daha."

Schreiber bana düşünceli bir bakış attı ve parmağıyla masaya vurdu. "Stahl'ın bilinen en genç kurbanı on altı yaşındaydı. Yalnız olan kadınları hedef almış ve kurbanlarını sahte bahanelerle kamyonetine çekmiş. Onları kamyonetiyle saldırıya uğradıkları ve öldürüldükleri yere götürdü."

"Bütün bunları biliyorum. Duymak istemiyorum," dedim, tüylerim diken diken olmuştu ama o durmadı.

"Onları bıçaklayarak öldürmeden önce cinsel saldırıda bulunmuş. Cesetlerin dördünde kısıtlama kullanıldığına dair kanıtlar vardı; diğer iki vakada ise çürüme nedeniyle bunu söylemek imkansızdı."

"Ne demek istiyorsun?" Midem bulanarak sordum. Detayları duymak istemiyordum. O kadınlar için nasıl bir şey olduğunu hayal etmek istemiyordum. Kafamda zaten yeterince dehşet vardı.

"On bir yaşındaydın. Arkadaşlarınla birlikteydin. Yol kenarında değildin; ormandaydın. Bıçaklandın ama saldırıya uğramadın ve kısıtlanmadın" dedi. "Stahl'ı saldırıyla ilişkilendiren hiçbir fiziksel kanıt yoktu. Savcılığın elinde olan tek şey senin ve arkadaşlarının ifadeleriydi."

"Tüm bunların içinde bir soru var mı?" İçimi korku kaplarken sesimi sertleştirerek sordum. Bu sorular daha önce yüzlerce kez sorulmuştu elbette ama hep *Stahl*'la ilgili sorulardı. Neden düzenini değiştirmişti? Chester'da ne yapıyordu?

"İşte sorum: Size saldıranın Stahl olduğundan emin misiniz?" dedi. Sesi nazik ve anlayışlıydı.

"Hüküm giymişti, değil mi?" Ben de karşılık verdim. Hüküm giymişti. Liv ve Cass onu görmüştü. Polis *emindi*.

"Bu bir cevap değil."

Arkama yaslandım, avuçlarımı masaya dayadım. "Burada işimiz bitti."

Schreiber, "Sizi hiçbir şeyle suçlamıyorum," dedi. "Ancak bunlar ele almam gereken sorular."

"Bir seri katilin aklından neler geçtiğini bilmiyorum," dedim. Kayıt ışığı yanıp söndü ve yanıp söndü. Bütün bunlar kayda geçecekti. Artık umursamıyordum. "Vücuduma bıçak saplanması nasıl bir his olduğunu biliyorum. Nefes almak için mücadele etmenin nasıl bir his olduğunu biliyorum çünkü

Akciğer çöktü ve kanla doldu. Yani o kadınların ölürken ne hissettiklerini biliyorum. Size Stahl'ın neden yolunu değiştirdiğini ya da neden Chester'da olduğunu söyleyemem. Ama size hapiste çürümeyi hak ettiğini söyleyebilirim ve öyle de oldu ve şimdi bu hikaye mutlu bir sonla bitiyor."

"Ve yine de kendini suçlu hissediyorsun." Koltuğuna geri oturdu.

Önce I olabilir Cevap ver, Cody ortaya çıktı, yaklaşıyor itibaren Schreiber'in arkasında. "Burada bir sorun mu var?"

Cody söyledi.

Schreiber koltuğunda döndü ve kayıt cihazını eline . "Sadece sohbet ediyorduk," dedi.

Cody, Schreiber'dan bana baktı. Çenem sıkılmıştı ve her yerimin üşüdüğünü hissediyordum. "Sorun yok," dedim, neredeyse fısıltıyla.

"Ayağa kalk. Ve dışarı çık," diye homurdandı Cody.

"I-" Schreiber başladı ama Cody onu yakasından yakaladı ve oturduğu yerden kaldırdı. Schreiber ayaklarını altında tutmak için çabaladı ve ellerini havaya kaldırarak hızla geri çekildi. "Ben gidiyorum. Ben gidiyorum."

Cody irileşmişti. Bunu yapamaması gerekirdi - Schreiber'den beş santim daha kısaydı ama daha iriydi ve kendini taşıma biçiminde bir kavgada nasıl ayakta kalacağını bildiğini gösteren bir şey vardı. Aynı şey Schreiber için söylenemezdi.

"Eğer görüşme konusunda fikrini değiştirirsen-" Schreiber başladı.

Cody, "Dışarı," diye bağırarak onu sertçe itti ve Schreiber geri çekildi. Kabinin içine büzüldüm ve ön kapının çarpma sesini duyana kadar rahatlamadım.

Gözlerimi kapattım. *Alan Michael Stahl kötü bir adam*, diye düşündüm, daha önce de birçok kez düşündüğüm gibi, uyanık yatarken ve öyle olmamaya çalışırken. *Doğru olanı yaptım*.

Bunca zamandır dağılmasını bekliyordum.

Liv ve Cass, insanlar Persephone'u öğrenirlerse Stahl konusunda bize inanmayacaklarından korkuyorlardı. Yalancı olduğumuzu düşüneceklerdi.

Benim de onlardan biri *olduğumu* öğrenmelerinden korkuyordum. Çünkü bunca zamandır sakladığım tek sır Persephone değildi. Polise yalan söyledim. Kürsüde yalan söyledim. Kendime yalan söyledim, Alan Michael Stahl'ı o ormanda gördüğümü söyledim ve belki de buna inandığım bir zaman bile oldu.

Ama gerçek şu ki, o gün onu görmemiştim.

şey görmemiştim.

Cody kaşlarını çatarak kabine geri kaydı. "Kimdi o?" "Gazeteci. Önemli bir değil" dedim. Bir içki daha almaya gittim ama eli çok fazla titriyordu. "Konuşmaya başlamasına izin vermemeliydim. Benim hatam."

"Akbabalar," diye mırıldandı Cody. Elleri masanın üzerinde gerilmişti, sanki Schreiber'ı tekrar yakaladığını hayal ediyordu. "İyi olduğuna emin misin?"

"Eminim," dedim kararlılıkla. Gülümsedim. "Ama beni kurtarmak için hâlâ orada olduğunu bilmek güzel. Benim kahramanımsın."

Rahatsız görünüyordu. "Seni o ormanda bulan herhangi biri olabilirdi Naomi."

"Biliyorum. Ama kimse değildi. Sendin," dedim bir parmağımla masanın üzerinde biriken buğunun üzerinde rastgele desenler çizerek. "Ve sadece orman da değildi."

Cevap vermedi. Bu daha önce konuştuğumuz bir şey değildi. Ama uzandı ve parmaklarını parmak eklemlerimin üzerinde gezdirdi - belki de ikimize *de burada olduğumu* kanıtlamak dışında bir amacı olmayan bir dokunuş. Daha fazla bir şeye dönüşmeden elini çekti.

"Başka bir şey hakkında konuşalım," diye yalvardım.

"Şimdiye kadar yeni eski erkek arkadaşından, babanla olan gergin ilişkiden ve neredeyse ölmek üzere olduğun zamandan bahsetmeyi başardım. Neden konuyu sen seçmiyorsun?" diye önerdi ve ben güldüm.

Aradan geçen on beş yılda çok şey öğrendim. Konuşmanın çoğunu ben yaptım. Cody her zaman içine kapanık bir adam olmuştu. Her nasılsa, yaratıcı felaketlerle dolu hayatımı duymak onu arka kapıdan kaçmaya itmemişti.

İkinci bira rom ve kolaya dönüştü, sonra bir tane daha, bir hamburger kömürüyle birlikte. Cody hesabı ödemekte ısrar ettikten sonra beni motel odasına götürürken, onu içeri davet etmek isteyip istemediğimi merak edecek kadar sarhoştum. Yakışıklı bir adamdı ama benim için hâlâ bir ağabey, parlak zırlı bir şövalyeydi. Yine de daha kötü kararlar vermiştim. Bu benim markamdı.

Anahtarı çevirdim ve kapıyı biraz açtım, sonra kapı çerçevesine yaslanıp ona baktım. Yakınımda duruyordu ama çok da yakın değildi. Kokusunu alabiliyordum; yansıttığı mahalle çocuğu imajına uymayacak kadar temizdi. Sabun ve sorumlu seçimler gibi kokuyordu. Bir birayı içtikten sonra ikincisinin yarısını ancak içebilmişti.

"Hâlâ buradan çıkabilirsin, biliyorsun," dedi. "Geçmişini arkanda bırakabilirsin."

Ona "Bu sadece bir şarkının dizesi, insanların gerçekten yapabileceği bir şey değil" dedim.

"Hangi şarkı bu?"

"Biliyor musun, hatırlayamıyorum," diye itiraf ettim.

Parmak uçlarım elinin yan tarafını sıyırdı, tam olarak almadı. Bana baktı, dudaklarında küçük bir gülümseme vardı. Benimle yatmaması gereken pek çok insanla yatmıştım ve hiçbirinde bu bakış yoktu.

"Cody Benham baba oldu," dedim şaşkınlıkla başımı sallayarak. "Bu harika bir şey," diye itiraf etti.

Elimi yanıma bıraktım. "Birazcık bile baştan çıkmadın, değil mi?"

"Yara izi yüzünden değil," dedi hemen.

"Aklımdan bile geçmedi," dedim ona bu doğruydu.

Telefonunun alarmı çaldı. "Gabby yatmadan önce evi aramalıyım," dedi bana.

"Kahretsin, çok sağlıklısın." Ağırlığımı geri vererek aramıza mesafe koydum.

"Biliyorum. Ben de inanamıyorum," dedi. Eğildi ve alnımdan öptü, sonra . Zaten çocuklarıyla birlikteydi; bunu gözlerinden anlayabiliyordum. "Yarın ilk iş eve gidiyorum, ama ondan önce ya da sonra bir şeye ihtiyacın olursa..."

"Numaran bende var," dedim, kartvizitini sıkıştırdığım ceket cebini okşayarak. "Git buradan, Cody Benham. Ben iyi olacağım."

Cody gittiğinde, cızırtılı bir motel yatağı ve yeni bir yerin yabancı sesleriyle baş başa kalmıştım. Yalnız olmaktan nefret ediyordum. En çok da geceleri yalnız olmaktan nefret ederdim. Yanımda başka bir beden olmadan asla düzgün uyuyamazdım. Odaklanabileceğim biri olmadan düşüncelerimi susturamazdım.

Dikkatimi dağıtmaya yeteceğini umarak televizyonu açtım. Hepsi de *Adli Dosyalar*'ı gösteriyor gibi görünen yüzlerce kanal arasında gezindim. Tam olarak benim rahatlatıcı izleme fikrim değildi. Beni korkuttuğu ya da başıma gelenleri hatırlattığı için değil, daha çok hatırlatmadığı içindi. Bir trajediye dönüşmemiştim ve bu beni mağduriyetin yıllıklarında bir sahtekâr gibi hissettirdi. Yine de açık bıraktım, monoton şiddet kataloğunu hiçbir şey almadan izledim.

Dizi bitti - kocası yaptı, sürpriz- ve daha da tüyler ürpertici başka bir dizi başladı. Komik olmayan sitcomlar ve polisiye diziler arasında gidip geliyordum; anlatılar gerçeküstü bir şüpheli, sebep ve kan karmaşası içinde birbirine karışıyordu.

Sonra Alan Michael Stahl ortaya çıktı, bir mahkeme masasının arkasından turuncu bir tulum giymiş gözlerini dikmiş bakıyordu ve ben durdum. Her zaman kullandıkları resim buydu, çünkü gözlerindeki nefreti görebiliyordunuz. Her şeye ama özellikle de bize, onu mahveden biz üç kıza karşı nefret.

Sana saldırının Stahl olduğuna emin misin?

Ben saldırıya uğradığımda Stahl zaten cinayetlerden dolayı soruşturma altındaydı. Cass ve Liv eşkallerini verince dedektifler bağlantıyı hemen anladılar. Onu ilk başta nasıl teşhis ettiğimi hatırlamıyordum. Tek hatırladığım insanların bana onu teşhis ettiğimi söyledikleriydi. Tek yapmam gereken kabul etmeye devam etmektir.

Kendime hep saldırıdan hemen sonra hatırlamış ve onu teşhis edebilmiş olmam gerektiğini söylemişim; daha sonra unutmuş olmalıydım. Saldırının görüntüleri, hastaneyle ilgili anılarımın çoğunu çalan, sonraki ayları dağınık bir an mozaigine dönüştüren aynı pus içinde kaybolmuştu.

Röportaj yapmayı reddetmem, Schreiber'in sorduğu türden sorularla uğraşmak zorunda kalmamamı sağlamıştı. Cassidy bu sorulara cevap vermişti ve genelde insanlar küçük yaştaki bir çocuğa en yakın arkadaşının tecavüze uğramamasının garip olup olmadığını sormazlardı. Duruşmadaki savunma avukatı da benzer şekilde temkinli davranmış, hikayemizdeki boşlukları nazikçe yoklamıştı ama Stahl'ın bana saldırmadığına dair kanıt olarak diğer cinayetleri gösteremezdi, çünkü o cinayetlerde de masum olduğunu iddia etmişti.

Yani tutarsızlıklar görmezden gelinmiş ve unutulmuştu. İnsanların davayı ayrıntılı olarak inceledikleri mesaj panoları ve benzeri şeyler olduğunu biliyordum ama hiç bakmadım.

"... diğer cinayetlerle ilgili olarak hiçbir zaman suçlanmadı, ancak Naomi Shaw'a yapılan saldırı ile diğer kurbanlar arasındaki güçlü ikinci derece kanıtlar ve benzerlikler göz önüne alındığında, bu davaların kapandığı düşünülüyor." diyordu spiker. "Daha neşeli haberlerde, bu gece yıllık bir geleneği olan iki yerel restoranla konuşuyoruz: krep savaşı."

Kapattım. Neden insanlar hep böyle söylüyordu? Diğer cinayetler. Onlar diğer cinayetler değildi, çünkü ben öldürülmemiştim. Onlar sadece "cinayetlerdi." Öldüm de kimse bana söylemeye cesaret edemedi mi diye merak ediyordum.

Telefonum çaldı. Liv'i umarak kontrol ettim ve Mitch'i buldum. Ekran bildirimlerle doluydu. Mitch aramıştı. Yedi kez. Anlaşılan mesajlarını görmezden geldiğimi anlamıştı.

Kötü bir adam değildi Mitch. Sorun, dramı erdem, acıyı sanat sanması ve kendi iyi talihi yüzünden kendini yoksul hissetmesiydi. Başından beri beni aradığını biliyordum çünkü hüznü hikâyem yüzümde yazılıydı ve onu ödünç almayı umuyordu ama bir süre aldırmadım. Biriyle yatmak için en iyi yol buydu.

Ama bunu görmesi için onu buraya getirmezdin. Birlikte büyüdüğüm insanlarla tanışması için. Naomi Shaw'ı tanımasına izin vermezdim, çünkü tanıyamazdı. Onu sadece kendisine mantıklı gelen bir hikâyeye dönüştürürdü.

Ona da aynı şeyi söylemiştim ama bunu daha az anlamlı ve daha fazla küfürle ifade etmiş olabilirdim. Eğer ikimizin de kendine saygısı olsaydı, birbirimize söylediğimiz şeylerden geri dönmeye çalışmazdık.

Özsaygı ikimizin iyi olduğu bir şey değildi. Geri dön. Bunu unutmama asla izin vermezdi, ama bir mulligan aramama ve kirayı, yiyecekleri ve akşam yemeği faturasını paylaştığımız hayatımıza geri çekilmeme izin verirdi, ama mezeleri değil, çünkü sadece mozzarella çubuklarını yedi ve onlar üç dolar daha ucuzdu.

Bildirimleri kapattım ve gözlerimi ovuşturdum. Ayılıyordum ve bu kabul edilemezdi. Mini buzdolabına doğru koştum ama

Boş. Barda tek başıma içmek için geri dönmek istemedim. Yalnız içmeyi tercih ederdim, nokta. Ama Köşe Dükkanı hâlâ açık olacaktı.

Marsha hâlâ tezgâhın arkasındaydı ve günün hasılatını sayıyordu. Ona el salladım ve arka tarafa yöneldim. En yakın, en ucuz kırmızı şişeyi kaptım ve tezgâha doğru ilerledim. Bir bakış attı ve ben de ona bir tane fırlattım.

"Bu şey aslında biraz üzüm suyu ile kesilmiş soğuk ilaçtır" dedi bana.

"İçinde bulunduğum ruh haline uyuyor," diye cevap verdim umursamazca.

Eğlenmiş görünüyordu. "Seni suçlayamam. Ama gideceğin yere varmak için daha iyi yollar var," dedi. Tezgâhın arkasına uzandı ve yarısı dolu bir şişe burbonu yere bıraktı. Kalitesi de fena değildi.

"Sert malları satmana izin verilmediğine eminim Marsha," dedim şok olmuş gibi yaparak.

"Evden. Bu şartlar altında." Bana doğru itti.

Chester tarzı bir hediyeydi. O kadar ki neredeyse gülecektim. *Al bakalım evlat, sarhoş ol ve ladinlerin üzerine kus.* Bir yirmilik attım.

"Müesseseden dedim," diye homurdandı.

Bir Snickers çikolatası aldım. "Şeker için. Üstü kalsın." O itiraz edemedi oradan ayrıldım.

Odama geri dönmeliydim. Sert motel çarşaflarına, *Adli Dosyalar*'a ve hafif küf kokusuna geri dönmeliydim. Onun yerine arabama bindim. Motoru çalıştırmadan önce nereye gittiğimi bilsem de düşünmemeye çalıştım. Kasabanın dışında sokak lambaları ara sıra bir ışık lekesine dönüşüyordu. Orman, çocukluğumda hiç olmadığı kadar vahşi ve sıklaşmıştı. Başka her yerde doğa geri çekiliyordu. Ama burada dörtlü geri dönüyordu. Yeşilden kahverengiye ve tekrar geriye, yavaş bir mevsim dönüşü gibi.

Yoldan ne zaman çekileceğimi nasıl bildiğimden emin değildim, sadece burası olduğunu biliyordum. Yirmi yıl önce, yolun bu kısmı bir düzine araba, bir ambulans, polis ve kaynayan bir seyirci kalabalığı tarafından kapatılmıştı. Burası Cody Benham'ın kucağında bir kızla ormandan çıkarken tökezlediği yerd, ölüme giden yolun büyük bir kısmı.

Park ettim. Dışarıyı engellemesine rağmen arabanın ışığını açık tuttum. *Kendimi* daha güvende *hissediyordum*. Marsha'nın bana verdiği şişeyi açtım ve bir yudum aldım. İrkildim. Sek içkiyi pek sevmezdim. İçki içmeyi pek sevmezdim, her şeyi göz önünde bulundurursak, ama durum gerektirdiğinde ...

Tam burada olmuştu. Evet. *Tam* burada değil. Burada sona ermişti ama en az hatırladığım kısmı da buydu. Cody beni taşırken kısa süren bilincim, yola varmadan önce kaybolmuştu. Ambulansı ve kırık küçük bedenimin bulunmasının ardından yaşanan kargaşayı hatırlıyordum ama bunun gerçek olmadığını, bana anlatılan tüm hikâyelerin bir karışımı olduğunu biliyordum.

Makara zihnimde hep geriye doğru akıyordu. Cody'nin kolları, sonra çürüyen tahtanın karnıma yaptığı baskı, sonra kendimi yaprak dökmeyen iğneler ve toprak üzerinde çekmem ve sonra-

Gözlerimi kapattım. O geriye gitmeme izin veremezdim. Bıçağın ilk darbesini hissedecek kadar uzağa, sırtıma inen bir yumruk gibi - en sığ darbe ama beni yere serecek kadar. Yüzümü yere bastırdım ve sonra tüm gücümü sırtüstü düşmek için harcadım, bu da sadece bıçağı aşağı inerken görebilmem anlamına geliyordu. Bir sonraki darbe yüzüme geldi ve ondan sonra pek bir şey göremedim.

Ağaçları ve soluk gökyüzünü hatırladım. Cass bağıırıyor, Liv çığlık atıyor, Cass bana yardım getireceklerini söylüyordu. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım bir bütün haline getiremediğim küçük parçalar.

Bir daha asla geri dönmedim. Ara sıra insanlar bunu öneriyordu - belgesel ekibi, Mitch (o da filme almak istiyordu), dört seans süren bir terapist. Bu fikri hep reddettim.

Bir yudum daha aldım. Çenemden aşağı döküldü, kıyafetlerime ve koltuğa sıçradı. Küfrettim ve arabaya bindiğimde elimde tuttuğum diğer şeylerle birlikte yolcu koltuğuna uygun bir şekilde serpiştirdiğim peçeteleri bulmak için uzandım. Babamın evinden aldığım posta, çırpınan ellerimden kaçtı. Bir peçete kaptım ve gömleğimi kuruladım ama geriye sadece kumaşa yapışmış küçük kurtlu peçete parçaları kaldı. Artık her şey burbon kokuyordu.

Postayı almak için kendimi zorladım. Elle yazılmış mektup yığının en üstündeydi. Kaşlarımı çattım. Neredeyse kesinlikle hayran mektubu. Sadece

at gitsin.

Başparmağımı kapağın altına kaydurdım. Zarf yırtıldı. Mektubu el yordamıyla çıkardım. Tek satırlık bir sayfaydı, üçe katlanmıştı, el yazısı özensizdi.

Bayan Shaw ya da Cunningham ya da artık adınız her neyse-

Fırsatım olsaydı sana ne söyleyeceğimi çok düşündüm ama şimdi bunu gerçekten yapıyorum ve kelimeleri zorlanıyorum. Tüm gerçekliğimi alt üst ettin. Tüm arkadaşlarımı, evimi, hayatımı kaybettim. Babamı kaybettim. Olduğunu sandığım adamın gerçek olmadığı ortaya çıktı. O benim sevgi dolu babam değildi, o bir canavardı.

Ama mesele şu ki, yalan söyledin. Babam sana saldırmadı. Kürsüde yalan söyledin ve yanlış adamı hapse gönderdin. Bilmek istediğim şey şu: Neden? Birini mi koruyordun? Hâlâ dışarıdalar mı? Onları koruduğun için başka küçük kızlara zarar verdiler mi?

Anlamaya çalışıyorum. Yıllardır çocukluğumun parçalarını anlamlı bir şekilde bir araya getirmeye, sevdiğim babama ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. Senin bu olaydaki rolünü anlayamıyorum.

Gerçeği söylemeye hazırsanız, duymak isterim.

-AJ

Kelimeleri zar zor okuyabiliyordum, ellerim çok titriyordu. AJ. Alan Stahl, Jr.

Stahl'ın bir oğlu olduğunu neredeyse unutmuştum. Hiç mahkemeye çıkmamıştı. Aklıma gelen tek görüntü bir fotoğraftı: Stahl'ın koluna girmiş, çizgili gömlekli, çelimsiz bir çocuk. Nerede gördüğümü hatırlayamıyordum.

O biliyor.

Bir mide bulantısı dalgası üzerime çöktü. Mektubu bir kenara fırlattım, kapıyı açtım ve sendeleyerek yola çıktım. Soğuk bir rüzgâr yanımdan geçti.

Alan Michael Stahl kötü bir adamdı. Liv ve Cass onu görmüştü. Bu *Onu.*

Yoksa polisin travma geçirmiş çocukları yanlış kişiyi teşhis etmeye zorlayabileceği kadar ona benzeyen birini mi görmüşlerdi?

Orman önümde karanlık ve derin duruyordu. Persephone oralarda bir yerdeydi. Çünkü o gün orada olmamızın nedeni oydu, çünkü Stahl bir sırdu ve o da diğeri, zihnimde birbirlerine karışmışlardı. Canavarım ve tanrıçam, parmakları her zaman saçlarımı yakalıyor, beni o güne geri sürüklemeye çalışıyordu. Bu çekime her zaman karşı koydum.

Bagajda bir el feneri vardı. Ne yaptığımı tam olarak bilmeden önce onu çıkarmıştım. Bir an durdum, bir elimde fener, diğesinde şişe, ve daha iyi bir karar vermemi bekledim. Sadece rüzgâr ve bir baykuşun uzaktan gelen sesi vardı.

Yolun karşısına geçtim, küçük hendeğin üzerinden atladım ve doğruca ağaçların arasına girdim.

Terapistimin çalıların arasında çırpınışım hakkında ne düşüneceğini merak ettim. Muhtemelen hayal ettiğı "geçmiş benliklerimi yeniden bütünleştirme" versiyonu değildi. Muhtemelen onu aramalıyım. Muhtemelen yapılacak en akıllıca şey bu olurdu.

Kalın bulutlar yıldızları örtüyor, el fenerimi kasvetin içindeki tek ışık noktası olarak bırakıyordu. Köklerin ve yaprak dökmeyen iğnelerden oluşan kalın bir halının, devrilmiş gövdelerin, ara sıra izinsiz girişimimden kaçan bir farenin hızlı gövdesinin üzerinden geçti. Hiçbir şey tanıdık gelmiyordu. Buranın her dalını ve taşını tanıyorduk ama yokluğumuzda tuhaflaşmıştı.

Durdum, yönümü bulmaya çalışıyordum. İksirlerimiz için soğuk su topladığımız şırıl şırıl akan dere neredeydi, bir cadının hayaletini barındırdığını ilan ettiğimiz takoz neredeydi? Kurt Kovuğu, Ejderha Taşı neredeydi? Gölet buraya yakın olmalıydı, hayal gücümüzün bir kralın kılıcını ve gizli bir kaderi bulabileceğimiz bir göle dönüştürdüğü çamurlu küçük bir yama.

Gölgeler kaynıyordu. Sağımda bir şey hışırdadı. Işığı ona doğru çevirdim ama sadece bir anı parçasını aydınlatabildim. Liv, gözlükleri burnundan aşağı kayıyordu. Cass ellerini kalçalarına koymuş, çenesini yukarı kaldırmış, hikâyeye başlama pozu veriyor, altın rengi bukleleri küçük yüzüne dökülüyor, her santimiyle şu anda taklit ettiğı prensesin ta kendisi.

"Bugün bir şeyin beni izlediğini *hissettim*," diye açıkladı. "Çok aşağılık bir ruh. Düşmanlarımız artan gücümüzün farkında."

"Düşman mı?" Liv gözleri büyüyerek sordu. "Ne düşmanı?"

"Işığın güçlerine karşı çıkan kötü yaratıklar!" Cass onu bilgilendirdi. "Korkunç canavarlar! Kendimizi güvende tutmalıyız."

"Nasıl?" Liv titreyerek sordu.

"Koruma büyüleri," dedi Cass, pozu bırakarak. "Sihirli tılsımlar yapabiliriz."

"Bu yeterli olacak mı?"

"Elbette olacak," diye mırıldandım. Onları mükemmel bir şekilde hayal edebiliyordum ama kendimi göremiyordum. Bıçaktan önceki halimi hayal edemiyordum. Yine de ne söylediğimi hatırladım. "Tılsımı nasıl yapacağımızı tam olarak biliyoruz, değil mi Cass? O zaman canavarlardan kurtulacağız."

Kolumu omuzlarına doladığımda Liv'in gözlerindeki rahatlama. Cass'in gözlerinde belli belirsiz bir kızgınlık vardı - bu onun hikâyesiydi ve henüz bunu geçiştirmeye hazır değildi.

Önümdeki ağacı şimdi tanıyordum. Boyu uzamıştı ama gövdesiyle birleştiği yerde küçük bir boşluk olan eğri büğrü dal aynıydı. O zamanlar görüş alanımın yukarısına uzanmak zorunda kaldığım ağaç şimdi omuz hizamdaydı.

Son bir yudum aldım, sonra şişeyi yere bıraktım. Parmaklarımı oyuğun içinde oynattım. Hâlâ burada olamazdı, değil mi? Ama orada yumuşak bir şey vardı. Kumaş. Zekice, işaret ve orta parmağımın arasına aldım ve dışarı çektim.

Kumaş ucuz, eski bir mendildi. Mendil yarılmış ve içindekiler avucuma yuvarlanmıştı, yılların yağmuru ve çürümenin etkisiyle yıpranmışlardı. Benekleri silinmiş bir çift zar; tamamen tanınmaz hale gelmiş kahverengi bir yumru; ucuz bir takı küpesi. Bizi güvende tutacak tılsımlarımızdan biri.

Bunun bir hayal olduğunu, sadece rol biliyorduk ama öyle olmamasını diliyorduk. İnanmaya *çalıştık*, eğer şüphelerimizi yenebilirsek, bunu gerçekleştirebileceğimiz duygusuyla doluyduk. Ormandaki kapıyı, gardırobun arkasındaki dünyayı, balçıkta yuvalanmış ejderha yumurtasını bulacaktık.

Dünyanın acımasız, kirli ve sıkıcı olduğunu biliyorduk ve her şey o kadar acımasızca adaletsizdi ki bunu kabul etmeyi reddediyorduk. Dünyada sihir vardı. Tek yapmamız gereken onu bulmaktı.

Ağacın yanından tökezleyerek geçtim, şişeyi unutmuş, gölgelerde tanıdık işaretler arıyordum. Liv'in bizi beklerken oturup kitap okuduğu o taş vardı. Belki de dalların arasındaki terk edilmiş yuvaya ulaşmak için tırmandığım ağacı bulabilirdim, Liv paniğe kapılıp beni geri indirmeden önce on beş metre yükselmişim - ya da Cass'in bu ormanda bir kurbağanın yürüdüğüünün kanıtı olduğunu söylediği, kökleri büyüyerek onu sonsuza dek yerine sabitleyen devrilmiş alışveriş arabasını.

Ya da eski bir buzul tarafından düşürülmüş, kütlesinin altında sığ bir boşluk bulunan kaya parçası. Üç genç kızın altından geçip arkasındaki boşluğa girebileceği bir boşluk. Cass oraya Grotto adını vermişti.

Ama şimdi her şey gölge ve yeşildi, sihir gitmişti, anılarım karmakarışık ve çarpıktı. Bu ormanın derinliklerinde çok dolaşmıştık. Onu bulamazdım, ne gece ne de sarhoşken. Gözlerimi kapattım ve yumuşak yağmur üstümdeki dallara çarptı.

Yağmurun sesi ve rüzgârın uğultusuyla arkamdaki ayak seslerini neredeyse duymuyordum. Bilinçli olarak duymadım, sadece korkuyu bir bıçağın kopmuş ucu gibi saklayan beynimin kıvrımlarında hissettim. O kadar hızlı döndüm ki dengemi kaybettim. Ayağım ıslak bir yosun parçasına takıldı ve bir küfürle kıkımın üstüne sertçe düştüm. El feneri elimden kurtuldu.

Ağaçların arasından bir gölge benden uzaklaştı. El fenerini kaptığım gibi gölgeye doğru salladım ama çok uzaktaydı ve ben de çok uyuşuk ve yavaşım. Tek yakaladığım bir insan figürüydü. Burada yalnız değildim.

Korku dişlerini hassas boğazıma geçirdi ve nefesimi kesti. Bocaladım, dik durmaya çalıştım. Burada biri vardı. Biri beni takip ediyordu. Karanlıktı, yalnızdım ve kimse burada olduğumu bilmiyordu ve bu ormanlar bana ölüm sözü vermiş ve bunu reddetmişti. Eğer öleceksem, bir zamanlar büyüye özlem duyan yanım burada öleceğim diye ısrar ediyordu.

Kaçtım. Yola doğru koştuğumu sanıyordum ama emin olamıyordum. Önümdeki topraktan başka bir şey göremiyordum ve kalbimin gümbürtüsü ve ayak seslerim beni takip eden birini duyma umudumu bastırıyordu.

Salak, salak, salak, diye azarladım kendimi. Dallar kollarıma takıldı.
Öleceksin, .

Ama yol, arabam ve sokak lambasının anemik parıltısı vardı. Kapıyı kırarak açtım ve arkamdan çarparak içeri daldım. Kapılar kilitliyken nefes almayı hatırladım. Yumruklarımı karnıma bastırarak eğildim ve birbiri ardına nefes almaya zorladım.

Orada başka biri daha var mıydı? Ağaçların arasındaki o gölgeyi hayal edebilirdim, değil mi? Zihnim anılarla, acı ve korku hatıralarıyla dolup taşıyordu. Gecenin bir yarısı orada başka kim olabilirdi ki? Neden kaçsınlar ki?

Ben de hayal etmiştim. Sarhoş olmuşum, ormanda düşmüştüm ve bir ağacı baltalı bir katil sanmıştım.

Buna gerçekten inanmadım. Ama istedim ve denedim ve neredeyse aynı şeydi.

Arabanın camına vurulan bir yumruk beni sarsarak uyandırdı. Şef Bishop dışarıda durmuş, kaşlarını çatmış, lacivert beyzbol şapkası saçlarını sürekli çiseleyen yağmurdan koruyordu. Şoför koltuğunda tıkış tıkış uyuyakalmıştım, ağzımın kenarından çeneme kadar uzanan asil bir salya çizgisi vardı. Kolumla kazıdım ve sabahın ilk ışıklarında gözlerimi kısarak camı açtım.

"Günaydın," diye mırıldandım.

"Görünüşe göre dün gece pek de uygun olmayan kararlar vermişsiniz," dedi Bishop.

"Bu doğru bir değerlendirme," diye onayladım. Boğazım zımpara kağıdı gibi olmuştu.

Bana şüpheci bir bakış attı. "Bayan Shaw, burada ne işiniz var?"

"Biliyor musun, dün gece terapötik görünüyordu," dedim, onu düzeltme zahmetine girmeden. Burada her zaman Naomi Shaw olarak kalacaktım. "Nedenini hatırlayamıyorum." Gözlerimdeki uyku kirini sildim ve biraz göz kırptım. "Beni bir şey için suçlayacak mısın?"

"Sırf aptallık mı?" diye sordu.

"Bunun cezası ne kadar, 50 dolar falan mı?" Ben sordum.

"Eğer Chester'ın Mucize Kızı'na ceza yazarsam, belediye meclisi beni gönderir," diye beni bilgilendirdi. "Ama neredeyse sokağın ortasına, kör bir virajı geçtikten hemen sonra park etmişsin, içki kokuyorsun ve bir ağaçla kavga etmiş ve kaybetmiş gibi görünüyorsun. Eğer gitmene izin veririm, yolun yarım mil aşağısındaki bir elektrik direğine sarılmayacağını bilmem gerekiyor."

"Ben iyiyim," dedim. Başımdaki şiddetli ağrı ve ağzımdaki ölü sincap tadı dışında. Bishop uzun bir süre beni düşündü. Gözlerimi kısarak ona baktım. "Ciddiyim. Akşamdan kalmayım, hâlâ sarhoş değilim, Tanrı'ya şükür."

İç çekti. "Bu gece uyuyacak daha iyi bir yer bul," dedi ve veda etmek için arabamın tavanına vurdu. Motoru çalıştırmak için yanımdan geçip gitmesini bekledim.

Kimse beni görmeden moteldeki odama girmeyi başardım ve temizlendiğimde daha makul bir saatti. Yatağın üzerinde telefonum çalıyordu. Mitch. Aramayı reddetmek için elime aldım ama sonra iç çekip cevap verdim.

"Hey."

"Naomi. Selam." Telefonu açtığıma şaşırmış gibiydi. Ben de biraz şaşırmıştım.

"Ne ?" Diğer elimle saçlarımı havluyla silerken sordum.

"Sadece şunu söylemek için aradım... Bak, ayrıldığımız için özür dilerim. Anlıyorum. Sanırım bir süredir işler pek iyi gitmiyordu. Hareketlerimizi sürdürüyorduk. Belki de bu kaçınılmazdı. Keşke böyle olmasaydı."

Kahretsin. Mitch benden ayrılıyor muydu?

Hayır, ondan ayrılmıştım. Ayrılmamış mıydım? Evet. Evet, bu kesinlikle benim kararımdı. Evet, bu kesinlikle benim kararımdı. Bu yüzden üzülmemeliydim. Üzülmeye hakkım yoktu.

"En iyisi bu," diye teklif ettim. "Daha iyisini yapabilirsin."

"Bundan emin değilim," dedi zoraki bir kıkırdamayla. "Sen ve ben-"

"Bunu telefonda konuşarak halletmek istemiyorum," dedim çabucak. Ayrılık sonrası otopsi benim en sevmediğim ilişki ritüeliydi.

"Doğru, doğru. Her neyse, orada ne kadar kalacağını bilmiyorum ama bazı posta faturaların var, birkaç çeke benziyor. İstersen sana iletebilirim."

"Bu hafta sonu döneceğim," dedim. "Cumartesi günü çekmem gereken bir düğün ve Pazar günü de bir nişan seansım var. Postalarımı ve bazı eşyalarımı alacağım."

"Bir süre daha orada kalacaksın?"

Burnumun köprüsünü yumrukladım ve gözlerimi sıkarak kapattım. "Sanırım. Babamın evini düzene sokmalıyım. Bu..." Ama Mitch artık benim erkek arkadaşım değildi. Bilmesi gerekmiyordu. Bilmesi *gerekmiyordu*. "Teşekkürler, Mitch."

"Sorun değil. Yardım etmekten mutluluk duyarım." Sesi gergin geliyordu. Bu konuşmanın onun öykülerinden birinde yer alıp almayacağını, her kelimenin hangi anlam katmanlarını içereceğini merak ettim. Tüm bunlar modern toplumun izolasyonu ve ilişkilerin imkânsızlığı için bir metafor ya da başka bir şey olacaktı.

"Seninle sonra konuşuruz
Mitch." "Naomi-"

Duymamış gibi yaptım ve telefonu kapattım. Ayrılıklardan nefret ederdim. Belirsiz ayrılıklar en kötüsüydü. Patlayıcı olanları tercih ederdim, bu yüzden ne zaman bir ayrılık yakın görünse biriyle yatağa girme alışkanlığım vardı. Neyse ki Cody kapılmıştı, yoksa onu kapıdan çıkarken omzumun üzerinden atılan el bombası yapabilirdim.

Telefonumu tekrar yatak örtüsünün üzerine atmaya başladım ve durdum. Ekranda Liv'den gelen bir cevapsız arama ve sesli mesaj vardı. Kaşlarımı çattım. Liv sesli mesaj göndermezdi.

Oynat tuşuna bastım ve telefonu kulağıma götürdüm. İlk başta beni cepten aramış olabileceğini düşündüm, sadece hışırtı ve nefes sesi duydum. Sonra konuştu. Sesi gergindi. Neredeyse gidip geliyor gibiydi. "Naomi. Yapmak zorundayım... Özür dilerim. Bunu bilmeni istiyorum. Çok ama çok üzgünüm. Seni seviyorum. Yalan söylediğim için çok özür dilerim."

Mesaj sona erdi. Onu geri aramak için telefonu karıştırdım. Telesekreter çaldı. "Liv. Neler oluyor? İyi misin? Beni ara. Hemen geliyorum." Sesi hiç hoşuma gitmemişti. Mesaj dün gece geç saatlerde gelmişti; ormanda sarhoş bir şekilde tökezlediğim sıralarda.

Yalan söylediğim için çok üzgünüm. Yalan söylediğimizden değil. Persephone hakkında konuşmuyordu. Başka bir şeyden bahsediyordu.

Bana söylediği son şey bir sözdü, bizim sözümüz. Sabah burada olmak için. Eğer bu yalansa ...

Kendine zarar vermezdi. Bir daha olmaz.

Korku içime sızdı, yavaş, soğuk ve amansız. "Lanet olsun," diye mırıldandım. Cass'i aradım ama o da açmadı. "Liv'e bir şeyler oluyor. Onu kontrol etmek için evine gidiyorum. Mesajı aldığında beni ara," dedim sesli mesajına.

Alelacele giyindim ve aceleyle kapıdan çıktım. Bulutları yaran güneş, sanki kişisel bir garezi varmış gibi yüzüme vurdu.

"Günaydın." Ethan Schreiber birkaç adım ötede duruyordu. Bir elinde kahve fincanı vardı, üç parmağını sallayarak kaldırmıştı.

"Beni takip mi ediyorsun?" Ona sordum.

"Kasabadaki tek motel burası," dedi, benimkinden iki alttaki kapıyı belli belirsiz işaret ederek. "Her şey yolunda mı?"

"Neden ki?" Ona sordum.

"Görünüyorsun... Boş ," dedi başını sallayarak. Arabama doğru yürüdüm. "Seni tekrar görmek güzel," diye seslendi arkamdan. Kapıyı çarparak son sözünü yarıda kestim ve hızla otoparktan çıktım. Yolda Liv'in numarasını tekrar aradım. Bir kez daha cevap vermedi.

Kapı kapalı ve kilitliydi. Şifrem yoktu ve eğer bir şey yoksa Liv'in ailesini panikletmek istemedim -muhtemelen bir şey yoktur, dedim kendi kendime, Liv telefonunu şarj etmeyi pek hatırlamazdı, hepsi bu- bu yüzden park ettim ve çitlerden atlayarak eve doğru koşmaya başladım.

Burayı Liv'in evi olarak düşünmüştüm ama tabii ki ailesinin eviydi. Otuz yıl önce Chester'a taşındıklarından beri aynı evde, ağaçların arasında oturuyorlardı. Yol boyunca tadilat yapmışlar, başladıkları küçük büyü kulübeyi genişletmişler, enerji tasarruflu pencereler ve güneş panelleri eklemişlerdi. Kimiko'nun mutfak bahçesi lahana, bezelye ve sırık fasulyenin yanı sıra serin ve kapalı havalarda her zaman yetiştirdiği birkaç domatesle dolup taşan muhteşem bir manzaraydı.

Çoğu zaman hazır erişte, konserve biber ve tuzlu krakerle besleniyordum. Liv'in evine gelip asmadan taze bezelye koparmak ise başlı başına bir sihir gibiydi. Liv'in eşlik etmek istemediği bazı günlerde Kimiko ona katılmama izin veriyor, bitkileri nasıl gübreleyeceğimi, büyümeleri için havuçları nasıl incelteceğimi öğretiyordu. Körpe fideleri avuçlarımda içinde tutmama izin verir, onlar için bir çukur kazar, köklerinin uzanabileceği bir yere yerleştirirdi.

Bir fideyi dikmeden önce onu sertleştirmeniz gerektiğini söylerdi. İç mekana, sabit bir sıcaklığa, neme ve ışığa alışkındı. Fideleri her gün azar azar, korunaklı bir şekilde önce bir saat, sonra iki saat dışarı çıkarmanız, onları yavaş yavaş rüzgâr, yağmur, güneş ve soğukla tanıştırmamız gerekiyordu.

Çocuk yetiştirmenin biraz böyle olduğunu söylemişti. Dünyaya güvenle çıkmaya hazır olmadan önce onları sertleştirmeniz gerekiyordu. Eğer onları dışarı çıkarırsan

Çok yakında, bir anda, bunun şoku onları solduracaktı. Asla tam çiçek açamayacaklardı.

Kimiko şimdi bahçedeydi. Başında güneş şapkasıyla dizlerinin üzerine çökmüş, küçük bir katlanır bıçakla bahçenin kenarlarındaki çiçeklerin başlarını kesiyordu. Saçları gri ve kıvrıkcıktı, yüzü narin kırışıklıklarla kaplıydı. Onu görmek göğsümdeki paniği hafifletti. Eğer bir şey olmuş olsaydı, burada sakince çalışıyor olmazdı.

Ayak seslerimin çakıllar üzerinde çıkardığı çıtırtı ona yaklaştığımı haber verdi ve gözleri şaşkınlıkla açılarak başını kaldırdı. "Naomi?" dedi. "Kasabada ne işin var?"

Böyle biraz açık sözlü olabiliyordu ama ben hiç etmemiştim. "Liv'i görmeye geldim," dedim, ellerim titremelerini gizlemek için ceketimin ceplerindeydi. "Beni bekliyor olmalı. Aşağı yukarı."

"Oh. Anlıyorum." Kaşlarını çattı, sonra ayağa kalktı ve onu içeri kadar takip etmem için bana el salladı.

Barnes'ların evinde neredeyse dışarıdaki kadar çok bitki vardı. Kimiko bahçeyi tercih ediyordu ama kocası sevmediği bir ev bitkisi ya da doldurmak istemediği bir saksıyla hiç karşılaşmamıştı. Evin coşkulu bir kaosu vardı; kalabalıktı ama babamınki gibi değildi. Burada her şeyin bir yeri vardı.

"Sizi için özür ," dedim ayakkabılarımı çıkarırken.

"Hayır, üzülme," dedi. Kapıyı arkamdan kapatırken dikkati dağılmış gibiydi. Budama bıçağını dikkatlice temizledikten sonra katlayıp tezgâhın üzerine koydu. "Beklerken sana kahve yapayım mı?"

"Beklemek mi?" Ben .

Kimiko hırkasını üzerine sardı. "Liv dışarıda. Ama seni bekliyorsa eminim yakında dönecektir."

Nefesim boğazımda düğümlendi. "Nerede o?" diye sordum.

"Merak etmeyin. O bunu yapar. Düşünmek için ormana gitmeyi seviyor," dedi. Onda daha önce hiç görmediğim bir yorgunluk vardı. "Dün gece çok geç saatlere kadar yoktu. Ben uyanmadan önce tekrar gitmiş olmalı." Korku dolu bakışımı yakaladı ve kolumu okşadı. "Gezmeyi sever.

Özellikle son zamanlarda. Her saat ayrılıyor. Her zaman geri geliyor. Muhtemelen buluşacağınızı unutmuştur."

"Tam olarak planlanmış bir şey değildi," diye itiraf ettim. "Sadece onunla konuşmam gerekiyor." Korku derimin üzerinde sıçradı. "Kimiko... Liv ilaçlarını alıyor mu?" Dikkatle sordum.

"Evet," dedi Kimiko kararlılıkla. "İyi gidiyor Naomi. Hem de çok iyi. Son birkaç gündür dikkatim dağınıktı." "Stahl yüzünden," dedim.

Cevap vermedi ama beni eve doğru ilerletti. Girişteki ilk darbeden sonra, tadilatların evi bana yabancı hale getirdiğini, artık büyülü bitkilerle dolu bir cadı kulübesi olmadığını görünce rahatlardım. Kanepenin arkasında uyuyan kedi turuncuydu, gençliğimin yırtık pırtık siyah kedisi değildi.

Ama duvardaki resmi biliyordum. Onu Marcus yapmıştı. Üçümüzü gösteriyordu, bahçedeki bankta oturmuş, başlarımızı komplocu bir şekilde birleştirmiştik. O yaz başında Liv'e on birinci yaş günü için vermişti. Arkamızdaki ormanda bir tek boynuzlu atın silik, zar zor seçilebilen şeklini, gökyüzünde tembelce dolanan bir ejderhayı çizmişti.

On bir yaşındayken sihre tutunmak daha zor olmuştu. Her şeyin ne kadar çocukça ve aptalca olduğunun farkındaydık. Sanırım hepimiz bunun fantezi krallığımızın son yazı olduğunu hissetmiştik.

Belki de bu yüzden Cassidy Tanrıça Oyunu'nu başlattığında hepimiz kendimizi tamamen bu oyunun içine atmıştık. İnanmak için son şansımızdı. Bu farklıydı, bir bakıma daha sofistikeydi. Cassidy saplantılı bir şekilde Yunan mitlerini okuyordu ve bize "en iyi" tanrıçaları atamıştı. Hera'nın azarlayıcı, Afrodit'in sıkıcı olduğunu söylemişti. Bu yüzden ben Artemis, Liv tabii ki Athena ve Cassidy de büyücülük tanrıçası ve dolayısıyla son derece havalı olan Hekate olacaktı. Geçici olarak başlamıştık, kuralların ne olduğundan, taklitlerimizde ne kadar derine inmemize izin verildiğinden emin değildik.

Persephone tüm bunları değiştirmişti.

"Liv'le ne hakkında konuşmak istiyordun?" Kimiko sordu. Sesinin tonu, kız hakkında söylediğinden daha fazla endişe duyduğunu gösteriyordu.

"Yok bir şey," dedim ve kızardım. "Özür dilerim, refleks."

"İnsanların işinize karışmasından hoşlanmıyorsunuz," dedi. "Ben de sevmem. Liv'in yara izleri olan ya da iyi tanıklık eden kişi olmadığına hep sevinmişimdir. Muhabirler bizi çabucak unuttu."

Başka biri olsa konunun etrafında dans ederdi. "Cass ve benimle çocukluğumuzdan bir şey hakkında konuşmak istedi. Onun izni olmadan sana bundan daha fazlasını anlatmam gerektiğini sanmıyorum," dedim.

"Stahl hakkında mı?" diye sordu.

"Sayılır." Bu bir kaçamaktan çok cevap verememe haliydi. Her şeyin Stahl'la ilgisi vardı ama hiçbir şey yoktu.

Kimiko, "Cezaevindeki o adamdan telefon geldiğinde ağlamaya başladı," dedi. Kollarını kavuşturmuş, Liv'in araba yolundan gelmesini bekler gibi pencereden dışarı bakıyordu. "Heyecanlandı. Mutlu demek istemiyorum, heyecanlı bir telaş içinde demek istiyorum."

Biz çocukken Cass, Liv'in takıntıları en yüksek seviyeye ulaştığında buna süper şarj derdi. Tüm küçük tikleri ve tuhaflıkları aşırı hızlanır ve kafasına taktığı şey hakkında konuşmadan duramazdı. Arılar hakkında heyecanlanmaya başladılar ve sonra arı parazitlerinin popülasyonları azaltmasıyla kıyamet gibi endişelenirdi. Gördüğü her arıyı sayar, sayıları bir deftere yazar, her birini sayabilirse bunun arıların ölmeyeceği ve dünyanın açlıktan *ölmeyeceği* anlamına geleceğine ikna olurdu. Dört ve yedi sayılarına kafayı takmıştı. Dört iyi bir alametti -Kimiko'yu çok üzecek şekilde- ve yedi kötü bir alametti.

Daha sonra bunların, hayatının ilerleyen dönemlerinde tamamen ortaya çıkacak olan hastalığının ilk belirtileri olduğunu anlayacaktık. Doğru ilaçları bulduklarında ilaçların yardımı oldu. İlaçlarla birlikte, genellikle son aşamaya, ritüel ve sayıların zararlı büyüüne ulaşamadı. Kendini bir fikre kaptırıyor ve tekrar aşağıya dönüyordu.

"Liv'in odasını görebilir miyim?" diye sordum. Kimiko'nun ağzı ince bir çizgi halinde sıkıştı. "Muhtemelen boş yere endişeleniyorum ama ondan tuhaf bir telefon aldım ve nerede olduğunu öğrenebilirim kendimi çok daha iyi hissedeceğim."

Koridoru işaret etti. "Devam edin o zaman."

Koridorda ilerledim, Liv'in her yaşını gösteren fotoğrafların yanından geçtim, karmakarışık bir zaman çizgisi. Öncesi ve sonrası arasında net bir sınır yoktu. Belki de gözlerinde daha önce olmayan bir korku, bir kofluk sezmiştim ama bu muhtemelen benim hayal gücümdü. Tek boşluk üniversite günlerinde, Liv'in eve dönmesiyle sonuçlanan büyük krizden sonra ortaya çıktı

-Herkesin söyleyebildiği kadarıyla iyiliği için.

Liv'in odasının kilidi delinmişti. Tokmağın metalindeki boşluğa dokundum, o telefon konuşmasını hatırladım, hayatımda aldığım en kötü telefondur. Bir hastane yatağının yanında oturup arkadaşımın uyanmasını ya da uyanmamasını bekleme sırası bendeydi.

Yarın burada olacağım. Sözümden dönmeyeceğine inanmak zorundaydım.

Odası titizlikle düzenlenmişti. Liv bir koleksiyoncuuydu. Eşyalar onun için kolayca kutsal hale gelir, neredeyse mistik bir önem kazanırdı. Nesnelerini ruh haline ve anlamlarına göre dikkatle sergiliyordu. Kitap rafında bir deniz kabuğu, yanında bir sıra halinde dizilmiş dört ok ucu. Başka bir yerde bir nautilus fosili, büyükannesinin ona verdiği bir haç kolye, tsunamiden hemen önce Japonya'ya uçuşu gerekirken mide gribine yakalandığında hiç kullanmadığı uçak bileti vardı. Odada çok şey vardı ama her şeye özen gösterilmişti ve her şeyin özel bir anlamı vardı.

Belki onları anlayabilseydim, nesneler koleksiyonunu bir günlük gibi okuyabilirdim ve onlar da bana bilmem gerekenleri söyleyebilirlerdi.

Dizüstü bilgisayarını masasının üzerindeydi. Yanında bir yığın makale ve çevre raporu vardı. Muhtemelen ailesinin çevre uyum danışmanlığı şirketi için yaptığı işle ilgili bir şeydi. Yığının üstünde, üzerinde bir sürü rakam ve harf olan yapışkan bir not vardı -248DFID, 3376DFWA, 1898DFWA- ve bir not defterinde "harita kimlik referanslarını kontrol et" ve "eczaneden teslim al" gibi bir yapılacaklar listesi vardı.

Ne aradığımdan emin değildim. Nereye gitmiş olabileceğine ya da gecenin bir yarısı neden aniden aradığına dair bir ipucu. Dün sabah ile dün gece arasında ne değişmişti?

Dokunmatik yüzeye dokundum ve bir şifre girişi çıktı. Olmadı. Çekmeceyi denedim. Kalemler, bir eskiz defteri, lastik bantlar, ataçlar, saç bağları, üç hap düzenleyici -ki bu sabahki olmasa da dün geceki dahil tüm haplarını aldığını gösteriyor gibiydi- ve eczanede basılmış fotoğraflar vardı.

Fotoğrafların çoğu ailesine ve kedilere aitti. GörünüŖe göre kanepede gördüğüm marmelat beyefendiye ek olarak büyük, kabarık, gri bir tane daha vardı. Ama bir düzine kadar rastgele, kötü çerçevenlenmiş ve kötü aydınlatılmış orman fotoğrafı da vardı.

Eskiz defteri bitkiler, böcekler ve kuşlarla ilgili ayrıntılı çalışmalarla doluydu. Ailesinin kızıydı, bu kesindi. Babasının sanata olan sevgisi ve annesinin detaylara olan dikkati onda her zaman vardı. Bir süreliğine resim yapmayı bırakmak zorunda kalmıştı; kullandığı antipsikotikler ellerinin çok fazla titremesine neden oluyordu. İşte o zaman onu neredeyse kaybediyorduk.

Ama şimdi farklı ilaçlar alıyordu, daha düşük dozda ve güzellik yine içinden dökölüyordu.

Sayfayı çevirdim ve donup kaldım. Bu çizim farklıydı. Bir kere daha gevşekti, hayattan ziyade hafızadan çizilmişti -en azından ben öyle umuyordum. Bir insan iskeletinin üst üçte birlik kısmını gösteriyordu. Göz çukurlarına çiçekler yerleştirilmişti ve etrafına deniz kabukları, taşlar ve yabancı nesneler dizilmişti - dört vale seti, bir iskambil kağıdı, bir bozuk para koleksiyonu.

"Persephone," diye yazmıştı resmin alt köşesine, o küçücük, kusursuz yazısıyla.

Sayfayı çevirdim. Sırıtan bir kafatası daha beni karşıladı. Ve bir tane daha, ve bir tane daha, ve bir tane daha; her sayfada daha az ayrıntılı, daha jestsel bir hal alıyordu. Karanlık, kemiklerden yayılıyor gibiydi, ta ki son sayfada karalanmış kalem çizgilerinden oluşan bir alanda kabaca yontulmuş negatif boşluk parçaları haline gelene kadar.

Çizimlerin aylar öncesine ait olduğunu düşünmüştüm ama Persephone'nin ilk portresinden önceki eskiz sadece üç gün öncesine aitti. Liv bunların hepsini Stahl öldüğünden beri yapmıştı. Bize ne bulduğunu söylemeye karar verdiğinden beri.

Çekmecede bir şey daha vardı. Küçük kadife bir mücevher kutusu. Bir dizi inci küpe bulmak için dua ederek kapağını hafifçe araladım.

Bir kemikti. Bir parmağın ucu. Herhangi bir parmağa ait olabilirdi, insana ait olmayabilirdi de, ama insana ait olduğunu biliyordum. Sağ yüzük parmağına aitti.

Biliyordum çünkü Liv'in onu almasını izlemiştim.

Fotoğraflara tekrar baktım. Hiç de rastgele değillerdi. Yer işaretleriydiler.
Okunan kaya, eğri ağaç, dere. Persephone'ye giden bir yol haritasıydı.
Ayrılmadan önce küpe kutusunu cebime koydum.

Cass kapıyı açtığında, "Liv kayıp," dedim.

Krem rengi ipek bir kaban ve siyah pantolon giymişti, makyajı hafif ama kusursuzdu ve selamım üzerine mükemmel kalemle çizilmiş kaşlarını kaldırdı. "Kayıp mı? Onu dün gördük."

"Ve şimdi gitti. Şafak sökmeden evden çıktı ve telefonuna cevap vermiyor."

Cass, "Bu Liv için pek de alışılmadık bir durum değil," dedi. "İçeri gelir misin? Sabahın köründen beri kulübedeyim ve henüz kahve bile içmedim."

Onu içeri kadar takip ettim. Kendisine latte yapmakta olduğu mutfağa doğru ilerledi. Buharda pişmiş sütü bardağa doldurdu, konuşurken sırtı bana dönüktü. "Liv bazen kaçır. Özellikle de işler yoğunlaştığında."

"Bu farklı," dedim.

"Neden?" diye sordu. Döndü, kalçasını tezgâha dayadı. Kahvesine hafifçe üfledi ve fincanın kenarından beni izledi. "Bunu farklı kılan ne?"

"Bana bu mesajı bırakmış." Telefonumu uzattım ve mesajı hoparlörden dinlettim. "Yalan söylediğini" söyledi. Biz değil. Sadece o," dedim bittiğinde.

"Bu ne anlama geliyor olabilir?" Cass sordu. "Dün bize yalan mı söyledi?"

Söz vermek özel bir şeydi. Cass her zaman birlikte kişiydi. Biz onun en sevdiği felaketlerdik ama anlamadığı şeyler vardı. "Aramızda bir şey var," diye açıkladım isteksizce. "Ona yarın burada olacağımı söylüyorum, o da olacağını söylüyor. Zor zamanlar geçirdiğimizde. Bu bir söz. En azından bir gün daha dayanmak için."

"Bunu bilmiyordum." Cass fincanı dikkatlice yere bıraktı, tam oturması için kulpundan tutarak ayarladı. Sesi kırılıyordu, neredeyse yaralıydı. Keşke bunun ondan sakladığımız bir sır olmadığını nasıl açıklayacağımı bilseydim - gerçekten değil.

Sadece Cass'in bir şeyleri düzeltmeye ihtiyacı vardı ve bazen Liv ve benim birlikte kırılmaya ihtiyacımız oluyordu.

"Onu bulmalıyız Cass. Oraya gitmeliyiz. Grotto'ya," dedim. İrkildi.

"Neden? Liv'in geri döndüğünü düşünmüyorsun, değil mi? Orada kendine bir şey yapmayacağını mı düşünüyorsun?" Sesinin kenarları yıpranmıştı.

"Ormanda bir sürü fotoğrafı vardı. Yer işaretleri gibi, böylece yolunu bulabilirdi. Sanırım oraya birden fazla kez gitmiş," dedim. "Geri döndün mü?"

"Bir kez denedim," dedi Cassidy temkinli bir ifadeyle. "Amanda doğduktan sonra. Sanırım-bilmiyorum. Bazı nedenlerden dolayı ona anlatmak istedim."

"Amanda'ya söylemek mi istedin?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

Cass kızardı. "Persephone'a Amanda'dan bahsetmek istiyordum," diye düzeltti. "Neden bilmiyorum, öylesine söyledim. Ama bulamadım. Onu. Her şey farklı görünüyordu."

"O zaman hâlâ orada olup olmadığını bile bilmiyoruz," dedim.

"Tabii ki hâlâ orada. Başka nerede ki?" Cassidy tersledi.

"Tamam," dedim, öfkesinin içime işlemesine izin vererek. Bunu kaldırabilirdim ve eğer karşı koymazsam kendini daha çabuk harcayacaktı. Omuzları çöktü ve ellerini yüzüne götürdü.

"Özür dilerim," dedi. "Her şey çok boktan."

"Liv'in orada olmadığından emin olmalıyız," dedim.

"Bir toplantım var," diye itiraz etti Cass, ama sesi titriyordu ve dalgın dalgın kolyesiyle oynuyordu. Cass için bu bir ret değildi. Hayır dediğinde bunu anlardınız. Anlaşılması zor olan evet demeleriydi.

Şaka yollu bir iltifatta bulunarak, "Şimdiye kadar mutlaka yardımcılarınız olmuştur," dedim. Cass için talep yok. Bu işin nasıl yürüdüğünü hatırlamaya başlamıştım.

"Percy," dedi ve yine o küçük burun çatırtısı duyuldu. "Bir Wolverine'e bantlanmış Energizer Bunny gibi. Beni kovup kulübeyi kendisi işletmeyi planladığından oldukça eminim." Güldü, ama bu bir

Biraz garipti, sanki yarı yolda bunun cinayet hakkında şaka yapmak için uygun bir zaman olmadığını fark etmiş gibiydi. Boğazını temizledi. "Toplantıyı ona vereceğim. Adam hakkında bildiklerimle bana hayır diyemez." Dişlerini gösterdi ve ben de karşılığında gülümsemeyi başardım.

İşte bu kadar. Kararını vermişti ve bu gerçekten onun fikriydi, benim değil.

Cass üstünü değiştirmek ve Percy'yi aramak için yukarı çıktı. Daha uygun kıyafetlerle döndü -aslında benim kot pantolonum ve sweatshirt'ümden daha uygundu, ama bavulumu hazırlarken yürüyüş yapacağımı düşünmemiştim. Sessizliğe gömülmeden önce Mitch'i ve işleri sorarak birkaç küçük konuşma girişiminde bulundu. En azından gideceğimiz yere arabayla sadece birkaç dakika uzaklıktaydı. Bu sefer Pond Loop patikasının başında durdum. Patika ben sonra inşa edilmişti ama gölete giderse bizi Grotto'ya yaklaştıracaktı.

Cass endişeyle, "Nereye gideceğimi gerçekten hatırlamıyorum," dedi.

"Haritamız var," diye hatırlattım ona. Cebimden fotoğrafları çıkardım ve onları karıştırdım, yol şeridi olan bir tane buldum. "Şu ağacın yanından geçtik. Gel hadi."

Liv'in ekmek kırıntılarını takip ederek ormana doğru ilerledik. Bizi birkaç dakika patika boyunca götürdüler ve sonra işaretlenmemiş ağaçların arasına daldılar. Fotoğrafların hepsinin Grotto'ya gitmediğini fark etmem uzun sürmedi; ormanın başka yerlerinden tanıdığım başka fotoğraflar da vardı ama yine de bir yol bulmayı başardık.

Gökyüzü açıktı, güneş tepedeydi ama el fenerini getirmiştim. Eğer gideceğimiz yere varırsak, ona ihtiyacımız olacaktı. Bir süre sonra Cass ağır ağır nefes almaya başladı.

"Daha fazla çalışmalıyım," diye homurdandı. "Gördüğüm kadarıyla hâlâ bir deri bir kemiksin."

"Ya metabolizmam hızlı çalışıyor ya da oturup yemek yemek nedense beni geriyor," dedim.

"Ciddi misin?" diye sordu.

Omuz silktim. "Eskiden panik atak geçirirdim. Hala fıstık ezmesi kokusuna dayanamıyorum."

Birkaç adım sessiz kaldı. Sonunda dedi ki, "Bunu unutmuşum. Olay olduğunda öğle yemeğini yiyordun. O günün her saniyesini hatırladığımı sanıyordum." Sesi rahatsız olmuş gibiydi.

"Uzun zaman oldu," dedim. Hızımı yavaş tuttum, onunla aynı seviyede kaldım. *Kimsenin arkanda olmasına izin verme*, dedi içgüdülerim. Bu ormanda, arka beynimi bundan vazgeçirmeye bile çalışmayacaktım.

"Unuttuğumu düşünmeni istemiyorum. Sanki artık bunu düşünmüyormuşum gibi. Senin hakkında," dedi. "O kadar çok terapi gördüm ki inanamazsın bile."

Eğlenerek homurdandım. "Kim daha çok psikanalize giriyor yarışmasında senin kazanacağını sanmıyorum Cassidy Green."

"Bunun bir yarışma olduğunu söylemiyorum."

"O zaman değişmişsin," diye cevap verdim, gerginliğini azaltmak için ona bir gülümseme gösterdim ve iç çekti.

"O zamanlar biraz bok gibiydim," dedi.

"Ben de öyleydim. Bu yüzden iyi anlaşıyorduk," diye hatırlattım ona. Durakladım. "Ve bu seni suçlayabileceğim bir şey değil."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

Durakladım. "Evde olmanın senin için kolay olmadığını biliyorum. Ailen..."

"Sana zengin ailem hakkında sızlanacak değilim," dedi. "Ben bile o kadar cahil değilim."

"En azından babam bana hiç vurmadı," dedim sessizce. Onun morluklarını görmüştüm. Her zaman fark edilmeyecekleri yerlerde. Başka tarafa baktı. "Kabul ediyorum, çok ihmalkârdı ve rakunlar tarafından kendi çocukları gibi yetiştirilmek üzere götürülmemiş olmam bir mucize."

Buna güldü ama hemen sustu. "O kadar da kötü değildi. Oscar büyüyene kadar çok daha kötüsünü yaşadı. Ve o etraftayken..." Düşüncesini tamamlamadı.

Cassidy'nin kardeşine neden bu kadar taptığını hiç anlamamıştım ama eğer onu koruyorsa, bu her şeyi açıklıyordu. Onu hiçbir zaman bir koruyucu olarak tanımamıştım. Benim için o tamamen başka bir şeydi.

Bana yan gözle bakıyordu. "Oscar'ı hiç sevmediğini biliyorum."

"Sanırım," dedim umursamazca. Sanki bana hiç bir şey yapmamış gibi. Sanki ben ona hiç izin vermemişim gibi.

Cassidy Green'e asla söylemediğim şeyler vardı. Bunlar sadece onun acımasını ya da nefretini kazandırırды. İkisini de istemedim.

"Geçmiş geçmişte kaldı," dedi bir mantra gibi. Hızını artırdı. "Artık tek yapabileceğim iyi bir anne olmak. Kendi başımın çaresine bakmak, anlıyor musun? Eski sorunları eşelemekten bir şey çıkmaz."

"Liv'in istediği gibi."

Cass, "Her şey açığa çıktığında ne olacağı konusunda endişelenmediğinizi bana söyleyemezsiniz," dedi. "İnsanlar *başka* neler olup bitmiş olabileceğine dair sorular sormaya başladığında."

"Stahl'dan bahsediyorsun." Durdum, ayağımı bir köke dayadım.

Kendi anılarımı asla tam olarak çözemedim. Stahl'ı gördüğüm konusunda yalan söylemeye karar verdiğimi hatırlamıyordum. Bunun bir yalan *olduğunu* ne zaman fark ettiğimden, kabul ettiğimden emin değildim. Hastaneden sonra. Duruşmadan önce.

Kendi hatıralarımın doğruluğunu bilmemek bana acı veriyordu. Acı ve umut - çünkü eğer her şey bu kadar dağınıksa, belki de kısa bir süreliğine hatırlamıştım.

", değil mi?" Cass'e sordum.

İçini çekti, saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Onu hiç görmediğini mi? Evet. Biliyorum."

"Nasıl?" Ben sordum. *Peki başka kim biliyordu?* Eklemek istedim ama kendimi tuttum.

Tereddüt etti. "Kesin olarak bildiğimden değil. Ama seni tanıyorum. Yalan söylediğini her zaman anlayabildim."

"Başından beri biliyordun," dedim ve bana bakmadan başını salladı. Yol boyunca bir yerlerde bunu anladığını düşünmüştüm. Gerçekten de her zaman biliyor muydu? Karnım sıkıştı, suçluluk ve utanç duygularım kabardı. "Neden hiçbir şey söylemedin?"

Bana dürüstçe baktı. "Yapmanız gerekeni yaptınız. Polislerin teşhis sürecini berbat etmesi *bizim* hatamız değildi. *Onların* hatasını telafi ediyordunuz. Liv ve ben onu gördük. Gerçek buydu. Sadece *senin* gerçeğin değildi."

"Yalanlarım bir adamı ömür boyu

hapse gönderdi." "Ve?" dedi.

"Bunun bir sorun olduğunu düşünmüyor musun?" İnanmaz bir kahkaha atarak sordum.

Kollarını kavuşturdu. "Naomi. Kes şunu. Sebepsiz yere kendini hırpalıyorsun. Onu gördük. Liv ve ben Stahl'ı gördük, yüzde yüz. Söz veriyorum. Buna inanıyorsun, değil mi? Yalan *söylediğimizi* düşünmüyorsun."

"Hayır, tabii ki hayır," dedim. Ağzımı açtım, kapattım, kelimelerle ifade edemedim. Bir bakıma onlara inanıp inanmamamın bir önemi yoktu. Stahl'ın suçlu olup olmadığı bile önemli değildi. Doğru bir yalan yine de yalandı. Kötü bir hayat yine de bir hayattı. Bir adamı yok etmiştim ve kendi anılarımın bana doğru şeyi yaptığımı söyleyeceğine güvenemezdin. İnanmak zorundaydım. Diğer insanların gördüklerine güvenmek zorundaydım.

Güven konusunda hiç iyi değildim.

"Peki şimdi neden bu kadar korkuyorsun? Sırf o öldü diye mi?" Cass'in dudakları kaşlarını çatarak buruştu.

"Stahl'ın oğlundan bir mektup aldım," dedim. "Yalan söylediğimi biliyor. Bana saldıranın babası olmadığını söylüyor. Eğer yanılıyorsan, bunun bir yolu var mı?"

Cass elini kaldırdı. "Dur bakalım. Yalan söylediğini biliyor mu? Nasıl biliyor?"

"I..." Mektupta ayrıntılara girilmemişti, değil mi? Hafızam bulanıktı. "Emin değilim."

"Yalan söylediğini *bilseydi*, babasının yapmadığını bilseydi, sence bir şey söylemez miydi? Muhtemelen babası öldüğü için kafası karışık ve öfkeli. Bence kendi hatan olan bir şeyi bulmaya neden bu kadar hevesli olduğunu kendine sorman gerekiyor."

İrkildim. Bakışlarını benimkilere kilitleyerek bana hiçbir şey söylemedi. "

kötü şeyler geldi. Bu, onları hak ettiğiniz anlamına gelmez. Sen kendinizi koruma hakkını kazandınız. Dünyaya *hiçbir şey* borçlu değilsiniz. O size borçlu." Ceketini düzeltti. "Hadi gidelim."

Sinsice uzaklaştı. Yarı sersemlemiş bir halde onu takip ettim. Suçluluk ve şüphe onlarca yıldır benim değişmez yoldaşlarım olmuştu. Onları bırakıp bırakamayacağımı bilmiyordum. Cass anlamıyordu. Anlayamazdı. Ne gördüğünü *biliyordu* - kendi hafızasının kesinliğine sahipti. Ve belki de korkunç hissettirmeliydi -sözlerimle nelere sebep olduğumu bilmek. Bu öylece arkanda bırakabileceğin türden bir ağırlık değildi. Değil miydi?

Cass sonunda, "İşte orada," dedi.

Kaya parçası binlerce yıl önce bir buzul tarafından buraya düşürülmüş ve burada kalmak üzere araziye yerleşmişti. Toprak kayanın üzerinde birikmiş, orman kayanın üzerinde büyüyerek yumuşak bir tepe oluşturmuştu. Taşın sadece yüzü görünüyordu, gri ve sarp. Başımın yaklaşık bir karış yukarısına kadar uzanıyordu. Tabanında bir gölge izi vardı. İnanılmaz derecede küçük görünüyordu.

Dikişin yanında diz çöktüm ve eğilerek el fenerini boşluğa tuttum. Tek görebildiğim toprak ve taşı; kayanın şekli ötesindeki alanı gizliyordu. "İçeri girmemiz gerekecek," dedim.

"Liv burada değil. Ondan bir iz olmalıydı. Artık gitmeliyiz," dedi Cass.

"Emin olmalıyız," diye ısrar ettim. Liv içeride olabilirdi. Olmasa bile görmem gerekiyordu. Liv adını söylediğinden beri Persephone düşüncelerime musallat olmuştu. Bir parçam onun gerçek olduğunu, sadece oynadığımız oyunun bir parçası olmadığını bilmek istiyordu.

Cass kıpırdamadı. Çenemi tuttum. Güzel. Karnımın üstüne çöktüm ve dikkatlice kıvrılarak taşın dudağının altından alttaki dar boşluğa girdim. Taş sırtıma sürtündü. On bir yaşındayken bu daha kolaydı.

Toprak zemin, içeri girer girmez eğimli bir hal alıyordu. Kendimi yavaş yavaş aşağıya çektim ve sonra taşın dudağını geçtim ve boşluk ancak üç fit uzunluğunda minyatür bir mağaraya açıldı.

Cass her şeye rağmen arkama sıkıştı ve ikimiz de girişe sırtımızı vererek oturduk, zor nefes alıyorduk, el fenerimin ışını odanın ortasına sabitlenmişti. Persephone'ye.

Tıpkı onu son gördüğüm gibiydi. O günden beri geri dönmemiştım ama işte buradaydı ve geçen yirmi yıl bir anda yok olup gitmişti.

Yan tarafına kıvrılmış yatıyordu. Elleri üşümüş gibi göğsüne doğru kıvrılmıştı ama kafatası yukarıya, yukarıdan düşen tek bir ışık huzmesine bakıyordu; sanki ölmeden önceki anlarda yüzünü güneşi aramak için çevirmişti.

Eti çoktan çürümüş, giysileri paçavraya dönmüştü. Zeki parmaklarımız onları kemerli kaburgalarından, bacaklarının uzun, soluk kemiklerinden koparana kadar ona yapışmışlardı. Fısıltılarımız hâlâ bu alanı dolduruyor, duvarları arasında yankılanıyor gibiydi.

Ivır zıvırlar ve hazineler etrafına saçılmıştı. Bizim hediyelerimiz. Boncuklar, madeni paralar ve mücevherler, üç santim boyunda kristal bir balerin, üzerinde bir delik olan bir nehir taşı. Tapınmak ve ona sahip çıkmak için bunları bu kemiklerin etrafına bırakmıştık.

"Persephone," diye fısıldadım ve fısıltı diğer yankılara katıldı.

Elime bir şey dokundu. Sıçradım ama sadece Cass'ti. Parmaklarını benimkilerle birleştirdi. "Çiçekler," dedi.

Başımı salladım. Kafatasının açık göz çukurlarında çiçekler vardı. Zambaklar. Ve tazeydiler.

Geçmiş artık geçmiş değildi. Önümüzde uzanıyordu ve biz yine on bir yaşındaydık ve hala oyun oynuyorduk.

O yaz değirmende bir yangın çıkmıştı. Hatalı bir kablo parçası bir kıvılcım çıkarmış ve tüm talaşla birlikte tek gereken buydu. Çok fazla hasar yoktu ama konuştuğu tek şey buydu: Ya olursa. Ya Cassidy'nin babası Jim gece boyunca çalışmamış olsaydı? Ya onunla birlikte çalışan tek işçi bahçedeki turuncu parıltıyı fark etmeseydi. Ya Jim hemen ihbarda bulunmasaydı, yangın olup olmadığını teyit etme zahmetine girmeseydi, burada alevlerin saniyelerin önemli olduğu kadar hızlı yayılacağını bilseydi.

Bu sadece kaçınılmaz sonu hızlandırırdı. Değirmen sekiz ay sonra kapanacaktı. Bir yangın en azından Yeşiller'e yüklü bir sigorta ödemesi getirebilirdi. Ama üçümüz için değirmende çıkan yangın iş ya da para için bir risk anlamına gelmiyordu; daha büyük şeylerin alametiydi.

Okuldan sonraki günlerde oyunlarımız kırılmanlaştı. Hepimiz bir son olduğunu hissediyorduk ve bırakmaya hazır değildik. Ama Cassidy ancak yangından sonra Tanrıça Oyunu'nu önerdi.

Bizi ormandaki her zamanki açıklığımızda toplayarak, doğanın güçlerinin dengesinin bozulduğunu bildirdi. Tanrıçalar adına bir dizi ritüel gerçekleştirerek onları düzeltmemiz gerekiyordu - aksi takdirde başımıza büyük felaketler gelecekti.

"Ne felaketleri?" Liv'in sorduğunu hatırlıyorum.

"Yangınlar, seller, salgın hastalıklar, her zamanki şeyler," dedi Cassidy keyifle.

"Kurbağalar," diye yardım önerdim, suratsızca sırtımı bir ağaca dayayarak. Bir şeye kızmıştım. O zamanlar çoğu zaman kızgındım.

Cass tanrıçalarımızı seçti ve bize görevler verdi. Hekate olarak ritüelleri tasarlayacaktı elbette, Liv-Athena bizim için araştırma yapacaktı ve ben de avcı Artemis olarak bir şeyler bulacaktım. Sihirli şeyler. Önemli şeyler. Sezgilerim bana tanrıçaların bulmamızı istediklerini söylüyordu.

Yedi ayın yapmamız gerektiğini söylemişti. Liv itiraz etmişti, ben de dörtte uzlaşmaya çalışmıştım -dört Liv için daha iyiydi ve onun sayılara olan takıntısı kehanet gibiydi- ama Cassidy ısrar etmişti. Yedi. Tartışma yok. Olacaktı.

Eğlenceli, dedi. Bu yaz için oyunumuz olacaktı ve bunu ciddiye alacaktık. *Son kez* söylemedi ama hepimiz ne demek istediğini biliyorduk.

İlk birkaç hafta diğer oyunlarımızdan çok farklı değildi. Babamın koleksiyonlarından ya da ormanda bulduğum şeylerden "hazinelere" getirdim - kasabadaki insanlardan çaldığım birkaç şey. Liv mitleri okudu ve onları kendi duyarlılıklarımıza göre yeniden yazdık. Cass bize ilk "ritüeli" yönetti; bu ritüelde Hekate'ye gerçek bir dua olduğunu iddia ettiği şeyleri okuyor, yanan mumlar taşıyarak ormanda ciddi bir alay halinde yürüyorduk.

Neredeyse yeniden inanıyorduk. Çok yaklaştık. Kenarda duruyorduk, öne düşmek istiyorduk.

Ve sonra kavga çıktı. Bu ilk değildi, uzun bir atış değildi. Ufak tefek şeyler yüzünden başlıyorlardı. Liv üzülür ve barışmaya çalışırdı, Cass ve ben ise birbirimize girerdik.

Ne hakkında olduğunu bile hatırlamıyorum. Öfkeyi, damarlarımdaki dikenleri, tenimdeki sıcaklığı hatırlıyorum. Cass, sarışın, güzel, mükemmel, kollarını kavuşturmuş orada duruyordu ve ben yumruğumla burnunu kırmak istiyordum.

"Bazen çok kibirli bir *sürtük* oluyorsun!" Ona bağırdım. "Herkes ne yapacağını söyleyebileceğini sanıyorsun!"

"Çöplükte yaşamaktansa kendini beğenmiş bir *sürtük* olmayı tercih ederim," diye bağırdı, gözleri parlıyordu.

Bunu kastetmediğini biliyordum. Sadece beni kırmaya çalışıyordu. Ona vurmamı istiyordu, böylece o da bana vurabilecekti. İncitecek başka kimse yoktu ve bir şeyleri incitmek zorundaydık.

Bazen ikimizin de istediği kavgaya boyun eğdim. Bugün kaçtım. Arkamdan bağırdı ama ben devam ettim. Bu enerjiyi bir yerde harcamam gerekiyordu ve diğer seçenek onun güzel yüzünü kırmaktı.

"Naomi, kaçmayı bırak! Geri gel! Özür dilerim! Çok üzgünüm, geri dön!"

Beni kovaladılar. Arkamdaki ormanda çarpıştıklarını duyabiliyordum. Köklerin üzerinden atladım, kütüklerin üzerinden tırmandım ve nereye gittiğime dikkat etmeden koştum. Tek istediğim kaçmaktı.

Sıcak gözyaşları yanaklarımı çizdi. *Çöp. Çöpsün sen.* Ciğerlerim yandı. Ben Artemis değildim, kutsal geyikleriyle vahşi doğada sonsuza dek koşabilen bir tanrıça değildim. Ama duramaz ya da geri dönemezdim, çünkü onlarla yüzleşemezdim.

Çöp.

İleride toprakta bir tümsek vardı. Çoğunlukla yosun ve ağaçlarla kaplı, kayaya benzer bir tümsek. Sadece yüzü çıplaktı, böylece küçük bir tepe oluşturunuyordu ve altında bir boşluk, bir oyuk vardı.

Cass ve Liv bana yetişiyorlardı. Hiç düşünmeden karnımın üstüne düştüm ve kayanın altına doğru sıçradım. Saklanabileceğim büyüklükte sığ bir çukur bekliyordum ama sürpriz bir şekilde zemin altımda eğimlendi ve yarı düştüm, yarı alçaldım.

Kaya, alanın çatısının büyük kısmını oluşturmuş, ağaç kökleri ve su akışı ise geri kalanını oymuştu. Odanın uzak tarafına doğru bir yarık vardı, dar bir ışık şaftını içeri alan ve "tavanı" tutan ağaç kökleri ağını aydınlatan bir boşluk. Oda -mağara- yaklaşık bir metre boyunda, belki bir metre eninde, bir metre uzunluğundaydı. Oturan bir çocuk için yeterli alan. Ceset için de yeterli.

Nefesimi tuttum. Gerçek olamaz diye düşündüm ama elbette gerçektir. Uzanıp ona dokunabilirdim.

İskelet yan yatmıştı. Çürümüş giysi parçaları kaburgalarından sarkıyordu. Tüm eti soyulmuştu.

Çekinerek uzandım ve kafatasının pürüzsüz alnına dokundum. Parmaklarım kum gibi oldu. Ürperdim.

yan tarafı çatlamıştı. Onları öldüren şey bu muydu?

Liv ve Cass arıyordu. İsteksizce cesede sırtımı döndüm. Kendimi yokuş yukarı ittim ve kayanın altındaki boşluktan dışarı çıktım. İlkel bir canavar gibi çamura bulanmış bir halde dışarı çıktığımda Liv çığlık attı. Cass özürler mırıldanıyor, yanakları gözyaşlarıyla ıslanmış bir halde bana sarılıp af diliyordu.

"Bunu görmen gerek," dedim ve .

Onları toprağa indirdim, Liv korkmuştu, Cass meraklıydı. Şaşkın ve gergin bir sessizlik içinde iskeletin etrafında diz çöktük.

"Kim o? Onlara ne oldu?" Liv sordu.

Neredeyse o zaman yardım almamız gerektiğini söyleyecektim. Neredeyse öyle olacaktı: Ormandan koşarak çıktık, gördüğümüz ilk kişiye bir ceset bulduğumuzu söyledik. Hayatımızın geri kalanında anlatacağımız bir hikaye, *ormanda o iskeleti bulduğumuz zaman*. Belki de geri kalanların hiçbiri olmazdı. Stahl olmazdı, yara izleri olmazdı, paramparça hayatlar olmazdı.

Neredeyse. Ama sonra Cass'in nefesi kesildi. "Bak," dedi.

Orada, iskeletin bileğinin etrafında, üzerlerine harfler basılmış ucuz plastik boncukların arasından geçirilmiş bir naylon halka vardı. Loş ışıkta okumak zordu, harfler çoğunlukla . Ama yine de ne yazdığını anlayabilecek kadar seçilebiliyordu.

Persephone.

"Şimdi ne olacak?" Cass sordu. Mağaradan çıkmış, elbiselerimizdeki kiri fırçalamıştık. Dalların arasından süzülen güneş ışığı yüzümüze düzensiz gölgeler düşürüyordu. "O burada değil, Naomi. Şimdi ne olacak?"

Liv başka nereye gidebilirdi ki? Persephone'ye geri dönmüştü. Çiçekler bunu kanıtlıyordu. Ama bu ormandaki tek kutsal şey Persephone değildi. Cebimden bir yığın fotoğraf çıkardım. Yol burada bitiyordu ama fotoğraflar devam ediyordu.

"Diğer ritüeller neydi?" Ben sordum.

"Ne?"

"Tanrıça Oyunu. Dua ve Persephone için çiçekler vardı ve sonra- sonra ne oldu?"

Cass isteksizce, "Cenaze töreni," dedi.

Aklıma geldi. Cass beni değirmene gizlice sokup ateşten yanmış odunlardan biraz almamı sağlamıştı. Neredeyse anında yakalanmıştım. Koca Jim'in omzumdaki elinin ağırlığını hâlâ hissedebiliyordum.

"Ne yapıyorsun çocuk?" diye sordu, sesi baritondur ve hiç eğlenmiyordu. Geç olmuştu, gün batımından sonraydı. Natalie Carey arabaya bindiğinde otoparktaki sondan ikinci arabanın iç lambasının parıltısını hatırladım, motoru çalıştırmadan önce bana sadece kısa bir sempati bakışı atmıştı.

Nasıl bir yalan uydurduğumu hatırlamıyordum, sadece Jim'in gözlerini devirmesine ve beni yanmış bir kalasla yollamasına neden olmuştu. Onu gömmüş ve Cass'in kutsal su olduğunu iddia ettiği şeyle toprağı kutsamıştık.

Fotoğraflara göz attım. Orada bir taş çemberi vardı. Mezar işaretlemek için etrafına koymuştuk. Bir sonraki resme geçtim. Gölet. Su, yüzeyinde parılıyordu. "Sırada su vardı," dedim ve Cass başını salladı. "Bağlılığımızı kanıtlamalıyız," demişti Cass yıllar önce.

Gölet neredeyse her yerde kalça yüksekliğinden fazla değildi, ancak doğu kenarında zeminin alçaldığı bir yer vardı.

Cass, elimizden geldiğince uzun süre altında kalmaya karar vermişti. Bu şekilde tanrıçalar onlara adanmış olduğumuzu bileceklerdi. Ve böylece kaydık

Suyun altında. Suyun şok edici soğuşunu ve görmeyi zorlaştıran ve gözlerimi yakan alüvyonu hatırladım, yine de Cass'i izleyebilmek için kendimi onları açık tutmaya zorlamıştım. Böylece su yüzeyine ilk çıkan ben olmayacağımdan emin olabilirdim. Birbirimize dik dik baktık, her birimiz diğerinden daha uzun süre dayanmaya kararlıydık. İlk Cass kırdı. Ben onun yarım saniye gerisindeydim.

Açlıktan ölmek üzere olan ciğerlerimize hava doldurmakla o kadar meşguldük ki Liv'in henüz gelmediğini fark etmemiz çok uzun sürdü.

Bunu nasıl unutabilirim? Onu dışarı çekerken vücudunun gevşek ağırlığını. Öksürüşünü, öğürüşünü, sıçrayışını ve sonunda kesik kesik nefes alışını. Geri dönmesine izin vermemiz için bize nasıl yalvardığını, tanrıçaların kendini adadığını bilmelerine ihtiyacı olduğunu. *İyi* olduğunu. Ona sarıldım, dudaklarımı alnına bastırdım ve tenindeki o çamurlu suyun tadını aldım ve ona mükemmel olduğuna dair söz verdim.

Bu dördüncü ritüeldi. Olivia dörtlerin ve yedilerin gücüne inanırdı. Hâlâ da inanıyordu.

"Sanırım nerede olduğunu biliyorum," dedim.

"O iyi. Eve dönecek," dedi Cass ama sesi gergin çıkıyordu. "Neden bir şeylerin ters gittiğine bu kadar eminsin? Liv bu. Başiboş dolaşır. Hep böyle yapar."

Boğazım düğümlendi. Bunu ona nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Liv'in araması, onun yokluğu - bunlar endişe vericiydi. Ama Kimiko'dan ayrıldığımdan beri ağzımdan korkunun acı tadını çıkaramamamın tek nedeni bunlar değildi.

O gün ölmeliydim. Burada, neredeyse tam olarak durduğumuz yerde ölmeliydim. Ve o günden beri, sanki ormanın bizimle işi bitmemiş gibi bir his vardı içimde. O gün başlayan şey yarım kalmıştı. Ondan sonsuza kadar kaçamazdık.

"Gölet buradan nerede?" diye sordum.

Cass iç çekti. "Emin değilim."

"Patikaya geri dönmemiz gerekecek," dedim.

Dönüş yolunda yürüyüş daha kolaydı, çiğnenmiş çalılıklardan oluşan kendi yolumuzu takip ediyorduk ama yine de birkaç kez durup yönümüzü değiştirmemiz gerekti. Doksanlı yıllara geri döndüğümüzde, bu yol temelde

Ama o zamandan beri her şey çok fazla büyüdüğü için yolumuz dolambaçlı bir yoldu.

Liv muhtemelen gölette bile değildi, diye düşündüm. Bulunmak istemediğinde gidebileceği bir sürü yer vardı. Yakında arayacaktı ve Cass'i böyle sürüklediğim için kendimi aptal gibi hissedecektim - saçlarımızda dikenler ve yüzlerimizde kızken olduğu gibi kir lekeleri.

Cass arkamdan bağırdı. Onun yere yığıldığını ve sert bir sesle küfrettiğini görmek için tam zamanında döndüm. Ona doğru koştum ama çoktan kendini oturur pozisyona getirmişti. İnledi.

"Bu konuda çok acemiyim," diye yakındı. "Ayağımı bir köke ya da başka bir şeye taktım."

"Sen iyi misin?" diye sordum.

"İyi olacağım," dedi ama ayağa kalkmak için kendini hazırlarken dişlerini sıkıyordu. Dirseğinden tuttum ve onu dik tutmaya yardım ettim. "Gördün mü? Her şey yolunda."

Bu, ilk adımını atana kadar sürdü. Yüzü bembeyaz oldu ve sendeleyerek ağırlığını diğer ayağına verdi. "Kırık mı?" Hızla düşünerek söyledim. Arabadan çok uzakta değildik.

"Kırık değil. Belki burkulmuştur," dedi, sonra bileğini tekrar test ederken sertçe tısladı. "Çok kötü değil."

Neredeyse gölet yoluna varmıştık. Kuzeye, gölete doğru baktım ve sonra tekrar arabaya döndüm. Gölet hâlâ epey uzaktaydı. "Hadi arabaya geri dönelim," dedim.

"Peki ya Liv oradaysa ve durumu kötüye gidiyorsa? Ya yardımımıza ihtiyacı varsa?" Cass sordu. Bileğini tekrar denedi, yemin etti.

"Seni botlarından kesmek zorunda kalmadan önce bileğini yükseltmemiz ve buzla kaplamamız gerekiyor," dedim. Tereddüt ettim. "Kendin söyledin. Liv bunu yapar. Kaçıyor ve geri geliyor."

"Peki ya yanıyorsak?" Cass sordu. Destek olmak için kolumu kavradı, parmaklarını içeri soktu. "Sen git Liv'i bul. Ben kendimi eve bırakabilirim ve daha da kötüleşmeden bu işi halledebilirim, sonra beni ararsın ve sonraki adımları düşünüyoruz."

"Yapabilir misin?" Ben sordum.

"Beş yüz metre falan var," dedi gözlerini devirerek. "Gerekirse tek ayak üzerinde zıplayabilirim."

"İyi olacağına emin misin?" Ona sordum. Onu yaralı bir ayak bileğiyle ormanda bırakmamalıydım. Bunu düşünmemeliydim bile. Liv muhtemelen iyiydi ve ben dünyanın kötü arkadaşı oluyordum.

Ama Cass bana sadece alaycı bir gülümseme verdi. "Sorun değil Naomi. O her zaman senin önceliğin olacak."

Yüzüm kızardı. "Öyle değil."

Cass sanki önemli değilmiş gibi tek omuz silkti. "Keşke senin onun yanında olduğun kadar o da senin yanında olabilseydi," dedi. Ağırlığını yavaşça kötü durumdaki ayak bileğine verdi ve başını salladı. "Bir şey öğrenir öğrenmez beni ara."

Güneye doğru topallayarak, yavaş ve yalpalayan bir tempoyla ilerledi. Bir an donup kaldım. *Onu takip etmeliydim. En azından onu arabaya geri götürmeliydim.* Ama geçen her saniyeyle birlikte göğsümdeki çılgınca his daha da güçlendi. Cass haklıydı. Liv her zaman benim önceliğim olacaktı. Çünkü Cass'in bana ihtiyacı yoktu ama Liv'in vardı. Kuzeye döndüm ve yürümeye başladım.

Pond Loop patikası yer yer belirsizdi ve yarısı böğürtlen çalılıklarıyla kaplıydı. Çok popüler bir yürüyüş olmasa gerek. Tökezlememek için çoğunlukla gözlerimi önümdeki zeminden ayırmadım.

"Naomi?"

"Siktir!" Bir sarsıntıyla doğruldum. Ethan Schreiber elleri ceplerinde, yolun on metre aşağısında duruyordu.

"Vay canına, pardon," dedi ellerini teslim olmak için kaldırarak.

"Burada ne halt ediyorsun?" Kalbim hâlâ hızla çarparken ona sordum.

"Arabayı patika başında gördüm," dedi.

"Beni takip etmemekle ilgili söylediğin şey." Kollarımı kavuşturdum ve ona hiç etkilenmemiş ve sarsılmamış olduğunu umduğum bir bakış attım. Kalbim göğsümde küt küt atıyordu.

Yüzünü buruşturdu. "Tamam, şimdi anlıyorum, bu iş biraz yarım yamalak görünüyor. Seninle kötü bir başlangıç yaptığımızı düşündüm ve bu yüzden

Gelip seninle tekrar konuşalım." Utangaç bir tavırla başının arkasını ovuşturdu. "Sana yetişebileceğimi düşündüm ama sonra sesler duydum ve arkamı döndüm ve bu da bizi ağaçlardan deli gibi atlayıp seni ürküttüğüm zamana getirdi. Hepsi daha normal, cana yakın ve arkadaş canlısı görünme planımın bir parçasıydı."

İçimi çektim. Ayağınızın dibine bıraktığı üç günlük ölü kuşu istemediğinizi anlayan bir Labrador kadar korkutucu görünüyordu. "Seninle röportaj yapmayacağım," dedim. Etrafindan dikkatlice geçerek tekrar patikadan aşağı inmeye başladım. Anlayacağını ve gideceğini düşündüm.

Onun yerine bana yetişmek için acele etti. "Seni daha önce pusuya düşürdüm. Bu adil değildi. Bana bir şey vermek için seni korkutabileceğimi düşünmüştüm ama bunun doğru bir yaklaşım olmadığını görebiliyorum."

"Yani onun yerine şüpheli cazibeni mi deniyorsun?" diye sordum.

"Genelde işe yararlar."

"Benden değil."

"Görünüşe göre. Ama oraya varacağım," dedi.

"Beni bir adamı cinayete teşebbüsle suçlamakla itham ettiniz," dedim. "Bundan geri döneceğini pek sanmıyorum."

Schreiber alçak bir dalın altına eğilerek, "Kimseye komplo kurduğunu sanmıyorum," diye cevap verdi. "En azından kasıtlı olarak değil. Söylesenize, Alan Stahl'ın size saldıran kişi olduğunu nasıl tespit ettiniz? Bir fotoğraf dizisi miydi?"

"I-" Durdum, cevaptan gerçekten emin değildim. "Ne fark eder ki?" Sorularına cevap vermeyeceğimi kendime hatırlattım.

"Davayla ilgili kamuya açık olan her şeyi okudum. Ve olmayan bazı şeyleri de" dedi Schreiber. "Hafızanızda büyük boşluklar vardı. Sanırım hâlâ da var."

"Travma bunu yapar," dedim.

"Farkındayım. Bunun için seni suçlamıyorum. Sadece polis sorgusunda ormanda ne yaptığınızı bile zar zor hatırlıyor olmanızı ilginç buluyorum. Hangi gün olduğunu. Havanın nasıl olduğunu. Ama Stahl'ı en ince ayrıntısına kadar tarif ettiniz. Yanağındaki doğum lekesine kadar. Sizinle her görüşüldüğünde eşkaliniz daha da detaylandı." O

durakladı, bunun kaynamasına izin verdi, sonra omuz silkti. "Sanırım bazı şeylerin aklına gelmesi biraz zaman aldı."

"Öyle olmalı." Nabzım hızlandı. Hiçbir şey bilmiyordu. Bilinecek bir şey yoktu. Kanıtlanabilecek bir şey yoktu.

Ağaçlar göletin kenarına doğru açıldı. Kurbağalar suda gıcırıyor, vıraklıyor ve böcekler su yüzeyinde dans ediyordu. Manzaranın dağınık bir çekiciliği vardı ama o yazın büyüğü çoktan gitmişti.

"Yanılmış olman mümkün mü?" Ethan sordu, sesi beni acımasızca şimdiki zamana sabitledi. Gitmesini diliyordum ama gitmediğine de seviniyordum. Burada zaman çok kaygandı. Geçmişle baş başa kalmak istemiyordum. "Sana saldıran adamın Stahl değil de başka biri olma ihtimalini görebiliyor musun?"

"Bu işin peşini bırakacak mısın? Senin evcil hayvan teorinle oynamayacağım," dedim.

"Naomi." Kolumu tuttu. Hırslayarak ondan uzaklaştım ve parmaklarımı yumruk haline getirerek döndüm. Ama o bana bakmıyordu. Bakışları beni geçti. Dönmeye başladım. Beni durdurmak istercesine tekrar bana uzandı ama yapamadı. Hiçbir şey bunu, sonsuz olasılığın gerçeğin acımasız kesinliğine dönüştüğü o anı durduramazdı.

İlk gördüğüm eliydi, parmakları bükülmüştü. Sonra saçlarının suyun yüzeyine sızan yağ tabakası, yanağının kırık bir şeridi dışında her şeyi gizliyordu. Sonra gövdesinin koyu lekesi, etrafında dalgalanan bol tişörtü, zihnim onun bir insan olduğunu, bu parçalardan daha fazlası olduğunu görmeyi reddedene kadar şeklini gizledi. Şekil ve gölge suyun yüzeyinde Olivia olamayacak bir şeye dönüşmüştü.

Zihnim bunu reddetti ama bedenim biliyordu. Parçalanmış düşüncelerim kendilerini bir araya getiremeden harekete geçmiştim.

Ethan'ın eli bir kez daha koluma sürtündü ama ben geçip gittim. Doğruca suyun içine koştum, ona ulaşmak için çırpındım. Sığır kuyruklarını tırmalayarak geçtim, ayaklarım çamura batıyordu. *Dayan, dayan,* diye düşündüm, mantığım arkamda, kıyıda kaldı. Hayatta olamazdı ve bunun bir önemi yoktu çünkü ona ulaşmak zorundaydım. Ben on bir yaşındaydım ve o suyun içindeydi.

ve onu bulamadım, çamur çok kalındı, ellerim hiçbir şeyi, hiçbir şeyi, hiçbir şeyi el yordamıyla bulamıyordu.

Sonra kollarımdaydı ve onu yukarı sürüklüyordum. Öksürdü, balgam çıkardı, benimle mücadele etti, nefes aldı ve yaşadı. Yaşadı ve şimdi de yaşayacaktı, eğer ona ulaşabilirsem.

Onu ters çevirdiğimde yüzü şişmiş ve grileşmişti. "Sorun yok," diye mırıldandım anlamsızca. Onu kendime doğru çektim. Gözleri kapalıydı, ağzı gevşekti. "Her şey . Her şey yolunda." Ona doğru eğildim, nefesim boğazımda düğümlendi.

Söz vermiştin, diye bağırdım ama kelimeler sessizliğe gömüldü. *Ben buradayım. Sen de geleceğini söylemiştin.*

"Naomi. Yapabileceğin bir şey yok. Cesede dokunmamalısın," dedi Ethan. Suyun içinde yanımda durdu, elini omzuma doğru uzattı ama bana tam olarak dokunmadı. "Polisi aramalıyız."

Başımı salladım, çamurun içinde dizlerimin üzerindeydim. "Onu burada bırakmayacağım." Onu kaldırmaya çalıştım. Çok zayıftı. Sanki ondan daha fazlası olursa, sadece ayak bağı olacağından endişeleniyordu. Ama kollarımı onun altına sokamadım, ayağımı basacak yer bulamadım. Kaydım, onun ağırlığı altında debelendim. Onu suda bırakamazdım. Çok üşüyordu. Soğuktan nefret ederdi.

"O öldü, Naomi. O öldü," dedi. Başımı salladım. Ölmüş olamazdı. Olamazdı, çünkü bir daha denemeyeceğine söz vermişti. Çünkü orada olacağımı, yardım edeceğimi ve bunu birlikte düzelteceğimizi biliyordu.

Ama yağmurun ve eski ağaçların kokusunu içime çektim, başımı arkaya yatırdım, soğuk suyun göz kapaklarımda üzerinde gezinmesine izin verdim ve kendimi durdurdum. Kıpırdamadan durdum.

Bırak, diye düşündüm.

Bırak, diye düşündü bir kız yirmi yıl önce, yağmur yanağına vururken, çürümüş odun ve kan kokusu burnundayken. *Bırak gitsin.*

Schreiber, "Nefes al," dedi.

"Nefes alıyorum," dedim ona, ama bunun doğru olduğundan emin değildim. Nasıl olabileceğini anlayamadım. Ölmüş olmam gerekiyordu. Olivia'nın hayatta olması gerekiyordu. Schreiber'e baktım. "Onu burada bırakmayacağım," dedim tekrar, kararlı bir şekilde.

Öne doğru bir adım attı ve bir an için beni ondan uzaklaştırmak istediğini düşündüm, ama onun yerine kollarını Olivia'nın vücudunun altına kaydırды. "Elimde

onu," dedi. Onu yavaşça, nazikçe yanımdan kaldırdı, başını kolunun kıvrımına yaslayacak şekilde eğdi. Kıyıya geri dönerken parmaklarının uçları suda iz bıraktı, ben de ürpererek onu takip ettim.

Onu oraya bıraktı ve paltosunu bir kefen gibi yüzüne örttü. Yanında dizlerimin üzerine çöktüm. Zihnim bomboştu. Düşünemiyordum. Düşünmek de istemiyordum.

"Burada sinyal yok. Patika başına geri dönüp polisi aramalıyız," dedi Ethan.

"Ben burada kalıyorum," dedim. Bir yumruğumu karnıma bastırdım.

Ethan başını salladı. "Tamam. Hemen döneceğim. Sakın... sakın bir yere gitme." Gidebileceğim hiçbir yer yoktu. gereken yerdeydim: Olivia ile. Ormanda.

"Bunu neden yaptın?" Ona şimdi sordum. O zaman da sormuştum, yatağında birlikte uzanırken, Cass yerde horlarken battaniye başımızın üzerindeydi. Gölün çamuru hala saçlarımızda, tadı hala dillerimizdeydi. "O kadar uzun süre altında kalmana gerek yoktu."

"Evet yaptım. Tanrıçalar izliyordu," dedi Liv. "Onlara gerçekten inanıyor musun?" Ben sordum.

"Değil mi?"

"Elbette," dedim, doğruymuş gibi davranarak. "Tabii ki biliyorum."

"Bazen onları hissedebiliyorum," diye fısıldadı ve bana doğru sokuldu. Kollarımı ona doladım, başını çenemin altına sıkıştırdım. Uykuyla gevşeyene kadar sarıldım ama gözlerim hiç kapanmadı.

"Elbette inanıyorum," diye fısıldadım karanlığa, ama cevap verecek kimse yoktu.

Persephone'yi bulduğumuz yaz, babamın içkisi kontrolden çıkmıştı. Bir kadınla görüşüyordu, ama kadın onun düşündüğü gibi bir iş bitirici olmadığını, sadece bir para çukuru olduğunu anlayınca onu terk etti. O zamana kadar barda yarı zamanlı bir işte çalışıyor ve dolapta yiyecek bulunduruyordu, ancak her ikisine de ilgisini kaybetti. Yemeklerin çoğunu Cass'in ya da Liv'in ailesiyle geçirdim. Çoğu zaman ceketimin cebinde beş dolar buluyordum. Okul gecelerinde bile yatıya davet edilirdim. Chester kendi başının çaresine böyle bakıyordu: sessizce, böylece müdahale ediyor gibi görünmezsiniz.

Tüm bu acıma duygununun ağırlığı neredeyse dayanılmazdı, ama Liv bir kez bile kendimi hissettirmedi. Birlikte dışlanmıştık. Hepimiz arkadaşlık ve birini diğerinden daha çok sevdiğimi asla söyleyemezdik ama Liv'in en iyi arkadaşım, beni anlayan kişi olduğu gerçeğini içimde saklıyordum.

Ve şimdi ölmüştü.

Kahve fincanım elimde soğumuştü. Bir parça kum, yüzeyinde yavaşça süzüldü ve sonunda mumlu karton kenarına yapıştı. Fincanı eğdim, lekeyi yerinden oynattım ve tekrar uzaklaşmasını izledim.

"Bayan Cunningham?"

Bishop bunu üçüncü kez söylüyordu. Kan çanağına dönmüş gözlerle yukarı baktım. Chester polis karakolunun konferans salonunda oturuyordum, üzerimde gri bir battaniye, ödünç aldığım eşofmanlar ve departman tişörtü vardı. Ne kadar zamandır orada olduğumdan emin değildim. Kendimi zamana sabitleyemiyordum. Gölete, o yaza, aradaki yüz güne geri dönüp duruyordum. Şimdi hariç her şeye.

"Size birkaç soru soracağım," dedi Bishop. *Bunun doğru olup olmadığını* ya da başka bir seçeneğim olduğunu ima edebilecek diğer incelikleri değil.

Saklayacak bir şeyim yokmuş gibi başımı salladım. Bishop benden sonraki koltuğa oturdu ve önündeki masaya bir dosya koydu. İçinde ne olduğunu tahmin etmeye çalışarak ona baktım. Benim hakkımda bilgi mi? Liv hakkında mı?

"Bayan Barnes ile en son ne zaman konuştunuz?" Bishop sordu.

"Dün. Cassidy'nin evinde buluştuk ve daha sonra onu eve bıraktım."

"Tedirgin görünüyor muydu?"

"Olivia'yı tanıyor muydun?" Başımı eğerek sordum. Bishop'ın dudakları inceldi. "Olivia'nın tedirgin olması pek bir şey ifade etmez. Çok endişelenir."

"Her zamankinden daha tedirgin o zaman."

Yirmi yıldır görmezden geldiğimiz iyileşmemiş bir yarayı deşmiş gibi tedirgindi. Sanki sırlarımızı gün ışığına çıkarıyormuş gibi tedirgindi. "Emin değilim."

Bishop'ın konuşmayı kesmesini istedim, ama soruları durmaksızın gelmeye devam etti ve düşüncelerimin tekrar savrulmadan önce sağlam bir zemin bulmasına zaman bırakmadı.

"Neden buluşuyordunuz?"

"Stahl öldü. Birbirimizi görmek istedik. Bilirsiniz işte. Hayatta kalanlar kulübü." Sesim mesafeli çıkmıştı. Yalan söylemek için aktif bir seçim yapmamıştım. Bu sadece alışkanlıktı. Gerçeği söylemekten daha kolaydı. Yalanlar hissiz kalmamı sağlıyordu.

"Olivia'nın silahı var mıydı?" Bishop sordu.

Bu beni bir an için sersemletti. "Ne? Hayır," dedim. "Silahlardan nefret eder. Onu korkuturlar." Bir tomruk kasabasında büyüdüğü için bu huyundan vazgeçeceğini sanırdınız ama silahların etrafında huzursuz olmaktan hiç vazgeçmedi.

Bishop boğazının arkasından anlam veremediğim bir ses çıkardı. "Babasının üzerine kayıtlı iki silah var. Bir av tüfeği ve bir Ruger SP101 tabanca."

"Doğru," dedim. "Bunları biz çocukken korunmak için almıştı ama Liv onlara hiç dokunmadı. Neden bir silah hakkında soru soruyorsun?"

Bishop, "Vurulmuş," dedi ve bunda garip bir nezaket vardı, ne nezaket ne de kötü niyet olmadan basit bir gerçeğe indirgiyordu. "Kurşun şakağından girmiş ve diğer taraftan, kafatasının arkasına doğru çıkmış. Saçları yaraları gizlemiş olabilir," diye ekledi daha yumuşak bir sesle, gözlerimdeki şaşkınlığı görünce.

Dünya bu kelimelerin etrafında değişti, gerçeklik kendini yeniden sıraladı. Nasıl öldüğünü düşünmemiştim, sadece öldüğünü biliyordum. O öldüğünde

İntihara teşebbüs etti, aşırı dozda hap almıştı. Kendini vurmak çok vahşiceydi. "Liv silah kullanmazdı. Onlardan nefret ederdi. Kandan nefret ederdi, o-"

"Silahınız var mı, Bayan Cunningham?"

"Hayır," dedim. "Yani, evet, sanırım."

"Tahmin ediyor musun? Hangisi, evet mi hayır mı?"

"Erkek arkadaşım bana bir silah aldı ama onun üzerine kayıtlı," dedim sabırsızlıkla. Mitch bunun kaygılarına iyi geleceğini düşünmüştü. Onu kılıfında bırakmıştım. TSSB, beynimin gerçek tehditlerle hayali tehditler arasındaki farkı ayırt edemediği anlamına geliyordu. Elimde bir silah bu hatayı yapmasını istemiyordum.

"Ne tür bir silah?" Bishop sordu.

"Bilmiyorum. Siyah bir şey. Sanırım dokuz milimetre," dedim. "Silahlardan anlamam. Ama Seattle'da. Poligona bile götürmedim."

Bishop, "Buna bir göz atmamız gerekebilir," dedi.

"Neden?" Şaşkınlıkla sordum. "Sana söyledim, Seattle'da. Dolabımın arkasında."

"Dün gece ormanda ne yapıyordunuz Bayan Cunningham?" Bishop sordu. Anlamsızca ona baktım. Sonra anladım ve nefesim kesildi. "Ormanda ne yapıyordunuz?" Bishop tekrarladı.

Ağzım kurumuştı. Birinin bana kahveyle birlikte verdiği su bardağına uzandım ama boştu. Yine de elimi bardağın etrafına koydum ve plastik eğilene kadar parmaklarımı sıktım. "Liv'i incitmedim," dedim kısık sesle.

"Senden istediğim bu değildi."

"Dün gece mi öldü? Orada mı?" Mantıklı gelen tek şey buydu. Nefesim ince ve keskindi ve ciğerlerimi tamamen doldurmuyordu. Gölet Grotto'dan çok uzakta değildi. Sarhoş bir halde gölgelerin peşinden koştuğum yerden çok uzakta değildi. "Birini gördüm. Ormanda. Beni takip ettiklerini sandım."

"Birini gördün. Bir erkek mi yoksa bir kadın

mı?" "Bilmiyorum. Sanırım bir erkekti.

Karanlıktı."

"Gerçekten mi?" Şüphesizliği kelimeyi bir dönüştürdü. Öfke göğsümde alevlendi. Sıcaklığı kaburgalarımı yaladı, soğuk ve bulanık havayı delip geçti.

saran keder ve şok sisi. "Birini gördüğüne emin misin?"

"Evet, eminim," ısırdım. Ama emin , değil mi? Kendime tüm bunların benim hayal gücüm olduğunu söylemişim.

"Büyük mü, küçük mü, zayıf mı, şişman mı? Irklarını, yaşlarını söyleyebilir misiniz?"

"Hayır. Onlar sadece bir gölgeydi. Hareket ettiklerini gördüm." Kulağa saçma geliyordu. Zil zurna sarhoşum ve o da bunu biliyordu.

"Peki kaçtı?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim.

"Anlıyorum." Ses tonu hiç şaşırmamıştı. Çenemi tuttum. "En iyi tahminin." Zaman çizgisini zihnimde geriye doğru takip etmeye çalıştım ama Cody ile akşam yemeğinden sonra saate baktığımı hatırlamıyordum. "Gün batımından sonra. Akşam yemeği yedim ve sonra bir süre motel odamda yatıp televizyon izledim. Ne kadar sürdüğünden emin değilim."

"Ne izledin?" Neredeyse sıkılmış. Sanki önemi yokmuş gibi.

"*Forensic Files*," dedim. "Bir bölüm izledim ve bir süre kanallarda gezindim. Ne kadar sürdüğünden emin değilim. Belki bir saat. Corner Store'a gittim ve sonra dışarı çıktım. Bir süre arabamda oturdum. Saat 10'u geçmiş olamaz. Yani henüz dışarıda değildi." Sarktım, içimden hafif bir rahatlama titremesi geçti. Eğer dışarıdaysa ve ben onu duymadıysam, ona yardım etmediysem ...

"Bunu sana söyleten nedir?"

"Kimiko onun sabah erkenden eve geldiğini duymuş. Yoksa gerçekten geç mi?"

Emin değilim."

Bishop, "Barnes'ların evinin kapı kodu sabah 4:47'de girilmiş," dedi. Zaten biliyordu. Yani sadece hikâyemi kontrol ediyordu. "Seni başka gören oldu mu?"

"Ben arabamda sızmışken mi demek istiyorsun? Hiçbir fikrim yok," dedim sinirlenerek. Zamanını boşa harcıyordu.

"Bu sabah neden göletteydin?"

Başım ağrımaya başlamıştı. Ya da belki de başından beri vardı. "Liv'i arıyordum. Endişelenmişim. Bana garip bir sesli mesaj bırakmıştı. Kendine zarar vermeye çalışabileceğini düşündüm."

"Seni ne zaman aradı?"

"On."

"Sen ormandayken."

"Dışarıda sinyal çok zayıf. Doğrudan telesekretere gitmiş olmalı." Ya da ben fark etmemiştim. Kendime, anılarıma çok dalmıştım.

"Olivia ile aranız nasıldı?" "İyi idi," dedim sıkıca.

"Dün onunla tartışmadın mı?"

"Onunla tartışmak mı? Bunu sana kim söyledi?" Ben sordum. Bu yanlış bir yanıttı. Bishop'ın gözleri sertleşti.

"Ne hakkında tartışıyordunuz?" diye sordu.

"Hiçbir şey." Persephone hakkında tartışmış olmamız dışında.

Liv Persephone'yi bulmuştu ve Cass ile ben onu bir şey söylememesi için ikna etmeye çalışmıştık. O gece ormandaydım. Bishop zaten bana bir şüpheliymişim gibi bakıyordu. Ona bir cesedi yirmi yıl boyunca sakladığımızı söylemek beni daha az şüpheli yapmazdı.

"Naomi?" Bishop söyledi. "Bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

Ağzımı açmaya başlamıştım ki kapı açıldı. Memur Dougherty içeri girdi ve abartılı bir şaşkınlık ifadesiyle gözlerini açtı. "Naomi, tatlım. Hâlâ burada mısın? Biraz dinleniyor olman gerekirdi, zavallı şey."

Onu son gördüğümünden beri Dougherty orta kısmından biraz kilo almış ve kadavra gibi çukur olan yanaklarından kilo vermişti. Sadece hipster barlarında ve bunun gibi kasabalarda bulunan türden gri bir bıyığı vardı.

Adamla ilgili anılarım bulanıktı. Ben çocukken departmanın en kıdemsiz üyesiydi, ama rütbeleri hızla yükselmişti - departmandaki memur sayısı tek haneliyken bu zor değildi. Miller yıllardır onu bir sonraki şef olarak yetiştiriyordu ve ben hala şehrin onun yerine bir yabancıyı getirdiğine inanamıyordum. Dougherty ve Bishop arasında geçen bakışlara bakılırsa o da inanamıyordu.

"Sadece birkaç detayın üzerinden geçiyoruz, Memur Dougherty," dedi Bishop seviyeli bir şekilde. Dougherty onun sesindeki uyarıyı fark ettiyse de hiçbir işaret vermedi.

"İfadesini çoktan aldın Monica," dedi. Bishop'ın çenesindeki bir tendon seğirdi. Dougherty'den *Şef* ya da *Patron* yok. "Ve arabası onu bekliyor. Bence zavallı kızın gitmesine izin vermeliyiz, sence de öyle değil mi?"

Aracım. Ethan'ı kastediyor olmalı. Ethan, ben arabamın yolcu koltuğunda titrerken polisle konuşmuş ve bana soru sormadan önce biraz zaman tanınmaları ve kuru giysiler giymem için ısrar etmişti. Anahtarlarımı istediğinde hiç sorgulamadan vermiştim ve bir anda anahtarların hâlâ onda olduğunu fark ettim.

Bishop, Dougherty'ye "Burada işimiz bittiğinde sana haber veririm," dedi.

Dougherty başını sallayarak, "Bu senin kararın," dedi. Her şey gibi dostça. Cehennem gibi küçümseyici. "Bu kızları lise yıllarından beri tanıdığımı biliyor muydun?" diye ekledi elini kalçasının altına götürerek. Ses tonu uyarıcıydı ve mesajı açıktı. Bishop yeni gelen biriydi. Tüm hatalarıma rağmen ben Chester'a aittim. "Tüm utanç verici. Ama oldukça açık-kes."

"Öyle mi?" Ben sordum. Bishop'ın ağzının kenarı sıkıntıyla seğirdi.

Dougherty, "Bu bir trajedi, bu," dedi. "Ne zaman birisi kendi hayatları, bu bir trajedi."

"Kendini öldürdüğünü düşünüyorsunuz," dedim. "O zaman neden-" Gözlerimi dudaklarını birbirine bastırmış oturan Bishop'a diktim. Şaşkınlıkla ikisinin arasına baktım. "Sorduğun soruları düşündüm-"

Bishop, "Eğer kendini vurduysa, silahın olay yerinde olması gerekirdi," dedi. "Henüz yerini tespit edemedik."

Dougherty, "Öldüğünde tam olarak nerede durduğunu bilmiyoruz," dedi. "Ceset biraz sürüklenmiş olabilir. Göletin dibini kontrol ediyoruz ama bu biraz zaman alacak."

Bishop, "Bir önceki girişimde aşırı dozda reçeteli hap kullanmış," dedi. "Silah kullanmak bir kadın için çok daha alışılmadık bir durum. Özellikle de silahlar konusunda rahat olmayan biri için."

Dougherty, "Tecrübelerime göre, kararlı bir insan eline ne geçerse onu kullanır," dedi ve bu sahte samimiyetin altında yatan kızgınlık çapağını ortaya çıkardı. "Ve haplar kilitliydi."

Bishop, "*Memur* Dougherty, öyle ya da böyle düzgün bir şekilde emniyete alınmış gibi görünmeyen silahla aynı kasada," dedi. Dougherty

teslim olmuş gibi ellerini kaldırdı ve başını eğdi.

"Yani intihar olduğunu *bilmiyorsun*," dedim. Bir o yana bir bu yana yalpaladığımı hissediyordum. Hangi cevabı istediğimi bilemiyordum. Hangisi daha kötü olurdu.

Dougherty, "Tatlım, bir not vardı," dedi. "Annesi yaklaşık bir saat önce buldu." Elini cebine attı ve şeffaf bir plastik torba çıkardı. Bishop onu durdurmak istercesine ani bir hareket yaptı, gözlerinde öfke vardı ama onların güç savaşına ayıracak dikkatim yoktu. İçinde tek bir beyaz kâğıt vardı, ortası katlanmış gibi buruşmuştu. Yavaşça yanımdaki masanın üzerine koydu. Mektuplar titrek, büyük ve sayfanın üzerinde o kadar çok kaymıştı ki Liv'in el yazısını zar zor tanıyabildim.

Özür dilerim. Güçlü olmam gerektiğini biliyorum ama artık olamıyorum. Böyle hissetmekten yoruldum. Yalan söylemekten yoruldum. Bunu yapmaya devam edemem.

Şimdi Persephone ile olacağım. Hiç bitiremedik. Bu da yedi oldu demek. Sonunda bitebilir. Özür dilerim.

Liv

Elimi uzattım, parmaklarım soğuk plastiğe değdi. Bir not vardı. Bu kadardı o zaman. Liv gitmişti. Bana verdiği sözü tutmamıştı. Ben de ihtiyacı olduğunda yanında olacağıma dair verdiğim sözü tutmamıştım.

Ama bu doğru değildi. Mantıklı gelmiyordu. Silahı kullanmış olamaz. Ve eğer Persephone ile birlikte olmak için ormana gidiyorsa, neden göletteydi?

"Persephone kim?" Bishop sordu.

"O yaz oynadığımız bir oyundu. Tanrıça Oyunu," dedim, sesim mesafeliydi. Hangi yazı kastettiğimi söylememe gerek yoktu. Dougherty ciddiyetle başını salladı. *Anlat onlara*, diye düşündüm. *Onlara gerçeği söyle*. Ama kelimeler bir türlü gelmiyordu. Yirmi iki yıllık sessizliği bozmak o kadar kolay değildi.

"Liv ne hakkında yalan söyledi, Naomi?" Bishop sordu. Bana sabit bir bakış attı. Kızgın değil, şüpheli değil. Memnun değildi.

"Monica, kızı biraz rahat bırak," dedi Dougherty sert bir sesle. "Muhtemelen iyi olduğu konusunda yalan söylediğini ima ediyordu, onun gibi bir şey. Bunu asla bilemeyebiliriz. Naomi'yi buradan çıkarayım. Belediye Başkanı Green zaten seninle konuşmak istiyor."

Bishop'ın bakışları kızgınlıkla doluydu. "Bununla başlayabilirdin," dedi ayağa kalkarak. Koca Jim bekletilmekten hoşlanmazdı. Şef, belediye meclisinin keyfine göre görev yapıyordu, bu da Koca Jim'in keyfine göre demektir ve Bishop onun kötü tarafına düşmeyi göze alamazdı. Bana son bir kez düşünceli bir bakış attı ve sonra elini salladı. "Onu dışarı çıkar," dedi ve odadan çıktı.

Battaniyeyi arkamdaki sandalyenin üzerinde bırakarak ayağa kalktım. Ödünç aldığım ayakkabılarım fayansın üzerinde gıcırdadı.

"Bunun için üzgünüm," dedi Dougherty, beni ön lobiye doğru götürürken elini omzuma koydu. Omuz silkmek için elimden geleni yaptım. "O buralı değil, nasıl olduğunu bilirsin. İşlerin nasıl yürümesi gerektiğini bilmiyor."

Buradan değil. Bizden biri değil. Chester'da önemli olan tek şey buydu; kimin buraya ait olup kimin olmadığı. Ben burada doğmuştum ama yine de çoğu zaman bu denklemin yanlış tarafında yer alıyordum.

Ethan Schreiber lobide bekliyordu. Görünüşe göre üstünü değiştirecek zamanı olmuştu çünkü üzerinde yeni ve kuru giysiler vardı. Biz içeri girerken endişeli bir ifadeyle başını kaldırdı.

"Seni burada bırakabilir miyim?" Dougherty sordu. *Onunla* konuşulmadı. Başımı sallayarak cevap verdim. Dougherty rahatsız bir şekilde ağırlığını kaydırdı. "Liv için gerçekten çok üzgünüm. Yaşadığınız onca şeyden sonra..."

"Teşekkür ederim Memur Dougherty," demeyi başardım.

"Bana Bill de," dedi. Tekrar başımı salladım ve elleri cebinde bizi izleyen Ethan'a doğru yürüdüm. Dışarı çıkarken hiçbir şey söylemedik. Arabam otoparkta bizi bekliyordu. Ethan cebinden anahtarlarımı çıkardı.

"Peki ya araban?" Ona sordum.

Bana merakla baktı ve muhtemelen aynı soruyu ona daha önce de sorduğumu fark ettim. "Bir memur onu benim için motele getirecek," dedi. "Üzerimi değiştirebilmem için beni geri bıraktılar."

"Sorulara cevap vermek zorunda kalmadınız mı?"

Ethan, "İfade verdim ama sunacak fazla bir şeyim yoktu," dedi. Yolcu kapısını benim için açtı ve ben de kendimi koltuğa bıraktım, ellerim

titremelerini durdurmak için sıkıldılar. Motoru çalıştırırken ona bakmadım. "Motel mi?" diye sordu. Başımı salladım. Arabayı yola çekti.

Şehir merkezinin kasvetli şeridinde yolumuzu keserken boğazımda bir yumruk vardı. Liv ölmüştü. O kendini öldürmüştü ama biz de onu öldürmüştük. Onu dinlememiştik. Ellerimizi sırlarımızın etrafına dikenli tel gibi sarmıştık, bizi kestiklerinde bile. Bırakmamak için hiçbir sebep yokken bile. Ben hâlâ tutunuyordum.

Ham, hayvani keder beni tüketti. Ona doğru eğildim, kendi üzerime çöktüm. Ağlayıp ağlamadığımı anlayamıyordum; bunu anlayacak kadar bedenimde değildim. Ormandaydım.

"Geldik," dedi Ethan. Kemerimi nasıl çözeceğimi hatırlamam bir anımı aldı. Oda anahtarını elime aldığımda Ethan anahtarı benden aldı ve kapıyı açtı, sonra da geçmeme izin vermek için geri çekildi.

Dirseklerimi dizlerime dayayarak yatağa çöktüm ve gözümü duvara diktim. "Bu gerçek olamaz," dedim.

"Keşke öyle olmadığını söyleyebilseydim," diye cevap verdi. Kapıyı kapattı ve aramızda bolca yer bırakarak yanıma oturdu.

"Gidebilirsin," dedim.

"Gitmek zorunda
değilim."

"Eğer sana bir teklif vereceğimi düşünüyorsan, ya da-"

"Şu anda senden bir hikaye almaya çalışmıyorum. Sadece iyi olduğundan emin olmak istiyorum."

"Neden?" Ben talep ettim.

"Temelde iyi bir insan olduğum için olabilir mi?" diye sordu. "Öyle bir şey yok," dedim ona. Başparmağımı bileğimdeki yara izi boyunca gezdirdim, ileri geri. Vücudumda saldırıdan olmayan tek yara izi. "Aradığında cevap verseydim, onu ikna edebilirdim."

"Bu senin hatan değil," dedi Ethan. Sanırım söylemen gereken şey buydu. "Benimle konuşmak istedi. Nedenini biliyor musun?"

"Hani benden bir hikâye çıkarmaya çalışmıyordun?" diye sordum.

"Sadece anlamaya çalışıyorum," diye cevap verdi ve ancak o zaman ellerinin nasıl titrediğini ettim.

"*Sen* iyi misin?" Ona sordum.

Boğuk bir kahkaha attı. "Cinayetler ve intiharlar hakkında yazarak hayatımı kazanıyorum. Tüm kanlı detayları okuyorum. Olay yeri fotoğraflarına bakıyorum."

"Aynı şey değil," dedim.

Gözlerime baktı. Nefesi titreyerek kesildi. Bu bakışı biliyordum. Neyden kaçman gerektiğini bilmeden kaçmak istemek. "Hayır, değil," diye onayladı. Elini garip, başarısız bir hareketle kaldırdı, sanki koluma dokunmak ister gibiydi. Deneseydi muhtemelen bir parmağını ısırıp koparırdım. "Olivia için üzgünüm. Çok hoş bir insana benziyordu."

"Öyleydi," dedim. Ve sonra, "Karmaşık biriydi."

"En iyi insanlar her zaman öyledir," diye yanıtladı. Uzaklara, pencereye doğru baktı. Panjurlar kapalıydı ve yüzüne gölge düşürüyordu. "Arayabileceğim biri var mı?" diye sordu.

Cass'i hatırladım. Onu arayacağıma söz vermiştim ama aramamıştım. Liv'i şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydı. Ama onunla yüzleşemedim. Öfke ve suçluluk duygusu içimde birbirine karıştı. Beni o iz üzerinde bırakmıştı. Benden ve Liv'den yüz çevirmişti ve ona ihtiyacım olduğunda yanımda olmamıştı. *Liv*'in ona ihtiyacı olduğunda.

Bu çok saçmaydı. Yaralanmıştı. Elbette geri döndü. Ama yıllar önce kavga ettiğimiz zamanki gibi hissettim, birbirimizi incitmek için çaresizce, incinmenin acısı için çaresizce.

"Hayır. Kimse yok," dedim. "Gidebilirsin. Ben olacağım."

"Fikrini değiştirirsen iki kapı aşağıdayım," dedi. "Oda dört." "Bu bir tür kandırmaca mı?" diye sordum.

"Ne? Hayır," dedi. "Tanrım, gerçekten de insanlık hakkında pek iyi şeyler düşünmüyorsun, değil mi?"

"En azından bu konuda dürüstüm," dedim tek omuz silkerek.

Daha fazla bir şey söylemek ister gibi görünüyordu ama sadece başını salladı. Kendini dışarı bıraktı ve kapıyı arkasından kapattı.

Ayakkabılarımı çıkarma zahmetine girmeden yerçekiminin beni yatağa çekmesine izin verdim ve yan yatarak duvara baktım. Kendimi sürükleniyormuş gibi hissediyordum. Çürüyen kütüğün üzerine uzandığım, kansızlıktan başım döndüğü ve tepemde umursamazca ötüşen kuşları dinlediğim zamanki hissin aynısıydı.

Dünyanın sonunun gelmesini beklemek gibi bir duyguydu.

Bir uyuyakalmış olmalıyım, çünkü bir saat sonra uyandığımda yorgunluğum gitmiş, kederim bıçak gibi sertleşmiş ve hassas tenimde kayıyordu. Zekice doğruldum.

Bir şeyler yapmam gerekiyordu - hareketsiz kalmak aniden imkânsız hale gelmişti, sinirsel enerji içimde çatırdıyordu. Cass'le konuşmam gerekiyordu. Liv'in bulduğu şey hakkında ne yapacağımıza karar vermeliydik. Ve onunla birlikte olmak istiyordum. Yol boyunca yaşadığım tüm kavgalara ve tökezlemelere rağmen, o hâlâ dünyada beni en iyi tanıyan iki kişiden biriydi.

Şu an sadece bir tane var.

Cass'in evine gittiğimde yalnız değildi. Dışarıda bir kamyon vardı, fil römorku çekebilecek yepyeni bir canavar. Onu gördüğümde neredeyse geri dönecektim ama dışarıda beklerken kapı açıldı ve Cass'in annesi dışarı çıkıp bana el salladı. Şimdi gidemezdim.

Arabaya doğru yürüdüm, her adımda zamanda geriye doğru yuvarlanıyordum. Meredith Green ufak tefek bir kadındı, bir tel yumağı gibiydi. Yaşlılık onu özüne indirgemişti, sert ve keskindi; boyalı sarı saçları ve abartısız makyajıyla sergilediği gösterişin kendine has bir faydası vardı. Belediye başkanının eşiydi ve rolünü verimlilik ve sarsılmaz bir adanmışlıkla oynuyordu.

"Naomi. Burada olmana sevindim," dedi. İki elimi de avuçlarının içine aldı. Her zaman sıcak elleri vardı ama şimdi yaşlılığın verdiği o kâğıt gibi his vardı. Ellerimi ilk kez böyle tuttuğunda, yumuşak ve kaçınılmaz bir dokunuşla, hâlâ hastanedeydim. Cass beni her getirdiğinde bir şehit gibi iç çeken kadın bana *tatlım* demişti ve kocasıyla birlikte bana bakacaklarına söz vermişti.

"Duydunuz," dedim. Tabii ki duymuşlardı. Jim belediye başkanıydı. Polis öğrenir öğrenmez o da öğrenmiş olmalıydı.

"Bu korkunç. Marcus ve Kimiko tamamen mahvolmuş olmalı. Zavallı şeyler," dedi. Gitmeme izin vermemiştii. Ellerimi onunkilerden çektim ve

hiç direnmedi.

"Cass'le konuşmayı umuyordum," dedim.

Meredith, "Korkarım ziyaretçi kabul etmiyor," dedi. "Belki daha sonra." "Onunla konuşmam gerek," dedim daha kararlı bir şekilde.

Dudakları ince bir çizgi halinde sıkıştı. "Kızımı tekrar bu dehşetin içine sürüklemene izin vermeyeceğim," dedi.

Gözlerimi kırptım, şaşırmıştım. "Cass'i hiçbir şeyin içine sürüklemedim," dedim. "İyileşmesi yıllar aldı. Yıllardır. Ve Tanrı biliyor ya, o küçük kızı çok seviyorum.

kızım, ama eğer sen olmasaydın-"

"Neredeyse öldürülmemiş olsaydım mı demek istiyorsun?" diye sordum.

"Masum küçük bir kızmışsın gibi davranmayalım. O ormanda yaptığınız şeyler dinsizlikti. Sapkıncaydı," dedi. "Hayatınıza karanlığı davet ettiniz ve Cassidy ile Olivia'yı da buna dahil ettiniz. Ve şimdi Olivia bunun bedelini ödüyor."

Ona Tanrıça Oyunu'nun, yani oyunların çoğunun Cass'in fikri olduğunu söyleyebilirdim ama daha iyisini biliyordum. Cassidy Green ailesinin gözünde yanlış yapamazdı ve eğer yaparsa bu başkasının suçuymuştu.

"Anne? Kim var orada?" Cass seslendi. Annesinin arkasından koridorda belirdi, cam gibi gözleri vardı ve darmadağınık görünüyordu. Ayağı sargılıydı ve ağır ağır topallıyordu. Beni fark etti. Bir an için dünya mükemmel bir hareketsizlik noktasında asılı kaldı ve sonra Cassidy yutkunarak bir çığlık attı ve tökezleyerek koşmaya başladı, annesini geçti ve kollarını bana doladı.

Başını omzuma gömdü ve hıçkıra hıçkıra ağladı, ben de ona sarıldım, gözlerim kapalı, kendi gözyaşlarımı tutuyordum.

Cass hıçkırıklara boğularak, "inanamıyorum," dedi.

"Biliyorum," diye fısıldadım. Gerçek gibi gelmiyordu. Bir parçam hâlâ gerçek olmamasını umuyordu.

"İkiniz de içeri girin," dedi Meredith, beni dışarıda tutma arzusu, tüm mahallenin bizi görebileceği bir olay yaratmama arzusundan biraz daha az güçlüydü.

Cass elimi tuttu ve beni antreden merdivenlere doğru çekti, kötü ayağını sürüyerek ilerliyordu. Meredith'in asık suratına arkamdan son bir kez baktım.

Cass merdivenleri teker teker tırabzanlara yaslanarak çıkmak zorunda kaldı ve en tepeye ulaştığında dudakları solmuştu. Nefes almak için sadece bir saniye durakladıktan sonra beni el sallayarak ana yatak odasına götürdü ve kapıyı arkamdan kapattı.

Bir an bana arkası dönük durdu, kendini toparladı ve arkasını döndüğünde titrek ama sakindi, zorlukla tuttuğu gözyaşlarının ardından kelimelerini zorla çıkarıyordu. "Annem için üzgünüm," dedi. "Onun nasıl biri olduğunu bilirsin. Her şeyin yolunda gitmesi için mikro yönetim uygulayabileceğini düşünüyor."

"Her zaman kontrol sorunları vardı," dedim. Özür dilemesi gereken kişi Cass değildi.

Cass'in odası narin ve kadınsıydı, ama bariz bir şekilde değil - yumuşak maviler ve yeşiller, hafif bir aydınlatma ve süslü bir boy aynası ile yapıldı. Yatağın yanında iki çift terlik ve komodinin üzerinde oje vardı. Amanda ve annesinin kız kızı bir gece geçirdiklerini ve sırlarını paylaştıklarını hayal edebiliyordum.

Gerçek sırlar değil. Sadece eğlenceli türden.

Yatağın ucuna oturdum. Aramıza boğucu bir sessizlik yerleşti. "Aramadığım için özür dilerim," dedim. "Arayacağıma söz vermiştim."

"Şu anda bunun için endişelenme," dedi Cass. "Şok geçirmiş olmalısın."

"Bileğin..."

"Sadece bir burkulma. Artık o kadar acımıyor bile. ..." Gözlerini kaçırdı ve elinin tersiyle yanağındaki yaşları ovuşturdu. "Seninle gelmeliydim. Onu tek başına bulmak zorunda kalmamalıydın."

"Yalnız değildim," dedim donuk

bir sesle. "Kim...?"

"Ethan Schreiber oradaydı," dedim.

"Ne? Neden?" diye sordu telaşla. "Onun şöyle bir ilgisi var mıydı...?"

"Hayır, yapmadı," dedim hemen. "Beni arıyordu, hepsi bu."

"Siktir." Cass sırtını kapıya yaslayarak yere çöktü ve kollarını kendine doğru sımsıkı kavuşturdu.

"Cass," dedim. "Ne yapacağımıza karar vermeliyiz."

Bana boş boş baktı. "Yapacak bir şey yok. O öldü. Artık ona yardım edemeyiz."

"Persephone konusunda ne yapmalı?" diye sordum.

Cass'in ağzı sanki bulamadığı kelimeleri arıyormuş gibi hafifçe aralandı. "Naomi, hiçbir şey yapamayız. En azından şu anda. Çenemizi kapamalı ve bu olayın kapanmasına izin vermeliyiz."

"Havaya uçmak mı?" İnanamayarak yineledim.

Yüzünü buruşturdu. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Şu anda kimsenin Persephone'u bilmesine izin veremeyiz."

"Neden olmasın ki? Liv'in istediği buydu. Persephone'nin bulunmasını istiyordu. Huzura kavuşmasını. Bunu onun için yapmalıyız." Ayağa kalkarak çenemi tuttum. "Onu buna biz ittik. Korktuk ve bencilce davrandık ve onu dinlemedik."

Cass başını salladı. "Naomi. Bu onu geri getirmeyecek. Sadece daha fazla acıya neden olur."

"Ya ?" Ben sordum.

"Ne demek öldürmeseydi? Eğer kendini öldürmeseydi, hala hayatta olacaktı."

"Yani, ya onu başka biri öldürdüyse? *Vurulmuştu*. Silah kullanmış olamaz. Ve gölet, bu dördüncü ritüeldi. Dörtler şans getirir. Kimiko'yu hep çıldırtırdı, hatırlayın, çünkü Japonya'da uğursuz bir sayıdır ve-"

"Ve ne?"

"Ve orada kendini öldürmezdi," dedim neredeyse bağırarak. "Hadi ama Naomi. Liv'i kim öldürmek ister ki?" Cass söyledi.

"Persephone'yi arıyordu. Belki de birileri onun bulunmasını istememiştir."

"Yapma," dedi Cass kırılgan bir fısıltıyla. "Bir trajediyi komploya dönüştürme Naomi. O hastaydı. Daha önce de denemişti. Lütfen. Kendimi zor tutuyorum. Lütfen onu rahat bırak ve dinlenmesine izin ver."

"Silah kullanmazdı," diye ısrar ettim. Sesim kendi kulaklarıma garip .

"Kahretsin." Cass ensesini ovuşturdu. "Onu kim öldürmek ister ki? Yani, bizden başka." Boğuk bir kahkaha attı.

"Ne demek bizden başka?" Ben sordum.

"Hiçbir şey. Just-Liv büyük sırrımızı söylemek istedi ve şimdi öldü. Eğer intihar değilse ve polisler gerçeği öğrenirse..." Uzun, sakinleştirici bir nefes aldı. "Ama bunun bir önemi yok. Belli ki biz yapmadık. Ve sen de haklısın. Aklımı kaçırarak kadar korkuyorum ama başka seçeneğimiz yok. Polisleri söylemek zorundayız."

Ağzım kuruyarak ona baktım. "Bir mazeretin var mı?" diye sordum. "Tanrım, Naomi." Cass bana şok olmuş bir bakış attı.

"Ben ciddiğim. Bu sabah şafak vakti için bir mazeretin var mı?" Ona sordum.

"Siz uğramadan yaklaşık yirmi dakika öncesine kadar saat beş civarında kulübedeydim," dedi.

"Yanınızda kimse var mıydı?"

Gözlerini kısmıştı. "Percy oradaydı. Neden, bir mazeretin mi var?" diye karşılık verdi, öfkesi çatırdıyordu.

"Bilmiyorum," dedim ve yutkundum. Gözleri büyüdü. "Dün gece ormandaydım. Şafak sökene kadar yolun kenarında arabamın içinde sızıp kaldım. Şef Bishop bunu biliyor. Ve haklısınız. Liv'in hiç düşmanı yoktu. Ama sessiz kalmasını istemek için iyi bir nedenimiz vardı."

Cass yavaşça, "Tamam," dedi. Ayağa kalktı ve yatağa doğru yürüdü. Yanıma oturdu ve birkaç saniye boyunca hiçbir şey söylemeden önümüze baktık. Konuştuğunda sesi inceydi. "Liv'i öldürmüş olamazsın. Bunu görecekler. Görecekler, değil mi?"

Keşke ona inansaydım. Ama yirmi yıl önce polisle konuşarak çok zaman geçirmiştik. İstedikleri cevabı almışlardı ve yaptıkları tek şey gerçekliğin de buna uymasını sağlamaktı. Cass ve Liv'in tariflerinin Stahl'a uyduğunu fark ettiklerinde, hiçbir şey onları onun adamları olmadığına ikna edemezdi. Ve Bishop benim şüpheli olduğumu çoktan kafasına koymuştu.

"Ne yapacağız?" Cass kaybolmuş gibi bir sesle

sordu. "Sanırım şimdilik sessiz kalmalıyız,"

dedim. "Emin misin?"

"Sadece şimdilik," diye tekrarladım. "Ne olduğu hakkında daha fazla şey öğrenene kadar."

Bunu yapabilir misiniz? Senden polise yalan söylemeni istemiyorum ama..."

"Sessiz kalmak yalan söylemekle aynı şey değil, değil mi?" Cass söyledi. "Eğer bunun doğru karar olduğunu düşünüyorsan, henüz bir şey söylemeyeceğim. Ama emin misin?"

Hemen cevap vermedim.

Belki de Liv intihar ederek ölmüştü - bizim dinlemeyi reddetmemiz, Persephone'yi terk etmemiz yüzünden kırılmıştı.

Belki de biri onu öldürmüştü. Ve birinin bunu yapmak istemesi için aklıma gelen tek bir neden vardı. Cass ve benim şüpheli olmamızla aynı sebep. Liv Persephone'yi bulmuştu ama birileri onun bulunmasını istemiyordu.

"Liv'in ne bildiğini öğrenmeliyiz," dedim. "Persephone'yi kendimiz bulmalıyız."

"Şaka mı yapıyorsun? Az önce ortalıkta görünmememiz gerektiğini söyledin," dedi Cass telaşlı bir ifadeyle.

"Onun istediği buydu."

Cass bana kararlı bir bakış attı. "Naomi, seni tanıyorum. Ve ne zaman aptalca bir şey yapmak üzere olduğunu da biliyorum. Eğer bu kızı aramaya gidersen, birileri bunu fark edecektir. Ve kaçınmaya çalıştığımız tüm o sorular? Onlara cevap vermek zorunda kalacaksın."

"Biliyorum, ama-"

"Tanrı aşkına Naomi, daha yeni en iyi arkadaşlarımdan birini kaybettim. Senin için de endişelenemem," dedi Cass şiddetle. Ellerimi tuttu. "Güvenli olduğundan emin olana kadar bu işin peşini bırakacağına dair bana söz vermeni istiyorum. Ve *sonra* Liv'in ne bildiğini öğreneceğiz. Birlikte. Ve bu konuda ne yapacağımıza karar vereceğiz. *Birlikte*."

"Hayır, haklısın," dedim başımı sallayarak. Mantıklı olan tek şey buydu.

"Bana söz ver Naomi. Hayaletlerin peşinden gitmeyeceğine söz ver," dedi Cass.

Tereddüt ettim. Onu yalnız bırakamazdım. Liv Persephone'nin bulunmasını istiyordu. Onu geri getiremezdim ama onun için bu kadarını yapabilirdim.

Ama bunu Cass'e yapamazdım. Zaten endişeden ve kederden çılgına dönmüştü. İkiye bölünmeye hazır görünüyordu. Ve haklıydı, en azından beklemeli ve olayların nasıl gelişeceğini görmeliydik. Akıllı ol.

Hiçbir zaman zeki olan ben olmadım.

"Söz veriyorum," diye yalan söyledim, sözlerin altında suçluluk duygusu yatıyordu. Cass beni rahatlamış bir şekilde kucakladı ve gözyaşları yanaklarımı ıslattı. Onun kucağına teslim oldum.

"Her şey yoluna girecek," dedi. "Birbirimize göz kulak olacağız."

"Hiçbir şey yolunda değil. O gitti," dedim ve gözlerimi sıkarak kapattım.

"Biliyorum," dedi. Bana sıkıca sarıldı ve ben de ona izin verdim, çünkü deniyordu. Şu anda istediğim son şey dokunulmak olsa da. "Burada kalmalısın. Benimle birlikte. Misafir odasını hazırlayabilirim."

"Hayır, zorunda ," dedim hemen.

"O köhne motelde kalmayı mı tercih ederdin?" diye sordu, sesinde yaralı bir ton vardı.

"Annenle sürekli karşılaşmak istemiyorum," diye itiraf ettim ve o da sert bir şekilde homurdanarak eğlendi.

"Mantıklı," diye onayladı.

Ona kaçınmak istediğim kişinin o olduğunu söylemedim. Dokunuşunun benisöylemedim. İyi bir arkadaş olmaya çalışıyordu. İyi bir arkadaştı. Ama o Liv değildi.

Şu anda tek düşünebildiğim buydu. Liv gitmişti ve Cass buradaydı ve bir yanım bunun tam tersi olmasını diliyordu.

Ve bunun için kendimden nefret ettim.

Mazeretlerimi mırıldanarak ondan uzaklaştım. Yorgundum, bitkin düşmüştüm, yalnız kalmaya ihtiyacım vardı.

Merdivenlerden inip açık ön kapıdan çıktım, ışık ve beraberinde sigara dumanı kokusu üzerime vurunca bir an durakladım. Gözlerimi kısarak evin yan tarafına doğru baktım. Oscar Green çitlere yaslanmıştı, elinde yarısı sönmüş bir sigara sallanıyordu. Gençken bile sağlam bir adamdı. Orta yaş ona babasının iri cüssesini vermişti, ama yine de bu cüsseyi o kadar dolgunlaştırmamıştı. Gri atleti kalın ve kaslı kollarını gösteriyordu; kollarında belli belirsiz dövmeleler vardı.

Beni selamlamak için başını salladı. İfadesini okuyamadım. Gözlerimi hızla başka yöne çevirdim, içimde bir utanç fırtınası koptu. *Sen ve ben birbirimiz için yaratılmışız*, diye düşündüm, bir anının yankısının yankısı.

Sanki benimle konuşmaya geliyormuş gibi doğruldu. Hızlı adımlarla arabama doğru yürüdüm, bindim ve kapıyı arkamdan . Dikiz aynasından baktığımda yan bahçede duruyordu ve hafifçe gülümsüyordu. Ben uzaklaşırken el salladı, her zamanki gibi dostça. Gözlerimi yoldan ayırmadım ve Oscar Green'i aklımdan tamamen çıkardım.

Liv Persephone'yi bulmuştu. Bu onun bulunabileceği anlamına geliyordu. Tek yapmam gereken Liv'in izini sürmektir. Onun adını bulmak. Ona ne olduğunu.

Ve belki de neden birinin bunu bir sır olarak saklamak için cinayet işlediğini.

Chester gibi küçük bir kasabanın sorunu, bir uçtan diğerine gitmenin uzun sürmemesiydi. Hareket halindeyken bir şeyleri düşünecek zaman yoktu. Cass'in evinden ayrıldıktan sonra kendimi motelde buldum ve bir ileri bir geri volta atmaya başladım.

Polisiye romanlardan nefret ederdim. Polisiye okumazdım. Bir gün önce izlediğim *Forensic Files*'ın iki bölümü, son on yıldaki gerçek suç eğitimimin kapsamıydı. O hikâyelerden birinin parçası olmak, keyif alma konusunda geri kalanını mahvetmişti ve bir anlayış arayışı içinde insan karanlığının midesine bakmak gibi bir arzum yoktu. Şimdiye kadar bu bir sorun teşkil etmemişti.

Bu da Liv'in bulduklarını birleştirmeye nereden başlayacağımı bile bilmediğim anlamına geliyordu. Onu şimdiden hayal kırıklığına uğratiyordum ve daha başlamamıştım bile.

Telefonumu aldım ve aramalara girdim. *Kayıp kişiler. Bir cesedi tanımlama. Bir iskeleti tanımlamak.* Çok fazla şey vardı ama yeterli değildi. Nereden başlayacağıma dair hiçbir fikrim yoktu ve tıkladığım her şey ya benimkiyle hiçbir ilgisi olmayan üzücü bir hikâye ya da polisiye dizi izleyen herkesin bileceği bir sürü temel bilgiydi.

Belki de Karındeşen Jack'ten bu yana her seri katilin adını ezbere bilen gerçek suç meraklılarından biri olsaydım, daha iyi durumda olurdu. Mitch'in kız kardeşi sürekli cinayet podcast'leri dinliyordu. Benimle ilgili olanları dinlemesinin bir sakıncası olup olmadığını soracak kadar nazikti ve sonrasında da rahatsız edici sorular sormamıştı ama bana hep tuhaf tuhaf bakıyordu. Tapınma ve açlık arasında bir yerde. Belki de ikisi aynı şeydi.

Boş boş "Ethan Schreiber podcast" yazdım. Bir avuç podcast çıktı, ses editörü olarak adı jenerikte yazıyordu. Bunların hiçbirinin suçla ilgili olmadığını görünce şaşırdım; biri genel haberler, biri evcil hayvanlar ve biri de UFO'larla ilgiliydi. Ama sonuncusunda sunucu olarak adı geçiyordu. *Artçı şoklar.* Açıklamaya baktım.

Artçı Sarsıntılar, şiddet suçlarının ardından kalan kalıcı hasarı araştırıyor. Suçların kendisinden başlayıp ilerleyerek geride kalanlar - kurbanlar, failler, arkadaşlar, aileler ve bu akıl almaz olayların sonsuza dek değiştirdiği topluluklar - üzerindeki etkiyi inceliyor.

İki sezon vardı. Her suça, odaklanılan kişiye göre etiketlenmiş birkaç bölüm ayrılmıştı. *Brenda Martin: Tanık-Brenda Martin: Aile-Brenda Martin: Katil*. Bölümler de önemliydi. Derinlemesine olmalılar.

Kulaklıkları taktım ve çoğunlukla rastgele bir tanesini başlattım, girişi . Ethan'ın düzenleme ile yumuşatılmış sesi kulaklarımı doldurdu.

Deedee Kent sessiz bir hayat yaşadı. Üçüncü sınıf öğretmeninden emeklilik partisini düzenleyen iş arkadaşlarına kadar neredeyse herkes onu böyle tanımlıyordu: sessiz. İçine kapanıktı. Arka verandasında beslediği kedileri saymazsanız, özel bir arkadaşı yoktu. Hiç evlenmedi. Komşulara el sallardı ama asla sohbet etmek için durmazdı.

Herkesin aceleyle eklediği gibi, dost canlısı değildi. Sadece sessizdi.

Deedee'nin hayatı, etrafındaki dünyada pek bir iz bırakmamış gibi görünüyordu. Ancak ölümü, bir aileyi parçalayan, bir hayatın yörüngesini daha iyiye doğru değiştiren ve toplumunu kalıcı olarak değiştiren dalgalar gönderdi.

Başka bir bölüme geçtim, ve başka bir bölüme. *Anabelle Gross bilgisayar dersinden eve yürüyordu -Daniela Arroyo liseden yeni mezun olmuştu- cesedi üç gün sonra bulundu -kayıp posterisi hala pencerede asılıydı- her yıl doğum gününde-*

Bölümler arasında rastgele geçiş yaparken hikayeler birbirine karıştı ve midem bulanmadan önce her birini sadece bir parça dinleyebildim. Çocuklar. Yaşlı kadınlar. Genç adamlar. Ve hepsinin tek ortak noktası

-Ortak noktamız, birinin onlar için gelmiş olmasıydı. Onları öldürmek için.

-Ama bu kelime yeterli değildi, mi?

Onları yok etmek için. Sahip oldukları her şeyi onlara yapılan şeye dönüştürmek. Acıya, korkuya ve onlar gittiğinde geriye kalan yırtık pırtık, boşluklu deliğe.

Kapattım ve telefonu yatağın üzerine fırlattım, ekşi bir şeylerin tadını aldım. Sonsuzdu. Ölüm, kayıp ve şiddet. Duymak istemediğim

vurulan, dövülen ya da boğularak öldürülen insanlar. Onların yalnız ve korkmuş bir şekilde öldüklerini hayal etmek istemedim. Çünkü yalnız olmadıkları zamanlarda bile yalnızdılar.

Herkes yalnız ölür.

Liv de öyle. Persephone de öyle. İkisi de ormanda yalnızdı. Benim gibi, kanlar içinde, var olmayan güvenliğe doğru sürünüyorlardı.

Gerçekten hiç kaçmamıştım. Hiçbirimiz kaçamadık. Çıkış yolunu bulmaya çalıştık ama o bizi tekrar içine çekti. Sonunda hepimiz köklerin ve taşların arasında çürüyecektik.

Kollarımı ovuşturdum, içimden yayılan bir ürpertiyle savaşıyordum. Sinirlerim karıncalanıyor, hasarlı ruhum endişemi doğrudan paniğe çevirirken biçimlendirilmemiş bir korku ve tehlike hissi giderek büyüyordu. Ellerimi sıkıp açarak fiziksel duyuma odaklanmaya çalıştım.

"Güvendesin," dedim kendime, monoton bir sesle. "Buradasın. Ormanda değilsin."

Evet, öylesin, diye ısrar etti tüm bedenim ve tırnaklarımı bileğimdeki yara izine sertçe geçirdim. Sanki onları kenarının altına kaydırıp o et parçasını tekrar açabilirmişim gibi.

Kapının gelişigüzel çalınması beni kendime getirdi. Ne yapmam gerektiğini düşünüp cevap vermeye gitmem için beş saniye geçmesi gerekti.

Kapıyı açtığımda Ethan Schreiber'ı rahat kahverengi bir kazak giymiş, bir elinde yağ lekeleri olan beyaz bir kâğıt torba, diğer elinde ise içinde iki köpük bardak bulunan karton bir tepsi ile buldum. Kulağımın dibinde Deedee Kent'ten bahseden bir sesten karşımda duran adama nasıl dönüştüğünü anlayamadan bakakaldım.

Çantayı uzattı. "Bana yemek yemesi hatırlatılması gereken biri gibi geliyorsun," dedi. Poşetten lokanta hamburgeri ve patates kızartması kokusu sızdı. Midem guruldadı.

"Bana hamburger getirmişsin," dedim boş boş.

"Ve bir milkshake," diye onayladı. Gülümsedi - sizi parçalamamasını umduğunuz bir hayvana verdiğiniz türden kapalı dudaklı bir gülümseme.

"Teşekkürler," dedim ve elimi uzattım.

Çantayı ulaşamayacağı bir yere geri çekti. "Şirketle birlikte geliyor."

Kollarımı kavuşturdum, sinirliydim. Sinirlenmek paniklemekten daha iyiydi. Onu tuttum. "Bu şantajdır."

"Bence rüşvete daha yakın," diye yanıtladı. "Görüşme yok, söz veriyorum." "Ne yani, sadece benimle vakit geçirmek mi istiyorsun?"

Kulağa öyle gelmesi gerekiyordu.

ısırdı. Acınacak haldeydi.

"İyi olduğundan emin olmak istiyorum," dedi. Samimiyet için yaratılmış bir yüzü vardı. O iri kahverengi gözleriyle sizi rahatlatmak için kolunuzu mincıklayan bir köpek yavrusu gibiydi. "Ama gerçekten misafir istemiyorsan, bunu sana bırakıp gideceğim."

İçim daraldı. Ethan Schreiber'ı burada istemiyordum. Yalnız olmayı daha da az istiyordum. Mitch gibi adamlarla işte böyle birlikte oldum, diye düşündüm. Korkunç olanlar bile kendi zihninden daha iyi bir arkadaştı.

İçimi çektim, elimi kapıdan çektim ve döndüm. Anlaması ve beni içeri kadar takip etmesi birkaç saniye sürdü.

Yiyecekleri köşedeki küçük masanın üzerine koydu. Gerçekten açlıktan ölüyordum. Yağ bombası hamburgerin paketini açtım ve mideye indirdim. Ethan daha stratejik bir şekilde yaklaştı ve beni korku ile hayranlık arasında bir şeyle izledi. Başparmağımdaki ketçap damlasını emdim ve daha sakin bir tempoyla patates kızartmasına geçtim.

"Nasılsın?" diye sordu.

"Bu sorudan, iyi olup olmadığının sorulmasından nefret ettiğimden biraz daha az nefret ediyorum," dedim ona.

"Sorulara cevap vermeyi hiç sevmiyorsun, değil mi?" Bana kaşlarını çatı.

"Bu da başka bir soru," diye belirttim. Bir kaşıkla saldırabilmek için milkshake'in kapağını kaldırdım.

"Teslim oluyorum," dedi. Ellerini havaya kaldırdı. "Buraya daldığım için özür dilerim."

"Hayır, sorun değil," dedim çabucak. Yalnızken düşüncelerim kafatasımın içinde paniğe kapılmış fareler gibi koşuşturup duruyordu. O buradayken, düşüncelerim silik, endişeli bir koşuşturmaya dönüşmüştü. "Ben... yalnız kalmakta iyi değilim," diye itiraf ettim.

Bana yan gözle baktı, düşünüyordu. "Bunu tahmin edemezdim. Yalnız bir havan var."

"Hayır, bende bir pislik havası var. Bu da tüm zamanımı diğer pisliklerle geçirdiğim anlamına geliyor," dedim.

"Buna ben de dahil miyim?"

Omuz silktilim. "Henüz karar vermedim."

Milkshake'in üstünden bir kaşık alırken beni izledi. Duraklamanın çok iyi bildiğim hassas bir niteliği vardı; bariz bir konuya değinmek mi yoksa geçiştirmek mi gerektiğine karar vermeye çalıştığınız o an. Bana Liv hakkında sorular soracaktı. Dudakları aralandı, kelimeler şekillenmeye başladı.

"Belki bana bir konuda yardım edebilirsin," dedim el yordamıyla, dikkatimi dağıtacak bir şey bulmaya çalışarak.

"Ne tür bir şey?" diye sordu.

Koltuğumda kıpırdandım. Ethan Schreiber'ın kayıp bir kadının izini nasıl sürebileceğimi sormak için tam da uygun kişi olduğu aklıma geldi. Tabii bunu çok fazla şey açığa vurmadan yapabilirsem. "Bu proje üzerinde çalışıyorum," dedim. "Sadece kişisel bir şey. Biraz araştırma yapmaya çalışıyorum ama nasıl başlayacağımı bilmiyorum."

"Araştırma konusunda iyiyimdir," diye kabul etti.

"Biliyorum," dedim. Bana meraklı bir bakış attı. "Podcast'ine baktım. Sadece bir dakikasını dinledim ama iyi bir şeymiş gibi geldi."

Ethan, "Şimdiye en iyi eleştirimiz değil ama kabul ediyorum," dedi.

"Yani burada üzerinde çalıştığın şey bu mu? Stahl hakkında bir *Aftershocks* bölümü mü?" Dedim. Bölüm başlıklarının ne olacağını merak ettim. *Hayatta Kalan. Aileler. Oğul.*

"Hayır. Bu yeni bir proje. Hâlâ geliştirme aşamasında. Henüz doğru formatı tam olarak bulamadım." Beni süzdü, sanki oyalandığımı anlamış gibiydi. Şüphe uyandırmadan ihtiyacım olan şeyi nasıl soracağımı bilmiyordum. "Sana ne konuda yardımcı olabilirim Naomi?"

O zaman daha fazla oyalanmak yok. "Pekala. "Peki. Kayıp bir kişiyi bulmaya çalışıyor olsaydınız, nasıl başlardınız?" Aceleyle sordum.

Bir bana baktı. "Bunun Liv'le bir ilgisi var mı?" "Liv kayıp değil, değil mi?" Sertçe söyledim.

"Tamam," dedi, kelimeyi uzatarak. "O zaman neden kayıp kişiler hakkında soru soruyorsun?"

"Sana söyledim. Bu kişisel bir mesele," dedim.

Bir elini başının üzerinde ovuşturdu. "Pekâlâ. kuvveti miyim yoksa sivil mi?" diye sordu.

"Sivil." Bir patates kızartması kaptım ve ketçabın son lekeleri arasında sürükledim.

"Özel dedektif falan olsaydım, işe ailemle, arkadaşlarımla, oda arkadaşlarımla konuşarak başlardım..."

Başımı salladım. "Hayır, o tür bir kayıp değil. Birinin kayıp olduğunu biliyorsun ama kim olduğunu bilmiyorsun."

"Yani kimliği belirsiz bir kişinin kimliğini belirlemeye ve bir kayıp ihbarıyla eşleştirmeye mi çalışıyorum?" diye sordu. Bana merakla baktı. "Gerçekten bana bunun ne hakkında olduğunu söylemeyecek misin?"

", hayır."

Avucunu masaya dayadı, bir parmağıyla boş bir ritim tutturdu. "Bir teori var," dedi. "Bazı gerçek suç hayranı çevrelerde oldukça popüler. Alan Stahl beş yıl boyunca aktifti. Saldırılarının hepsi yaz aylarında gerçekleşmiş, her yıl bir ya da iki tane. Bir yıl hariç. İnsanlar ona 'sessiz yaz' diyor. Ama bazı insanlar onun bir yıl ara vermediğini, sadece kurban ya da kurbanları bulamadığımızı düşünüyor. Yani iki kamp var: Sessiz yaz teorisi ve kayıp yaz teorisi."

Stahl'ı araştırdığımı düşündü. Neredeyse itiraz edecektim ama sonra sanki beni bulmuş gibi bakışlarımı kaçırdım. Bu gerçeklerden daha güvenli bir açıklamaydı. "Profilin uymaması hakkında söylediklerin beni rahatsız ediyordu," dedim. Bu kadarı yalan değildi. "Belki gözden kaçan başka kurbanlar varsa, beni neden hedef aldığını açıklayacak bir bağlantı olabileceğini düşündüm."

"Naomi, arkadaşın daha yeni öldü. Bunun için endişelenmenin zamanı mı?" diye sordu.

"Bir şeye odaklanmam gerekiyor," dedim ve sesim kırıldı. Bu doğrudu. İma ettiğim nedenlerle değil ama yine de doğru.

"Pek çok insan kayıp raporlarını inceleyerek sessiz geçen yazla eşleştirmeye çalışmak için çok zaman harcadı. Devam etmek için çok az şey var. Çok fazla kayıp kız var" dedi.

"Güldür beni," dedim ona.

İçini çekti. "Elinizde bir ceset ya da kayıp bir kişi yok, bir MO'nuz ve bir önseziniz var. Bu da bunu imkansız kılıyor. Bu yöntemle eşleşen bir cinayet ya da kayıp ihbarı bulmanız ve oradan yola çıkmanız gerekiyor. Bu çok büyük bir görev. İnsanların Stahl ve sessiz yazı tartıştığı forumlara bakarak başlayabilirsiniz. Onlar zaten işin çoğunu yapmış olacaktırlar. Ya da Doe Network'e bakabilirsiniz."

"O da ne?" Ben sordum.

"İşte, sana göstereyim." Telefonunu çıkardı ve şeye dokundu, sonra bana uzattı. Üzerinde "Uluslararası Kimliği Belirsiz ve Kayıp Kişiler Merkezi" yazan basit bir web sitesiydi. "Kimliği belirsiz cesetler ve kayıp kişilerle ilgili raporların yer aldığı bir veri tabanı. Cinsiyete, yere, tarihe göre arama yapabiliyorsunuz.... Sıradan mesaj panolarından çok daha iyi organize edilmiş ve merkezileştirilmiş olması gibi bir avantajı var."

Washington eyaletindeki kayıp kadınları bulana kadar menüler arasında gezindim. Yavaşça yüklendi - düzinelerce ve sonra yüzlerce kayıp kadın gülümseyen yüzlerin küçük resimlerine indirgendi. Boğazımın arkasından bir ses çıkardım, gırtlaktan.

Ethan, "Bu biraz bunaltıcı," dedi.

Her fotoğrafın altında numaralar vardı. 1292DFWA. 2546DFVA. "Bunlar ne anlama geliyor?" Kalbim küt küt atarken sordum. Bu numaraları daha önce de görmüştüm.

"Vaka numaraları," dedi Ethan. "DF 'kaybolan kadın' anlamına geliyor ve yanlış hatırlamıyorsam bir de eyalet kodu var. Numaralandırma sisteminden emin değilim."

Liv'in odasındaki yapışkan notta üç numara vardı. O da aynı fotoğraflara bakıyordu. Persephone da bu yüzlerden biriydi. "Biliyor musun," dedi Ethan dikkatle, "kayıp olayının bir parçası daha var-yaz teorisi."

Fotoğraf denizinden başımı kaldırdım. Öne doğru eğilmiş, dirseklerini dizlerine dayamış, bakışlarını yüzüme sabitlemişti.

"Stahl ilk birkaç cesedi hemen bulunabilecekleri yerlere atmış, ancak daha sonra onları saklamaya başlamış" dedi. "Altı kurban sayısının neredeyse kesinlikle eksik olmasının bir nedeni de bu. Aleyhindeki delillerden biri de, üçüncü cesedin bulunduğu yerden yarım mil ötedeki ormanda görülmüş olmasıydı."

Kurbanın cesedi bulunmadan birkaç gün önce. Ölümünden *aylar* sonra. Bu da cesetleri ziyaret etmek için geri döndüğünü gösteriyor. Muhtemelen cinayetleri yeniden yaşamanın bir yolu."

Ürperdim. "Sanki zaten yeterince korkunç değilmiş gibi."

"Mesele şu ki, saldırınızla ilgili hiçbir şey onun modelinin bir parçası olarak mantıklı gelmiyor. Unless-"

Neden anladığımda tüylerim diken diken oldu. "Hedef olmadığım sürece," dedim. "Ben bir tanığım. Benim için orada değildi."

Ethan, "Bir cesedi ziyaret etmek için oradaydı," dedi. Sadece *bir* ceset değil. Persephone.

Ethan'ın ekranındaki rakamları gördüğüm andan itibaren Liv'in odasına geri dönmem gerektiğini biliyordum. Ve o andan itibaren, yapamayacağım nedenler inşa ettim. Polis oradaydı. Marcus ve Kimiko rahatsız edilmek istemezlerdi. Polisler muhtemelen her şeyi temizlemişti zaten.

Liv onu bulmuştu. Ben de aynısını yapabilirdim. Oraya geri dönmeme gerek yoktu. Liv'in artık olmadığı yere geri dönmeliydim. Ailesiyle yüzleş.

Yalan söyle onlara.

Polisten sır saklamak başka bir şeydi. Ama Kimiko'nun gözlerinin içine bakıp Liv'e ne olduğunu açıklayabilecek şey hakkında sessiz kalma fikri ...

Onları bu şekilde incitemezdim, dedim kendi kendime ve aslında kastettiğim şey suçluluk duygusuna dayanamayacağımdı.

Sonraki birkaç gün boyunca kayıp kişi raporlarını araştırdım, Chester ya da Stahl ile bağlantı kurabilecek herhangi bir şey var mı diye baktım. Yüzlerce trajedinin yüzeyinde gezinirken saatlerce televizyon izledim, sadece birkaç dakika huzursuz bir uyku çekmek, düş almak için yüzeye çıktım.

Yemek yemeyi de, Ethan sürekli kapıma geldiği için hatırladım. Bazen kapıyı yüzüne kapattım. Birkaç kez de içeri aldım ve yemek yerken birlikte oturduk. Pek konuşmuyorduk - bir şekilde soru sormaktan kendini alıkoymayı başarıyordu ve konuştuğunda da bildikleri hakkında beni bilgilendiriyordu. Gölü aramışlar ama silahı bulamamışlardı. Barnes'ların tabancası gerçekten de kayıptı ve muhtemelen terk edilmiş bisiklet tekerlekleri ve metal dedektörlerini işe yaramaz hale getiren rastgele hurda parçalarının arasındaki alüvyonda kaybolmuştu. Liv'in cesedi düzgün bir otopsi yapılabilmesi için gönderilmişti ama kimse bariz olanın dışında bir şey bulmayı beklemiyordu.

Sessizce oturduğumuzda bile, günü noktalayan o birkaç dakika, tek başımıza uzayıp giden saatlerden daha kolaydı. Kendimi *Artçı Sarsıntılar*'ı dinlerken buldum, suçların açıklamalarını -ki bunlar merhametli bir şekilde kısaydı- geçip Ethan'ın başlarına gelenlerin hikayelerini anlatmasını dinledim

sonra. Bana kalırsa onu sattıran samimiyetiydi. Röportajlar sırasında, kederli annelerden pişmanlık duyan katillere kadar herkesi onun için ruhlarını açmaya davet eden o samimi gözlerini hayal edebiliyordum.

İşinde iyiydi. Neredeyse hayal kırıklığı yaratıyordu.

Haftanın sonunda Ethan'ın haklı olduğunu kabul etmek zorunda kaldım. Bu görev, sadece Doe Network profilleri ile tek başıma çözemeyeceğim kadar büyüktü. Ama Liv biliyordu. Liv onu bulmuştu.

Ne yapmam gerektiğini biliyordum ama bunu dört gözle beklemiyordum.

Temizlenip saygın bir hale geldim, hatta gözlerimin altındaki koyu halkaların üzerine kapatıcı sürmeyi bile unutmadım. Saçlarım arkaya doğru dağılmaya başlamıştı ama parmaklarımla tarayarak düzene soktum ve yürüyüşüm sertleşerek dışarı çıktım.

Arabanın kilidini açarken caddenin karşısına baktım ve durakladım, aklımın bir köşesinde belli belirsiz bir tedirginlik vardı. Sokağın karşısına park etmiş siyah bir Toyota Camry vardı. Dün de oradaydı. Ve önceki gün de.

Sadece bir arabaydı. Garip bir şey değildi.

Motoru çalıştırdım. Dikiz aynasından, bir adamın Corner Store'un yanındaki, birkaç bank ve piknik masasının bulunduğu küçük parktan park alanına geçişini izledim. Hepsi de moteli net bir şekilde .

Aynadan pek bir şey seçemiyordum. Beyazdı, otuzlu yaşların ortasıydı, orta kahverengi saçları biraz uzun kesilmişti ve aynalı güneş gözlükleri vardı. Onu daha önce görmüştüm, değil mi? Son birkaç gündür, lokantada ve benzin istasyonunda. Buralarda takılıyordu.

Çizgili gömlekli çocuğun görüntüsü tekrar aklıma geldi. AJ Stahl.

Ben arabayı çekerken o da arabasını çalıştırdı. Aynadan otoparktan çıkışını izledim - hemen arkamdan geliyordu. Kalbim küt küt atıyordu. Telefonuma uzandım ama durdum. Kimi arayabilirdim ki? Kulağa delice gelmeyecek ne söyleyebilirdim?

Barnes'ların evinden bir dakika sonra Camry yavaşladı ve dönerek bir patika yoluna saptı. Nefesimi bırakıp koltuğa yaslandım.

Paranoyaklaşıyorsun, diye azarladım kendimi. Gözlerimi dikiz aynasından ayırmadım ama Camry bir daha görünmedi.

Barnes'ların evinin kapısı açıktı. Evin önüne geldiğimde, ön verandada folyoyla kaplı bir güveç duruyordu. Üzerine basmak doğru gelmedi, bu yüzden onu aldım ve zili çaldım. Marcus Barnes'ın görünmesi birkaç dakika sürdü. Uzun boylu, sağlam bir adamdı ama kederinin ağırlığı altında daha küçük görünüyordu. Elimdeki tabağa donuk bir ifadeyle baktı.

"Sen de mi?" diye sordu.

"Verandadaydı," dedim özür dileyerek.

Marcus Barnes, Kimiko'yla evlenmek ve Liv'e babalık yapmak için pek de uygun olmayan bir adamdı. İki kadın da kendi tarzlarında cıvıl cıvıldı ve o evinin ahşap kirişleri kadar sağlandı, ama belki de bu yüzden her şey yolunda gidiyordu.

"İçeri getirsen iyi olur," dedi. Dönüp içeri girdi, ben de peşinden gittim, elimde hâlâ güveç vardı.

Marcus daha fazla folyo kaplı tabakla dolu olan mutfığa gitti. Bu muhtemelen dondurucunun zaten dolu olduğu anlamına geliyordu. Bu kısmı hatırladım. Saldırıdan bir yıl sonra buzluktan güveçte makarna ve patates çıkarıyordum. Son sunduklarımı tezgahın temiz bir yerine koydum.

"Biraz dağınık," dedi Marcus. Üzerinde pijama pantolonu ve eski bir Nirvana tişörtü vardı. Bir haftadır uyumamış gibi görünüyordu.

"Şu anda neler yaşadığını hayal bile edemiyorum," dedim.

"Üçüncü seferde şansın yaver gitti, değil mi?" diye sordu, sesi sertti.

"Ne?" diye sordum. Anlayamadan sordum.

"Böyle bir telefon aldığım ilk iki seferde hala hayatta olduğu ortaya çıktı," dedi. Bakışları dirseğimin etrafındaki bir noktaya sabitlenmişti. "Önce orman, sonra da teşebbüs. Sanırım bir parçam o yazdan beri her şeyin ödünç alınmış zaman olduğunu hep biliyordu."

Ne söyleyeceğimi bilemedim. Dünyada en ufak bir fark yaratacak herhangi bir kelime olup olmadığını bilmiyordum ve eğer varsa bile, kendi kederim onları boğdu.

"Kimiko nerede?" Ben sordum.

"Uyuyor," dedi. "Şef Bishop az önce buradaydı. Olivia'ya zarar vermek isteyebilecek biri olup olmadığını tekrar sordu. Üslerini koruduklarını söyledi. Ona ne diyeceğimi bilemedim."

"Liv'in düşmanı yoktu," dedim.

Gözleri yüzüme kayd ve daha da keskinleşti. "Seninle konuştular mı?"

"Evet. Onu bulduktan sonra."

"Onu buldunuz mu?" diye sordu, sesi kısık. "Bana bunu söylemediler." Sesi öfkeliydi ve bu öfkenin benim için olduğunu hissetmekten kendimi alamadım. Sanki onu bularak her şeyi doğru yapmışım gibi.

"Çok üzgünüm, Bay Barnes."

Gözlerini kaçırdı ve yüzündeki gerginlikten ağlamamaya çalıştığını anladım. "Kendini asla affetmedi, biliyorsun. Olanlar için."

Kaşlarım çatıldı. "Biz çocukken mi? Yapabileceği hiçbir şey yoktu," dedim başımı sallayarak. "Eğer Stahl'ı durdurmaya çalışsalardı onları öldürürdü."

Onları kurtaran Persephone'du. Ben Cass'in söylediği bir söz üzerine oturup düşünürken onlar da onunla birlikte aşağıdaydılar. Stahl onları görmemişti. Bazen onlarla birlikte çıkıntının altında yattığımı hatırladığımı sanıyordum. Kir kokusunu alabiliyor, Cass'in elini Liv'in ağzına bastırdığını görebiliyordum. Bazen gerçek anılarım kadar canlı oluyordu ve kendime bunun mümkün olmadığını hatırlatmak zorunda kalıyordum.

Saklanıp Stahl'ın beni öldürmesini izlediler. Ancak o gittikten sonra bana yardım etmek için dışarı çıktılar. Cass nabzımı bulmaya çalıştı ama şok, adrenalin ve ne yaptığını gerçekten bilmediği gerçeği arasında nabzımı bulamadı. Liv'in yardım getireceklerine söz verdiğini, Cass'in ona artık çok geç olduğunu, sadece kaçmaları gerektiğini söylediğini hâlâ hatırlıyorum. Hareket edemiyor ya da cevap veremiyordum ama onu duyabiliyordum.

Öldüğümü sandılar. Ölmemiş olmam onların suçu değildi.

"Seni ölüme terk etmekten nefret ediyordu," dedi. "Bazen sen ölmüş *olsaydın* hayatına devam edebileceğini düşünüyorum ama senin yanında olman bunu asla yapamayacağı anlamına geliyordu. Her zaman o günü hatırlamak zorundaydı."

Çenemi kapalı tuttum. Cass'in annesinin söylediklerinin aşağı yukarı aynısıydı, sadece daha güzel giyinmişti. Eğer ben olmasaydım, kızları

normaldi. Normaldi. Ama o bıçak bedenime girdiğinde, gerçekten yaralanan onların iyi kızlarıydı ve önemli olan onların yaralarıydı.

"Çok iyi gidiyordu," dedi Marcus. "Ne olduğunu anlamıyorum."

"Keşke..." Sustum. Keşke Persephone konusunda onu dinlemiş olsaydım. Keşke arabadan çıkmasına izin vermeseydim. Keşke onunla gitseydim. Keşke o ormandayken yolun kenarında arabamın içinde sızıp kalmasaydım, keşke o-

"Bana o gün kavga ettiğinizi söyledi," dedi Marcus. Gözleri şimdi benim üzerimdeydi, keskin ve odaklanmıştı. Ağzım kurudu. Polise tartıştığımızı söyleyen kişi Marcus olmalıydı.

"Ben buna kavga demezdim," dedim. Kelimelerimi dikkatle seçtim. "Hepimiz oldukça ham hissediyorduk. Liv bazı şeyler hakkında konuşmak istedi ama Cass ve ben buna hazır değildik." Cass'in adını araya soktuğum, onu bir kalkan olarak kullandığım için kendimi kötü hissettim - İyi Arkadaş. İstikrarlı olan.

Marcus uzun bir süre beni düşündü. Sonra omuzları çöktü, yorgunluğu üzerine daha ağır bir şekilde çöktü. "Bizden istediğin bir şey var mı Naomi?" diye sordu.

Keşke hayır diyebilseydim. Şu anda onlardan bir şey istemek yanlıştı. "Daha önce Liv'in odasında bir şey gördüm. Tekrar bakmam gerekiyor," dedim isteksizce.

Başını iki yana salladı. "Eğer odasında önemli bir şey varsa, polisin elinde. Ve eğer bir şey biliyorsan, onlarla konuşmalısın." Bakışlarında bir meydan okuma vardı.

"Yine de bakabilirsem-"

"Gitmelisin," dedi kararlı bir şekilde.

"Marcus." Kimiko, üzerinde havlu kumaştan bir bornoz ve terliklerle koridorda belirdi. Gözleri ağlamaktan kızarmıştı ama yüzü şimdi sertti, kapalıydı. Japonca keskin ve kısa bir şeyler söyledi, Marcus homurdanarak cevap verdi ve arkasını döndü. Bana baktı. "Ayakkabılarını çıkar," dedi ve koridorda uzaklaştı.

Alacağım tek davetin bu olduğuna karar verdim. Ayakkabılarımı çıkardım ve onu takip ettim. Liv'in odasının ortasına doğru yürüdü. Yarısı boşaltılmış, tüm dağınıklığının asla yaratmadığı düzensiz bir kaos görüntüsü vardı. Onun

düzen bozulmuştu ve bu beni tekrar derinden etkiledi-Liv gitmişti.

"Devam et," dedi Kimiko. Bu kez beni arayışımı baş başa bırakmayacağı açıktı.

Tekrar masaya gittim ama tabii ki bilgisayar, tüm defterleri ve notları alınmıştı. Çekmece boştu. Eski defteri onlardaydı. Bu onlar için ne anlama gelecekti? Persephone'nin sadece hayal gücünden doğmadığını anlayacaklar mıydı?

"Aradığınız şey nedir?" Kimiko sordu.

Tereddüt ettim - ona söyleme şansım var mıydı? Risk almaya değermi, karar verdim. "Bir dizi rakam ve harften oluşuyordu. Dört rakam ve ardından dört harf. Onları yapışkan bir nota yazmıştı."

Başını salladı ve odadan çıktı. Arkasından bakakaldım, takip edip etmemekte kararsızdım ama bir dakika sonra elinde buruşuk bir zarfla döndü. "Bunu geri dönüşüm kutusuna bırakmış," dedi. "Her zaman yakınlarda ne varsa not alırdı."

Bunun üzerinde daha fazla sayı vardı, titiz bir sütunda. İki düzine. önce olmalı. Eyalet kodları Oklahoma'ya kadar her yerden geliyordu. Washington ve Idaho dışındakileri elediğine göre elimde on bir kayıt vardı. Bu daha idare edilebilirdi. "Teşekkür ederim," dedim.

"Ne demek istiyorlar?" diye sordu. Hemen cevap vermeyince kollarını kavuşturdu. "Biri kızımı bu rakamlar yüzünden mi öldürdü?"

"Polis intihar olduğunu söylüyor."

"Buna inanıyor musun?" diye açıkça sordu.

"Hayır," dedim ve bunu söylerken ne kadar emin olduğumu fark ettim. "Ona kimin zarar vermek isteyeceğini bilmiyorum. Ama ölmeden önce bir şey bulduğunu biliyorum. Bir sır. Bana söylemek istedi ama fırsat bulamadı. Ne olduğunu bilmem gerek."

Kimiko, "Polise haber vermelisin," dedi.

Elimdeki numaralara baktım. Dünyadaki tüm mantık ve sağduyu hemen Bishop'u arayıp ona her şeyi anlatmam gerektiğini söylüyordu, bu beni şüpheli yapsa bile. Ama bu sırlardan vazgeçmek Liv'in beni terk etmesine izin vermek gibi geliyordu.

Git. Ona ait olan ve sadece bize ait olan son şeyi de bıraktım. Onun, benim ve Cass'in. Son bir bağ. "Yapamam," dedim çaresizce.

Yalanın tanıdık utancı yeni bir umutla ürperdi. Eğer bu numaralardan biri Stahl'ın kayıp kurbanına aitse, o zaman bilmesem bile doğruyu söylemiştim. Bu, onun o olduğunun ve yanlış adamı tutuklatmadığının kanıtı olacaktı.

Kimiko iç çekti. "Onun için iyi bir arkadaşın. Ama o artık yok. Önce kendine dikkat et. Ölülerin bizim yardımımıza ihtiyacı yok."

"Bunu yapmam gerek," dedim.

Kimiko sadece başını salladı. Dışarı çıktığımda orada kaldı, parmak uçlarını Olivia'nın eşyalarının bulunduğu boş alanda gezdirdi, sanki onun yokluğunun şeklini belirlemeye başlamıştı.

Dava numaralarını isimlerle eşleştirmek hızlı bir işti, ama ondan sonra ilerlemem durdu. Kayıp ilanlarındaki kadınların yaşları on sekiz ile kırk altı arasında değişiyordu. Sarışınlar, esmerler, beyazlar, siyahlar ve Latinler vardı. Hiçbirinin adı Persephone değildi ama öyle olmalarını da beklemiyordum. Bu kadınlardan herhangi biri Persephone olabilirdi.

-Ya da hiçbiri.

Liv'in emin olması dışında.

Kaybolma tarihleri neredeyse on yıllık bir aralığı kapsıyordu. Sadece saldırıdan iki yıl önceki o "sessiz yaza" bakarsam, dört olasılık vardı ama Persephone'nin Stahl'ın kurbanı olduğunu varsayamazdım. Ya da eğer öyleyse, onu o yaz Stahl'ın öldürdüğünü. Kimse dışarıda kaç tane bilinmeyen kurban olabileceğini ya da onları ne zaman öldürmüş olabileceğini bilmiyordu.

Çeşitli anahtar kelime kombinasyonlarıyla isimleri aramaya başladım. Coğunun Facebook'ta ve benzeri yerlerde ikizleri vardı ve sonuçları karıştırıyorlardı. Orada burada aradığım kadınlarla ilgili makaleler ya da paylaşımlar buldum ve bunlarda konuyla ilgili olabilecek herhangi bir bilgi aradım. April Kyle Spokane'liydi ve açık havayı seviyordu; kendisinden yaşça büyük bir erkek arkadaşıyla kaçımtı. Marjorie Champion'ın üç çocuğu ve bir köpeği vardı ve uyuşturucu bağımlısı olduğu biliniyordu. Çatlakların arasında kaybolmuş gibi görünen kadınlar ve ortadan kayboluşları toplumları altüst eden kadınlar vardı ve hepsi de aynı şekilde tamamen ortadan kaybolmuştu.

Başka bir makaleyi yer imlerine ekledim ve açık olan bir sonraki sekmeye geçtim, kayıp teyzesi hakkında bilgi bulmaya çalışan bir kızın forum gönderisiydi. Gözlerimi ovuşturdum ve isimleri kontrol ettim; hepsi birbirine karışmıştı. Jessi Walker. Kaybolduğunda on dokuz , ancak ailesi resmi bir kayıp ihbarında bulunmamıştı, çünkü bavullarını toplamıştı. Temelli olarak gittiğini anlamaları için birkaç hafta geçti. Yazıyı yazan yeğeni Jessi'den bir Noel kartı ve bir doğum günü kartı almış.

sessizliğe gömüldü. Çok yakındılar ve yeğeni ona bir şey olduğundan emindi.

Jessi Walker'ın yeğeni aslında ne zaman kaybolduğundan emin değildi. Nisan ayından sonra, benim saldırımdan iki yıl önce. Bir cesedin iskelete dönüşmesinin ne kadar sürdüğünü araştırmıştım ve en iyi tahminim bunun Grotto'da yattıktan sonraki bir ya da iki yıl içinde gerçekleşmiş olabileceğiydi, yani bu uyuyordu. Ve bu "sessiz yaz"dı.

Hepsi sadece tahmindir. Liv bunu nasıl anlamıştı?

Sayfayı yer imlerine ekleyip kapatmaya başladım ve sonra donup kaldım. Yeğenin mesaj panosuna yazmak için oluşturduğu kullanıcı adına bakmamıştım.

Persephone McAllister.

Ölü kadının bileziğindeki isim onun değildi. Yeğeninmiş. Geride bıraktığı ama asla unutmadığı kızın hatırası.

Kalbim hızlı ve sert atarken dava kaydını tekrar açtım. Ekteki fotoğrafta pamuklu bir sundress giymiş genç bir kadın kameraya biraz sırtıyordu. Kahverengi, dalgalı saçları ve ince bir yapısı vardı - Stahl'ın tipi. Gözlerindeki bakış gezinme dürtüsünü ima , kendi kalbimin etrafındaki dikenleri saran bir huzursuzluk.

Bu oydu. Persephone'du.

"Seni buldum," diye fısıldadım. Bana o utangaç gülümsemesiyle baktı, ağırlığı arka ayağının üzerinde dengeliydi, kameranın tamamen farkındaydı. Neredeyse onu tanıdığımı hissediyordum. Sanki sokakta yanından geçsem el sallayacakmışım gibi. O evden ayrıldığında ben dokuz yaşındaydım, o ise on dokuz yaşındaydı; benden on yaş büyüktü ve birlikte zaman geçirebileceğim biri değildi.

Şu an olduğumdan on yaş daha gençti. Stahl onu götürmeyi teklif etmiş miydi? Onu ormana sürükleyip kimsenin bulamayacağı bir yere mi saklamıştı?

Ürperdim. Cass'in Persephone'ye bir kızı olduğunu söylemek istediğini söylediğinde ne demek istediğini şimdi anlıyordum. *O öldü*, o kemiklere fısıldamak istedim.

Tıpkı Liv gibi ben de Persephone'yi bulmuştum ve Liv de böyle hissetmiş olmalıydı, sanki yeraltı dünyasında hayaletini aramış ve sonunda onu görmüş gibi. Jessi Persephone değil Eurydice'ti ve Liv de Orpheus'tu, onu yüzeye doğru yönlendiriyordu ama aptalca, kaçınılmaz bir şekilde -yapması yasaklandığı için- geriye bakıyordu ve şimdi ikisi de aşağıda kaybolmuştu.

Yoksa Orpheus geliniyle birlikte kaybolmuş muydu? Artık hatırlayamıyordum. O zamanlar tüm hikâyeleri ezbere bilirdik, dokuz Musanın adını ve eski kahramanların soyunu ezbere bilen küçük kasaba kızlarıydık, ama bu uzun zaman önceydi.

Ellerimi kollarıma sürttüm, birden üşüdüm. Adı Jessi'ydi. O Persephone değildi. Açıklanamaz bir keder bir gölge gibi üzerimden geçti - onun olmasını hayal ettiğimiz şey için yas tutuyordum. O bizim tılsımımız, tanrıçamız, koruyucumuz değildi. O, ormanda ölen ve kaybolan, benden çok daha genç bir kızdı. Özlenen. Yası tutulan.

İlk içgüdüm Liv'i aramaktı. İkincisi Cass'i aramaktı. Ama Liv gitmişti ve Cass'e aramayacağımı söylemiştim. Sözümü tutmamıştım.

Tırnaklarım bileğimdeki yara izini kazıyordu. *Persephone, Persephone*, diye düşündüm ve zihnimdeki ses çocukluğumun sesiydi; Cass'in ve Liv'in sesleri de o küçücük alanda ellerimiz bir halkada kenetlenmiş halde yankılanıyordu.

Konuşun bizimle, Tanrıçalar. Bize ne yapacağımızı söyleyin. Sizi nasıl memnun edeceğimizi. Hekate, Artemis, Athena, Persephone. Hava inancımızın, inanma isteğimizin gücüyle gümbürdüyordu. *Önce sen, demişti* Cass Liv'e bıçağı uzatırken. Her birimiz kendimizi kesecektik, sadece birkaç damla kana yetecek kadar. Beşinci ritüel. Ama Liv'in eli titredi ve bıçağı ondan aldım. *Ben yapacağım.*

Çok derinden kesmiştim, bıçak bileğimin yan tarafından ürkütücü bir şekilde kayıyordu.

Hız. Sadece birkaç damla olması gerekiyordu. Liv çığlık atmıştı. Paniklemeye başlamıştım.

Cass yine de sakin kaldı. Ceketini yaranın etrafına sıkıca sardı ve kimsenin dikkatini çekmeyeceğinden emin olduğumuz evime koştuk. Cass hidrojen peroksitle temizledikten sonra bir iğne ve misinayla dikerken ben de bir bulaşık bezini ısırđım. Liv odanın diğer tarafında durmuş, ellerini kulaklarına bastırılmış, öğürmemeye çalışıyordu. Kandan nefret ederdi.

Cass yarayı sardı ve ben de iyileşene kadar kolumun altına sakladım. Cass ilk başta Liv'le kendi kesiklerini daha sonra yapacaklarını söylemişti ama sonunda

benim kurbanımın ayini tamamlamak için yeterli olduğunu ilan etti.

Daha sonra bir parçam, işlerin yanlış gittiği yerin burası olup olmadığını merak etmişti. Tanrıçalara kanımızı borçluyduk ve eğer isteyerek vermezsek, kanımıza sahip çıkacaklardı.

Ama Tanrıçalar yoktu. Persephone yoktu. Sadece uzun zamandır kayıp olan bir kız vardı. Bilgisayarı ve içindeki Jessi Walker'ın görüntüsünü kapattım. Sarsılarak sandalyemden kalktım. Parmaklarım derimin üzerinde geziniyor, yara dokusuna çarpıyor, eski yaraların yarı bilinçli bir envanterini çıkarıyordu. Elimi saçlarımın arasından geçirdim, canımı acıtacak kadar sertçe çektim ve acının içinde bir rahatlama vardı. Çok basitti. Uyarı ve tepki, zihnimin daha iyi olan bir nedensellik netliği.

Nefesimi yuttum. Bu noktada birini aramam gerekiyordu ama arayacak kimsem yoktu. Terapistim olabilirdi ama Stahl öldüğünden beri onunla konuşmamıştım ve her şeyi açıklama fikri beni hasta hissettiriyordu. Liv'i istedim.

Ellerimin topuklarını gözlerime bastırdım. Nefes alamıyordum.

Ellerimi bıraktım ve kapıya doğru yürüdüm, düşüncelerim yarı biçimsiz ve çılgındı. Oda 4'e doğru birkaç adım yürüdüm ve daha iyi düşünmeden kapıyı çaldım.

Ethan kapıyı açtı, endişeli görünüyordu. "Naomi. İyi misin? Ne oldu?" Her zaman giydiği sıcaık süveterini çıkarmış, üzerinde bir atlet ve kot pantolon kalmıştı. Süveter şaşırtıcı derecede kaslı yapısını ve sol omzundaki dövmeıi gizliyordu; yaklaşık on beş santim genişliğinde simsiyah bir halka. Konuşurken başparmağını dalgınca dövmenin üzerinde gezdirdi.

"İçeri girebilir miyim?" Ben sordum.

Arkasına baktı. "Tabii," dedi. Kapıyı biraz daha açtı ve geriye doğru adım atarak sırtımı ona dönmeden içeri girmeme izin verdi. Kapıyı arkamdan kapattım ve parmaklarımı soğuk kapıya dayayarak orada durdum.

Kirli kıyafetleri yatağın ucundaki açık bir bavulun içine yığılmıştı. Kayıt ekipmanları masanın yanında daha derli toplu duruyordu ve dizüstü bilgisayarını açmıştı, ses düzenleme yazılımı çalışır durumdaydı. Acaba benim "röportajımı" mı düzenliyor diye merak ettim. Ses dalgaları ve simgelerden oluşan karmaşayı çözmeye çalışarak yanına gittim.

"Naomi?" Parmakları dirseğime dokundu. Gözlerimi tekrar yüzüne çevirdim. "Neler oluyor?"

"Yalnız kalmak istemiyorum," dedim. Parmak uçları hâlâ dirseğimdeydi, bana zar zor dokunuyordu, sanki gerçek bir temas kurarsa ne olacağından korkuyordu. Ya da bırakırsa.

"Konuşmak ister misin?" diye sordu.

Söyledim mi? Birine söylemem gerekiyordu. Göğsümdeki ağrıyan basıncı hafifletecek kelimeleri söylemem gerekiyordu ama söyleyecek kimsem yoktu.

"Bana neler olduğunu anlat," dedi. Sesi acı verecek kadar yumuşak, çok nazikti. Dokunuşu Liv'i sudan çıkardığı zamanki kadar şefkatliydi.

"Yapamam," dedim. Ona doğru bir adım attım.

Bazı insanlar bir şişeye uzanır. Ben hiçbir zaman düşüncelerimi alkolle susturamadım. Sadece savunmamı köreltiyor, zihnimin köşelerindeki tüm sinsi şeyleri serbest bırakıyor. Başa çıkmak için başka yollar buldum. Ona doğru adım attığımda irkilerek nefes aldı ve gözleri büyüdü. Bir elimi göğsüne koydum. Kalbi avucumun altında hızla atıyordu ve kanın hücumunu, deriden ne kadar kolay kaçtığını düşündüm.

"Naomi," dedi.

"Ethan," diye cevap verdim. Ona doğru eğildim, neredeyse dokunuyordum ama tam olarak değil. İsterse kapatması kolay bir boşluktu bu.

İstedi. Ama yapmadı. Elini kolumun üzerinden omzuma doğru kaydırды, ta ki parmakları ensemde durana kadar. "Ne yapıyorsun?" diye sordu bana.

"Sana söyledim. Yalnız kalmak istemiyorum." Yalnız kalmak istemiyordum ve o güzeldi, yaşıyordu ve bana karşı nazikti ve bu ihtiyacım olandan çok daha fazla nedendi.

"Senden istemiyorum," dedi, sesi sertti.

"Burada istismar edilen ben değilim," diye ona güvence verdim. Parmaklarım gömleğinin eteğinin altından kaydı, tırnaklarım tenine battı ve keskin bir nefes aldı. "Bana gitmemi söyle, gideceğim."

"Gitmeni istemiyorum," dedi usulca.

"Güzel."

Beni öptü, onun öpücüğü de benimki kadar açtı ve unutulmaya doğru yuvarlandık.

Motelin arşaflları altımıza dolanmış halde yatıyorduk, nefeslerimiz hâlâ hızlıydı, nabızlarımız atıyordu. Ethan'ın eli kalçamda duruyordu. Yuvarlandım, yatağın kenarına oturdum ve kıyafetlerimi düştükleri yerden aldım.

"Gitmek için acelen mi var?" Ethan sordu, canının yanması gerekip gerekmediğini anlamaya çalıştığını duyabiliyordum.

Gömleğimi başımın üzerine çektim ve ona baktım. Vücudunda tek bir yara izi bile yoktu. Sadece o dövme ve gözlerinde tam olarak okuyamadığım bir bakış vardı. "Olmalı mıyım?" Etrafta takılmaya çalışmadığımda çoğu insan mutlu oluyordu. Çoğu, değerimden daha fazla bela olduğumu söyleyebilirdi.

İlk başta cevap vermedi. Ayağa kalktı ve pantolonunu çekti. "Neden buraya geldin?"

"Sana söyledim. Yalnız kalmak istemedim," dedim. Üşümek için kollarımı kavuşturarak ayağa kalktım.

"Peki ya şimdi? Yalnız mı kalmak istiyorsun?" Döndü, yüzünün yarısı bana dönüktü.

"Hayır," dedim. Tek bir kelime ve yine de sesim ortadan çatladı. Kollarımın üst kısmını ovuşturdum. Isınacak gibi görünmüyordum.

"Size yardım edebilirim, biliyorsunuz. Stahl'ı araştırıyorsanız yani. Sessiz geçen yazla ilgili çok araştırma yaptım. Eğer kayıp bir kurbanı bulmaya çalışıyorsanız-"

"Onu buldum," diyerek sözünü kestim. Şaşırmış görünüyordu.

"Nasıl? Her yıl kaybolan kadınların sayısı düşünüldüğünde, bu sayıyı birkaç olasılığa indirmek bile neredeyse imkânsız. Ve ceset olmadan, Stahl'ın kurbanlarından biri olduğundan emin olmanın bir yolu yok."

Perdeyi kenara çekip neredeyse boş olan arsaya baktım. Gitmeliydim. İstediyimi almıştım ve Ethan Schreiber'a bundan fazlası için güvenmek için bir nedenim yoktu.

Penceredeki yansımadan yaklaşmasını izledim, arkamda birinin olduğunu hissettiğimde içimde oluşan küçük korku ürpertisini bastırdım. Gözlerimi kapattım. Avuç içleri omuzlarımda gezindi. Dudakları dudaklarıma değdi.

saçlarımı okşadı, tam olarak öpmedi. Sanki bana gerçekten dokunursa yok olacağımdan korkuyor gibiydi.

"Her ne yapıyorsan, her neye tutunuyorsan, bunu tek başına yapmak zorunda değilsin," dedi bana.

Ethan'ın kapısına bir hata yapmak için gelmişim. Her zaman yaptığım şey buydu. Nasıl bir hata yaptığımı bilseydim, bana zarar verdiğinde şaşırırmazdım. Buna ihtiyacım vardı. Ona ihtiyacım vardı.

Belki de hala öyleydim.

"Sana söylersem bunun aramızda kalacağını bilmem gerekiyor," dedim. "En azından şimdilik. Her şeyi öğrenene kadar."

"Pekala," dedi kolayca.

Yansımda onun gözleriyle karşılaştım. "Bunu öylece söyleyemezsin. Ciddi olmalısın."

"Yapacağım," diye söz verdi.

"Bu bir hikaye değil. Bu benim hayatım."

"Hikâye umurumda değil," dedi. Şüpheli bir ses çıkardım. "Naomi, hikayeni anlatmaya hazır olduğunda sana yardım etmek isterim. Ama buraya gelme nedenim hiçbir zaman bu olmadı. Gerçeği kendim öğrenmek istedim."

Yavaşça başımı salladım. Ona inanıyordum ya da inanmak istiyordum ve aradaki fark o kadar küçüktü ki önemli değildi.

"Saldırının mantıklı olmasının tek yolunun ormanda bir ceset olması olduğunu söylemiştin," dedim. Onun yansımasını izledim, görüntüsü dokunuşu kadar yarı gerçektir. Biz de bu yüzden oradaydık. Onu o yaz bulduk ve kimseye söylemedik. Ama Liv onun kim olduğunu öğrendi. Bu yüzden gelmemi istedi. Liv onun kim olduğunu biliyordu ve şimdi ben de biliyorum."

Ona doğru döndüm. Ethan'a sırlarını anlatmak kolaydı. İnsanların onunla konuşması konusunda ne demek istediğini şimdi anlıyordum. Gözlerinde hiçbir yargılama yoktu. "Bana ne olduğunu anlat," dedi. Ve o yazdan beri ilk kez kendimi doğruyu söylerken buldum.

★ ★ ★

On bir yaşındayken büyüye inanırdım.

İnancın anlamı çağlar boyunca değişmiştir. Biz onu bir gerçek olarak düşünme eğilimindeyiz. *Bu şeyin doğru olduğuna inanıyorum; bunu gerçek olarak kabul ediyorum.* Ancak bir zamanlar farklı bir anlama geliyordu, *sana inanıyorum* dediğimizde hala anlamını koruyan bir anlam. Bu bir olgusal varoluş ifadesi değil, bir inanç ve sadakat ifadesidir. İnanmak, sevmek, değer vermek, gerçeklerden daha temel bir hakikat olarak iddia etmektir.

Büyüye inanırdım. Hepimiz inanırdık.

Persephone'nin adının yazıldığı boncukları gördüğümüzde, bu bir işaretti. Tanrıça Oyunu için yapmamız gereken yedi ritüel vardı ve şimdi bunların ondan geldiğini, onun *için* olduğunu biliyorduk. Hiçbirimiz ailemize ya da polise söylemeyi aklımızdan bile geçirmedi. Onlar diğer dünyaya aitti; Persephone ise bizimkine.

Ona adaklar adadık ve kemiklerine sırlar fısıldadık. Asla söylemedik. Ve sonra yazın sonu ve saldırı geldi ve bir şeyler söyleme şansı her geçen saat, her geçen gün daha da uzaklaştı, ta ki sırdan yalana dönüşene kadar ve biz onun içinde sıkışıp kalana kadar.

"Anlamalısınız," dedim duvara dayayıp kollarımı kavuşturarak. "Herkes bize inanılmasının ne kadar önemli olduğunu söyleyip durdu. İfademizin *güvenilir* bulunmasının. Stahl'ın daha fazla kadını öldürmesini engellemenin bize bağlı olduğunu söylediler. Eğer Persephone'u bilselerdi-"

"Savunma senin güvenilirliğini yerle bir ederdi," dedi Ethan. Motel yatağının ucuna oturmuş, dirseklerini dizlerine dayamıştı. "Yani onu sakladın."

"Çocuktuk," dedim. "Aptaldık."

"Hiçbir çocuğun yaşamaması gereken bir şey yaşadınız. Hayatta kalmak için ne yapman gerekiyorsa haklısın," dedi Ethan.

"O gün olanlar hakkında yalan bile söyledin mi?" Sessizce söyledim. Bana sert bir bakış attı.

"Şu anda cesetten bahsetmiyorsun."

Başımı salladım. Onun yanına oturdum. "Öğle yemeğimi yiyordum. İlk darbe arkamdan geldi. Yere düştüm. Dönmeyi başardım ama zar zor hareket edebiliyordum. Tek hatırladığım ağaçlar. Ve bıçak," dedim. Karşı duvardaki resme baktım, bir göl manzarası, renkler çamurlu

ve itici. "Yüzünü hiç görmedim. Ama Cass ve Liv gördüler ve emindiler, polis de benim emin olmamı istedi. Ben de o olduğunu söyledim. Emin olduğumu söyledim."

Ethan hiç şaşırması görünmüyordu. "Onu hapse atmaları gerekiyordu. Eğer seni etkilemeyi *başaramazlarsa* bu büyük bir şok olur. İçinde bulunduğun durum göz önüne alındığında, Stahl'ı teşhis etmeni sağlamak zor olmazdı. Hatta onu gördüğüne seni ikna etmek bile."

"Uzun bir süre kendime öyle olması gerektiğini söyledim," dedim. Yataktan kalktım, volta atmaya başladım. "Kendimi buna inandırdım. İnanmak zorundaydım. Eğer yanıldığımı, o olmadığını söyleseydim, herkes benden nefret ederdi. Ben bir aptaldım. Ben bir korkaktım. I-"

"Yavaşla Naomi," dedi Ethan. Devremde durdum. Ayağa kalktı ama mesafesini korudu. "şeyi teker teker ele alalım. Persephone ile başlayalım. Kim o?"

"Adı Jessi Walker." Telefonumdaki dosyayı açtım ve ona gösterdim. Kaşlarını çatarak dosyayı okudu.

"O tipe uyuyor," dedi, benden çok kendi kendine.

"Yani başka bir kurban olabilir."

"Belki." Telefonumu bana geri verdi. "Soruşturmaların düşmeye meyilli olduğu bir tuzak var. Tünel görüşüne sahip olurlar. Olasılıklara açık kalmak yerine kanıtları tek bir teori etrafında toplarlar. Bizim bir var: Jessi Walker'ı Stahl öldürdü. Ama kesin olarak bildiğimiz tek şey Jessi Walker'ın öldüğü. Bu bir cinayet değil, talihsizlik olabilir."

"Ama bu mantıklı. Bu Stahl'ın neden ormanda olduğunu açıklıyor. Bu demek oluyor ki
-"

"Bu, doğru kişinin size saldırdığı için hapse atıldığı anlamına geliyor. Bu Seni affediyor," dedi Ethan. Eğer bunu nazikçe, şefkatle söyleseydi, sanırım bu yüzden ondan nefret ederdim. Ama sesinde bağışlama yoktu, sadece soğuk bir gerçek vardı. "Gerçekten ne bulmaya mı yoksa yanlış bir şey yapmadığını kanıtlamaya mı çalıştığını karar."

Başka tarafa baktım. "Stahl hakkında hiçbir zaman çok fazla şey bilmek istemedim, yaptığı şeyler hakkında. Her zaman tüm o kadınları öldürdüğünü kabul ettim." Oğlunu da hiç düşünmemiştim, ona verdiği zararı. Yaşadığı hayat

yaşamış olmalı. Boğazımdaki sert yumruya karşı yutkundum. "Herkes yanılırsa ve ben masum bir adamı hapse gönderirsem bunun ne anlama geleceğini düşünmek istemedim," dedim.

"," dedi Ethan sertçe ve ben şaşkınlıkla ona baktım. "Bu konuda kendini suçlu hissetmene hiç gerek yok."

"Onu mahkum etmek için ellerinde yeterli kanıt yoktu."

"Bu, o olduğunu bilmeleri için yeterli bilgiye sahip olmadıkları anlamına gelmez. Stahl için üzülerken enerjini boşa harcama. O öldü ve dünya onsuz daha iyi bir yer."

Onun kesinliği beni rahatlatılabildi, eğer rahatlayabilecek durumda olsaydım. Ama şimdi mektubu düşünüyordum. "Bu doğru olsa bile, Stahl bana saldırmadıysa, saldıran her kimse yanına kâr kalmış demektir. Hatta belki tekrar yapmıştır." *Benim kadar şanslı olmayan bir kıza*, diye eklemedim.

Ethan bir elini çenesine götürdü. "Şimdilik Jessi'ye odaklanalım. Uzun zaman oldu ve Stahl bazen kurbanlarına saldırmadan önce onlarla saatlerce araba kullanırdı. Hemen hemen her yerden gelmiş olabilir. Kaybolmadan önce nerede olduğunu bulmamız gerekiyor."

Olması gerekenden daha rahatlatıcıydı. "Sanırım onu tanıyorum," dedim. Fotoğrafları gördüğümünden beri beni rahatsız ediyordu, o kalıcı tanıdıklık hissi. "Tanıdığım o mu yoksa sadece tipi mi bilemiyorum ama orada bir şey var. Ve o zamanlar Chester'dan hiç ayrılmamıştım, yani onu tanıyorsam, buradaydı."

"Onu buralarda kim hatırlar ki?" diye sordu.

Bir sonraki adımın belli olduğunu fark ederek iç çektim. "Babam biliyor olabilir," dedim. "Ve herhangi birinin yapacağı gibi işimizi kasabanın dört bir yanına yaymayacaktır."

"O zaman oradan başlayalım."

"Seni bir ziyafet bekliyor. Ama sabaha kadar beklesek iyi olur. Gecenin bu saatinde mantıklı konuşmayı geçmiş olacak," dedim. Sweatshirt'ümün içine omuz silktim ve ellerim ceplerimde ayakta durdum.

"İstersen kalabilirsin," dedi Ethan. Ona şüpheci bir bakış attım. "Ben bir gece kuşuyum. Ben sadece oturup kurguya yetiştirmeye çalışacağım. Odada başka bir beden varken biraz uyuyabilirsin."

"Bu iyi olur," diye itiraf ettim. "Yalnız uyuyabilirim, sadece..."

"Bunu yaparken hiç dinlenmiyor musun?" diye sordu. Başımı salladım. Onu tanımıyor olmamın bir önemi yoktu. Onu güvende hissetmek için özel bir nedenim yoktu. Yabancılarla birlikte eve gitmemin tek nedeni gece rahat bir uyku çekebilmektir. En azından Ethan'la gerçek bir konuşma yapmıştım. "Ben de aynıyım. Birine ihtiyaç duyma kısmı değil ama uyku geldiğinde arkadaş olamamak."

"Bu yüzden gece kuşu alışkanlığı."

"Ve içtiğim suç sınırındaki kahve miktarı," diye onayladı. "Hadi git ve biraz dinlen."

Ethan'a yatağa ihtiyacı olduğunda beni uyandıracağına dair söz verdim ve sonra teklifini kabul ettim. Onun tuşlara basma ve koltuğunda kayma sesiyle, zihnimin arkasındaki sürekli gerginlik biraz olsun hafifledi. Yorgunluğun kükreyerek gelmesine yetecek kadar.

Uyku beni ele geçirdi ve ilk kez rüya görmedim.

Gözlerime vuran ışıqla uyandım, hâlâ yataktaydım. Dirseğimin üzerinde doğruldum ve Ethan'ı başını masanın üzerine koymuş, bir koluna sarılmış uyurken buldum. Ona başımı salladım ve ayakkabılarımın yanına sürünerek gittim, giderken de oda anahtarını aşardım.

On beş dakika sonra elimde kahveyle dönmüştüm ve o oturmuş, gözlerindeki uykuyu siliyordu.

"Umarım kahvenizi sade ve berbat seviyorsunuzdur," dedim

ona. "Başka türlüünü istemezdim," dedi.

"Beni uyandırmalıydın," diye uyardım ve ona bir fincan uzattım. Üfleme için kapağını açtı, yüzüne buhar dolanıyordu.

"Senin uykuya benden daha çok ihtiyacın vardı." İyi buruşmuş görünüyordu. Bu onu daha az ciddi gösteriyordu. Uzanıp parmaklarımla saçlarını geriye doğru taradım, dokununca hafifçe irkildi.

İfademi rahat tutarak bir adım geri çekildim. "Gidip duş alacağım ve üstümü değiştireceğim. Burada buluşalım mı?"

"O zamana kadar hazır olmaya çalışacağım," dedi onaylamak için.

Kapıda durdum ve arkama baktım. Ethan omurgası virgül gibi olmuş, kahvesinin üzerine eğilmiş oturuyordu, gözlerinde hâlâ uykunun bulanıklığı vardı.

"Teşekkür ederim," dedim ve cevap veremedi oradan ayrıldım.

★ ★ ★

Öğlen saatlerinde eve gittik. Ethan içeri girdiğinde hareketsiz kaldı. Arkasından içeri girdim ama kapıyı kapatmadım. Başka bir insanla o küçücük alana kapanmak çok fazla olurdu - Ethan'ı beynimin dikkatli hesaplamasında rahatlıktan tehlide dönüştürdü. Birimizin burnu kanayabilirdi.

"Bu..." Ethan söyledi. Gözlerine bakmadım. Onu uyarmamıştım. Utandığımdan değil. Daha çok, durumun gerçekten o kadar kötü *olduğunu* kanıtlamak için onun yaşadığı şoku görmeye ihtiyacım vardı. "Büyürken de böyle miydi?"

"Hâlâ etrafta dolaşabilirsin," dedim. Kırık bir dosya dolabı, bir Paskalya sepeti ve çeşitli şişkin poşetlerden oluşan bir yığını gösterdim. "Orada çocukken oynadığım temiz bir alan vardı."

"Naomi?" Babam evin arka taraflarında bir yerden seslendi. "Sen misin?"

"Evet, benim," diye cevap verdim. "İçeri gelip seninle konuşabilir miyim?"

"Hayır, ben sana geleceğim," diye bağırdı. Plastik torbalar hışırdadı, eşyalar kayarak yere düştü ve sonra örümcekli bir yürüyüşle çöp yığınlarının üzerinden ortaya çıktı. Ethan'ı gördü ve kaşlarını çatı. "Kim bu güzel çocuk?" sordu.

Ethan, "Size birkaç soru sormayı umuyorum," dedi ve cılalı bir konuşmayla kendini tanıttı. Yolda onun önderlik etmesine, tüm bunların onun projesiymiş gibi davranmasına karar vermiştik. Bunu açıklamak benim ilgimden daha kolaydı.

"Ne tür sorular?" diye sordu babam . O bana bakıyordu . Bunu neden onun evine getirdiğimi merak ediyordu.

"Jessi Walker adında bir kız hatırlıyor musun? Başka bir isim kullanıyor olabilir," dedi Ethan. Jessi'nin fotoğrafının bulunduğu telefonunu uzattı.

Babam onu tanıdığını anlayacak kadar uzun süre baktı. "Neden bu kızı soruyorsun?" diye sordu. Gözlerini kızın resminden ayırmadı. Telefon ekranı rölantide çalıştı, kapandı.

"Görünüşe göre Stahl'ın öldürüldüğü zaman diliminde buralarda kaybolmuş. Potansiyel bilinmeyen kurbanları tespit etmeye çalışıyordum."

"Jessi, *i ile* yazılıyor," dedi babam düşünceli bir sesle. "Onu tanıyordum ama Alan Stahl onu öldürmedi. Sadece şehri terk etti. Onu sen de tanıyordun." Çenesini bana doğru salladı.

"Onu tanıdığımı sandım," dedim. "Ama nedenini hatırlamıyorum."

"Chester Diner'da çalışıyordu. Garsondu. Sana her zaman fazladan bir krep vermelerini sağlardı. Ona yeğenini hatırlattığını söylerdi," babam. Anılara geri dönmeye çalıştım, ama on bir yaşından önceki her şey kenarlarından yırtılmıştı.

"Şehirden ayrıldığını söylemişsiniz. Nereye gittiğini biliyor musun?"

Ethan sordu. "Hayır, bilmiyorum. Gideceğini söylediğini ve sonra da gittiğini biliyorum.

O bir garsondu. Birbirimize içimizi dökmedik," diye yanıtladı babam. "Sence öldürüldü mü?"

"Kayıp olduğu bildirildi. O zamandan beri görülmedi," dedi Ethan yumuşak bir sesle. "Onu daha iyi tanıyor olabilecek başka biri var mı? Belki nereye gittiğini bilen?"

"Eh. O bir çocuktü. Onunla sosyalleşmedim," dedi babam. "Ve bu uzun zaman önceydi."

"Kiminle takılmış olabileceğine dair bir fikriniz var mı?" Bastırdım. "Hadi ama baba. Bu çok önemli."

"Neden?" diye sordu. "O meraklı, bu yüzden umursuyor, ama sen?"

"Sadece yardım ediyorum," dedim çenemi tutarak.

Homurdandı. Ethan'a baktı. "Onunla mı?" Ethan'ın yüzü

kızardı. "Bu değil-"

"Onu rahat bırak baba," dedim uyararak.

"Bunu seni özel biri yapacağını düşünme. Bu kızla el sıkışmak gibi bir şey," dedi babam.

"Tanrı aşkına, baba-"

Abartılı bir omuz silkme hareketi yaptı. "Bunda yanlış bir şey yok. Sadece çocuğun neye bulaştığını bilmesi gerektiğini düşünüyorum."

"Pekâlâ. Gidiyoruz," dedim ve döndüm. En azından Jessi'nin Chester'da olduğunu doğrulamıştık.

"Oscar Green," dedi babam. Başım ona doğru döndü. "Oscar Green'le takılıyordu. Tek hatırladığım bu."

"Teşekkür ," dedi Ethan hızla. Parmaklarının ucuyla omzuma beni kapıya doğru itti. Ona izin verdim, ilerledim ve kapının arkamdan kapandığını duyana kadar durmadım. Sonra Ethan'a döndüm ve ona yönelik olmayan bir öfkeyle dişlerimi sıktım.

"Şu lanet olası evi yakıp kül etsem de kurtulsam," diye homurdandım.

Ethan hafifçe, "Anladığım kadarıyla babanla pek ," dedi. Ben de güldüm. "Öyle de denebilir."

"Cassidy'nin kitabı onu pek de övücü bir şekilde tasvir etmiyordu," diye belirtiyor. "Bu konuda çok kızgındı ama paradan yeterince büyük bir pay aldı.

hiçbir şey söylemedi," dedim.

"Yeşiller telif haklarını bölüşüyor mu?" Ethan biraz şaşırılmış bir sesle sordu. "İşbirliği yapmadığınız halde mi?"

"Sanırım tüm bu olanlardan kazanç sağladıkları için kendilerini suçlu hissettiler," dedim. "Ya da belki de sadece kötü reklama karşı önleyici bir savunmaydı, her şeyi bıçaklanmayan kızla ilgili hale getirmek."

Ethan, "Cassidy bu deneyimden nispeten yara almadan çıkan kişi gibi görünüyor," dedi.

"görünüyor, değil mi?" diye sordum. "Ama o da en az Liv ve benim kadar zarar görmüştü. Bunu saklamakta daha başarılı ama yine de orada."

"Kardeşini ne kadar iyi tanıyorsun?" Ethan sordu.

"Oscar." Adı dişlerimin arasında bir parça kıkırdak gibiydi. "O bir pislik."

"Bu değerlendirmenin arkasında bir ya da iki hikaye var gibi görünüyor."

Cevap vermedim. Tişörtün kumaşının kaburgalarımaya yapıştığını, parmak uçlarımin tenime battığını hatırladım.

"Şehirde mi? Onunla konuşmalı mıyız?" Ethan sordu.

Tereddüt ettim. "Bak, yorgunum Ethan. Bir saniye durabilir miyiz?" Bu çok fazlaydı. Ev. Babam. Persephone, ölümsüz bir tanrıçadan, kötü arkadaş zevki olan bir kıza dönüşmüştü. Anılarımin dünyasında var olmuş, yok etmek için her şeyimi verebileceğim bir kız. Çocukluğumun ejderhalar, iksirler ve peri çemberleriyle dolu olmayan versiyonu. Acımasız, çirkin ve sıradan olan.

"Evet. Üzgünüm. Geri dönebiliriz," dedi Ethan. Başımı salladım, rahatlamıştım. Hemen hareket etmedi, koyu renk gözleri benimkileri arıyordu. Bakışlarımı çekti ve arabaya doğru yürüdü.

Ethan'ın benim hakkında bilmesine gerek olmayan şeyler . Alan Stahl'ın yaptıklarından fazlasıydım ama bu, geri kalan her şeyin gölgesiz olduğu anlamına gelmiyordu.

"Demek Oscar Green pisliğin teki," dedi Ethan arabayla giderken. "Bu Jessi hakkında pek de iyi şeyler söylemiyor."

"O belediye başkanının oğlu. Her zaman bir sürü arkadaşı olmuştur," dedim ağaçların kayışını izleyerek. "İstediği zaman çekici olabiliyor. Ayrıca yakışıklı da." *Sen ve ben birbirimiz için yaratılmışız, diye* mırıldandı bir ses hafızamda. Onu ittim.

"Güzel bir çocuk mu?" Ethan espri yapmak için kendini fazla zorlayarak, "Güzel bir çocuk mu?" dedi.

"Güzel olmak için fazla kaba saba," dedim. "Ayrıca senin gibi sıska bir adamı hiç uğraşmadan ikiye bölebilecek kadar iri."

Ethan kıkırdayarak nazikçe azarlanmayı kabul etti. "Ne yazık ki onunla nasıl konuşacağımı . Eğer Jessi'yi Stahl'ın öldürdüğünü kanıtlayacaksak, tam olarak ne zaman ortadan kaybolduğunu bilmemiz gerekiyor. Bunu Stahl'ın hareketleriyle eşleştirebiliriz."

"Bu kadar zaman sonra bile mi?" diye sordum.

"Yaptığı seyahatlerin çoğu eski dava dosyalarında var. Dedektifler onu diğer cinayetlerle ilişkilendirmek için hareketlerinin haritasını çıkararak oldukça kapsamlı bir iş yaptılar."

"'Diğer' cinayetler değil, sadece cinayetler. Ben neredeyse biriyim," dedim kıvrık bir gülümsemeyle, içinde mizah olmayan bir gülümsemeyle.

Ethan, nasıl tepki vereceğimden emin olmadığını gösteren bir dikkatle, "Dikkate almamız gereken başka bir şey var," dedi. "Eğer Jessi Stahl'ın kurbanlarından biri değilse, kiminle konuştuğumuza dikkat etmemiz iyi bir fikir olabilir."

Kaşlarımı çattım. "Neden?"

"Çünkü ölümünün bir kaza olması mümkün, hatta belki de muhtemel. Ama eğer kaza değilse ve Stahl değilse, onu başka biri öldürmüştür. Ve etrafi araştırmamızdan memnun olmayabilirler."

Parmak eklemlerimi dudaklarıma bastırdım. "Liv onu buldu ve şimdi ölü. Eğer intihar değilse..."

"Öğrendiklerini açıklamasını engellemek için biri onu öldürmüş olabilir. Bu da senin ve benim dikkatli olmamız gerektiği anlamına geliyor," dedi Ethan acımasızca.

Hangi cevaba daha çok ihtiyacım olduğunu bilmiyordum. Eğer Jessi'yi Stahl öldürdüyse, haklıydık ve o gün orada olan oydu. Ama bu, Liv'in kendisi dışında kimsenin Liv'e zarar vermek istemesi için bir neden olmadığı anlamına

Jessi'yi Stahl öldürmediyse, belki de öldüren her kimse Liv'i susturmak için peşine düşmüştü. Ne de olsa kendine zarar vermemiştir.

Ya da her konuda yanılmışımdır. Stahl'ın benimle hiçbir ilgisi yoktu. Jessi'nin ölümü rastgele bir kazaydı. Liv'in ölümü de tam olarak görüldüğü gibiydi.

Cevap ne olursa olsun, onu hayal kırıklığına uğrattım. Onu kurtaramamıştım.

Motele girdik. Ethan arabadan inip gerindi, gömleği bir deri şeridini ortaya çıkaracak şekilde yukarı kalkmıştı. "O kalabalıktan hâlâ buralarda olan başka biri var mı? Jessi'yi tanıyor olabilecek başka biri?" diye sordu.

"Oscar çoğunlukla Russell Burke ile takılıyordu," dedim.

"Nerede o?"

"Öldü."

"O zaman muhtemelen bize yardım edemeyecek. Başka kim var?" Ethan güneş ışığında gözlerini kısarak sordu.

"Cody Benham," dedim isteksizce.

"Seni kurtaran adam mı?" Ethan'ın kaşları kalktı.

"Bir kereden fazla," dedim, yarı kendi kendime. "O ve Oscar eskiden arkadaşlıklar."

"Ama artık değil mi?"

"Artık değil," diye onayladım. O arkadaşlığın sonunu dakikası dakikasına tespit edebiliyordum. Havadaki benzin ve asfalt kokusu, kaburgalarımı morartan parmak uçları.

"Numarası sende var mı?" Ethan sordu. "Seninle konuşur mu?"

"Evet. İkisine de," dedim. Cody'nin bir işi vardı. Hamile bir karısı vardı. Chester'dan çok azımızın başarabildiği bir şekilde kurtulmuştu ve onu tekrar bu işin içine sürüklemek istemiyordum.

Ethan yüzümdeki ifadeyi görünce, "Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi. "Yürüyüp gidebilirsin. Ya da polise bildiklerini anlattırısın ve bırak onlar halletsin."

Başımı salladım. Liv'in başladığı işi bitirmem gerekiyordu. "Şimdi durmayacağım," dedim. "Onu arayacağım."

* * *

Cody hemen telefonu açtı. Ona kim olduğunu söyler söylemez, "Olivia'ya olanları duyunca çok üzıldüm," dedi. "Seattle'a döndün mü?"

"Hayır, bir süre Chester'da kalacağım," dedim. İki oda ötede Ethan'ın varlığının bilinciyle motel odamda tek başıma oturuyordum. "Hafta sonu iş için Seattle'a dönmem gerekiyor ama onun dışında buralarda kalmayı planlıyorum. En azından cenazeye kadar."

"Bir tarih belirlediler mi?"

"Hâlâ cesedin serbest bırakılmasını bekliyorlar," dedim.

"Anlıyorum." Durakladı. "Olivia'yı çok iyi tanı mıyordum. O benimle senin gibi konuşmadı."

"Seninle konuştuğumu hatırlamıyorum. Konuşmaya *çalıştığımı* ve çok kekeleydiğimi hatırlıyorum," diye itiraf ettim. Kısık bir sesle kıkırdadı.

"Sen tatlı bir çocuktun. Kendi iyiliğin için fazla zeki ydin. Üçünüz de, gerçekten, her biriniz kendi tarzınızda."

Böyle konuşmanın bir samimiyeti vardı, sadece Cody'nin sesi ve benim sesim, sanki dünya paylaştığımız gerçekliğe daralmış gibiydi. Hayatlarımızın kesiştiği, başka hiç kimsenin gerçekten anlayamayacağı gibi görünen o kısa anlar.

Bu ortak gerçeklik duygusunu bozmak istemedim ama yapmak zorundaydım. "Cody, bana bir konuda yardım edebileceğini umuyorum."

"Neye ihtiyacınız olursa," dedi hemen.

"Jessi Walker adında bir kız tanıyormuydun?" diye sordum. Hattın diğer ucunda sessizlik vardı. "Sanırım Oscar'la arkadaştı."

"Evet," dedi Cody sonunda. "Jessi'yi tanıyorum. Sanırım onu tanıyordum. Onu o zamandan beri görmedim- Tanırım. Neredeyse yirmi beş yıl olmuştur. Neden Jessi'yi soruyorsun?"

"Stahl'ın kurbanlarından biri olma ihtimali var," dedim. "Jessi ölmedi," dedi. "mü?" Belirsizlik sesini çatlattı.

"Kayıp olduğu bildirildi. Kasabadan ayrıldıktan sonra kimse onu bir daha görmedi," dedim. "Babam Oscar'la takıldığını söyledi, ben de Oscar'la vakit geçirdiyse seninle de vakit geçirmiş olmalı diye düşündüm."

"Arkadaştık," dedi, sesi rahatsız olmuş gibiydi.

"Bana onun hakkında ne söyleyebilirsin?"

"Emin değilim. Kendisi hakkında pek konuştuğunu sanmıyorum. Kötü bir geçmişten geldiği hissine kapıldım. Kasabaya geldi ve Marsha'yı etkileyerek ona bir vardiya teklif etti. Bir hafta içinde lokantada ikinci bir iş buldu ve hatta hafta sonları değirmende ofise yardım ediyordu, Oscar ve ben onunla burada tanıştık. O -aklıma gelen kelime *canlı* biriydi. Komik ve atılgandı. Tatlı anları da vardı. Gerçekten öldüğünü mü düşünüyorsun?"

"Evet. ." Nasıl bildiğimi söylemedim. İçgüdüsel olduğunu düşünmesine izin verdim.

Uzun bir nefes verdi. "Tanrım. Hepimiz öylece gittiğini düşündük. Her zaman uzun süre kalmayacağını söylerdi. Bazen otostop çekerdi, bunu biliyorum."

"Kasabadan ayrıldığı gün onu gördün mü?" Ben sordum.

"Hayır. Aslında çok kızmıştım. Gideceğini biliyordum ama ne zaman gideceğini söylemedi ve veda da etmedi. Öylece çekip gitti."

"Tanıdığınız biri var mı?" Durakladı.

"Oscar," dedi.

"Evet, bunu söyleyeceğinden korkuyordum," dedim gözlerimi ovuşturarak. "İlişkileri nasıldı?"

"Tek kelimeyle mi? Dağınık," dedi. "Oscar anlamadığım bir şekilde kadınları hep kendine çekerdi. Onu etkilemek için çok çalışmanızı sağlayan bir tarzı vardı, böylece size bir parça onay verdiğinde bu bağımlılık yapıyordu. Kızları ne kadar görmezden gelirse, onlar da kendilerini ona o kadar kaptırıyorlardı."

"Jessi de böyle miydi?"

Homurdandı. "Tam tersi. Etkilenmeyen oydu. Takıntılı olan da oydu. Oscar'ın Jessi'ye kadar birine aşık olduğunu hiç görmemiştim. Ya da sonrasında."

"Hiç gerçekten birlikte oldular mı?" Oscar'ı aşık olarak hayal etmeye çalışarak sordum. Ama sonra, onun herkese gösterdiği yönünü hiç bilmediğimi fark ettim.

Başka. Başından beri bana bir kez bakmış ve beni etkilemeye gerek olmadığını anlamıştı. Ben hiç kimse değildim. Yalnızdım. Maskelerle uğraşmasına gerek yoktu.

"Tam olarak birlikte diyemem. Seks, evet; ilişki, o kadar değil. Ama orada bir şeyler oluyordu," dedi Cody bana. "O gitmeden kısa bir süre önce aralarında bir şeyler aniden değişti ama Oscar bu konuda konuşmadı. Ve biz de aşk hayatımız hakkında çok fazla içli dışlı olan tipler değildik."

"Doğru," dedim. Çenemdeki bir kaşıntıyı kaşıdım. Cody'nin bana Oscar'ın Jessi'yi pek tanımadığını söylemesini umuyordum. Onunla konuşmak için hiçbir neden yoktu. Ama kulağa her şeyin tam ortasındaymış gibi geliyordu. "Kasabayı gerçekten ne zaman terk ettiğini hatırlıyor musun?" Cody'ye sordum.

"Tam olarak hatırlamıyorum. Ağustos sonları sanırım? Kesinlikle yaz sonu. Şehirde sadece üç ay kadar kalmıştı."

"Teşekkür . Bu yardımcı oldu," dedim. En azından bir başlangıçtı. "Gerçekten Stahl'ın onu öldürmüş olabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Emin değilim," dedim. "Ama bir olasılık gibi görünüyor."

Bir an sessiz kaldı. Sonra sordu: "İyi misin Naomi?" Otomatik olarak cevap vermeye başladım. Ama paylaşılan gerçekliğin bu küçük diliminde, Ona yalan söylemek istemedim. "Uyandığımda beni hiç bulamadığını fark edecektim gibi hissediyorum," dedim.

"O kâbusu ben de gördüm," dedi. "Ama seni buldum. Hayattasın, güvendesin ve Stahl'ın hayaletini kovalamana gerek yok. Yaşamaya odaklan."

"Teşekkürler Cody," dedim.

"Kendine iyi bak, Naomi."

Vedalaştık. Telefonu kapattım ve kucağımda telefonla oturarak farkındalığımın tekrar yavaşça dışa doğru sızmasına izin verdim.

Birkaç dakika sonra Ethan'ın kapısına doğru yürüdüm. Ben daha kapıyı çalmadan açtı ve beni içeri çağırdı.

"Bir şey bulabildin mi?" diye sordu. Bilgisayarında dosyalar vardı - Stahl'la ilgili notlar gibi görünüyordu ve üzerinde tarihler ve isimler olan yarımadanın bir haritası - belki de olası kayıp kurbanlar.

"Biraz," dedim. "Kayıp olduğunu bilmiyordu. Aniden gittiğini söyledi ama bu şaşırtıcı değildi."

"Peki bu ne zamandı?"

"Ağustos sonunda," dedim.

Kaşlarını çattı. "Emin misin?" "Oldukça emindi. Neden?"

İçini çekti ve bir elini saçlarında gezdirdi. "Çünkü Jessi Walker Ağustos ayında hayatta ve sağlıklıysa, Stahl'ın onu öldürmüş olmasına imkân yok. Annesi Temmuz sonunda felç geçirdi. Annesi iyileşirken ona yardım etmek için iki ayını Doğu Yakası'nda geçirdi."

"Bu doğru olamaz," dedim. "Belki Cody tarihleri yanlış söylemiştir." "Ya da Stahl'ın Jessi'nin ölümüyle hiçbir ilgisi yoktu," dedi Ethan.

Başımı ellerimin arasına alarak ağır ağır yatağa oturdum. Stahl Jessi'yi öldürmemiş olsaydı, cesedi ziyaret etmek için ormana gitmezdi. Chester'da olması, izini kaybettirmesi ve tesadüfen bana rastlaması için hiçbir neden yoktu. Fıstık ezmeli sandviç yiyen ve onu görmemiş olan küçük bir kızı öldürmek için de bir nedeni yoktu.

"Onu gördüler," diye fısıldadım. "Liv ve Cass."

"Birini görmüşler," dedi Ethan nazikçe. "Görgü tanıklarının ifadeleri yetişkinlerde bile güvenilirmezdir."

"O zaman Stahl bana saldırmadı," dedim kurşun gibi bir sesle. Onlar yanılmıştı, ben yalan söylemiştim ve yanlış adam bizim yüzümüzden hapse girmişti. *Benim yüzümden.*

"Bunu bilmiyoruz. Her iki durumda da bu hiçbir şeyi kanıtlamaz," dedi Ethan ama gözlerinden artık emin olduğunu görebiliyordum.

Gözlerimi ona diktim. "Başından beri düşündüğün buydu, değil mi? Gerçekten Stahl olduğunu hiç düşünmedin."

"Bunun bir olasılık olduğunu düşünmüştüm," diye çekindi. "Ama pek olası görünmüyordu. Mağarayı tarif etme şekline bakılırsa, içine girmekte zorlanmışsın. Stahl iri bir adamdı. Cesedi oraya tıkmış olabilir ama daha sonra ona ulaşmakta zorlanırdı. Kolayca girip çıkabileceği bir yer isterdi."

"O zaman neden bütün bu teoriyi kabul ediyorsun? Neden bana sessiz yazdan bahsediyorsun?"

"Çünkü doğru olmasını istedin. Bunun açılmana ve benimle konuşmana yardımcı olacağını düşündüm. Sonra da yardımımı kabul etmeni sağladı. Ve dediğim gibi, bunun doğru olmasının imkânsız olduğunu düşünmedim. Öyle olacağını umuyordum. Cevaplarını alacaktın."

"Siktir." Yatağa uzandım ve tavana baktım. Kızgın olmalıydım. Sadece kendimi bitkin ve garip bir şekilde rahatlamış hissediyordum. Ethan'ın bana neden yardım ettiğini gerçekten anlamamıştım. Şimdi anlamaya başlıyordum. "Bunu bir podcast'e dönüştürecek misin?"

Yanıma oturdu, ağırlığı yatağı batırıyordu. "Tüm bunlar sunduğum projenin kapsamını biraz aşıyor," diye itiraf etti. Homurdandım. "Sana söylemiştim. Senin iznin olmadan hiçbir şeyi kullanmayacağım."

"Ama istiyorsun."

"Bunu yapmamak aptallık olurdu," dedi.

"Gerçi sen biraz aptalsın," dedim. "Aksi takdirde bana böyle bakmazdın."

"Ne gibi?"

"Sanki babamın söylediğinden daha fazlasını bekliyormuşsun gibi," dedim ona. Ethan'ın gömleğinin kenarını yumruğumun etrafına sardım, parmak eklemlerimin şekli ince kumaşın altında belirgindi. Onu kendime doğru çektim ve o da öne doğru eğildi, bana bakarken bir eliyle başımın yanından destek aldı.

"Baban ne dedi-" diye başladı.

"Bu doğru. Az ya da çok. Ben bir felaketim. Ve bir yalancıyım. Ve görünüşe göre, yanlış adamı hapse göndermişim."

Bana bunun doğru olmadığını söylemedi. Benim hatam olmadığını söylemedi. "Biri Jessi'yi öldürdü. Biri Liv'i öldürdü."

"Ya da Jessi düşüp başını çarptı ve Liv kendini öldürdü," dedim. Ve sonuçta hikâyedeki tek kötü adam bendim. Yalan söyleyen kız.

Kalp atışlarımı hissetmek istercesine elini göğsümün üzerinde gezdirdi ve parmak ucu göğüs kafesimin yanındaki çıkıntılı yara izinin kenarını . Beni öldürmeye en çok yaklaşan yara.

"Bunu sana biri yaptı," dedi. "Belki Stahl olduğu konusunda yanıldık ama nedeni konusunda haklıydık. Jessi'yi öldüren adam seni gördü. Seni öldürmeye çalıştı. Seni susturmak. Liv parçaları bir araya getirdiğinde

onu da susturdu. Yirmi yıl önce yanlış canavarı yakaladın. Demek ki hâlâ dışarıda bir tane daha var. Ve sen onu bulacaksın."

"Olduğumu düşündüğün kızıdan hoşlanıyorum," dedim. Tişörtünün kolunun manşetini parmaklarımın arasında boş boş ovuşturdum. "Eğer akıllı olsaydın, benden çok ama çok uzaklara giderdin."

"Hiçbir yere gitmiyorum," dedi. Beni usulca öptü ve ben de gözlerimi kapatıp kendime babamın haklı olduğunu ve bunların hiçbir anlam ifade etmediğini söyledim.

Ethan öğleden sonra iki sularında sızdı. Onu uyandırmamak için sessizce giyindim. Uyuyabilmem için hiçbir şansım yoktu. Düşüncelerim sonsuz bir döngüye girmiş, Jessi ve Liv ile yirmi iki yıl önceki o yaz arasında gidip geliyordu. Bana saldıranın Stahl olmadığını kabul etmeye hazırdım. Üçümüzü birbirine bağlayan şey o değildi.

Liv ve Cass'in onu görmüş olması dışında. Tabii görmedilerse.

Bana tam olarak ne gördüğünü söyleyebilecek sadece bir kişi kalmıştı.

Cuma günü saat ikide Cass kulübede olacaktı. Yapılacak en mantıklı şey onu aramak ya da daha sonra evine uğramak olurdu ama bunun yerine arabayı şehir dışına, yosun tutmuş ağaçların arasına doğru uzanan dolambaçlı yola sürdüm. Kulübeye birdenbire rastlıyordunuz; sık ağaçlı bir dönemeçten döndüğünüzde tam karşınızda, yeşil ve kahverenginin yüzlerce tonundan oluşan bir fonun içine yerleşmiş olduğunu görüyordunuz. Biz çocukken burası tek bir binaydı, sarkık ve su dolu, cızırtılı çarşafı ve lekeli halıları vardı. Cass satın almadan bir yıl önce tamamen kapanmıştı.

Bundan iki yıl sonra, evi dönüştürdü. Büyük, kaba ahşap kirişler çatıyı ustaca ilkel bir şekilde desteklerken, tamamen cam ön giriş zarif ve modern bir dokunuş kattı. İçeride, yerel yerli sanatçıların eserleri lobiyi süslüyor ve resepsiyonda tanesi dört dolara küçük paketler halinde tuzlu karamelli patlamış mısır satılıyordu.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye cıvıldadı tezgâhın arkasından ufak tefek bir esmer, mükemmel müşteri hizmetleri gülümsemesiyle yanakları yuvarlaklaşıyordu.

"Arıyorum-" diye başladım ama daha ileri gidemedim.

"Naomi! Ne yapıyorsun burada? Bir sorun mu var?" Cass lobiye doğru adım atarak sordu. Üzerimi değiştirmedigimi ya da saçımı taramadığımı ve muhtemelen berbat görüldüğümü geç de olsa fark ettim.

"Sadece seninle konuşmam gerekiyor," dedim. Cass'in gözleri yanımdan geçti. Yüz ifadesi rahatsızlıkla gerilmişti. Burası onun alanıydı ve ben buna izinsiz giriyordum. Kaosa neden oluyordum. Ama o sadece işaret eden bir el salladı ve koridorda yürümeye başladı. Zemin kattaki konferans odalarından birine doğru ilerleyip anahtar kartıyla kapıyı açarken ben de arkasından gittim. İkimiz de içeri girer girmez kapıyı kapattı ve yanaklarında pembelikler bir halde bana döndü.

"Benden kaçıyordun," dedi.

İrkildim. Kendimi savunmak için bir şey söyleyemedim, çünkü haklıydı. "Özür dilerim." Bu tamamen yetersizdi. Arkadaşlarından biri ölmüş, diğeri de ortadan kaybolmuştu.

Dudakları inceldi. "Sorun değil. Neye ihtiyacın var?" diye sordu, sesi gergindi.

Gerildim. Belki de buraya gelmek kötü bir fikirdi. Ama artık çok geçti. "Saldırıya uğradığım gün tam olarak ne gördüğünü bilmem gerekiyor," dedim.

Bir eliyle yüzünü kapatarak bir inilti çıkardı. "Naomi. Bu işin peşini bırakmalısın."

"Sana inanmadığımdan değil," dedim yalvarırcasına. "Sadece senden duymaya ihtiyacım var. Hatırlamıyorum. Bunu benim için yapmana ihtiyacım var." *Bana yanlış bir şey yapmadığımı söyle.*

Uzun bir süre bana baktı. Sonra uzanıp elimi tuttu, beni nazikçe uzun masalardan birine çekti ve bir sandalyeye . Masanın köşesinde birbirimizin karşısına oturduk ve Cass elini benimkinin üzerinde tuttu.

"Sana bunu bir kez söyleyeceğim," dedi. "Ve sonra kendine işkence etmeyi bırakacaksın, tamam mı?" Başımı sallayınca derin bir nefes aldı. "Liv ve ben Grotto'daydık. Çılgılık attığını duyduk ve neyin yanlış olduğunu görmek için dışarı çıkmaya başladık. Adamı o zaman gördüm. Senin üzerinde duruyordu. Elinde bir bıçak vardı. Yüzüstü yatıyordun ve bir tür ... çırpınıyordun."

Yutkundum, midesi bulanıyormuş gibi görünüyordu. Kalbim göğsümde hızla çarpıyordu. Aslında Cass'in ifadesini duymamıştım; benim ifadem en sondu ve diğerlerini dinlememe izin verilmemişti. Şimdi duyduğumda, eskiden olduğumuz o küçük kızlar için kalbim sızladı.

"başardın. Bir dizinin üzerine çöktü ve bıçak tekrar aşağı indi ve sanırım yüzüne isabet eden bıçak buydu."

Bir parmağımı otomatik olarak yara izine dokundurdum. Bu darbe en sert darbelerden biriydi ama belli bir açıyla gelmişti ve çenemin menteşesinden ağzımın köşesine kadar etimi açıkta bırakmıştı.

"Liv dışarı tırmanmaya çalıştı. Senin için bağırdı ama onu tuttum ve elimle ağzını kapattım. O kadar odaklanmıştı ki duymadı ve sen de çığlık atıyordun. Onu orada tutmak için tüm vücudumu ona sarmak zorunda kaldım. Eli sürekli yukarı çıkıp tekrar aşağı iniyordu. Tekrar tekrar." Kısa, keskin nefesler alarak yana baktı. "Sonra birden... durdu. Sanırım bir şey söyledi ama ne olduğunu anlayamadım. Yürüyüp gitti."

Olay yerini hayal ettim. Oturduğum yeri. Grotto. Kaşlarımı çattım. "Kayadan oldukça uzaktaydım," dedim.

Cass'ın başı öne eğildi. "Sanırım."

"Ve sırtı sana dönüktü."

Kaşları çatıldı. "Tam olarak değil. Yüzünün yan tarafını görebiliyordum."

Yüzünün yan tarafı, kaç metre uzaklıktan? Altmış mı? Daha fazla mı? "Polislere tam olarak ne söylediğini hatırlıyor musun? Verdiğin tarifi?"

"*Tam olarak* değil," dedi. "Onlara iri yarı olduğunu söyledim. Kısa, kahverengi saçlı. Beyaz. Sakalı yoktu - sakalını sorduklarını hatırlıyorum ve sakalı olmadığından emindim. Ama Dougherty bana Stahl'ın fotoğrafını gösterdiğinde tıpkı ona benziyordu."

"Bekle. Dougherty sana Stahl'ın resmini mi gösterdi? Ne zaman, hastanede mi?" Ben sordum.

Başını iki yana salladı. "Hayır, ambulans oraya varmadan önceydi."

Yolun kenarında. Hâlâ hayatta olduğumu bile bilmeden. "Cass, Şef Miller'a eşkâli verdiğini sanıyordum."

"Evet," dedi Cass yavaşça, kaşlarının arasında belli belirsiz bir şaşkınlık çizgisi belirmişti. "Bana sakalı soran oydu, yani evet, tarifi verdiğim kişi o."

"Ama Miller ambulandan sonra oraya vardı," dedim. Bu hikayenin her adımını bilmeden Chester'da yaşayamazdınız. Leo Cortland'dan aşağıya, herkes o gün tam olarak nerede olduklarını bilmenizi isterdi. Miller da her zaman olay yerine çoktan ambulansların doluştuğunu anlatırdı.

sirenler ve ambulansın arkasında titreyen iki küçük kız. "Yani Dougherty size eşkalinizi vermeden önce fotoğrafı gösterdi."

Dudaklarını ıslattı. "Belki de. Hayır. Ona söyledim, ona bir adam olduğunu söyledim, büyük bir adam. Ona kahverengi saçlarından bahsettim."

"Peki ya sakal?"

Başını iki yana salladı.

"Bilmiyorum." "Gördüğün Stahl

miydi?" Bastırdım.

"Buna nasıl cevap vermem gerekiyor? Onlara o zaman gördüklerimi anlattım. Şimdi onun yüzünü düşündüğümde tek gördüğüm, mahkeme salonunda boğazımızı kesmek ister gibi bize bakan Stahl."

Kendimi uyuşmuş hissettim. Gerçek bir teşhis şansı hiç olmamıştı. Cass ve Olivia dışarıda birini görmüş olabilirlerdi ama Dougherty'nin onlar travma geçirip paniğe kapılmışken o fotoğrafı yüzlerine çarpması? Elbette Stahl olduğunu düşünmüşlerdi. Yüzü gerçek anıların üzerine basmış olabilirdi.

Ben uyanmadan önce gerçekler ayaklar altına alınmıştı.

"Neler oluyor Naomi?" Cass sordu. Sesinde korkunun bir sınırı vardı.

Sandalyeme geri oturdum. Yine o baş dönmesi hissini yaşadım - bir düşüşün eşiğindeydim. "Önemli bir şey değil," dedim. "Endişelenme."

Bana yorgun bir gülümseme verdi. "Böyle bir ihtimal yok Naomi. Senin için hep endişeleniyorum."

Motele döndüğümde, kansız düşün altında durdum, ısı su toplayacak kadar sıcaktı. Stahl'ın canavar olduğuna dair beslediğim son umut kırıntıları da Cass'in anlattıklarıyla yok gitmişti. Yalanım bunca zaman peşimi bırakmamıştı ama Liv ve Cass gerçeğin tanıklarıydı. Her zaman buna tutunabilmiş ve ne yaparsam yapayım sonucun *adil* olmasa da *doğru* olduğuna inanmışım.

Ama artık o da yoktu. Kirlenmiş olan sadece Cass'in ifadesi değildi, onun anılarına da benimkinden daha fazla güvenilemezdi. Stahl'ın orada olması için her türlü sebebi elemiştik. Bir de oğlunun orada olmadığına dair kanıt olduğu gerçeği vardı. Ya da kanıt olmasa bile, onu emin kılan bir şey.

Onun oğlu. Tanrım. Onu düşünmemek için elimden geleni yapıyordum. O ormanda olsa da olmasa da Stahl'ın kötü bir adam olduğuna inanabilirdim. Ama oğlu bana hiçbir şey yapmamıştı ve ben onun hayatını paramparça etmişim.

Suyu kapattım ve havluyla kurulandım ama kendimi hiç temiz hissetmedim. Mektubu saklamışım. Belki de ondan kurtulmalıyım.

Yakmalıyım,

parçalamışım. Ama onun yerine çantamın dibinde bırakmışım ve yeni kıyafetlerimi giydikten sonra onu çıkardım. Çamurlu ayakkabı izleriyle kaplıydı, yazılar neredeyse okunmuyordu ama ne yazdığını anlamak için okumama gerek yoktu. Kelimeler zihnime kazınmıştı.

Anlamaya çalışıyorum.

Ethan haklıysa, Stahl bir katildi. Ait olduğu yerde ölmüştü ve günahlarım ne olursa olsun, masum bir adamı kafese tıkmamışım.

Ama haklı mıydı?

Stahl'ın suçları hakkında çok fazla şey öğrenmekten kaçınmak için çok çalışmışım, kontrolü elimde tutmanın inatçı bir yoluydu - bana yaptıklarının ötesinde bir kimlik duygusu. Şimdi makale üstüne makale açıyor, siyah arka planlı ve neon metinli forum başlıkları ve bloglar arasında geziniyordum. Ölü ve parçalanmış kadınların fotoğraflarına, şişmiş yüzlerine, benimkinin aksine hiç kapanmamış yaralarına baktım. Zaman çizelgelerini ve transkriptleri inceledim,

Benden önceki insanların bulduğu ve üzerinde tartıştığı, başından beri orada olan boşlukların haritasını parça parça çıkardım. Önemli olmayan delikler, çünkü Stahl bu ölü, atılmış kadınlar yüzünden hapiste değildi. Benim yüzümden oradaydı.

Kendimi tek katlı bir evin fotoğrafına bakarken buldum. Fotoğraf siyah-beyazdı, bir gazeteden alınmıştı. Üniformalı polis memurları ellerinde kutularla ön kapıdan girip çıkarken, bir kadın ve on iki, belki de on üç yaşlarında bir oğlan çocuğu kenarda durmuş izliyorlardı. Kadının eli adamın omzundaydı; adam kameraya bakıyordu. Düşük kalite yüzünden yüzü belli olmuyordu ama o gözler beni delip geçiyor gibiydi.

"Karısı ve oğlu bakarken polis Stahl'ın evine baskın düzenledi," diye yazıyordu. Yani AJ Stahl, dünyasının yıkılışını izliyordu. Bunu ben de yapmıştım.

Benden nefret ediyor olmalıydı. Onun acı çektiği gibi benim de acı çekmemi her şeyden çok istiyor olmalı. Belki de sadece benim değil. O mahkeme salonunda Alan Stahl'ı suçlayan bendim ama Liv ve Cass de bunun bir parçasıydı. Eğer babası katil olmasaydı, masum olsaydı, AJ ona yaptıklarımız için hepimizden nefret ederdi.

Elimde mektupla Ethan'ın kapısını çaldım. Açtı, kır saçlı ve şaşkındı. Önce mektuba, sonra da bana baktı. "Naomi-" diye başladı.

"Polis neden Stahl'ın Quinault Katili olduğunu düşündü?" Ben sordum.

Bana kaşlarını çatı, sonra gerçekleri sıralamaya başladı. "Dört saldırının gerçekleştiği bölgede olduğu biliniyordu. Her yaz cinayetlerle aynı zamana denk gelen uzun kamp gezilerine çıkıyordu ve-"

"Yani bu bir tesadüf olabilir mi?" diye sordum. İçini çekti ve bana içeri girmemi işaret etti. Hâlâ mektubu elimde tutarak yanından geçtim.

"Onu çöplük alanlarından birinin yakınında ve bir benzin istasyonunda Hannah Faber ile konuşurken gören tanıklar da vardı."

"O mu, yoksa onun genel tarifine uyan biri mi? Beyaz adam, kahverengi saçlı, tıknaz yapılı, orta boylu. Tam olarak belirgin değil," dedim. Cass'in verdiği tariftten daha iyi değildi. Herhangi birini işaret edebilecek bir tarif. Kâğıdı sıkıca kavradım. Ellerim titriyordu. "Bana o kadınları onun öldürdüğünü söylediler. Bana *emin* olduklarını söylediler. Yanılmalarına imkan yoktu."

"Polis mi?"

"Herkes," dedim, dar alanda bir ileri bir geri yürürken sesim titriyordu. "Miller ve Dougherty. Dedektifler. Avukatlar. Bana o olduğunu ve onu durdurabileceğimi söylediler. Ama ellerinde sadece bu mu vardı?"

"Bu ve eşleşen bir profil. Görüşmelerde ketum davrandı. Kamyonunda kan bulmuşlar ama laboratuarda bir hata olmuş ve kan kirlenmiş," dedi Ethan.

"Başka şüpheliler de vardı."

Yüzünü buruşturdu. "İyi olanlar değil."

"Bu mesaj panosuna bakıyordum ve diğer adamın, Franklin Church'ün-"

Ethan başını salladı. "Church bu cinayetleri işleyecek zekâya ya da disipline sahip değildi. Tutuklandığında seri katil olma yolundaydı; cinayetler arasında tam bir yıl geçmezdi. Tüm bunları araştırdım Naomi. Stahl yaptı. Sana saldırmamış olabilir ama o bir katildi."

"Neden hep daha iyi bir kanıt olduğunu varsaydım bilmiyorum," dedim. "Kendime mahkemede kabul edilemeyecek bir şey, teknik bir ayrıntı bulduklarını söyledim. Ama hepsi sadece büyük bir tahmin miydi? Tesadüfler ve içgüdülerim yüzünden bir adamı hapse mi attım?"

"Bunların hiçbirini gerçekten bilmiyor muydun?"

"Yapamadım," dedim ona. Dünyanın bir arada durabilmesi için doğru olması gereken şeyler vardı. Bu yüzden çok yakından bakmadınız. Ama şimdi bakıyordum ve inandığım her şeyin temelindeki çatlakları görebiliyordum. "Bu adamın hayatını mahvettim. Ailesinin hayatını mahvettim," dedim.

Mektubu uzattım. Ethan kurumuş çamur parçalarını fırçalayarak mektubu dikkatle aldı. Kıpırdamadan mektuba baktı, gözleri neredeyse okunamayan kelimelerin üzerinde yavaşça geziniyordu.

"Stahl'ın oğlundan" dedim. "Eğer babasının ölümü için bizi suçluyorsa, çok öfkelenir, değil mi? İntikam almak isterdi. Liv'in peşinden gelebilirdi ve-"

"Vay canına," dedi Ethan sertçe başını kaldırarak. "Naomi. Öncelikle Alan Stahl'ı sen öldürmedin, kanser öldürdü. İkincisi, bu mektupta bir tehdit yok. Sana zarar vermek istediğini gösteren hiçbir şey yok."

"Hayatını mahveden kişiyi incitmek istemez miydin?" diye sordum.
Cevap vermedi. döndüm.

"Naomi, bekle."

"Gitmem gerek," dedim ağzımda acı bir tatla. "Yarın çekmem gereken bir düşün var."

"Peki ya Persephone?"

"Pazartesi döneceğim. Sadece gitmem gerekiyor" dedim. Koşmam gerekiyordu. Eğer bunu atlatabilirsem, hissetmek zorunda kalmayacaktım. Midemin çukurundan kafatasımın tabanına doğru akan bu sefil, kalp hastası nabızı.

Cevaplar bulmak istemiştim. Bunun yerine, onları geri alıyordum.

Ethan'ın beni durdurmasını istedim. Ama o hiçbir şey söylemedi ve ben de suçluluk duygum eski bir deri gibi dişlerimin arasındayken oradan uzaklaştım.

Eşyalarımı arabanın arkasına attım ve yola çıktım. Doğruca kasabadan çıkmak niyetindeydim ama patikanın yakınında yavaşladım. Kenara çektim.

Arabada oturdum, midem düğümlendi, düşüncelerim ölü kızların yüzleriyle doldu.

Hayatımda kesin olan her şey değişiyordu. Olivia, adaleti hiç bilmeyen kadınlar listesindeki isimlerden sadece biriydi. Arabadan indim ve yavaşça patikaya doğru yürüdüm. Ormanın sesleri üzerime çöktü.

Gölete doğru yürüdüğümü sanıyordum ama patikadan uzaklaştım. Bir yanım Liv'i arıyordu ama o orada değildi. Pek sayılmazdı. Hiç olmamıştı.

Grotto'nun gölgeleri beni içeri buyur etti. Persephone'nin kemiklerinin yanındaki kara toprağa diz çöktüm ve gözlerindeki morarmış ve çürümüş yaprakları kaldırdım. Kafatasının etrafındaki kiri temizledim ve etrafındaki tılsımları düzelttim ve çoktan gitmiş kızların hayaletleri etrafımdaki boşlukta fısıldadı.

"Burayı seviyorum," dedi Liv bana hatırladığım kadarıyla. Ağustos ayıydı, sıcak ve kurak. Onun teni bronzlaşmış, benimki ise her zamanki güneş yanıklarımından dolayı kırmızı ve pürüzlüydü. "Burası sessiz. Düşünmek daha kolay." Persephone'nin gözlerine otsu çiçekleri yerleştirdi ve onları tam olarak ayarladı. Kesilmiş sapların kokusu keskin ve yeşildi.

"Ben de beğendim," dedim, sırf kabul etmek için. İddia edebileceğim her küçük bağlantıya tutunuyordum.

"Cassidy'ye olanları anlatmalısın," dedi Liv sessizce, Persephone'nin köprücük kemiğinin yanındaki taşları gizemli bir düzene göre yeniden düzenlerken.

"Hiçbir şey olmadı." Grotto'ya sızan ince ışık huzmesinde büyümeye çalışan bir otu çektim. Kökleri isteksizce serbest kaldı. "Oscar pisliğin teki. Her neyse."

"Eğer Cody orada olmasaydı-"

"Ama öyleydi. Ve sorun yok." Ormanda bile benzin kokusunu almadan duramıyordum. Topuğumun altında patlamış bir şişenin çıtırtısını duyuyordum. "Bırak gitsin."

"Eğer bana bir şey olursa, bunun peşini bırakmazsın," demişti Liv. Elimini arkasını okşadı, sonra parmaklarını benimkilerle birleştirdi. Koyu renk saçları gölgelerle harmanlanmıştı, dudakları mükemmel bir kırmızıydı.

"Asla," diye söz verdim ona.

Şimdiki zamanda, tek başıma, parmak ucumu kemerin kemerli alnında gezdirdim. "Özür dilerim," diye fısıldadım beni dinleyen hayaletlere. "Tek yaptığım işleri daha da kötüleştirmek oldu. Ne yapacağımı bilmiyorum."

Bir cevap, cesaret, adını koyamadığım bir şey bekledim. Ama sadece belirsizliğin sonsuz karmaşası ve şimdiden derimin altında bıraktığı dikenler vardı.

Ve sonra cebimde sert, inorganik bir vızıltı. Telefonumu çıkardım, bir arama yapabilecek kadar sinyal alabildiğime şaşırdım. Ekranda tek bir sinyal çubuğu ve arayanın kimliğinde Chester PD yazıyordu.

Telefonu kulağıma dayadım. "Alo?"

"Naomi, tatlım. Ben Bill." Dougherty'nin sesi zayıf sinyal yüzünden bozuk çıkıyordu. "Nasılsın?"

Cevap verirken ölü kızın kemiklerine baktım. "Ben iyiyim." Her şeyden çok uyuşmuş hissediyordum.

"Bu iyi, bu iyi," dedi, benim ürkek yanıtlımın gerektirdiğinden daha büyük bir coşkuyla. "Muhtemelen seni aramamalıyım Naomi. Yeni patrondan tam olarak izin almış değilim. Ama bilmen gerektiğini düşündüm, silahı bulduk."

Kelimeleri ilk başta algılayamadım. Silah. Liv'i öldüren silah. "Nerede?" Başardım.

"Beklediğimiz gibi göletin içinde. Sadece oradaki tüm çöpleri elemek biraz zamanımızı aldı," dedi. "Bak, Bishop'un seni rahatsız ettiğini biliyorum."

Nasıldır bilirsiniz, kasabaya yeni gelmiştir, kendini kanıtlaması gerekir. Jim ona sakın olmasını söyledi, gerçi artık silahımız var."

"Marcus Barnes'ın silahı mıydı?" Ben sordum. "Elbette öyleydi."

"Ve sen bundan eminsin... Onu öldüren silahın bu olduğundan eminsin." Sertçe yutkundum.

"Mermi elimizde değil, bu yüzden balistik incelemeyi yapamayız. Ama o silahın o gölette olması için başka bir neden yok, değil mi?" Boğazını temizledi. "Olayların kapanmış olmasının herkes için rahatlatıcı olduğunu tahmin ediyorum."

"İntihar olduğunu söylüyorsunuz o zaman."

"Oldukça açık görünüyor, değil mi?"

Liv'in kendini öldürdüğünü düşünmemiştim ama şimdiye kadar her konuda yanılmışım. Belki bu konuda da yanılmışım.

Parmak uçlarım Persephone'nin kafatasındaki örümcek ağı çatlaklarını buldu, bir parçanın çoktan düşüp geriye yırtık siyah bir boşluk bıraktığı merkeze doğru sıkıştı.

Hayır.

Liv kendini vurmazdı ve intihara meyilli de değildi. Hayal kırıklığına uğramıştı ama o kadar kolay pes etmezdi. Hele de elinde bu kadar önemseydiği ve sonunu görmeye bu kadar yakın olduğu bir şey varken.

Bana söz vermişken olmaz.

Dougherty yine Bishop'tan bahsediyordu. Artık bunun bir intihar olduğunu kabul edip hayatına devam etmekten başka çaresi olmadığından bahsediyordu. Sesi bir alçalıp bir yükseliyordu. "O yüzden seni bir daha rahatsız edeceğini sanmıyorum," dedi. "Eğer ederse bana haber ver, ben de Başkan Green'le bu konuyu konuşayım. Anladığından emin ol."

"Teşekkür ederim," diye ısırdım, çünkü duymak istediği şey buydu. Bishop bunu gördü. Liv'in kendine zarar vermediğini biliyordu ama bunun bir önemi var mıydı? Başkan Green ona bu işin peşini bırakmasını söylerse, başka bir şey yapmak için işini riske atmış olacaktı.

"Sorun değil tatlım," dedi Dougherty. "Hey, kariyerimi sen yaptın. Sanırım sana borçluyum."

"Kariyerini yaptın," diye tekrarlardım donuk bir şekilde. Kelimeler bir anlam ifade etmiyordu. Ve sonra odaklanmaya başladılar. "Demek istiyorsun ki, bu işi yapan sen olduğun için

Stahl."

Mırıldanır gibi bir ses çıkardı. "Onu yakaladığımı söyleyemem, sadece parçaları bir araya getirdim. Kayınbiraderim davada çalışan birini tanıyordu ve bana aradıkları adam hakkında her şeyi anlattı. Onu görürsem diye fotoğrafını yanımda taşıyordum. Buralarda avlanmaya gelmesinin an meselesi olduğunu düşündüm. O kızlar bana olanları anlatır anlatmaz her şey yerine oturdu."

Sessizlik uzadı. Sandalyesinin gıcırdayarak kaydığını duydum, sanki benden bir övgü bekliyordu ve bunun gelmeyeceğini yavaş yavaş fark ediyordu. Ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Harekete geçirdiği hatanın.

Ve şimdi her şeyi yeniden yapıyordu. Bunun intihar olduğunu en başından beri biliyordu, tıpkı Stahl olduğunu en başından beri bildiği gibi. Asla başka bir cevap aramayacak ya da yanılıyor olabileceğini düşünmeyecekti.

"Bak, ben-" diye başladı. Sonra hiçbir şey olmadı. Telefonu kulağıma götürdüm, birkaç saniye boyunca sözünü bitirmesini bekledim ve sonunda sinyalin sıfıra düştüğünü fark ettim.

Mağaranın duvarları etrafımı sarmıştı ve bunun bir tehdit mi yoksa rahatlık mı olduğunu anlayamıyordum. Her ikisinden de kaçarak kendimi kurtardım ve sendeleyerek ormana doğru ilerledim. Yola doğru ilerlerken etrafımdaki ağaçlar bulanıklaştı, düşüncelerim sonsuz bir hayalet envanteriydi.

Göğüs kafesimin arkasında keskin bir ağrı hissederek Chester'dan çıktım. Sequim civarında, bacaklarımı esnetmek için bir dinlenme tesisinde durdum. Küçük, tüylü bir köpekleri olan bir aile yakınlardaki çimlerde oynuyordu. Arabaları kamp malzemeleri, çadırlar ve tavana bağlanmış uyku tulumlarıyla doluydu. Bir piknik masasına oturdum ve köpeğin bir topu ileri geri kovalamasını izledim.

Çocukken sadece bir kez kampa gitmişim. O yazdan bir yıl önceydi. Cass kamp yapmaktan nefret ederdi, bu yüzden Liv ve ben Marcus ve Kimiko ile birlikte ormanda bir hafta geçirdik, sadece ikimiz. Bir çadırı paylaştık ve geç saatlere kadar fısıldaşarak uyanık kaldık. Elimi uyku tulumumdan gizlice çıkarırdım, o da bulurdu ve parmaklarımızın birbirimizin üzerinde kaymasına izin verirdik, bağlar ve çözerdik.

Çadırda uzanırken midemde hissettiğim o duyguyu hatırladım, dayanılmaz bir özlem. Bunun ne anlama geldiğini yıllar sonra ve çok uzaklarda anlayacaktım - Olivia'ya birazdan daha fazla aşık olmuşum. Biz Chester'da büyürken *geylik aptallıkla* eşanlamlıydı. *Biseksüel* ise pis bir şakanın can alıcı noktasıydı. Kadınlara ilgi duyduğumu fark ettiğimde üniversiteyi bitirmiştim. Ve o zamana kadar, Liv de aynı şekilde hissetse bile, işler çok karmaşıktı, Liv'in istikrarı çok istikrarsızdı.

Bu seyahatin sonsuza dek sürmesini istemişim. Ertesi yıl tekrar gitmemiz gerekiyordu, sadece ikimiz. Ama yola çıkmadan bir gün önce Cass bisikletiyle düştü ve zincir baldırını kesti. Onun yerine iyileşene kadar ona eşlik etmek için kaldık. Barnes'lar yeniden planlamayı konuştular ama sonra değirmen yandı ve Tanrıça Oyunu başladı ve kamp gezisi unutuldu.

Benden hemen sonra bir kamyoncu geldi ve tuvaletten çıkarken bana doğru yöneldi, iki yönden birine gidebilecek türden bir göz teması kurdu - ya dengemi bozmak istiyordu ya da komik bir şey yapmaya çalışmadığını bildiğimden emin olmak istiyordu. Kalın elleri ve kıllı eklemeleri olan iri yapılı bir adamdı ve ben de aksine davranıp en iyisini düşünmeye karar verdim.

"İyi günler," dedim ve başımı salladım.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim hanımefendi," dedi. "Bir süredir sizinle aynı yöne doğru gidiyorum ve sizi takip eden biri olduğunu bilmeniz gerektiğini düşündüm."

"Özür dilerim, ne dedin?" Kasıtlı sakinliğim çözülürken söyledim. "Sana bunu düşündüren ne?"

"Seni takip eden siyah bir Toyota Camry var. Şeridinde kalıyor, birkaç arabadan fazla ilerlemediğinden emin oluyor. Birlikte seyahat ediyor olmalısınız diye düşündüm ama siz burada durduğunuzda o da hemen ilerideki bankete park etti. Sana haber vermem gerektiğini düşündüm."

"Minnettarım," dedim, midem bulanmış gibi görünmemeye çalışarak. Yanılıyor olabilirdi.

Yolda geçen uzun bir sürenin ardından paranoyak ve sıkılmış.

Siyah bir Toyota Camry olduğunu söylemesi dışında. Chester'da gördüğüm gibi, hayal gücümün bir oyunu olduğunu düşünemeyeceğim kadar çok kez görmüştüm.

"Seni takip etmemi, göz kulak olmamı ister misin?" diye sordu, beyzbol şapkasını kalın siyah saçlarının üzerinde düzeltirken.

Başımı salladım. "Kendi başımın çaresine bakabilirim," dedim.

"Kaba ya da cinsiyetçi falan olmak istemem," dedi ve ben de ona çarpık bir gülümseme verdim. Gözleri tahmin edilebileceği gibi yara izime kaydı ve gözlerindeki soruyu görebiliyordum.

"Diğer adamı görmelisin," dedim. "Öyle mi?" dedi. "Bir kulağı eksik mi?"

"Aslında o öldü," diye cevap verdim, soğukkanlı bir şekilde. Bir süre bana baktı, sonra şaka yaptığımı karar verdi ve kıkırdadı.

"Dikkatli ol," dedi bana.

"Tabii ki," diye sahte bir neşeyle cevap verdim ve arabama dönerken ona el salladım.

Arabayı kenara çektim, sinirlerim gerilmişti. Kamyoncunun yanıldığını ummuştum ama siyah Toyota bankette bekliyordu. Yanından geçip gittim ve umudumu yitirmeden yerinde kalmasını bekledim. Öyle bir şansım yoktu. Yeterli bir mesafe ilerlediğimde, otoyola geri çekildi.

Sonraki birkaç mil boyunca rastgele şerit değiştirmeyi, çıkış şeritlerine girip tekrar çıkmayı denedim. Her zaman benim kalmıyordu ve bazen geri çekiliyordu ama ne zaman bir çıkışa girecekmişim gibi görünse hemen arkamdaydı. Arabanın camları renkliydi. I

belli belirsiz bir siluetten başka bir şey seçemiyordum. Bırakın Chester'da gördüğüm adamı, bir erkek bile olmayabilirdi.

Plakayı ezberledim, keşke şehre geri dönmeyi akıl etseydim de aynı araba olduğundan emin olabilseydim diye düşündüm ve kendime yolda bana yapabileceği hiçbir şey olmadığını söylemeye çalıştım. Feribot terminaline girdiğimizde iki araba arkamdaydı. Motoru kapattım.

Feribot bize doğru hızla geliyordu, ama hala iyi bir mesafedeydi. İskeleye varması on beş dakika sürecekti ve takipçim arkada oturmuş beni izliyordu. Sağımda ve solumda arabalar vardı. Feribotta durum daha da kötü olacaktı, etrafım suyla çevriliydi, bu yüzden koşamıyordum bile.

Burada oturup bir şeyler olmasını bekleyemezdim. Şimdiden kendi derimden sürünüyormuşum gibi hissediyordum. Emniyet kemerimi çözdüm ve kapımı açarak arabaların arasından siyah Toyota'ya doğru ilerledim. Cama vurdum ve sürücü koltuğundaki belirsiz figüre baktım. Vites değiştirdiler ama camı açmadılar, ben de tekrar tıklattım.

"Beni takip ettiğinizi biliyorum," dedim. Artık dikkat çekiyordum, kafalar bana doğru dönüyor, izleyenler bir video fırsatı sezdikçe cep telefonları ortaya çıkıyordu. "Camı indir. Sen de kimsin be? Ne istiyorsun?"

"Hanımefendi, burada bir sorun mu var?"

Yakınlarda bir güvenlik görevlisi duruyordu, eli çok dikkatli bir şekilde kemerinde, şok tabancasının yanında duruyordu. Latin kökenli genç bir adamdı, uzun bir yüzü ve yoğun gözleri vardı. Bunun nasıl görünmesi gerektiğinin son derece farkındaydım. Sanki aklımı kaçırmışım, dünya ona hizmet etmek için sıraya girmediği için gözyaşı döken klasik beyaz kadınmışım gibi.

"Bu araba beni takip ediyor," dedim elimden geldiğince sakın bir şekilde ama sesim titriyordu. Ellerim de öyle. Onları yumruk yaptım ve sonra gevşemeleri için zorladım. *Deli gibi görünme. Psikopat bir kadın olma. Bu iyi güvenlik görevlisinin gününü saçmalıklarınla mahvetme.*

"Eminim onlar da aynı yöne gidiyorlardır," dedi güvenlik görevlisi yatıştırıcı bir şekilde. "Lütfen aracınıza dönün."

"Beni takip ediyorlardı," diye ısrar ettim. *En iyi arkadaşım öldürüldü ve katili benim de peşimde olabilir,* diye düşündüm ve *bunu* açıklamak zorunda kalacağım düşüncesiyle çılgınca bir kahkaha attım.

Güvenlik görevlisi, "Hanımefendi, aracınıza geri dönün, ben şoförle konuşup bu işi halledeceğim," dedi. Tanrım, daha çok gençti. Henüz içki içebiliyor muydu? Ama bu işte iyiydi, yatıştırıcı bir ses tonu, ona doğru hareket etmeyi aklımdan geçirmem ihtimaline karşı kaldırdığı sabit eli.

"Peki," dedim. Zaten çok fazla dikkat çekmişim. Geri çekildim ama arabama binmedim, sadece açık kapının dışında durdum.

Güvenlik görevlisi Camry'nin camına vurdu. Sürücü camı indirmek yerine görüş alanımı kapatan kapıyı açtı. Sürücü güvenlik görevlisiyle konuşmak için koltuğunda kaykıldı ve bir ayağını yere koydu. Bir erkek ayakkabısı. Bir an orta kahverengi saçlarını gördüm, saçlarında ak yoktu ama sonra ayak geri çekildi, kapı kapandı. Chester'daki adam olabilirdi. Olmayabilirdi de.

Güvenlik görevlisi, resepsiyonundan emin olmayan birinin yürüyüşüyle bana doğru yürüdü. Hâlâ bana doğru yöneltilmiş birkaç telefon vardı. Onlara bir gösteri yapamazdım. İnternete düşecek kadar çılgınca bir şey yaparsam kimliğimi tespit etmeleri otuz saniye sürerdi ve o zaman tüm anonimlik çabalarım lanet olası pencereden dışarı çıkardı.

"Diğer arabadaki beyefendi sizi takip etmediğini söylüyor. Sadece aynı yöne doğru gidiyorsunuz," dedi güvenlik görevlisi. "Yanlış anlaşılma için özür diliyor. Sizce yolumuza devam edebilir miyiz?"

"Beni takip ediyordu," dedim sesimi alçaltarak. Yanımdaki minibüste oturan aile camlarını indirmiş, hiç utanmadan beni izliyordu. "Ne zaman şerit değiştirsem hemen arkamdaydı. Bir dinlenme tesisinde beni bekledi. Bunu hayal etmiyorum."

Güvenlik görevlisi, "Çok endişeli olduğunuzu görebiliyorum, ancak beyefendiyle konuştum ve kim olduğunuz hakkında hiçbir fikri olmadığı ve sizi takip etmek için hiçbir nedeni olmadığı konusunda oldukça ısrarcı," dedi. "Hâlâ endişeliyseniz yapabileceğimiz şey, ortalık yatıştıktan sonra sıranın dışına çıkmanız ve bir sonraki feribotu beklemeniz. O yoluna devam edebilir ve bu şekilde sizi takip etmediğinden emin olabilirsiniz."

"Beyefendinin" beklemesini önermediğini fark ettim. Bu durumda kimin şüpheli olduğu açıktı. "Size adını söyledi mi?" diye sordum.

"Hanımefendi, sanırım en iyisi aracınızda beklemeniz."

Yani onu bile alamayacaktım. "Tamam," dedim. Teslim olmak daha kolaydı. Koltuğuma geri kaydım, kapıyı kapattım. Kilitledim. İnsanlar hâlâ bakıyordu ama kısa süre sonra ilgilerini kaybettiler. Kıpırdandım. Feribot yaklaştı ve ben aynadan Camry'yi izledim. Tahmin edilebileceği gibi, hiçbir şey olmadı.

Hiçbir şey olmadı, sıkışmıştım ve bir dakika içinde saçımı başımı yolmaya başlayacaktım. Telefonumu elime aldım, son aramalarımı açtım. Mitch en üstteydi, eşyalarımı almak için uğrayacağımı haber vermek için . Ethan'ın numarası hemen ve bir anlık tereddüitten sonra numarayı tuşladım.

Telefon o kadar uzun çaldı ki cevap verip vermemeye karar verdiğini düşündüm, ama sonunda açtı. "Naomi. Eve mi?" Sesinde tonlama yoktu.

"Feribotu bekliyorum," dedim. Sessizlik. "Daha önce olanlar için özür dilerim.

Çıldırma hakkında."

"İçin seni hiç suçlamıyorum. gereken çok şey var."

"Bunu etmemeliydim. Bununla uzun zaman önce yüzleşmeliydim."

Feribotun ağır ağır iskeleye yanaşmasını izledim. Hâlâ boşaltmaları gerekiyordu. Camry dikiz aynasında gizleniyordu. "Stahl'ın oğlu hakkında ne biliyorsun?" diye sordum.

"Yine mektupla mı ilgili?" Ethan sordu.

Tırnağımı çiğnedim. "Yalan söylediğimi biliyor. Ya sadece beni suçlamıyorsa? Eğer Liv'in-"

"Bilemiyorum Naomi. Gerçeği öğrenmek istemekten birini öldürmeye geçmek büyük bir sıçrama," diye belirtti Ethan.

"Babası şiddet yanlıysa, o da şiddete yatkın olmaz mı?" "Ve sen de tıpkı baban gibisin."

Homurdandım, noktayı kabul ettim. İtiraf etmekten hoşlanmasam da öyleydim. İlişkiler konusunda berbatım. Kendine zarar veren başa çıkma alışkanlıkları -benimki sadece bir şişe yerine duygusal olarak zarar görmüş erkekleri içeriyordu, her ikisini de içerdiği zamanlar hariç. Alan Stahl'oğluna hangi kötü alışkanlıklarını bıraktığını kim bilebilirdi ki? "Hâlâ. Kim bu adam?"

Ethan iç çekti. "Oğlunun adı Alan Stahl, Jr. idi. Babası tutuklandığında on iki yaşındaydı. Çok küçük olduğu için

Çağdaş haberlerin çoğunda adı geçiyor. Babası hakkında kamuoyu önünde hiç konuşmadı."

"Nerede yaşadığını biliyor musun? Ne iş yaptığını?" diye sordum. Beni takip eden adam doğru yaşıydu, ama pek çok insan da öyleydi.

"Hayır," dedi Ethan. "İstemiyorum."

"Yani röportaj için benimle uğraşacaksın ama onunla uğraşmayacaksın öyle mi?" Onu biraz iğneleyerek sordum. Arabalar geçip gitmeye devam etti. Fazla uzun sürmedi. Ethan'la telefonda konuşmaya devam edebilirsem kalp atışlarımın hızlanmasını, adrenalinimin yükselmesini engelleyebilirdim. Dışarı çıkmak, *özgür olmak* ve sonuçlarına katlanmak için bu araba kuyruğuna dalmaktan kendimi alıkoyabilirdim.

"Sadece bulabildiğim insanlara güçlük çıkarabilirim," dedi Ethan. "Sesin... bilmiyorum. İyi misin?"

"Sadece biraz gergin hissediyorum," dedim manik bir ses tonuyla. "Feribotların temelde yüzen büyük hapishaneler olduğunu ve bir şeyler ters giderse temelde boku yediğinizi hiç düşündünüz mü?"

"Feribotlarda cankurtaran botları olduğuna eminim. Ve çok sıkı güvenlik kuralları. Başka bir şey mi oluyor?"

"Aşırı tepki verme," dedim. "Ama birinin beni takip ettiğini düşünüyorum." "Seni takip mi ediyor? Kim takip ediyor?"

"Emin değilim. Genç bir adam, sanırım, kahverengi saçlı, ama tek görebildiğim bu. Plakasını verirsem, kime ait olduğunu bulabilir misin?" Ona AJ olabileceğini düşündüğümü söylemedim. Zaten paranoyak olduğumu düşünüyordu.

"Tek başıma değil ama internette pek çok hizmet var," diye cevap verdi. "Ne yapabileceğime bakacağım."

Numarayı ona okudum ve o da aldı. "Şu anda güvende misin?" Ethan sordu.

"Sanırım öyle. Vapur yüklenirken sıranın dışına çıkacağım. O da feribota binmek zorunda kalacak."

"Telefonda kalmamı ister misin?"

"Hayır, değil. Görünüşe göre şimdi yükleniyorlar," dedim ona. "Yine de teşekkürler. Bana deliymişim gibi davranmadığın için sağ ol."

"Eve gidince beni arar mısın? Ya da mesaj at. Güvende bileyim yeter."

"Çok tatlısın," dedim ona.

"Bu iyi bir şey mi?"

"Sanırım öyle," diye izin verdim. "Ama bunun girmesine izin verme." "Aklımın ucundan bile geçmez."

Telefonu kapattım. İlk sıra şimdi ilerliyordu ve hareket edebilmeye yaklaştığım her saniye bedenim daha da geriliyordu. Sonunda yanımdaki şerit boşaldı ve güvenlik görevlisi beni el sallayarak kenara çekti. Soyundum, sonra durdum ve Camry feribota girene kadar izledim.

Oradaydı. O gitmişti. Ben de kendimi paranoyak bir aptal gibi hissederek otoparkta öylece kalakalmıştım.

O feribota binemezdim. Orayı bir hapishane olarak düşünmeye başlamıştım ve şimdi duramıyordum. Telefonumdaki haritayı açtım. Yol, bir sonraki feribotu beklemekten çok daha uzun değildi, dedim kendi kendime. Yapılacak en mantıklı şey buydu.

Yalanlar zayıftı ama terminalden hızla uzaklaştım.

Apartmana geç kalmıştığ. Mitch'in arabasını yerinde görünce irkildim. Evde olmayacağını söylemişti, ama bu benim dolambaçlı yoldan gitmeye karar vermemden önceydi. Kapının kilidini açarken kendimi hazırladım. Kanepede oturuyordu, yanındaki sehpa da bir bira vardı ve dizüstü bilgisayar ı boş bir sayfaya açılmıştı.

"Hey," dedi, sanki geleceğimi çok iyi bilmiyormuş gibi şaşırmış bir sesle.

"Merhaba Mitch," dedim. Kkllerimi gözlerimden geriye çektim. "Eşyalarımı alıp buradan gideceğim."

"Kalmıyor musun?" diye sordu.

"Hayır," dedim yavaşça. "Sadece bir otel odası tutacaktım."

Dizüstü bilgisayarını bir kenara bıraktı ve ayağa kalktı, ellerini ceplerine sokarak kendisini daha küçük, daha savunmasız gösterdi. "Sen kalmalısın. Burası senin de dairen."

"Pek sayılmaz," dedim. Hiç kira sözleşmesi yapmamıştığ. Orayı sememiştiğ. Mahalleden ve perdelerin renginden nefret ediyordum.

"Tekrar bir araya gelmeye alışmıyorum," dedi, bu da şphelerimi yatıştırmadı. Daha nceki teslimiyeti bir yana, Mitch'ten ayrılmak bir ahtapotu bacağından çıkarmaya çalışmak gibi olacaktı. "Kanepede uyuyabilirim. Yatağın oradayken senin otel odası tutman çok saçma geliyor. Ve bedava."

Haklıydı. Chester'daki motel pahalı değildi ama birikimlerimi hızla tüketiyordu. Yine de en azından motelin ipleri yoktu. Ya da dokunalarla. "Mitch, çok yorgunum. Sadece uyumak istiyorum. Eğer ciddiysen, kabul ederim ama bu
_."

"Biliyorum, biliyorum," dedi ve suçlamayı savuşturmak istercesine ellerini kaldırdı.

"Teşekkürler," dedim, hâlâ ona tam olarak inanamıyordum. Garip bir an öylece durduk ve sonra koridora yöneldim. Kapıyı arkamdan kapattım ve kendimi hissederek tanıdık odada durdum. Burası artık evim olmaktan çıkmıştı.

Chester'a gitmek için ayrıldığım an, geri dönmek beni tedirgin etti. Sanki davetsiz bir misafirdim ve yakalanacaktım.

Arabada eskimiş kıyafetlerimi çıkarıp üzerime bir atlet ve eşofman giydim. Mitch'e söylediklerime rağmen henüz uyumaya hazır değildim. Dizüstü bilgisayarımı yatağın üzerine koydum ve arama motoruna "Alan Stahl'ın oğlu" yazdım. Hemen birkaç makale ve ilgili resimler çıktı. Daha önce gördüğüm polis baskınıyla ilgili makaledeki fotoğraf onun en net resmiydi.

Ethan haklıydı, adam hakkında hemen hemen hiçbir şey yoktu. Kafamda onun hakkında birkaç şey bildiğime dair bir fikir vardı. *Çamurlu futbol forması* ifadesi aklıma gelip duruyordu ama elimdeki yetersiz bilginin hiçbir yerinde bunu bulamıyordum. Stahl makalelerinin hevesli bir okuyucusu da değildim.

Ama Cass'in kitabını okumuştum. Bilgisayarı kapattım ve kitaplığa gittim. O şeyle hiçbir şey yapmak istememiştim ama Mitch bir kopyasını saklamıştı. Benim "örtülü ruhum" bir bakış attığını iddia ediyordu, ne demeye çalışıyorsa artık.

Bu sayfalarda benden pek bir şey yoktu. Cass'in o yaza dair çizdiği resim, yazar Rachel Devereaux tarafından aktarıldığı şekliyle, güneşli ve kusursuzdu. Tanrıça Oyunu'nun bu versiyonu pırıl pırıl bir fanteziydi, ısırmayan türden bir sihir. O ayları etkisi altına alan çaresizlikten eser yoktu.

Her şey değişiyordu. Biri acımasız, diğeri fantastik iki dünyam varken, artık tek bir dünyam olmak üzereydi. O dönemi mide bulandırıcı bir dehşet dönemi olarak hatırlıyordum ama Cass'in sözleriyle bu bir zevk ve kapris dönemiydi.

"Cass" bölümleri düz haberlerle iç içe geçmişti. Dizin beni bunlardan birkaç küçük alıntıya yönlendirdi. Alan Junior'ın doğumu, evlilik bağlamında ondan bahsedilmesi. Kişi olarak hakkında pek bir şey yok, ancak yazarın ismin arkasında bir kişilik yaratmak için elinden geleni yaptığı hissine kapılıyorsunuz. En fazla yaklaştığı yer, polis dosyalarındaki birçok fotoğraf arasında sadece bir fotoğrafta görülen yatak odasıyla ilgili bir pasajdı. Benim hatırladığım buydu:

Kupalar ve kurdeleler küçük bir rafı dolduruyor. Futbol turnuvalarında ve atletizm ikincilik ve üçüncülükler, bir tane bile mavi kurdele yok. *Çamurlu futbol forması*

Bir sepetin kenarına örtülmüş olan bu örtü, hâlâ o birincilik kurdelesini, o kupayı kazanmaya çalışan bir çocuğu akla getiriyor - hâlâ uzak ve ilgisiz bir babayı etkilemeye çalışıyor.

Ya da çamaşırlarını yıkamamış, iyi ama harika olmayan bir atlet olduğunu öne sürüyordu. Pasaj hatırladığım bir fotoğrafla süslenmişti; dokuz ya da on yaşındaki AJ babasıyla birlikte. Hafifçe kıvrılmış kahverengi saçlar ve belli belirsiz bir gülümseme. Geniş omuzlu babasının yanında cılız kalıyordu. Normal bir çocuğa benziyordu, iyi bir çocuğa. Ama Stahl da iyi görünüyordu. Fotoğrafı kim olduğunu bilmeden görmüş olsaydım, güzel gözleri olduğunu söyleyebilirdim. Duruşmadaki fotoğraflarda saf kötülük saçan aynı gözler.

İstediğim cevaplar burada yoktu. Bu kadar az ayrıntıdan çocuğun kötü bir versiyonu, mini Psycho Stahl çıkmıyordu. Eğer babası gibi bir canavarsa, kanıtı bu sayfalarda değildi. Kitabı boş boş karıştırdım, orasından burasından pasajlar tanıdım. Kitabı öfkeyle okumuş, tam olarak doğru olmayan küçük gerçek detayları aramıştım, böylece geri kalanını göz ardı edebilecektim. Babama sarhoş, kızını koruyamayan bir adam diyen kısımları. Bu da beni hayatın, koşulların ve Stahl'ın çaresiz kurbanı olarak bana yapılane indirgedi. Devereaux'nun yarattığı diğer "karakterlere" gelince...

Cody'nin ismi gözüme çarptı.

Cassidy'nin kardeşi Oscar'ın en iyi arkadaşı olan Cody Benham, hikâyenin parlayan beyaz şövalyesi olması pek mümkün olmayan bir figürdür. Sık sık karıştığı kavgalar onu yerel polisin ortak konusu haline getirmiş ve Şef Miller onu kavgaya arayan öfkeli biri olarak tanımlamıştır.

Her nasılsa Cody'nin tüm gençlik patavatsızlıklarının Oscar'ın gönüllü katılımı ve kışkırtmasıyla gerçekleştiğini söylemeyi ihmal etmişti. Ve Cody'nin gerçekten suçlanmaya en çok yaklaştığı şey... şey. Bu benim yüzümdendi ve arkadaşlıklarını bitirmişti. Sonunda onurlandırmadığım bir hareketti. Cody beni Oscar'dan kurtarmaya çalışmıştı ve ben her şeyi bir kenara attığım gibi bunu da bir kenara atmıştım.

Gözlerim sayfanın üzerinde gezindi.

Cassidy'nin koruyucu ağabeyi Oscar Green, uzun kirpikleri ve yavaş konuşma tarzıyla kaslı bir genç adamdır. Shakespeare'in kelime dağarcığına sahip bir oduncu gibi taşralı bir cazibeye sahiptir.

"Oh, siktir git," dedim. Onu yatağa atıp atmadığını merak ettim. Muhtemelen. Her şeyi bir çırpıda hallederdi ve Cody'nin de söylediği gibi, pek çok kadın onun *sen dâhil hiçbir şeyi umursamayan tavrını* çekici buluyordu. Tam olarak taş atabildiğimden değil.

Gözlerimi kapattım. Oscar'ı düşünmek istemiyordum ama adı sürekli aklıma geliyordu. Oscar da böyleydi. Ondan uzak durmaya çalıştım ama hiç işe yaramadı.

Sen ve ben birbirimiz için yaratılmışız. Hafıza parmak uçlarımin altında kıpırdandı.

Yatak odasının kapısı açıldı. Mitch elinde iki bardak burbonla içeri girerken başımı kaldırıp baktım. "Hâlâ ayakta'sındır diye düşünmüştüm," dedi. İçkiyi uzattı. Hareket etmedim. "Bu sadece içki, nişan değil," diye şaka yaptı. Kitabı bir kenara bırakıp içkiyi aldım, o da içkiyi bana uzatırken yanıma sokuldu ve bana tam olarak dokunmadan yanımdaki yatağa oturdu.

Soğuk bardak avucuma dayandı ama henüz bir yudum almadım. Onun yerine Mitch'i inceledim. Şimdiye kadar birlikte olduğum herkesle, kendimin belirli bir versiyonu olmaya çalışmışım. Mitch'leyken, onun hasarından bir anlam çıkarabilen bir sanatçıydım. Ormandan gelmişti ama artık oraya ait değildi. Bir süre içinde yaşadığım bir hayaldi.

Ethan'ın yanında kim olmaya çalıştığımı merak ediyordum. Ama son birkaç gündür kendimden başka biri olma seçeneğim yoktu. Olan her şey beni kemiklerime kadar soymuştu.

"Nasıldı? Eve dönüyor musun?" Mitch sordu. İçkisini döndürdü, buz küpleri bardağa çarparak şıngırdadı. "Olivia nasıl?"

Bilmiyordu. Tabii ki bilmiyordu, ona söylememiştim. Ama bu imkansız görünüyordu. Dünya değişmişti. Fark etmeliydi.

"Olivia öldü," dedim.

Mitch'in yüzü şok, şaşkınlık ve öfke arasında gidip geldikten sonra şaşkın bir dehşete kapıldı. "Çok özür dilerim," dedi. Doğru kelimeler, yanlış ifade. Elini uzatıp dizime koydu. "Aman Tanrım. Ne oldu?"

Yapamazdım. Her şeyi tekrar yaşayamazdım. Başımı salladım ve o da başparmağıyla diz kapağıımı okşadı.

"Bana söylemek zorunda değilsin," dedi. "Şimdi olmaz. Sadece çok üzgünüm." "Teşekkür ederim," dedim. "Ben sadece..."

Öne doğru eğildi, aramızdaki boşluğu kapattı. Ne yaptığını biliyordum ama hiçbir şey söylemedim, onu durdurmadım, dudakları dudaklarımla buluştuğunda donup kaldım. Öpücüğü derin, şefkatli ve ateşliydi. Onun kokusunu, tıraş losyonunu ve pahalı losyonunu tanıyordum, dokunuşunu biliyordum ama apartman gibi bunlar da yabancılaşmıştı.

Dudakları çenemin menteşesine, boynuma, köprücük kemiğime doğru hareket etti. İçkimi benden alıp komodinin üzerine koydu ve beni yavaşça yatağa yatırdı. Boynumu öptü ve ben lekesiz tavana baktım.

"Sorun yok," diye mırıldandı tenime karşı. Başparmağı kalça kemiğimin üzerinde gezindi. "Bir şeyin yok." Eli gömleğimin altına kayarak kumaşı yukarı kaldırdı.

Sen ve ben birlikte olmalıyız.

Ürpererek gözlerimi kapattım. O kelimeleri, o sesi yıllardır düşünmemiştim ama şimdi havuzun dibindeki çamur gibiydiler ve temizlenmeyi reddediyorlardı. Mitch'in eli pantolonumun kemerinin altına kaydı. "Dur," diye fısıldadım. Beni duymadı. "Mitch, dur." Bileğini yakaladım. Parmakları durdu ve bana duygusal bir endişeyle baktı.

"Seni daha iyi hissettirmeme izin ver," dedi alçak sesle ve içtenlikle. "Seni seviyorum, Naomi."

Yutkundum. *Sen ve ben, sen ve ben, sen ve ben.* Tişörtümün altındaki el. Altımda ucuz bir battaniye, dayanılmaz bir ağırlık hissi. "Biriyle yattım," dedim.

"Ne?" Mitch elini pantolonumdan çekti. Saçları gözlerinin üzerine dökülmüş bir halde üzerimde dururken, kalçası benimkine değiyordu.

"Aynen söylediğim gibi. Seks yaptım," dedim. Bana dokunmayı bırakmasını istiyordum. Onu ittim ve sanki dikenlerim çıkmış gibi fırlayarak uzaklaştı. Gömleğimi yukarı kalktığı yerden aşağı çektim ve saçlarımı düzelttim.

"*Günlerdir* ayrıyız ve sen başka biriyle mi yattın?" Mitch inanamayarak sordu.

"Evet, şey. Görünüşe göre benim işim bu," dedim.

"Kim?" diye sordu.

"Tanıdığın kimse yok." Burbonumu elime aldım ve birkaç yudum aldım. Başım çınlıyor, anılar birbirine karışırken omuzlarım geriliyordu. *Çıplak omuzlarıma değen ucuz bir battaniye, hayır, beton bir duvar. Çatıda yumruk büyüklüğünde bir delik, hemen ötesinde titreyen yapraklar. Ormanın kokusu. Benzin kokusu.*

Hayatımdaki onca boktan şey arasında bu kısmı atlattığımı sanıyordum ama anlaşılan atlatamamışım.

Mitch'in fermuarı açıldı. Açtığını fark etmemiştim. Her şey garip bir şekilde bulanıktı. Elim titredi. "En azından bir isim alamayacak mıyım?" diye sordu küstahça.

"Oscar," dedim, düşünmeden, en azından *şu an için* düşünmeden ve sonra başımı salladım. "Hayır, değildi, o-"

"Adını bile hatırlamıyor musun?" diye sordu alaycı bir küçümsemeyle.

"Çık dışarı," dedim ona bakmadan.

"Burası benim dairem. Bu da benim yatağım." "O zaman ben giderim."

Ayağa kalktım.

Başını sertçe salladı. "Unut gitsin. Bu gece burada kalabilirsin. Ama ondan sonra buradan gitmeni istiyorum." Yatak odasının kapısını arkasından çarparak dışarı çıktı. Bir an sonra ön kapının da onu takip ettiğini duydum. Muhtemelen öfkeyle etrafta dolaşmak için dışarı çıkıyordu. Başımı ellerimin arasına alarak yatağa uzandım.

Az önce ne oldu öyle? Onu sikmeliydim, böylece yardım ettiğini hissedebilirdi.

Ama bana dokunduğunda tek hissedebildiğim Oscar'ın elleriydi. Oscar tıraş losyonu ya da losyon kokmuyordu; değirmenin odun kokusu, makine yağı ve ter kokusu vardı. Birinin bir kız için yaptığı en asil şeymiş gibi eski püskü battaniyeyi yere serdi ve içime girmeden hemen önce bana, "*Merak etme, acıması gerekiyor*" dedi.

Burbonun geri kalanını geri attım ve boğazımda kavrulduğunu hissettim. Neden *Oscar* demiştim? O yıllar önceydi. Ve dündü.

Bir terapist bir keresinde bana, *bedenin doğrusal zamanı kabul etmediğini* söylemişti. Geçmiş, bugünün yanında derilerimize yazılmıştır. Ben de ona

reçete yerine şiir yazmalıymışım. Beni alaycılıkla içgörüyü saptırmakla suçladı.

Bana hayatımı Öncesi ve Sonrası olarak sıralamanın bir hata olduğunu söyleyen oydu, sanki saldırı o zamandan beri olan her kötü şeyin kökeniymiş gibi, sanki hayatım beni bulan felaket tarafından tamamen yeniden düzenlenmiş gibi. Ve haklıydı da. Oscar Önce'ydi, Sonra'ydı ve hoşuma gitse de gitmese de *Şimdi'ydi*.

Oscar, Jessi Walker'ı tanıyordu. Ve o, tüm içinde hâlâ sahip olduğum tek sağlam parçaydı. Liv'in peşinde olduğu şey oydu. Ormanda sebebi oydu.

Bazen iyi olduğum tek şey kırılmaktan kurtulmakmış gibi geliyordu. Nasıl bütün olacağımı bilmiyordum. Bu yüzden ne zaman iyileştiğimi hissetsem, kendimi tekrar kırmanın bir yolunu buluyordum.

Stahl çocukluğumun en kötü canavarıydı. Oscar ilkiydi. Ama ondan kaçmamıştım. Ormandan yıllar sonra -her şeyden sonra- benden alabileceği hiçbir şey kalmayana kadar tekrar tekrar geri döndüm.

Kendimi parçalayacak yollarım tükenene kadar.

Cumartesi gününün gelini kucaklayıcıydı. Ve bir ağlayıcıydı. Şok mavisi saçları, kabarık prenses elbisesinin altında savaş botları ve omzunda bir Rebel Alliance dövmesi vardı. Birkaç saat boyunca kendimi işe verdim, baş döndürücü mutluluk ve çılgın enerji anlarını ve aradaki yumuşak, hassas saniyeleri yakaladım - damadın büyükannesi dans pistinin kenarında gurur dolu gözlerle oturuyordu, çiçekçi kız eteğinin uçuşmasını izlemek için yavaşça dönüyordu, gelin bir dinlenme anında başını kısa bir süreliğine babasının omzuna yasladığı an.

Hayatımızı ayin ve ritüellerden oluşturduk ve bu ayin neşe ve anlamla parlıyordu. Kenarında durdum, bir tanıktım ama katılımcı değildim. Çektiğim görüntülerle aramdaki duvarı her zamankinden daha fazla hissettim.

Günün sonunda eşyalarımı topladım ve paramın yetmeyeceği bir otele gittim. Yarın hala nişan çekimim vardı, yoksa Chester'a geri dönecektim. Etrafımdaki onca kalabalığa rağmen bütün gün kendimi izole edilmiş, korunmasız hissetmişim. En azından odaklanabileceğim bir işim vardı.

Otel odasındaki masada, önceden belirlediğim birkaç fotoğrafı çektim ve geline web boyutunda birkaç JPEG göndermeden önce üzerlerinde en basit rötuşları yaptım. *Sadece bir önizleme!!! Bunları paylaşmak isteyebileceğinizi düşündüm. TEBRİKLER!!!*

Ünlem işaretlerinden rahatsız oluyordum ama düğün sektöründe çalışmak için bazı fedakârlıklar yapmak gerekiyordu.

Midem guruldadı. Düğünde birkaç aperatif atıştırmıştım ama onun dışında bir şey yememişim. En sevdiğim Tayland restoranlarından birine sadece birkaç blok ötedeydim ve birden başka bir şey düşünemez oldum. Birkaç hızlı e-posta daha gönderdim -nişanlı çiftime yarın onları görmeyi dört gözle beklediğimi söyledim, bahar düğünü için tarihleri teyit ettim- ve yola çıktım.

Kırk dakika sonra, erişte ve köri ile doyduğumda kendimi biraz daha insani ve biraz daha az paniklemiş hissettim. Tok karnına korkmak daha zordu.

Bir elimde yemek artıklarını taşıyarak odama doğru yürüdüm. Tam koridorda ilerlerken Ethan aradı.

"İyi ve kötü var," dedi cevap verdiğimde. "Önce kötü haber.

Her zaman."

"Sizi takip eden araba kiralıktı ve kimin kiraladığını bulmamın bir yolu yok."

"Kahretsin. İyi haber ne?"

"Bu da iyi haber. Arabayı bulmuş olmam," dedi Ethan mahcup bir ifadeyle. "Bunu diğer sırada yapmayı planlıyordum."

"Arayıp sana arkadan çarpmışlar gibi davranamaz mısın? Ya da veri tabanlarını hackleyemez misin? Tavan penceresinden aşağı inemez misin?"

Ethan, "Naomi, ben bir podcast yapıyorum," dedi.

"Yetenekli olabilirsin. Bilmiyorum. Bekle, bir mesaj alıyorum." Kontrol ederken anahtar kartımla oynadım. Yarınki çift öğlen yerine on birde orada olup olamayacağımı öğrenmek istiyordu. Sorun değil, bu bana daha sonra Chester'a dönmek için daha fazla zaman kazandıracaktı. "Buna cevap vermem gerekiyor. Seni birazdan arayacağım, tamam mı?" Kapıyı omuzlayarak açtım ve odaya girdim.

"Hiçbir yere gitmiyorum. Sonra konuşuruz."

Telefonu kapattım ve kapıyı ayağımla arkamdan kapattım, sonra odaya doğru ilerlerken bir cevap yazdım.

Gölge çevresel görüş alanımdaydı. Hareket edene kadar fark etmedim.

-Ve aynı anda bana doğru hamle yapanın bir adam olduğunu fark ettim. Kahverengi saçlı ve gözlerinde soğuk bir bakış olan bir adam.

İçimden bembeyaz bir panik geçti. Odamdaydı. Beni öldürecekti.

Kör bir korkuyla telefonumu tutan elimi savurdum. Şakağına çarptı ve bir çığlık atarak tekrar vurmak için kolumu geri çektim. Küfrederek telefonu elimden kaptı, tuttuğum yerden kopardı ama ben durmadım, yüzünü tırmaladım. Dövüşmeden gitmeyecektim, bu sefer olmazdı.

Eli bileğime dolandı. Sertçe çekerek beni yarı döndürdü, sonra arkamdan sertçe itti. Yüzüstü duvara çarptım ve acı dolu bir çığlıkla geri döndüm. Geriye doğru yayıldım, kalçam ve kaburgalarım

Aşağı inerken sert karyola çerçevesine takıldım ve yerde bir yığın halinde yattım, görüşüm bulanıktı.

Ona baktım, görüşümü netleştirmek için gözlerimi kırptırdım, bana tekrar saldırmasını bekledim ama sadece eğildi, telefonumu düştüğü yerden aldı ve kapıdan dışarı koştu.

Kapı çarparak kapandı. Kaburgalarımdeki acı, çılgın kalp atışlarımla birlikte zonkluyordu ama önce bir nefes, sonra bir nefes daha çektim.

Beni öldürmemişti. Hayattaydım.

Her yerim acıyordu. Yatağın ucuna tutunarak kendimi yukarı çektim. Kan tadı aldım ve burnumun kanadığını fark ettim. Dolabın aynaları vahşi gözlü bir kadını gösteriyordu; dudaklarına, yanaklarına ve çenesine kırmızı bulaşmıştı.

Ayaklarımı altına almaya çalıştım ama ayağa kalkınca oda dönmeye başladı. Yatağımın başucundaki masaya doğru sürünerek ilerledim ve oda telefonunu aradım. Ve sonra durdum.

Kimi arayacaktım? Polisi mi?

Evet. Belli ki öyle. Mantıklı olan buydu. Sonra onlara adamı, Camry'yi, Chester'ı anlatırdım. Persephone, Liv, Stahl -Hepsi bu işe karışmıştı ve eğer polise ipin ucunu verirsem onu takip edeceklerdi.

Bu çok aptalca. Polisi ara.

Çünkü bu daha önce çok işe yaramıştı. O tanık kürsüsüne çıkıp yanlış adam aleyhine ifade vermemin en az yarısı polislerdi. Stahl'ı istiyorlardı ve onu elde etmek için beni kullandılar.

Eşyalarımı aceleyle topladım, her şeyi bavuluma doldurdum ve kapıdan aceleyle çıkmadan önce zar zor kapattım. Karmakarışık bir koşuyla arka merdivenlerden inip kimseye çarpmadan arabama ulaştım. Direksiyonun arkasına oturdum, yutkunarak acı dolu nefesler aldım ve yayaların kayıtsızca geçip gitmesini izledim.

Başımı direksiyona yasladım ve hıçkırığa hıçkırığa ağladım.

Kaburgalarım ve kalçalarım zedelenmişti ama kırık olmadığına karar verdim. Burnum bile kırılmamıştı, gerçi Tacoma'ya çarptığımda şişmiş ve hızla morarmıştı. Yine de kaburgalarımda sert bir çürük vardı ve kalçamda düştüğüm yerden bir leke vardı ve kolumu tuttuğu yer kızarmıştı. Ama beyin sarsıntısı geçirmemiştin ya da kemiklerim kırılmamıştı, yani şanslıydım.

Daha kötüsünü yapmadan gittiği için şanslıydım.

Düğünden önce benzin almıştım. Doğruca Chester'a gittim ve feribottan kaçınmak için Sound'un etrafındaki uzun yolu kullanmama rağmen bir kez bile durmadım. Dikiz aynasından siyah bir Camry görüp görmediğime baktım ve birkaç kez de başka arabaların beni takip etmediğinden emin olmak için garip noktalarda durdum. Akşam karanlığı çöktükten sonra Chester moteline vardığımda söyleyebileceğim kadarıyla yalnızdım.

Doğruca Ethan'ın odasına gittim. Onu aramamıştım -telefonum olmadığı için numarası bile bende yoktu- ve beni şaşkınlık ve telaşla karşıladı.

"Naomi! Seni aramaya çalışıyordum- Yüzüne ne oldu böyle?" diye sordu.

"Yüzüm en kötü kısmı bile değil," dedim ona, sesim nezle olmuşum gibi çıkıyordu. Onu iterek içeri girdim, kapıyı kapattım ve zinciri taktım. "Seni arayamadım çünkü telefonum çalındı. Bunu yapan adam tarafından." Yüzümü işaret ettim. Yara izi olsun ya da olmasın, yüzümü seviyordum. İnsanların gözünü korkutan sert açılar vardı, yara izinin aslında yardımcı olduğu ama burnumun şişkin, morumsu halinin tamamen mahvettiği bir etki.

"Hangi adam? Ne oldu?" Ethan sordu. "Ne zaman oldu bu?"

"Birkaç saat önce." Olayları sırayla anlattım - Camry, otele dönüş, davetsiz misafir. Polisi aramamaya nasıl karar verdiğime geldiğimde yatağa çöktü, dirseklerini dizlerine dayadı ve ellerini başının arkasında birleştirdi.

"Naomi. Polislere söylemelisin. Bishop'u ara. Ona haber ver-"

"Hayır. Akıllıca olanın bu olduğunu biliyorum. Mantıklı ve muhtemelen ahlaki olanın bu olduğunu biliyorum ama hayır. Yapamam. Sen de yapamazsın. Lütfen. Tehlikede olan çok şey var. Yanlış gidebilecek çok şey var."

"Sonsuza kadar sessiz kalamazsın."

"Ama cevapları alana kadar yapabilirim," dedim. "Yemin ederim Ethan, tüm bunlardan kimin sorumlu olduğunu öğrenir öğrenmez elimizdeki her şeyi polise teslim edeceğim. Ama onlara güvenmiyorum. Daha önce yanlış adamı yakaladılar. Ve Liv öldü."

"Liv'in ölümünün bağlantılı olup olmadığını bilmiyorsunuz."

"Nasıl olmasın ki?" Adımlarımı hızlandırdım. Beni izledi, gözleri endişeyle kararmıştı. "Ya bana saldıran kişi izini kaybettirmeye çalışıyor ya da sevgili AJ intikam peşinde."

"Hemen sonuca varıyorsun. Stahl'ın oğlunun senin peşinde olduğunu düşünmek için hiçbir nedenin yok."

"O mektup-"

Ethan, "Cevap istemekle intikam istemek arasında büyük bir fark var," diye belirtti. "O mektupta herhangi bir tehdit yok. Sadece sorular var."

"Onun hayatını mahvettim."

Ethan, "Babasının bir seri katil olması hayatını mahvetmiş," diye cevap verdi. "Ama o bir seri katil değildi, değil mi?"

"O yola girmeyin. Stahl o kadınları öldürdü."

"Bundan emin olamazsınız. Stahl dışında kimse emin olamaz ve o da öldü." "Eminim," diye ısrar etti Ethan. "Ve ölmemiş bile, bunların hiçbirini senin

Hata. Sen bir çocuktun. Kimse seni korumadı. Korumaları gerektiği gibi korumadılar."

"Buna inanıyor musun? Yoksa sadece inanmak mı istiyorsun?"

Isrardan çok davet edercesine beni kendisine doğru yönlendirdi. "Yavaşlaman Naomi. Dinlenmen gerek."

Elleri belime doğru kayarken beni içine almasına izin verdim. Alnımı onunkine yasladım ve uzun, ürpertici bir nefes verdim. "Bunu söyleyip duruyorsun. Ama nasıl dinleneceğimi bildiğimi sanmıyorum," dedim.

"Tanıştığımız andan beri senin hakkında bunu biliyordum," dedi. "Çılgın teoriler üreterek bir yere varamayız. En başından başlamamız gerekiyor."

Saldırıya geri dönün."

"Ama saldırı başlangıç değildi," dedim. "Persephone başlangıçtı."

Başını salladı. "Onu bulduk. Şimdi ona ne olduğunu bulma zamanı. Bulacağız da. Ama önce uyu. Güvende olacaksın. Ben burada olacağım." Saçlarımı alnımdan geriye doğru taradı, bu hareket çok nazikti. Ethan Schreiber'ı sevmek istemiyordum. Ona güvenmek istemiyordum. Ama güvenmem gerekiyordu.

Bazen teslim olmak en nazik şeydir.

★ ★ ★

Rüyamda babamın evindeydim. Çocuktum ve bir şey beni avlıyordu. Arkamdan nefes aldığını duyabiliyordum. Şişkin çantalar ve küflü kutulardan oluşan dolambaçlı koridorlarda koşarak kapıyı bulmaya çalıştım ama koridorlar uzadıkça uzadı ve ağaçların arasında patikalara dönüştü. Kayanın dudağının altından kaydım ve Persephone'nin kemikli kollarına yuvarlandım; dışarıdaki kurtlar açlık içinde ulurken kollar beni daha sıkı sardı.

Ve sonra uyandım, rüyadan ürpererek çıktım. Neden Ethan'ın odasında olduğumu hatırlamam bir anımı aldı. Bilgisayarını açmış masanın başındaydı. Hayır, *benim bilgisayarım* açıktı.

"Ne yapıyorsun sen?" Battaniyeden kurtulmak için çırpınarak talepte bulundum.

Suçluluk duygusuyla başını kaldırdı. "Telefonunu takip ediyorum. Seni uyandırmak istemedim."

"Oh." Bunu düşünmeliydim. Suçu kafa travmasına at. Örtüyü etrafıma sardım ve yanında durdum. Telefonumu Takip Et sayfası açıktı ama tek gösterdiği son konumdu, yani otel.

"Kapatmış olmalı. Ama tekrar açarsa, nerede olduğunu biliriz," dedi Ethan.

"Nasıl giriş yaptın?" diye sordum. Güvenlik konusunda uzman sayılmazdım ama her şeyi parola korumalı yapmıştım.

"Telefon şifreniz tarayıcınızda kayıtlıydı," dedi. "Dizüstü bilgisayarınızın şifresini tahmin ettim. Birkaç deneme yaptım ve iki kez kendimi dışarıda bıraktım ama buldum. Artemis, senin tanrıçandı, değil mi?"

"Cass seçti," dedim. "Muhtemelen en güvenli yer değildir."

"Kitapta var," diye kabul etti. "Sana soracaktım ama

."

"Ama beni istemedin," dedim. Mantıklı gelmişti ama yine de beni huzursuz hissettirdi. Davetsiz bir misafir dosyalarımı karıştırmıştı ve onun bir arkadaş olması bu durumu daha az tedirgin edici hale getirmiyordu. Tüm bavullarımı da içeri getirmiş ve duvarın dibine bırakmıştı. Bunun için de minnettar olmalıydım, pahalı eşyalarımı gece boyunca arabada bırakmamalıydım. Olmalıydım. Ama değildim.

Ethan, "Ne bildiğimizi ve ne bilmediğimizi düşünüyordum," dedi. "Hâlâ peşinden gidilecek en faydalı şeyin Persephone-Jessi Walker olduğunu düşünüyorum."

"Peki ya Junior?" Tedirginliğimi üzerimden atarak sordum. O sadece yardım etmeye çalışıyordu.

İçini çekti. Ethan, "Aramaya devam edebilirim ama ortadan kaybolma işini oldukça iyi halletmiş," dedi.

"Onun bir resmini görebilseydim, o olup olmadığını anlardım," dedim.

"Ne yapabileceğime bakacağım," diye beni temin etti. "Bu arada, sanırım bir kural koymamız gerekiyor. Hiçbir yere yalnız gitmek yok. Seni öldürebilirdi."

"Ama yapmadı," dedim. Bunun ne anlama geldiğinden emin değildim. Liv'i öldürmediği anlamına mı geliyordu? Yoksa onu hazırlıksız yakaladığım için miydi? Ethan haklıydı. Gizemli adamımla ilgili cevapları nasıl bulacağımızı bilmiyorduk, henüz değil. Nasıl soracağımızı bildiğimiz sorular Jessi hakkındaydı. Gerçi bir ipucum vardı.

Oscar.

Ama Oscar'la konuşmak Ethan'ın verdiği en kötü kararı öğrenmesi anlamına gelecekti. Bu bir şeyleri değiştirebilirdi. Kendimden iğreniyordum.

-O da bunu hissedirdi.

Ethan, "Kendine çeki vermelisin," diyordu. "Görünüyorsun-"

Bir uyarı parmağı kaldırdım. "Eğer bir daha seninle tedbirsizce yatağa girmemi istiyorsan, konuşmayı keseceksin," dedim.

"Çarpıcı. Gerçekten çarpıcı," diye düzeltti. Gözlerimi devirdim.

"Çok ikna edici."

Nişan çekimi müşterilerime e-posta gönderecek kadar dizüstü bilgisayara el koydum, onlara ailevi bir acil durum yaşadığımı ve yeniden planlamam gerektiğini bildirdim. Sonra duş aldım, çeşitli yaralarımın etrafını şefkatle temizledim. Yaşlı bir hasta gibi kambur kambur hareket ediyordum ve sıcak su sıkıca sarılmış kaslarımı rahatlatmak için çok az şey yaptı, ama en azından duştan çıktığımda daha az kaza kurbanı gibi görünüyordum. Kurulanırken Ethan'ın boğuk sesi içeri süzüldü. Biriyle konuşuyordu.

"... beklediğimden daha uzun. Hayır, bir sorun yok. Sadece biraz araştırma yapıyorum." Kiminle konuşuyordu? "Hayır, bilmek istemezsin, çünkü bu seni hep üzüyor. Hayır. Hayır. Evet. Anne-"

Biraz rahatlardım ve sonra kendimi azarladım. Onun kiminle konuştuğunu *sanıyordum* ki? İlk tepkim kuşku olmuştu ama bu hiç mantıklı değildi. Eğer kötü niyetli biriyle konuşuyor olsaydı, ben ucuz, içi boş bir kapı uzağındayken telefona cevap vermezdi.

Saçlarımı kurutarak dışarı çıktım ve konuşmaya devam ederken bana özür dileyen bir bakış attı. "Bu benim işim. İşimi seviyorum. Anlamadığını biliyorum ama şu anda seninle bu konuşmayı yapmak istemiyorum. Sana söz veriyorum, ben iyiyim. Yakında ziyaretine geleceğim. Tamam. George ve kızlara sevgilerimi ilet. Seni seviyorum anne. Hoşça kal." Telefonu kapattı ve sarktı.

"Dur tahmin edeyim. Tüm zamanını korkunç cinayetleri araştırarak geçirmen anneni dehşete mi düşürüyor?"

"Hemen hemen," dedi Ethan. "Kocasını yardım etmiyor. Bunun temel bir ahlaksızlık işareti ya da onun gibi bir şey olduğunu düşünüyor. Hayatında düzgün bir adam olması için ödenmesi gereken küçük bir bedel."

"Senin için endişelenmesi en azından önemseddiği anlamına geliyor," dedim. Nemli saçlarımı parmaklarımla tarayarak bir düzene soktum.

"Annenle hiç konuşuyor musun?"

"Yılda bir kez doğum gününde," diye cevap verdim. "Saldırıdan sonra birkaç hafta boyunca İyi Anne rolünü oynadı ama bu uzun sürmedi. Uzaktan daha iyi anlaşıyoruz zaten. O asla bir ebeveyn olmak için yaratılmamış. Peki ya baban? Onunla yakın mısınız?"

"O öldü," dedi Ethan açıkça.

"Özür dilerim," dedim yüzüm kızarak.

"Üzülme. Uzun zaman önceydi," diye cevap verdi, görünüşe göre rahatsız olmamıştı. "Biraz kahvaltı yapabilirim. Sana bir şey getireyim mi?"

"Sekiz galon kahve ve karbonhidrat yüklü bir şey," dedim. "Ve muhtemelen gidip tekrar kontrol etmeliyim."

Ethan yumuşak bir sesle, "Ya da burada kalabilirsin," dedi.

"Birlikte yaşamaya hazır olduğumuzu sanmıyorum," dedim ona.

"Mesele o değil," dedi. "Saldırıya uğradın. Yalnız olmazsan kendimi çok daha iyi hissedeceğimi biliyorum."

"Ben-" Tereddüt ettim. "şeyin ne olduğunu bilmiyorum."

"Hiçbir şey olmak zorunda değil. Kahvaltı ile başlayalım ve oradan devam edelim."

Ayrılmadan önce alnımdan öptü - acımayan tek yerimden. Adım atmaya çalıştım ama çürük kaburgalarım izin vermedi, ben de onun yerine dizüstü bilgisayarın önündeki sandalyeye kıvrıldım ve AJ Stahl hakkında ne kadar az bilgi varsa tekrar gözden geçirdim. O eski fotoğrafları bana saldıran adamla eşleştirmeye çalıştım ama çok uzun zaman geçmişti. Büyüyüp herhangi birine dönüşmüş olabilirdi.

Telefon takip cihazını ekranın kenarında açık bırakmıştım. Aniden küçük nokta kayboldu, harita yeni bir konuma yeniden yüklendi. Aynı şekilde aniden "sinyal kayboldu" diye ping attı. Birisi telefonu açmış ve sonra kapatmıştı. Ama kısa bir an için elimdeydi. Elimde bir adres vardı.

Kalbim küt küt atarak adresi kopyaladım ve aramaya ekledim. Redmond'da bir tırnak salonu mu? Bekle, binanın bir birimiydi. Diğer işyerlerini kontrol ettim. Bir köpek bakım yeri -muhtemelen uğursuz değil- bir pho lokantası, bir tahta oyunu dükkanı ve Jessup Consulting adında bir şey.

"Belirsiz. Hiç de şüpheli değil," diye mırıldandım. Web sitelerini açtım. Retina yakan renkleri, kablolu kulaklığı ve şık takım elbisesiyle komik derecede ciddi görünen bir adamın stok fotoğrafıyla web tasarımı kesinlikle suç teşkil ediyordu. Başlık bana güvenlik ve soruşturma hizmetleri verdiklerini söylüyordu.

Otel odamdaki adam özel dedektif miydi?

Kişisel kin bir şeydi. Peşimden gelmeleri için insanları işe almak, bu başka bir şeydi.

Yirmi dakika sonra Ethan paket servisle geldiğinde beni açık sekmeler ve karalanmış notlar telaşında kaybolmuş halde buldu. Şirketin sahibi Terry Jessup'ın adını bulmuştum ve oradan yarım düzine mevcut ve eski çalışanı buldum. Hiçbiri benim adamım değildi. Jessup Consulting birkaç makalede küçük bir not olarak geçiyordu ama konuyla ilgili bir şey yoktu.

-Çoğunlukla şirketler ve küçük şirketler için çalıştım. "Şiddet içeren kişisel kan davası" kokan hiçbir şey yok.

"Bu adam sana neden saldırsın ki?" Ethan sordu. "Kulağa pek de normal bir özel dedektiflik işi gibi gelmiyor."

Kaşlarımı çattım. Ethan haklıydı. Jessup Danışmanlık ilk bakışta kiralık katillere benzemiyordu. Peki neden bana saldırdı? Beni öldürmemişti, öldürebilirdi de. Beni hırpalasın diye mi? Neden?

Bana saldırmamış olması dışında, değil mi? Tam olarak değil. Bana doğru hamle yaptı.

Ben.

Ya da kapıya doğru hamle yaptı.

Onu odamda şaşırtmıştım ve dışarı çıkmaya çalışmıştı. Ve ben gittim. iPhone ile beynini yıkamaya çalışan bir psikopat. Parmaklarımın ucuyla alnımı ovuşturdum. "gittim. O sadece beni durdurmaya çalışıyordu," diye fark ettim ve neredeyse gülüyordum. Beni öldürmeye falan çalışmıyordu.

Ethan, "Yine de odana zorla girmiş," diye belirtti. "Eğer senin peşinde değilse, neyin peşindeydi?"

"Bildiğim kadarıyla sadece telefonumu aldı. Onda da suçlayıcı bir şey yok," dedim. Liv'le arkadaş olup da onun paranoyasından biraz olsun etkilenmemek mümkün değildi. Hassas şeyler buluta ait değildi.

"Alabilecekleri başka bir şey var mı?" diye sordu.

"Tüm teçhizatımı kontrol ettim. Hâlâ burada." dedim. Tabii. Acı içinde tekerlekli çantama doğru yürüdüm ve fermuarını açtım. Kameralarım oradaydı ama birini açtım ve veri kartının yerinde olmadığından emin oldum. "Siktir. Oh, *lanet* olsun."

"Sürücülerde önemli bir şey var mıydı?" Ethan sordu.

"Evet, bütün bir düğün," dedim. "*Kahretsin*. Henüz her şeyi yüklememişim! Allah kahretsin. Her zaman her şeyi yüklerim ama açlıktan ölüyordum.

ve sonra odadaydı."

"Düğün fotoğraflarını kaybetmişsin," diye tekrarladı Ethan, dikkatle tarafsız kalarak. "Onlar önemli," diye ısrar ettim.

"Elbette. Ama seni öldürtmeyecekler ya da tutuklatmayacaklar, o yüzden buna bir diyeceğim," dedi Ethan. "Jessup Danışmanlık onları alacak. Onları geri alabiliriz. Özellikle de bir çalışanlarının sana saldırdığı için polise ihbar edilmek istemiyorlarsa."

"Tamam." Bir nefes aldım ve bıraktım. Sakinleştim. Sakin olabilirim.

"Otur. Ye. Rahatla. Bakalım başka bir şey bulabilecek miyim?" dedi. Tarayıcıdaki sekmelere şüpheyile baktı. "Sekmeleri hiç kapatır mısın?"

"Onlara daha sonra ihtiyacım olabilir."

"İçlerinden biri 'Old Town Road' çalışıyor."

"Bu olduğunda genellikle bilgisayarın sesini kapatırım," dedim. "Bulmaktan daha kolay."

İçini çekti ve çalışmak için oturdu.

Yemeğimi yedikten sonra, Ethan hala internette saldırganın izlerini ararken, buz makinesine doğru hac yolculuğuna çıktım. Elimde bir kova buzla oyuktan dışarı çıktığımda Şef Bishop'u beni beklerken buldum.

"Tanrım," dedi beni görür görmez. "Bunu sana kim yaptı?"

"Buket yüzünden bir itiş kakış oldu ve ben bir dirsek yedim," dedim. Bana göz kırptı. "Ben düğün fotoğrafçısıyım. Pardon, kötü şakaydı. Saldırıya uğradım." Yeterince yakındı.

"Burada mı?" diye sordu inanamayarak.

"Seattle'da bir düğün çekimindeydim."

"Şehirden ayrılacağından bahsetmemiştin," dedi eli kalçasında.

Arabasını benimkinin hemen yanındaki iki noktaya eğik bir şekilde park etmişti. "Bu konuda sana danışmam gerektiğini fark etmemiştim," diye cevap verdim.

Bana kaşlarını çatı. "Olivia'nın ölümü intihar olarak değerlendirildi. Cesedi serbest bıraktık. Cenaze töreni Salı günü yapılacak," dedi.

Dengem bozuldu. Tökezlememeyi başardım ama sadece birazcık. O zaman resmileşmişti.

"Bunun bir hata olduğunu düşünüyorum," diye ekledi açıkça.

"Liv'in öldürüldüğünü mü düşünüyorsun?" diye sordum. Başını salladı. "O zaman neden-"

"Altı aydır bu şehirdeyim. Yeniyim, buralı değilim ve işim Jim Green'in belediye meclisine benden kurtulmasını söyleyeceği ana kadar devam edecek" dedi, sesi hoşnutsuzlukla kalınlaşmıştı. "*Devam* etme zamanının geldiğini çok açık bir şekilde ifade etti. Ama ben buna inanmıyorum. O kız silahlardan ve kandan korkarken ve sen de dahil olmak üzere hayatındaki herkes intihar düşüncesine dair en ufak bir ipucu için onu bir şahin gibi izlerken kendini bu şekilde öldürdü mü? Evet, bence öldürüldü. Ama o evrakları imzalamazsam, bir işim olmayacak ve bu konuda hiçbir şey yapamayacağım. İşte buradayız."

Kendimi sabitlemek için tam bir nefes almaya çalıştım; acı kaburgalarım doğru ilerledi. "Sanırım haklısın," dedim.

Parmaklarını kemerine vurdu. "O göleti üç kez kontrol ettik. Neredeyse vazgeçmek üzereydik. Ama Dougherty orada olduğu konusunda kesinlikle ısrar ediyordu, ben de son bir kez kürekle kıcıımı sürükledim ve mucizevi bir şekilde onu bulduk. Belki de kaçırdık. Ama sanmıyorum."

"Siz aradıktan sonra birinin onu gölete attığını düşünüyorsunuz. Benim gibi biri mi?" Sakin ve kendinden emin görünmeye çalıştım ama morarmış bir yüz ve bir elimden sarkan buz kovaıyla bunu yapmak zordu.

"Bir şeyler saklıyorsun," dedi Bishop. "Bu beni huzursuz ediyor." "Herkes bir şeyler saklıyor," dedim usulca. "Gidip yüzüme buz koymam lazım. Bana gerçekten ihtiyacınız yoksa-"

"Aslında, karakola gelmeni istiyorum. Bu yüzden durdum. Sizi aramaya çalışıyorduk."

"Telefonum çalındı. Soyulmuştum, hatırladın mı?" Dedim.

Mazeretimden etkilenmemiş gibi homurdandı. "Halledilmesi gereken birkaç yarım kalmış işimiz var. Evrak işleri için, anlarsınız ya."

"Peki," dedim elimi sallayarak. "Ne zaman?" "Yarın. Saat onda," diye yanıtladı Bishop.

"Peki," diye tekrarladım. Sadece bu konuşmadan çıkmak istiyordum. Bishop arabasına dönmeden önce bana son bir kez daha baktı.

Döndüğümde Ethan'ın açık kapıda durduğunu gördüm. "Bu da şimdi?" diye sordu ben yanından geçerken.

"O sadece işini yapıyor," dedim. Bu kasabadaki herkesten daha iyi. "Yarın karakola gitmem gerekiyor."

"Öyle görünmüyorsun," dedi Ethan. Plastik bir torbaya bir avuç buz doldurdum ve burnumun kenarına bastırdım. "Kasabada böyle yara bere içinde dolaşmak istemezsin. Cevaplamak zorunda kalmak istemeyeceğin türden sorularla karşılaşacaksın, hem de sadece Bishop'tan değil."

"Sadece tek bir yüzüm var, Ethan."

Eğlenen bir ses çıkardı. "Bu konuda endişelenme. Bir yolunu buluruz," dedi.

Ona daha iyi bakabilmek için buzun yerini değiştirdim. "Ne?" diye sordu, bakışımı görünce.

"Hiçbir şey. Sadece ne kadar iyi bir adam olduğunu düşünüyordum," dedim. Bana şaşkın bir gülümseme verdi ve bilgisayara döndü. Onu çalışırken izledim.

Garip bir zevk ve endişe karışımı beni iğneliyor.

Herkes bir şeyler saklıyordu ve Ethan'ın ne sakladığını henüz bilmiyordum. Mesele şu ki, Ethan'dan hoşlanıyordum. Hem de çok. Hatta şu anda bedenimde bu duygulara yer olsaydı, ona aşık olduğumu bile söyleyebilirdim. Ama sorununun ne olduğunu öğrenene kadar ona karşı bir şey hissetmek konusunda kendimi güvende hissetmezdim.

Benim gibi kırık biriyle ne diye takılsın ki?

★ ★ ★

Sabah uyandığımda Ethan'ın gitmiş olduğunu gördüm. Bir saat içinde polis merkezinde olmam gerekiyordu. Duş aldım, giyindim ve aynada kendime şüpheyile baktım. Şişlik inmişti ama burnum, gözlerimin altındaki torbalara doğru yayılan yeşilimsi morun korkunç bir tonundaydı. Makyaj çantamı boşalttım. Küçük bir tüp kapatıcı, maskara, göz kalemi ve basit bir nude ruj vardı.

Kapı açıldı. Ethan elinde lokantadan aldığı bir paket yemek ve bir alışveriş torbasıyla içeri girdi. "Bazı malzemeler aldım," dedi.

"Ne tür malzemeler?" Şüpheyile sordum. Alışveriş torbasını yatağın üzerine boşalttı ve baş döndürücü bir makyaj malzemesi dizisi ortaya döküldü.

"Birkaç ton almak zorunda kaldım çünkü en iyi eşleşmeden emin değildim" dedi. Bana baktı, sonra bir avuç dolusu ürün aldı ve yanıma geldi. "Bu en yakını gibi görünüyor," dedi tüpü yanağıma tutarak.

"Teşekkürler," dedim. Aşağıya baktım. Bana likit kapatıcı, stick formda kapatıcı, sarı renkli "renk düzeltici" kapatıcı ve bir pudra almıştı ve ben anlamadan onlara bakıyordum.

"İşte," dedi Ethan, ne kadar kaybolduğumu görünce. "Bana bırak."

ardına ürünleri açtı, üzerime kat kat sürdü, canımı yakmamak için makyaj süngeriyile nazik dokunuşlar yaptı. Yavaşça morluklar kayboldu ve makyaj cildimin geri kalanıyla karıştı.

"Tüm yüzünüzü yapmalıyım yoksa sadece bir noktada kapatıcı kullandığınız belli olur" dedi.

"Yara izini kapatma," dedim çabucak.

"Hiç saklamıyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Kendime izin vermiyorum." Kıpırdamadan durdum, çalışırken yüzünü izledim. "Bu işte iyisin."

"Eskiden anneme yardım ederdim," dedi. "Babana mı?"

Homurdandı. "Babam anneme bir kraliçe gibi davranırdı. Onu kaybettikten sonra, sanki pisliklerle çıkarak kendini cezalandırıyor gibiydi. O delikten çıkması uzun zaman aldı. On sekiz yaşına girer girmez ayrıldım. Burada kalıp aynı hataları tekrar tekrar yapmasını izleyemezdim. Beş yıl boyunca hiç konuşmadık. Ama sonra George'la tanıştı."

"Kendin hakkında çok , değil mi?" diye sordum. "Bunu sana söyleten nedir?"

"Sadece rahatsız görünüyorsun. Sanki açıkladığında canının yanmaması için yeterince pratik gibi," dedim.

"Sanırım başkalarının acıları hakkında konuşmaya daha alışkınım," dedi. "Her şey hazır."

Aynaya baktım. Makyaj yaptığım anlaşılıyordu -kimsenin cildi bu kadar tutarlı olamazdı- ama morluk görünmüyordu. "Sen bir sihirbazsın."

"Ta-da," dedi ellerini sallayarak.

"Ve biraz da saçma bir tane," diye ekledim. Kıkırdadı. "Sanırım müzikle yüzleşme zamanı geldi."

Direksiyonu tutmak için kollarımı kaldırmak kaburgalarımı ağrıttığı için beni o götürdü. Birlikte karakola girdik ve resepsiyonun arkasındaki kadın bizi değerlendiren bir bakış attı. Adını bir zamanlar biliyordum ama şimdi aklıma gelmiyor.

"Hemen geri gelebilirsin canım," dedi bana. "Orada bekleyebilirsin." Kalemmini duvar boyunca sıralanmış sandalyelere sapladı ve bakışlarıyla Ethan'ı kısırdı.

Bana koridorun sonundaki bir konferans odasını gösterdi. "Bir dakika sürecektir," dedi ve gözden kayboldu. Kendimi bir sandalyeye bıraktım. Oturmak ve ayağa kalkmak kaburgalarımı en çok zorlayan şeylerdi ve her ikisini de insanların önünde yapmak zorunda kalmak istemiyordum.

Kapının açılması bir dakikadan az sürdü. İçeri giren Bishop değil, Memur Dougherty ve yanında tanımadığım gri takım elbiseli bir adamdı. "Naomi. Gelip bize yardım etmen çok iyi oldu."

"Evrak işleriyle birlikte," dedim, yarım bir soruyla.

Dougherty boğazını temizledi. "Şey, biz de sizin bazı bilgiler konusunda yardımcı olacağınızı umuyorduk. Açık olmak gerekirse, bunu yapmanız için yasal bir zorunluluk yok," dedi Dougherty. "Ama Mon-Şef Bishop- yani-"

Takım elbiseli adam profesyonel ve mesafeli bir gülümseme takındı. "Şef Bishop bana müsamaha gösteriyor," dedi. Bir adım öne çıkarak elini uzattı. "Memnun oldum Bayan Cunningham. Ben Sunil Sawant."

"Bölge şerifiyle mi çalışıyorsun?" Tahmin çalışarak sordum.

"Hayır. Ben aslında FBI'danım. Seattle saha ofisinden geliyorum," diye cevap verdi. Donup kaldım, bakakaldım. Bana doğru yürüdü ve yanımdaki koltuğa oturdu, yüzüme bakacak şekilde döndü ama aramızda iyi bir mesafe bıraktı. Yakın ama korkutucu değil. Samimi de değildi. "Monica'yla uzun bir geçmişimiz var ve ondan buraya gelmeme izin vermesini istedim."

"Liv'in ölümünün intihar olarak değerlendirildiğini sanıyordum," dedim. "Bunun FBI'la ne ilgisi var?"

"Bu kişisel bir ilgi meselesi, resmi bir şey değil. Sadece sıradan bir sohbet," dedi Sawant. Ses tonu, vücut dili, her şey dostça ve rahattı ama ben gerildiğimi hissettim. Dougherty arkasında, elleri kalçalarında duruyordu. Bıyığı biraz daha uzun olsaydı onu çiğniyor olacaktı. Adamı dışarı atmak ister gibi görünüyordu ama yapamazdı - Sawant Bishop'ın konuğuysa yapamazdı.

Sawant, işini riske atmadan Bishop'un sormadığı soruları sorabilirdi. O zorlayabilir, Sawant da cahil olduğunu iddia edebilir.

"Yani..." Sözümü kestim. Yaklaşık on bin kişinin aksine, FBI'ın ilgisini çekebilecek tek bir şey bile düşünemediğimi düşünsün.

"Şef Bishop'a Olivia'yı görmek için şehirde olduğunuzu söylemişsiniz. Bu doğru mu?" diye sordu.

"Doğru," diye cevap verdim. "Beni ziyarete gelmemi istedi." "Ve buna Stahl'ın ölümü neden oldu."

" yukarı," dedim. "Üçümüz bir araya . Ben, Olivia ve Cass. Cassidy Green."

"Evet, davayı oldukça iyi biliyorum," dedi Sawant. Gözlerinin kenarları gülümsemeye benzer bir şekilde kırıştı. "Siz üçünüz onun hapse atılmasında etkili oldunuz."

"Herkes bana böyle söylüyor," diye cevap verdim. Bana hayran kulübümden biri gibi gelmedi.

"Aynı fikirde değil misin?"

"Bunu düşünmeyi gerçekten sevmiyorum," dedim.

"Bayan Cunningham, Liv'in notunu gördüm. Dediğim gibi, Stahl davasına çok aşınayım," dedi Sawant. "Üniversitedeki ilk kriminoloji dersimden beri bu beni büyülüyor. Büroya katıldığımda ve o dosyalara erişimim olduğunda şekerci dükkanındaki bir çocuk gibiydim. Beni ne etkiledi biliyor musunuz? Eksik olan parçalar. Özellikle de siz üç kızla yapılan görüşmelerde."

"Kayıp," diye yineledim. "Ne tür şeyler?"

"Cassidy ve Olivia'nın davalarında teşhisin ne zaman yapıldığına ilişkin küçük tutarsızlıklar ve eksiklikler var. Sizin davanızda ise odada kimin olduğuna dair çelişkili raporlar var. Ve sizinle önceden kimin konuştuğuna dair. Siz onu polise teşhis etmeden önce birinin size Stahl'dan bahsetmiş olması mümkün mü?"

Yutkundum. İlk içgüdüm yalan söylemektir. Bir sırrı saklamak, onu sona erdirmekten daha kolaydı. "Bu mümkün," dedim onun yerine. "Ama sana kesin olarak söyleyemem. Hastaneden sadece ufak tefek şeyler hatırlıyorum ve hepsi karmakarışık."

"Saldırının ayrıntılarını tarif edemediniz ama Stahl'ı hemen teşhis ettiniz."

"Sana söyledim. Hiçbirini hatırlamıyorum," dedim. "Elimde olsa sana cevap verirdim ama ne söylediğim hakkında hiçbir fikrim yok." Sawant'ın omzunun üzerinden Dougherty'nin yüzü buruşmuştu.

"Peki ya saldırı? Bunu hatırlıyor musun? Stahl'ı gördüğünü hatırlıyor musun?" diye sordu öne doğru eğilerek.

"Hayır," dedim. Bana baktı, sanki bu cevabı beklemiyordu ve nereye gideceğini bilmiyordu. "Sahip olduğum tüm anılar öğrendiğim, gördüğüm ya da bana anlatılan şeylerle çok fazla karışmış durumda. Bugün benden tanıklık etmemi isteseydiniz, yapamazdım. O zamanlar söylediklerime gelince, çok uzun zaman önceydi ve untabildiğim kadarını unutmak için çok çalıştım. Eğer dosyaları okuduysanız, ne olduğu hakkında muhtemelen benden daha net bir fikriniz vardır."

Dougherty rahatsız görünüyordu. Sawant kımıldadı. Yanında getirdiği kâğıtlara baktı, okuyamadığım bir not yazdı ve tekrar başını kaldırdı. "Olivia'nın intihar notunda, yalan söylemekten yorulduğunu söylüyordu. Ne hakkında yalan söylüyordu?"

Tereddüt ettim. Gerçeğin bu kısmı sadece bana ait değildi. Cass'e söz vermiştim. "Birçok şey olabilirdi. Ya da hiçbir şey," dedim. "Gerçeklik ve Liv her zaman anlaşılmazlardı." Söylediğim anda pişman olmuşum. O benden daha iyisini hak ediyordu.

"O mektupta yazdıklarının halüsinasyon olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Teknik olarak bu bir yanılsama olurdu." Gözlerinin içine baktım. "Liv'in o mektupta neyi kastettiğini bilmiyorum. Mücadele ettiğini ve bu mücadelenin boyutunu sık sık bizden sakladığını biliyorum."

"Yani onun intihara meyilli olduğunu bilmiyordunuz."

"Değildi," dedim, sesim emin olmaktan çok inatçı çıkıyordu.

"Kendini öldürdü. İntihara meyilli olmanın tanımı bu, değil mi?" Sawant sordu. "Tabii bunun bir intihar olduğunu düşünmüyorsanız."

"Liv hasta olduğu için kendini öldürdüğünü varsaymak kolay," dedim yavaşça. "En bariz cevap bu. Ama son seferden sonra hepimiz uyarı işaretlerine iyice aşına olduk. Liv umutsuz hissetmiyordu. Nişanlıydı. Planlar yapıyordu. Ve-" Tereddüt ettim. "Söz verdi."

"Söz verdi," diye tekrarladı adam, kuşkuyla.

"Bu bizim yaptığımız bir şeydi. Sabah yine burada olacağımıza dair birbirimize söz verirdik."

"O zaman bu sözü veren sadece o değil miydi?" Sawant söyledi.

Ellerimi kucağımda birleştirdim. "Bu ikimizin de ihtiyacı olan bir şeydi. Ve bu onun tutmayacağı bir söz değildi."

"Bir not bırakmış."

Açıklayamadığım ve anlayamadığım kısım buydu. "Belki de intihar notu değildi. Belki de kastettiği..." Sustum. Bu sözleri başka türlü yorumlamanın bir yolunu bulamadım. "O bunu yapmazdı."

"Aslında ben de sizinle aynı fikirdeyim," dedi Sawant. rahatlama soğuk su gibi aktı. "Bence Olivia'yı birinin öldürdüğü çok açık."

Barnes. Ve bence bunun nedeni eski bir yalanı örtbas etmeyi bitirmiş olması. Yirmi iki yıl önce o ormanda olanlarla ilgili bir yalan."

Asılı kalmasına izin verdi. Persephone'nin adı boğazıma düğümlenmişti. Cass'e söz vermiştim. Ama söz vermeyi çoktan geçmiştik.

"Oscar Green ile ilişkiniz nedir?" Sawant, ben konuşmadan sözümü keserek sordu.

Kaşlarımı çattım. Beklediğim yön bu değildi. "Benim yok," dedim.

"Yine de romantik bir ilişkiniz vardı."

"Bunu sana kim söyledi?" Sözcüklerin arasından sızan öfkeyle sordum. Sawant önemli bir şey bulmuş gibi biraz arkasına yaslandı.

"Siz ve Oscar Green geçmişte romantik bir ilişki yaşadınız, değil mi?" diye sordu.

"Hayır, değil-biz değiliz-" *Romantik* hiç katılmamıştı. *İlişki* gülünçtü.

Sawant devam etti. "O zamanlar değil tabii ki, daha on bir yaşındaydın. Ama en iyi arkadaşının ağabeyi? Yakışıklı, popüler, olabildiğince havalı? Ona aşık olmaman şaşırtıcı olurdu."

Bir kahkaha attım. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok," dedim. *Sen ve ben-*

"Oscar'ın oldukça iyi bir sicili var. Çocukluk sicilinde hiçbir şey yok ve sonra birkaç yıllığına Chester'dan uzaklaşıyor ve bum. Saldırı, düzensiz davranış, saldırı."

"Bu senin için Oscar," dedim. Aptal herif, Chester'da babası gibi bir belediye başkanı olmadığında yaptığı pisliklerin yarısının yanına kâr kalmayacağını anlamalıydı.

"Düşünmeye başladım. Eğer size saldıran Stahl *değilse*, neden Stahl olduğunu söylediniz? Birini korumuyorsanız tabii. Belediye başkanının oğlu gibi."

"Oscar neden beni öldürmeye çalışsın ki?" Başımı sallayarak sordum.

Sawant, "Belki de onun ayrıcalıklı küçük hayatını raydan çıkarabilecek bir şey biliyordun," diye önerdi. "Yaptığı bir şey."

Ormandaki kemikler, diye düşündüm. *Eskiden Oscar Green'le takılırdı*. "Bunun ne hayal bile edemiyorum. Ve açık olmak gerekirse

Oscar Green için *çöp atmayı* örtbas etmek. Beni bıçakladığından bahsetmeyi ihmal etmezdim." *Ama Cass yapar mıydı?* Merak ettim ve bunu düşündüğüm için kendimden hemen nefret ettim.

"İlginç. Çünkü ikiniz hakkında bu konuda şüphe uyandıracak bazı şeyler duydum," dedi Sawant. "Yalanlar bir şekilde yayılır. Bazen sonuçları yıllar sonra ortaya çıkar. Liv gerçeği söylemek istedi. Sen de bunu istedin mi Naomi?"

Gerçeği.

Ona her şeyi anlatabilirdim. Ajan Sawant'ı kurtarıcım yapabilir, bildiğim ve yaptığım her şeyi ona anlatabilir ve parçaları birleştirmesi için ona güvenebilirdim. Yapılacak en akıllıca şey buydu. Yapılması gereken doğru şeydi.

Ama yapamadım. Çok uzun süre ve çok sıkı tutunmuştum. Gerçek bana aitti ve onu bulacak kişi de ben olacaktım. *Onu bulmak için*, diye düşündüm ve Liv'i mi yoksa Persephone'u mu kastettiğimden ya da neden hâlâ kayıplarım gibi hissettiğimden emin değildim.

"Bana yalancı demenden bıktım," dedim. Aniden ayağa kalktım, acı patlamasıyla güç topladım. "İşimiz bitti."

"Naomi-"

"Hanımefendi işinin bittiğini söyledi," dedi Dougherty. Sawant'ın yanından geçerken elini omzuma koydu ve beni koridora doğru yönlendirdi.

baktım. Sawant sandalyede dönmüş, bir dirseğini masaya dayamış, rahatlamış ve keskin gözlerle beni izliyordu. Aptal değildi.

Ama haklı mıydı?

Oscar'dan daha kaçamazdım.

Bunun için üzgünüm. Bishop'ın aklından ne geçiyordu da sana böyle bir şey yaptı bilmiyorum," dedi Dougherty.

Onu geçip koridorun sonunda, Bishop ofisinin kapısında durmuş bizi izliyordu. Odanın dışında kalmıştı. Yanlış insanlar sinirlenirse, bununla hiçbir ilgisi olmadığını iddia etmek için kendine alan bırakmıştı. Doğruldu ve bize doğru yürüdü.

"Saçmalık, gerçekten. Oscar'ın kenarları kaba saba ama iyi bir çocuk," dedi Dougherty, tam yanımıza geldiğinde.

O "çocuk" kırk yaşındaydı. "Artık gidebilir miyim?" Bishop'a sordum. Dougherty sanki onun orada olduğunu yeni fark etmiş gibi yarım döndü.

"Seni gerçekten tutamayız," dedi.

Bishop'ın yanağı ona kaşlarını çatmamaya çalışıyormuş gibi seğirdi. "Hayır, yapamayız," diye kabul etti.

"Tamam o zaman," dedim. Omuzlarım gerilmiş ve kaburgalarım sızıyordu, onları küçük güç savaşlarıyla baş başa bırakarak koridora yöneldim.

Sorun Sawant'ın hatalı olması değildi. Sorun, pek çok konuda *neredeyse* haklı olmasıydı. Hayır, Oscar'ı korumazdım. Ama bunu yapacak bir sürü insan vardı. Dougherty'nin Stahl konusundaki hevesini suçu başkasına atmak için bir fırsat olarak görebilecek kişiler.

Cass gibi.

Cass ve Oscar her zaman yakın olmuşlardı. Liv'e ya da bana ayıracak vakti yoktu ama Cass ne zaman Nintendo'yla ilgilenmek ya da şehre götürülmek istese, Oscar onu her zaman memnun ederdi. Ve onun dünyasını düşünürdü. Onun diğer yüzünü, yani benim gibi şikayet etmeyen insanlara sakladığı yüzünü hiç görmemişti. Ona hiç söylemedim. Sadakatinin gerçekte kime ait olduğunu öğrenmekten çok korkuyordum.

Ve bu onun için yaptığı ilk şey de olmayacaktı. Ailelerine göre Oscar yanlış bir şey yapamazdı; başını belaya sokması asla onun suçu değildi. Şef Miller'ın Oscar'ı öldürdüğü geceyi çok iyi hatırlıyorum.

Yeşiller'in evine gelip Oscar'ın önceki gece nerede olduğunu sordu. Koca Jim Cass'e baktı ve Oscar'ın evde onu izlediğini söyledi, o da bunu doğruladı, gözleri kocaman ve samimiydi. Cass ve benim o gece birlikte olmamız ve Oscar'ın kesinlikle orada olmaması dışında.

Ama o bir vandalizm suçlamasıydı. Bu cinayete teşebbüstü. Cass kardeşi için o kadar ileri gider miydi? Liv'i de yanına alır mıydı?

Düşünceler içinde kaybolmuş bir halde ana lobiye adım attım ve şaşkınlıkla durdum. Cody Benham resepsiyonun yanında durmuş, kendisine gülümseyen sekreterle dostça sohbet ediyordu. Beni görünce doğruldu, bir şeyler mırıldandı ve masaya vurarak bir tür vedalaştı. Şaşkın bir bakışla bana doğru yürüdü.

"Naomi. Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Ön taraftaki sandalyelerden birinde oturan Ethan telefonundan başını kaldırıp ayağa kalktı. Cody'ye omuz silktilim. "Sanırım öyle. Ben de tam gidiyordum. Kasabaya dönmüş ne yapıyorsun?"

"Cenaze için buradayım. Bishop benimle konuşması gerektiğini söyledi, ben de bir gün erken gelmeyi kabul ettim. Ya sen?"

"Hemen hemen aynı," dedim.

"Ne bilmek istiyordu?" diye sordu.

"Soru soran o değildi. FBI'dan bir adam var. Ajan Sawant."

Ethan garip bir mesafe geride durdu. Bunun üzerine kaşları kalktı. "FBI Liv'in ölümüyle mi ilgileniyor?"

"Daha çok Stahl davasıyla olası bağlantısıyla ilgileniyorum," dedim.

Ethan'ın ifadesi endişeli bir hal aldı. Cody'nin kafası daha da karışmıştı. "Nasıl bir bağlantı olabilir ki?" Cody söyledi.

"Eminim size söyleyecektir," dedim. Durakladım. "Oscar'ı soruyor."

Cody içini çekti. "Bu neden benim ekleyebileceğim bir şey olduğunu düşündüğünü açıklıyor. Bu büyüklükte bir kasabada senin yaşında arkadaşlar için çok fazla seçeneğin yok. Öyle bile olsa, kendi arkadaşımı seçerken bu kadar berbat bir iş çıkardığıma inanamıyorum."

"Eskiden , değil mi?" Ethan sordu.

Cody ona doğru döndü, gözlerinde tehlikeli bir parıltı vardı. "Bence Naomi'yi yeterince taciz ettin, değil mi?"

"Cody." Koluna dokundum. "Bir şey . Ethan... Ona yardım ediyorum. Podcast'iyle."

"Yanlış bir başlangıç yaptık," dedi Ethan. "Tamamen benim hatam. Sana söz veriyorum Naomi'yi yapmak istemediği hiçbir şeye zorlamayacağım."

"Ve söz veriyorum, eğer bunu yaparsa onu azarlayabilecek durumdayım," diye ekledim, bu durum olduğundan daha babacan bir hal almasın diye. İki erkeğin benim onurum adına birbiriyle kapışması gururumu okşamalıydı, ama bu sadece sinir bozucu oldu.

"Pekâlâ o zaman," dedi Cody ama gözlerindeki şüpheli bakış kaybolmamıştı.

İkisinin arasında garip bir şeyler oluyordu ve bunu çözecek enerjim yoktu. Ethan'a "Artık gitmeliyiz," dedim.

"Doğru. Yapacak çok iş var," diye kabul etti.

"Seninle biraz konuşabilir miyiz, Naomi?" Cody sordu.

"Tabii ki. Ethan, sen-"

"Ben arabada bekleyeceğim," diye önerdi Ethan. Rahatlatıcı ve destekleyici olabilecek bir hareketle dirseğime dokundu ya da Cody'ye *SEKS YAPIYORUZ* diye bağırmanın bir yolu da olabilirdi. Bir insan olarak kendim üzerinde çalıştığım için, ilkinde inanmaya karar verdim.

Cody'nin kolumdaki eli, beni ön masadan ve açıkça kulak misafiri olan resepsiyonistten uzaklaştırarak, kesinlikle koruyucu türdendi. "Orada ne yaptığınızı biliyor musunuz?" diye sordu.

"Bir seksen iki boyunda bir podcaster," dedim deadpan. Cody bu mizah girişimi karşısında yüzünü buruşturdu. "Ne yaptığımı biliyorum. O iyi bir adam."

"Onun hakkında ne biliyorsun?" Cody bastırdı.

"Çok şey," dedim, savunmaya geçerek.

"Kasabadaki diğer insanlardan duydum. Sorduğu sorulardan hoşlanmıyorlarmış."

"Lütfen. Bu kasaba kalemi ve not defteri olan herkesin dedikodusunu yapar," dedim küçümseyerek.

"Sadece dikkatli ol, Naomi. Onun çıkarları ile sizin çıkarlarınızın aynı olmayabileceğini aklınızdan çıkarmayın."

"Ben artık büyüdüm, Cody. Artık beni devlerden kurtaracak bir beyaz şövalyeye ihtiyacım yok," diye hatırlattım ona. Ayak parmaklarımın üzerinde durdum ve yanağını öptüm, sonra arkamı dönmeye başladım. Kolumu yakalayarak hareketimi durdurdu.

"Yüzüne ne oldu?" diye sordu, sesi sert ve alçaktı. "Hiçbir şey olmadı."

"Morarmış," dedi.

"Düştüm ve kırdım," dedim ona, bana yardım eden adamdan bahsetmeden. "Ellerin doluyken topuklu ayakkabıyla yürüme. Profesyonel ipucu." Bırakmadı. "Cody. Sorun değil. Ve Ethan değildi, eğer düşündüğün buysa. Güven bana, eğer bir erkek bana el kaldırırsa-"

"Sen bana haber ver, ben de bakayım," dedi Cody.

"Evet, hatırlıyorum," diye cevap verdim. "Gitmem gerek Cody. İlğine minnettarım."

Dougherty boğazını temizledi. Cody ona doğru baktı. "Bak Naomi. Sawant, Bishop ya da başka biriyle avukatın olmadan bir daha konuşma, tamam mı?"

"Ben hiçbir şey yapmadım," dedim.

"Kıçınızı koruduğunuzdan emin olmanız için bir neden daha. Güven bana. Bir avukat tut."

"Nereden başlayacağımı bilemezdim," diye itiraf ettim.

"Sana birkaç isim bulabilirim. Beni sonra ara, tamam mı? Maliyet konusunda da endişelenme. Ben karşılayacağım."

"Sanırım senin beni koruma yönteminin insanları yumruklamak olduğu zamanları tercih ederdim," dedim. Bana bir bakış attı. "Tamam, tamam. Seni arayacağım. Şimdi Dougherty ayağını vurmaya başlamadan önce oraya geri dön."

Ona el salladım. Dougherty'yi arka koridora kadar takip etti ve gözden kayboldu. Otoparka doğru yöneldim. Ethan arabanın kaputuna yaslanmıştı, elleri cebindeydi.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu. Başımı hafifçe salladım ve yolcu koltuğuna geçtim. Cody'nin sözleri içime işlemişti. Ethan hakkında fazla bir şey bilmiyordum. Ve ona her konuda güveniyordum.

Arabayı sürerken Sawant'la yaptığım konuşmayı ona anlattım ve bu konuda duygusallaşmamaya çalıştım. Bitirdiğimde Ethan, "Elinde somut bir şey varmış gibi görünmüyor," diye yorum yaptı.

"görünmüyor, hayır," diye kabul ettim.

"Benham ne hakkında konuşmak istiyordu?" Ethan sordu. "O sadece bana göz kulak oluyor."

"Siz ikiniz hala yakın mısınız?"

"Yakın değil. Onu yıllardır görmedim. Ama bazı şeyler vardır ki geçip gitmez," dedim. Başımı koltuk başlığına yasladım. "Biraz aşırı korumacı olabiliyor. Gerçi ona karşı dürüst olmak gerekirse, bir zamanlar bu konuda 'bitti' diye bir şey yoktu."

"bulmasını kastediyorsun. Seni ormandan çıkarmasını kastediyorsun."

"O. Ve daha önce." Sormadı; sadece bekledi. Parmak ucumu pencerenin soğuk camında . Ama bu hikâye ona ait değildi. Şimdilik ona kendimi yeterince anlatmışım ve sonunda sessizlik yerini bir cevaba bıraktı.

Tanrıça Oyunu'nun olduğu yaz, Oscar eyalet üniversitesinden eve dönmüştü, Cody de öyle. Her ikisi de her yaz yaptıkları gibi Cass'in babasının yanında, fabrikada çalışıyorlardı. Cody her zaman en az işi yapar, çoğunlukla Oscar'la vakit geçirmek ve sigara parası kazanmak için çalışırdı. Oscar kendini işe vermişti. Eninde sonunda öyle ya da böyle şirketi alacaktı ama bunu hak etmek istediğı belliydi. Ya da en azından öyle görünüyordu. Ama bir noktada bu değışti. Oscar işe gelmeyi bıraktı ya da çoğu zaman sarhoş geliyordu. Cody daha ciddi olmaya başladı.

-Sanki birden Oscar gibi sırtını dayayabileceğı bir aile parası olmadığını fark etmişti.

Oscar'dan çoğunlukla uzak durdum. Korkudan değil, sadece bir çocuk bir yetişkinin kendisinden hoşlanmadığını anlayabildiğı için. Bazı yetişkinlerin çocukları hor görmesi, bir çocuk olarak farkında olmak için korkutucu bir şeydir. Ama o yıl, küçümseme zalimliğe dönüştü.

O yaz ergenliğe girmeye başlamıştım ve babamdan bana alıştırma sütyeni almasını isteyecek değildim, bu yüzden çoğu zaman büyük kazaklar ve bol tişörtler giyiyordum. Oscar bunu fark etti; arzusundan değil, canı sıkıldığında yanıma sokabileceğı yeni bir sopası olduğu için.

"Altında ne kaçıyorsun? Elma mı?" "Daha çok birkaç kiraz çekirdeğine benziyor."

"Seni arı mı soktu?"

"Ooh, küçük Naomi artık bir *kadın*. var mı?"

Cody orada olsaydı Oscar'ın omzunu iterdi. "Kapa çeneni, dostum. O sadece bir çocuk. Tanrım."

Babam gülüp geçmemi söyledi. Karşılığında söyleyecek zekice bir şey düşünmemi. Cass bunu görmezden gelmemi, bir şey demek istemediğini söyledi. Kulak misafiri olan herkes kıkırdama eğilimindeydi -*Oscar, ne serseri ama özünde ne kadar iyi bir çocuk*. Davranışlarını değıştirmesi gereken Oscar'mış gibi davranan tek kişi Cody'ydi.

Başımı öne eğdim ve onu görmezden geldim. Günden güne. Ta ki o güne kadar. Göğüslerimin hafif kabarıklığını gizlemek için giydiğim eşofmanın altındaki ter, tişörtümü sırtıma yapıştırmıştı.

Persephone'nin mafsalsal kemiği bir tılsım gibi cebimdeydi ve Cass'in talimatları aklımdaydı. "Bugün, özel bir tür adakta bulunmalıyız. Bir şey alacağız, vermeyeceğiz. Değerli bir şey. Bu da paraya mal olması gerektiği anlamına geliyor ama bunun için ödeme yapamazsınız." Gözleri muziplikle parlıyor. "Git Artemis. Kraliçe için adak getir."

Marsha'dan yaklaşık yüz tane Snickers çikolatası çalmıştım ama bozulabilecek şeyler yasaktı. İlk ekmek ve süt ikramlarından sonra Grotto'nun Cass'in dediği gibi "bir futbolcunun kış çatlağı" gibi kokmasına karar vermiştik.

Bu yüzden başka bir şey olmalıydı. *Anlamı* olan bir şey. Marsha kasanın yanında ucuz bilezik takılarından oluşan küçük bir raf bulunduruyordu. İçeri daldım, bir kereliğine Snickers'ın parasını ödedim ve serçe tırnağım büyüklüğünde gümüş bir yunusu cebe indirdim. O zaman bile yalan söylemekte iyiydim. Sonsuza kadar bozuk paraları saydım ve son beş sent için uğraşmak zorunda kaldığım için utanıyormuşum gibi karıştırdım ve Marsha o kadar sinirliydi ki ne aldığımı hiç fark etmedi.

Binanın yanından dolanıp yoldan uzaklaştım - beni Persephone'a yaklaştıracak patikaya giden en hızlı yoldu bu - ve Oscar . Parmaklarının arasına bir sigara sıkıştırmıştı, bir nefes daha çekerse parlayan ucu parmak uçlarını öpmeye hazırdı. Sigarayı yere attı ve kapüşonlu, tembel gözlerle bana baktı.

"Süt var mı?" diye sordu ve kendi boktan şakasına güldü. Onu geçmeye başladım. "Hadi ama küçük kız. Bir şey demek istemedim."

"Siktir git Oscar," dedim. Belki de onunla ilk kez mırıldanmanın ötesinde bir sesle konuşuyordum ve sesim vahşice çıkmıştı.

"Kediciğin pençeleri var," dedi kıkırdarak. Elleri ceplerinde bana doğru yürüdü. "Isırmak ve tırmalamak istiyorsun, öyle mi? Grrr." Orantısız bir sırıtışla bana doğru hamle yaptı. Dans ederek uzaklaştım.

"Beni rahat bırak." Hâlâ sert görünmeye çalışıyorum. Hala başarısız.

"Hadi," dedi yine. Bileğimden tuttu, dans ediyormuşuz gibi beni döndürdü. Sanki oynuyormuşuz gibi. "Bir erkek sana kötü davrandığında, bu sadece senden hoşlandığı anlamına gelir."

"Benden hoşlanmıyorsun," dedim ona, birden fazla açıdan dengem bozulmuştu.

"Belki biliyorum. Belki de yok. ister misin?" Beni daha yakına çekti. Nefesindeki içki kokusunu alabiliyordum. Saat sabahın on biriydi ve o likör gibi kokuyordu. Bu kokuyu biliyordum ve babamı nasıl hüzünlü ama zararsız yaptığını da biliyordum. Oscar'ın aynı türden bir sarhoş olduğunu düşünmüyordum.

"Bırak gideyim," dedim, zar zor ciyaklayarak. Bu sadece onu tekrar güldürdü. Bir eli belimde beni döndürdü ve sonra sırtım marketin duvarına dayandı. Malt likörü, tütün ve benzin kokuları birbirine karışmıştı. Midem bulandı.

"Kaderimizde birlikte olmak var, bunu biliyor muydun?" Oscar sordu. Başını eğdi, dudaklarında sinsi bir gülümseme oynayıyordu. Dilsiz bir anlayışsızlıkla ona baktım. "Oscar the Grouch çöpleri sever, anladın mı? Ben Oscar'ım, sen de çöpsün. Sen ve ben birbirimiz için yaratılmışız." Son cümleyi mırıldanarak söyledi, dudaklarında alaycı bir ifade vardı.

"Sen san," diye ısırdım. Söylemesi aptalca bir şeydi. Sadece daha geniş sırttı.

"Keşke demek , değil mi?" dedi. Elini eşofmanımın altına soktu, tişörtümün kumaşını buruşturdu. "Gerçekten altında bir şey var mı?"

Arayan parmakları kaburgalarımın saplandı. Hareket etmedim. Karşı koymadım, çığlık atmadım. Yaz başladığından beri korkunç avcı Artemis olmaya çalışmıştım ama artık içimde ondan hiçbir şey yoktu. Sadece av köpeğinin dişleri önünde bocalayan bir geyik yavrusuydum. Donakaldım, korku değil ama uyuşmuş bir teslimiyet içimi kapladı.

Ve sonra Oscar geriye doğru çekildi. "Ne yapıyorsun lan sen?" Cody, Oscar'ı üzerimden çekerek talep etti.

"Sadece şaka yapıyordum," dedi Oscar gülerek, ellerini teslimiyetle havaya kaldırarak. "O daha on bir yaşında!" Cody bağırdı. Yüzü öfkeden kıpkırmızıydı.

Oscar'ın göğsüne sertçe vurarak onu bir adım geriye itti ve eşleşmek için harekete . "Nesin sen, pedofil mi?"

"Hiçbir şey yapmayacaktım. Lanet olsun! Sakin ol Benham," dedi Oscar. "Altında bir şeyler hissetmek için yeterince şey varmış gibi değil."

Cody savurdu. Oscar ellerini bile kaldırmadı, sanki Cody'nin bunu yapacağına inanamıyormuş gibiydi. Cody'nin yumruğu çenesine geldi ve

Oscar sarsıldı, yarılan dudağından kan fişkırıyordu. Bir eli havada, Cody'ye düz bir bakış attı. Cody amacına ulaşmış gibi bir bakıştı bu.

Ama daha bitirmemişti. "Yapma. Sikeyim. Ona dokunma," dedi Cody ve sonra tekrar Oscar'ın üzerine yürüdü. Bu kez Oscar onu savuşturmaya, geri savurmaya çalıştı ama Cody de onun kadar çok kavgaya karışmıştı. Onun kadar iriydi. Ve gözlerindeki öfke bir orman yangını gibiydi. Oscar'ı duvara . "Seni bok parçası-"

Yumruklar kaburgalara sertçe çarptı. Oscar dönerek uzaklaştı. Cody onu yakasından yakalayıp savurdu ve yere düşürdü, sonra da çizmeleri Oscar'ın gövdesiyle buluştu.

"Ona bir daha yaklaşırsan seni öldürürüm," dedi Cody, halsiz ama sakindi. Bana baktı, gözleri hâlâ yanıyordu. Oscar karnını tutarak inledi. "Git buradan, evlat."

Koştum. Arkama bakmadım. Ağaçlara doğru koştum ve patikadan aşağıya, hala güvenli gibi hissettiren orman yollarının arasına indim. Nefesim keskin bir hırıltıya dönüşene ve akciğerimin arkasına bir bıçak ucu kadar acı saplanana kadar koştum ve sonra tökezleyerek bir ağaç gövdesine yaslanıp durdum.

Sen ve ben birlikte olmalıydık. Çünkü ben bir çöptüm.

Bunu hiç unutmamıştım. Buna inanmayı asla tamamen bırakmadım. Ve o gün, on beşime yeni bastığım ve bana ne tür bir kayıtsızlığın uygun olabileceğini keşfetmeye çalıştığım o gün, bunu tekrar fısıldamıştı ve ben hiçbir şey söylememiştim. Hiçbir şey.

Motelin önünde durduk ve Ethan başparmağını direksiyona vurarak oturdu.

"Oscar'la hemen konuşmamız gerek. FBI'dan önce," dedi Ethan. Homurdandım. "Ya da... FBI'ın FBI'ın yaptığını yapmasına izin veririz ve bir nefes alırız." Çenemi sertçe dışarı çıkardım ve o da iç çekti. "Doğru. Aptalca bir fikir. Peki sen ne düşünüyorsun? Oscar sana saldırmış olabilir mi?"

"Bilmiyorum. Belki de." Başparmağımı çeneme sürttüm. Oscar Jessi'yi tanıyordu. Şiddet konusunda son derece yetenekliydi. Onu Jessi, ben ve Liv arasında uzanan bir iplik olarak hayal etmek kolaydı. Canavarımız.

Ama bu Cass'in kesinlikle yalan söylediği anlamına gelir. Ve Liv ...

Cass onu Oscar'ı korumaya ikna etmiş olabilir mi? Buna inanmakta zorlanıyordum. Ama belki de Liv panik içinde onu açıkça görememişti. Ne de olsa Cass onu uzaklaştırmıştı. Oscar verdikleri temel tanıma uyuyordu. Liv'in bunu bir araya getirememiş olması mümkündü. Belki Cass bile anlamamıştı.

Hayır. Bana her şeyi izlediğini söylemişti. Kendi kardeşini tanımamış olamazdı, bu da Oscar bana saldırdıysa yalan söylediği anlamına geliyordu. Dougherty'ye yalan söyledi, kürsüde yalan söyledi, daha birkaç gün önce yüzüme karşı yalan söyledi.

"Naomi?" Ethan sordu. Bir dakikadan uzun bir süredir uzaklara bakıyordum ve ellerim titriyordu. Yumruk haline getirdim. Ethan bana baktı, ifadesi açık ve kuruntusuzdu.

Oscar'la konuşmasını istemiyordum. Yaptığım şeyleri ya da başıma gelenleri öğrenmesini istemiyordum. Ama Oscar'la konuşmaktan daha fazla kaçınamazdım.

"Açlıktan ölüyorum," dedim. "Gidip bize öğle yemeği getirme şansın var mı?"

"Ya da medeni insanlar gibi gidip oturabiliriz," diye önerdi.

Başımı salladım. "Yorgunum. Sen git, sen dönene kadar ben biraz uzanırım."

"Elbette," dedi Ethan. Bir şey sezmiş gibi tereddüt ama arabaya geri bindi. Ellerim arka ceplerimde durmuş, arabadan inişini izliyordum. Arabama doğru yürümeden önce gözden kaybolmasını bekledim.

Chester Kereste Şirketi eski halinin hayaleti gibiydi. Değirmen kapandıktan sonra geriye kalan tek şey kamyonlar ve ekipmanlarla dolu çamurlu bir arsaydı; kepçeler, yükleyiciler, küçük bir fili bile taşıyabilecek odun kırma makineleri. Ofisler bloklar üzerinde tek genişlikteydi.

Koca Jim ofisin önündeydi, kırılmış at kuyruğu ve kirli sakallarıyla peynir rendeleyebileceğiniz bir adamla konuşuyordu. Ben yaklaşırken adam Jim'e başıyla selam verdi ve ofise yöneldi.

Koca Jim adını dürüstçe almıştı. Oscar'ın iri cüssesini ve kare şeklindeki yüz hatlarını aldığı yerd. Chester'da mecazi anlamda olduğu kadar gerçek anlamda da iriydi. Yirmi sekiz yıldır belediye başkanıydı ve onu yerinden etmeye yaklaşan tek kişi Clark Jensen'di; o da üç yaralı asker arkadaşını silah sesleri arasında taşımış ve yine de seçimi altı puan farkla kaybetmişti.

Jim'le nerede durduğumdan hiçbir zaman emin olamamıştım. Benden hoşlanmıyordu ama söyleyebileceğim kadarıyla benden *nefret de etmiyordu*. onunla her konuştuğumda şaşırmış görünürdü, sanki orada olduğumu fark etmemiş gibiydi. Saldırıdan sonra benimle ilgilenilmesi için elinden geleni yaptı. Hatta bir keresinde bana bir yaz işi vermişti, ofiste evrakları dosyalıyordum. Bu çoğunlukla kalemleri sivriltilmek ve şeker tabağını doldurmak için bir koddu ve ben yine de her şeyi berbat etmeyi başarmıştım.

Bunu bana karşı kullanmadı. Ama sonra, o da beni tekrar işe almadı. Şimdi kaşlarını çatı ve homurdanarak selam verdi.

"Sizin için ne yapabilirim?" diye sordu, sanki vals yapan herhangi bir müşteriymişim gibi

Yukarı.

"Oscar'ı arıyorum," dedim.

"Ona ihtiyacın var?" diye sordu, bana şüpheyile bakarak. Sanki ben Oscar'ın korunması gereken kötü etkiydi.

"Jessi Walker adında bir kız hakkında ne hatırladığını görmek için," dedim. Jim'in yüzü belli belirsiz bir şaşkınlıktan tam bir kafa karışıklığına dönüştü. "Onun seninle ne ilgisi var?" diye sordu.

"Onu tanıyor muydun?" Eğer Oscar'la vakit geçirdiyse bu mantıklı geliyordu; Oscar evde yaşıyordu.

"Geçerken uğradım," dedi Jim omuz silkerek. Geniş parmak eklemlerinin arkasını kaşıdı.

"Oscar'la konuşmam gereken şey de bu. Arkadaş olduklarını biliyorum. Sadece Chester'da geçirdiğı zamanın bir resmini çıkarmaya ve ayrıldığında nereye gittiğini anlamaya çalışıyorum," dedim. "ok fazla vaktini almayacağım."

"Her ne arıyorsan Jessi Walker'da bulamayacaksın," dedi Jim.

"Bu da ne demek oluyor?" Sinirlenerek sordum.

Bir elini kalçasına dayadı ve neredeyse pişmanlıkla başını salladı. "O kız yürüyen bir felaketti. Onu sevdiklerini düşünen yarım düzine erkeğı parmağında oynatıyordu. Oscar onun yüzünden aklını kaçırmak üzereydi. Lokantada kışını imdiklediği için bir adamın bileğini kırdı ama kız ona yüz vermedi."

"Adam saldırı gerçekleştiriyor ve kadının külotunu indirmesi mi gerekiyor?" diye sordum. Jim kaşlarını çatarak bana baktı. İlişkiye girdiklerini bilmemesi ilginçti ya da belki de değildi. Jim oğlunun aşk hayatını yakından takip edecek türden bir adam değildi.

"Bakın, size söylüyorum, kız dramayı seviyordu. Kötü kararlar alır ve bunlara gülerdi. Onun için her şey bir oyundu." Tüm bunları sanki hava durumundan daha endişe verici bir şey anlatıyormuş gibi gerçekçi bir tonda söyledi. "Bu tür bir kızın sonu sonsuza dek mutlu bitmez."

"Bir tane aldığını sanmıyorum," dedim. Yüz ifadesini izledim, nerede durduğumu bilmemenin o tanıdık duygusunu hissettim. Jessi Walker hakkında berbat bir görüşü vardı, bu açıktı. Yine de sesinde ufak bir öfke ya da nefret izi yoktu. Sanki hiç umurunda değilmış gibiydi. Bana her zaman böyle görünmüştü - bağlantısız. Herkes bu cana yakın, karizmatik adamı tanıyor gibi görünüyordu, ama benim için konu ne olursa olsun her zaman bir tahta parçasıyla konuşmak gibi gelmişti. Oscar'ın daha ılımlı bir versiyonu gibiydi; cazibesini göremiyordum, çünkü şov yapma zahmetine değmezdim.

Homurdandı, konuşmayı bitirmişti. "Oscar arka tarafta. Çok fazla vaktini alma."

Bununla birlikte arkasını döndü ve ofise yöneldi. Dişlerimi sıkarak orada dikildim. Pek çok insan beni "o tür bir kız" kategorisine koyardı. Hayatımın bir drama karmaşası olmamasının tek nedeni, işler her sarpa sardığında toparlanıp her şeyi geride bırakmamdı.

Sonunda Jim'in benim hakkımda ne hissettiğini neden hiçbir zaman anlayamadığımı anlamıştım. Jessi Walker hakkında en ufak bir duygu titreşimi olmadan onca şeyi söyleyebilmesinin nedeni de buydu. O önemsenmeye değmezdi. Jim yükümlülüklerini yerine getirmek ve rolünü oynamak için gerekli adımları atmıştı - belediye başkanı, en iyi arkadaşının babası, toplumun hayırsever bir üyesi. Ve hepsi bu kadardı. Tamamlaması gereken bir görevle kesiştiğim anlar dışında, onun için var bile değildim.

Ben ofisin arkasından dolanırken Oscar otoparkın karşısındaydı, ellerini yağlı bir beze siliyordu, yanında bir alet kutusu açıktı. Yaklaştığımda başını çevirip beni gördü ama kıpırdamadı. Ona doğru gelmemi bekledi.

Adımlarımı sabit tutarak ve kendime on bir yaşından çok uzakta olduğumu hatırlatarak kızamık çizgili avluda ilerledim. Oscar artık benim için bir tehdit değildi. Ama avluyu geçerken düşündüğüm şey benzin istasyonu değildi. Kulübeydi. O zaman tamamen istekliydim ve anıyı acıtan da buydu. Oscar Green gibi bir hata yaptığım için kendimden başka kimseyi suçlayamazdım.

"Naomi." Bezi parmak eklemlerinin üzerinde sınırlı bir sonuçla gezdirdi.

"Oscar." Ondan bir metre uzakta durdum. Hiç durmadım şimdi bile gözlerinin ne kadar güzel olduğunu görünce irkildi. Büyük gözler, insanların hakkında şiirler yazdığı türden mavi gözler. O sert dış görünüşün altında nazik bir şeylerin saklı olduğunu düşünmeniz için sizi kandırırlardı.

Oscar bana sırtarak ağırlığını topuklarına verdi. "O fasulyeden sıkıldın mı?" diye sordu. Sesini alçalttı. "Eğer bir üst model arıyorsan ofiste bir karyolam var."

Beni ve Ethan'ı nereden biliyordu? Önemi yoktu. "Yeni bir numara bul, Oscar. Bu yoruldu."

Kıkırdadı. "Eskiden severdin."

"Sen sadece bir hataydın," dedim.

"Yapmaya devam ettiğin bir tane," dedi. Paçavrayı omzunun üzerinden attı. "Ne kadar oldu, altı mı, yedi mi?"

Altı oldu. Ama saydığımı bilmesine izin vermeyecektim. Kör parmaklarını yara izlerimin üzerinde gezdirirken, onları yapan bıçağı mı hatırlıyordu? Bu ona komik mi gelmişti? Onu heyecanlandırmış mıydı?

Ani bir mide bulantısı dalgasına karşı yutkundum.

Kollarını kavuşturmuş, beni inceliyordu. "Benim için tek faydan iyi bir sevişmeydi. Eğer bunun için burada değilsen, ne sikim istiyorsun?" diye sordu.

"FBI bana sorular soruyordu."

"Yani?"

"Senin hakkında." Bu onun dikkatini çekti. "Beni bıçaklayanın sen olabileceğini düşünüyorlar." Verdiği yanıtı dikkatle izledim.

"Ne? O seri katildi," dedi Oscar alay ederek. İfadesindeki şaşkınlık mıydı, yoksa suçluluk duygusu mu?

"Öyle düşünmüyorlar. Bunu bizim uydurduğumuzu düşünüyorlar. Seni korumak için," diye üsteledim.

"Seni neden bıçaklayayım ki?" diye sordu Oscar. "Kendini bir bok sanan sinir bozucu küçük bir amcık, ama bunun için insanları öldürseydim boğazıma kadar sevimli küçük cesetlere batardım."

Gözlerimi kırptım, şaşırmıştım. Bu, Oscar'ın benim için sakladığı versiyonu için bile acımasızcaydı.

"Bunu bana neden anlatıyorsun ki?" Oscar sordu. Gözlerini bana dikti. "Bana yardım etmek istediğin için değil."

Kendimi sakın kalmaya zorlayarak derin bir nefes aldım. Eğer FBI'ın haklı olabileceğini düşündüğümü belli edersem, çenesini kapatacaktı. "Sana bir uyarıda bulunuyorum. Karşılığında biraz bilgi istiyorum," dedim.

"Ne hakkında?" diye sordu, açıkça sinirlenmişti. "Jessi Walker."

İsim tüm yüzünü değiştirdi, şaşkınlık yüzünü açtı, bir an için garip bir şekilde savunmasız görünmesine neden oldu - ve sonra tekrar kilitlendi, kaşlarını çatı. "Jessi'yi görmeyeli... ne kadar oldu, yirmi beş yıl mı? Yirmi dört mü? Onun hakkında ne bilmek istiyorsun?"

"Babam birlikte çok zaman geçirdiğinizi söyledi."

"Elbette. Jessi havalıydı. Yakışıklıydı. İçkisini tutabiliyordu." Oscar'dan büyük övgü. "Çocuklardan biri gibiydi, ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Seninle yatmaz mıydı?" Yorumladım. "Ben tam olarak öyle duymadım."

"Birkaç kez takıldık. Ciddi bir şey değildi." Omuz silkti ama yüz ifadesinde kızgın ve yaralı bir şeyler vardı. Cody ve Jim'in haklı olduğunu düşündüm, ikisi arasında gerçekte ne yaşanmış olursa olsun, Oscar Jessi'ye karşı bir şeyler hissediyordu. Ya da en azından onun duyguları vardı. "Her neyse, onun tipi olmadığım ortaya çıktı."

Bunun üzerine kaşlarımı kaldırdım. "Kimdi?"

"Baba sorunları olan kızları bilirsin." Gözlerimin içine baktı, karanlık bir eğlence dudaklarını kıvrıyordu. "Her biri bir kurtarıcı arıyor. Araya girip onları koruyacak birini."

"Cody değil," dedim.

Bir kahkaha attı. "O tarafa doğru gittiğinden emindim ama hayır. Bana kim olduğunu söylemedi ama inanın bana, Cody düzenli olarak birileriyle yatıyor olsaydı sürekli ortalıkta . Ama her kimse, sıırıslıkam aşıkı. İki haftadır onunla evlenmeye söz verdiğinden bahsediyordu. Zekiydi ama aptalın tekiydi, anlıyor musunuz?"

"Evet, ne kadar kurnaz davransan da anladım," dedim gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutarak. Oscar umursamıyormuş gibi davranmaya çalışıyordu ama ondan bahsederken sesinde gerçek bir öfke vardı. Bir kenara atılmaktan hoşlanmamıştı, bu kesindi. "Kayıp olduğu falan bildirilmedi. Nedenini biliyor musunuz?"

Oscar kaşlarını çattı, başını salladı. "Hayır, kayıp değildi. Öylece çekip gitti. Kasabaya girdi ve çıktı."

"Bundan emin misin?" diye sordum. Tek bir kişi bile nereye gittiğini, neden bir daha iletişime geçmediğini merak etmemişti. Geldiğinden beri gitmeye yazgılıydı.

Omuz silkti. "Bana gideceğini söyledi. Yeni bir hayat ya da gibi bir saçmalık için gittiğini söyledi. Chester'da bulabileceğinden daha iyi bir hayat ama bu zor bir şey değil. Her şeyin farklı olacağını söylemişti." Gözleri

uzakta. Bunca yıl sonra, onun gitmesine hâlâ üzülyordu. *Onu* terk ettiği için. Sevgilisinden bahsederken sesindeki o küçümseme, hiç iyileşmemiş bir yarayı örtüyordu, diye düşündüm. Ve Oscar gibi bir adamın acıyla yapabileceği tek şey, onu başkasına yaşatmaktı.

"Yani bilerek mi gitti? *Emin* misiniz?"

"Başka ne var?" diye sordu. "Jessi'yi neden soruyorsun ki?" Ethan Jessi hakkında kiminle konuştuğuma dikkat etmem konusunda beni uyarmıştı. Burada aklıma gelebilecek en az güvenli kişiye koşuyordum. Ama onun tepkisini görmem gerekiyordu. "Sanırım ona bir şey oldu," dedim. "Ailesi yıllardır onu arıyor."

"Siktir. Ciddi misin?" diye sordu. Avucunu kafa derisinin üzerinde ovuşturdu. "Los Angeles'a falan gittiğini düşünmüştüm. Bilirsin, güneşli bir yere. Ve sen bana bunu neden soruyorsun? Benim bununla bir ilgim olduğunu mu düşünüyorsun?" diye devam etti.

"Neden ki? Çünkü sen çok sağlam bir adamsın?"

"Önce seni bıçakladım, şimdi de Jessi'yi öldürdüm. O zamanlar çok meşgul olmalıydım," dedi alaycı bir şaşkınlıkla ve başını salladı. "Benden bu kadar nefret etmen için ne yaptım?"

Ona şüpheli bir bakış attım. "Sormak zorunda mısın?"

"Geri gelmeye devam ettiğine göre o kadar da kötü olamaz," dedi, yüzüne tembel bir sırıtma yayıldı. "Biliyor musun, ben de tam Cody seni becermem için bana yalvardığını bilseydi ne kadar komik olurdu diye düşünüyordum."

Bu düşünce omurgamdan aşağıya doğru bir alarm sarsıntısı gönderdi. "Bilmiyor, değil mi?" diye sordum.

"Tabii ki hayır. Bir keresinde aşırı tepki gösterdikten sonra Ben. Tanrım, baksana küçük bir şaka yüzünden neler yaptı."

"Bir çocuğu duvara itip taciz etmekten mi bahsediyorsunuz?" diye sordum. "Seni taciz etmedim. Bu bir eşek şakasıydı," diye ısrar etti. "Sen de en az onun kadar dramatik."

"Başına gelen her şeyi hak ettin."

Omuz silkti. "Evet, muhtemelen." Şaşkınlıkla ona baktım ama o bıraktı. Boş boş çenesini kaşıdı. "Hepsi buysa, yapmam gereken bazı gerçek işler var. Tabii o karyolayı yeniden düşünmek istemiyorsan."

"Hayır, teşekkürler," dedim toplayabildiğim tüm zehirle. Topuklarımın üzerinde döndüm ve onun gözleri sırtımı delerken arabama doğru yürüdüm. Kontrol altında tuttuğum korku, arabanın kapısı arkamdan kapanır kapanmaz serbest kaldı ve kontak anahtarını çevirmeye gittiğimde ellerim titriyordu.

Bana hiç yaklaşmamıştı. Beni tehdit etmemişti. Ama o eski korku iliklerime kadar işlemişti. Ondan kaçmamın ve geri dönmeye devam etmemin nedeni buydu. Çünkü bazen nasıl hissedeceğimi bildiğim tek şey o korku ve iğrenmeydi. Oscar Green her zaman bir hataydı ama en azından nedenini biliyordum. Hiçbir sürprizi yoktu.

Jessi'ye bir şey yapmadığını ve bana saldırmadığını söylemişti. Yalan söylüyor olabilir. Jessi'yi tanıyordu. Jessi onu reddetmişti. Bu onu kızdırmak için yeterli .

Bu yeterli değildi. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Ama önce Ethan paniklemeden motele dönmem gerekiyordu.

Zihnimi Ethan'a, gideceğim yere odakladım ve uzaklaşırken arkamda ne olduğunu düşünmemeye çalıştım.

Kapıyı açtığımda Ethan volta atıyordu. Adımlarının ortasında durdu ve dönüp bana baktı, yüz ifadesinde öfke ve rahatlama ikizdi. "Hangi cehenneme gittin sen?" diye sordu.

"Hiçbir yerde." Yine de içimden gelen ilk tepki buydu: Yalan saçma bile olsa, tamamen doğruyu söylemeye niyetli olsanız bile yalan söyleyin. "Oscar'la konuşmaya gittim."

"Yalnız mı? Delirdin mi sen?"

"Güpegündüzdü. Etrafta çalışanlar vardı. Zaten sizinle orada konuşmayacaktı."

"Bunu bilemezsin."

"Sana fasulye dedi," diye not ettim, kanıt olarak değil, sadece aniden komik geldiği için. Ethan hakarete uğramış gibi görünüyordu. "Bunu kişisel algılama. O aslında yüzü olan bir jambon hock. Herkes ona çalı fasulyesi gibi görünür."

"Konuyu değiştiriyorsun."

"Ethan. Sakin ol. Bilgi aldım, iyiyim, zarar görmedim." Kendime bunun doğru olduğunu söyledim. Oscar bana dokunmamıştı bile. Benzin istasyonunun arkasındaki o günden beri ben istemedikçe de hiç dokunmamıştı. Yine de her dokunduğunda bir ceza gibi hissediyordum.

Belki de amaç buydu.

"Bana söylemediğin şey ne?" Ethan sordu. "Oscar her gündeme geldiğinde garip davranıyorsun. Bu 'genel pislik' tuhaflığı değil. Bir şeyler oldu."

"Önemli bir şey değil."

"Sawant onun senin bıçaklanmanda şüpheli olduğunu düşünüyor. Jessi'nin ölümünde de kesinlikle şüpheli. Yani bu oldukça önemli," diye bağırdı Ethan, öfkesi taşmıştı. Hemen gözlerini kaçırdı ve elini yüzüne götürdü. "Özür dilerim."

Biraz nefes aldım. Sanki içinde küçük bir çatlak oluşmuştu ve ben onun kilit altında tutmaya çalıştığı kısımlarını görebiliyordum. Bir bakıma rahatlamıştım.

"Onunla seks yaptım," dedim açıkça.

"Ne?" Ethan sarsıldı, bana bakıyordu. "Şimdi mi?"

"Tanrım. Hayır," dedim yüzümü buruşturarak. "Uzun zaman önceydi." "Onun bir pislik olduğunu söylemiştin."

"Öyle. Öyleydi," dedim. Bir elimi kalçama dayayarak volta attım. "Ama sen çıktın?"

"Hayır, uzaktan bile değil," dedim ona dönerek. "Bizim herhangi bir ilişkimiz yok. Orada burada birkaç kez takıldık, hepsi bu. Ama senin bilmeni istemedim. Onun bir şey söylemesini istemedim. Yatmamam gereken pek çok insanla yattım ve bu konuda konuşmaktan çekinmiyorum ama Oscar... Benim hakkımda bildiklerinin bunlar olmasını istemedim."

"Bu ne zaman oldu?" Ethan sordu.

"Bilmiyorum," dedim ama bu bir yalandı. İlk seferin tam olarak ne zaman olduğunu biliyordum. Ve sonuncusunun da. Motel yatağına oturdum, parmaklarım bileğimdeki yara izini buldu.

"Bana söylemek zorunda değilsin," dedi. "Gerçekten. Sormamalıydım."

"En son sekiz yıl önceydi," dedim onu duymazdan gelerek.

Hastaneden çıktıktan sonra Liv'in yanında olmak için şehre geri dönmüştüm. O benimle konuşmuyordu, Kimiko ve Marcus neredeyse hiç kimseyle konuşmuyordu ve ben sessizliğin içinde boğuluyordum. Babamın sık gitmediğini bildiğim bir bara gitmiştim ve Oscar da oradaydı.

Bir nefes aldım ve gerisini kendim söyledim. "İlki on sekiz yıl önceydi. Arada da birkaç kez. Her birkaç yılda bir şehirde olduğumda ve Oscar'ın bir gelişme gibi görünmesini sağlayacak kadar boktan hissettiğimde."

"On sekiz yıl önce çocuktun," dedi Ethan. Hesap yapması için ona güvenin.

Omuz silktim ve ona bakmadım. "On beş. O gün benim doğum günümdü." "Bu onu-"

"İçkileri satın alabilecek yaşta," dedim hafifçe. "Bu benim fikrimdi. Her adımda kendi kararlarımı kendim verdim. Korkunç kararlardı ama benim kararlarımdı."

"Bu yasal tecavüz," dedi Ethan. "Bunun senin fikrin olması önemli değil. Tecavüzcü olmamak onun işiydi."

"Bunu sana sempati kazanmak için falan söylemiyorum," dedim çabucak.

Benim yanıma oturdu. "Pekâlâ," dedi. "Peki neden bana söylüyorsun?"

"Dediğim gibi. Sadece bilmeni istedim- istemedim-" Sesim sessizliğe boğuldu. "Bilmiyorum. Daha önce hiç kimseye söylemedim. Cass beni öldürür. Önce onu öldürürdü. Sonra da beni öldürür."

"Bu yüzden mi ondan bu kadar nefret ediyorsun?"

"Daha çok kendimden neden bu kadar nefret ettiğimin bir parçası gibi," dedim. Oda çok soğuktu ve benim soğuktan karıncalanıyordu. "Oscar'a bir şişe rom ve prezervatif getirmesini ve benimle ormanda buluşmasını söylediğimde evet diyeceğini bilmemin bir nedeni vardı. On bir yaşındayken, hemen önce..." Bir el salladım. Hecelememe gerek yoktu; *öncesi* yeterliydi. "Oscar şaka yapıyordu. Beni duvara doğru itti ve elini gömleğime soktu. Ödüm bokuma karıştı."

Ethan, "Bu 'pislik'in de ötesine geçiyor," dedi. Sakin ve gerçekçi görünmek için çok çalışıyordu. Onu dikkatle izledim. Kendi ses tonumu sıradan tutarken bile, gözlerindeki öfke ve medeni bir ton tutturma çabası beni rahatlattı. "Tutuklanması gerekirdi."

"Babası belediye başkanı Ethan; böyle bir şey olmayacaktı. Ayrıca, Cody onu durdurdu. Aslında onu fena benzetti."

"Güzel," dedi Ethan kesin bir ifadeyle. "Cody her zaman senin arkanı , değil mi?"

Sana karşı neden bu kadar korumacı olduğunu anlamaya başlıyorum." "O kadar da korumacı değil," dedim.

"İlk tanıştığımızda beni parçalara ayıracağını düşünmüştüm," dedi kaşlarını kaldırarak.

Zayıf bir gülümseme denemesi yaptım. "Mesele şu ki, Oscar'dan istediğimde..." Durup derin bir nefes almak zorunda kaldım. "Seks yaptığımızda, bu benim fikrimdi. Sağlıklı olmadığını biliyordum. İncinmek istedim. Hepsi benim fikrimdi."

"Canının yanmasını istedin, bu yüzden canını yakmaktan mutluluk duyacak birine gittin. Bu, bunun iyi bir şey olduğu anlamına gelmez," dedi Ethan. "Ve bu onun sorumluluğunu hiçbir şekilde ortadan kaldırmaz. On beş yaşındaydın. *Daha çocuktun.*"

"Artık beni rahatsız etmiyor," dedim. "Beni travmatize etmedi. Stahl gibi değil. Bektan bir anı ama pek düşünmüyorum. Kötü bir ilk seks. Önemli bir şey değil."

"Doğru. Önemli bir şey değil. Bu yüzden titriyorsun."

Titremeyi durdurmak için ellerimi kucağımda sıkıca kavuşturdum. "Geri dönmeye devam ettim. Geri dönmeye devam edersem şikayet edebileceğimi sanmıyorum."

"Hırpalanmış bir kadının oğluyla konuşuyorsun," diye hatırlattı Ethan. "Ve Oscar'ın yaptıklarının onun dışında kimsenin suçu olmadığına beni ikna edecek hiçbir şey söylemeyeceksin."

"Siktir," dedim dizlerimi göğsüme doğru çekerek. "Bunları sana neden anlattığımı bilmiyorum. Daha önce hiç kimseye anlatmamıştım."

"Sana söylemiştim. İnsanları benimle konuşturmakta iyiyimdir," dedi Ethan yarım bir gülümsemeyle. "İnsanlar bana güvenme eğiliminde. Bu..." Durakladı ama devam etti. "Aslında bazen rahatsız edici oluyor. İnsanları konuşturmak ya da bana yardım etmeleri için küçük şeyler yapmalarını sağlamak benim için çok kolay."

"Eşsiz bir şekilde tehditkâr değilsiniz," dedim ona.

Boğazının arkasından bir ses çıkardı, onaylama ve rahatsızlık. Ellerine baktı. "Üniversitedeyken bir gece eve dönüyordum. Yolun kenarında bir kız gördüm, yağmurda bir bavulu sürükleyerek yürüyordu. Üzerinde pek düşünmedim, kenara çektim ve onu bırakmayı teklif ettim, o da hemen bindi. Normalde binmeyeceğini söyledi ama bende 'iyi bir his' vardı."

"Balta cinayetiyle ilgili yan işini saklamıyorsan, aslında iyi bir adamsın," diye belirttim.

Bana baktı. "Ama bana *gerçekten* iyi bir adam olduğum için mi güveniyor? Yoksa benimle ilgili başka bir şey mi, güvenilir *görünen* ama benimle, karakterimle hiçbir ilgisi olmayan bir şey mi? Stahl-" Tekrar durakladı. "Alan Michael Stahl en az altı kadını kamyonetine binmeye ikna etti. Kendi istekleriyle binmişler. Güvenilir görünüyordu. Birçok insan öyle söyledi. Tüm hayat hikayenizi anlatacağınız türden bir insan. İçgüdüsel olarak güvendiğiniz türden biri."

"Sen insanları öldürmezsin Ethan," dedim, tedirgin bir şekilde. Bakışları üzerimde sabit kaldı ve gözlerimi kaçıramadım.

"Ama onları kullanıyorum. Bana sırlarını anlatmalarını sağla." *Senin gibi* konuşulmadı.

"Sana güvenmeli miyim, Ethan Schreiber?" sordum.

"Güvenebileceğin biri olmak istiyorum," dedi.

"Bu aynı şey değil," dedim, şaka yapar gibi, nasıl tepki vereceğimi bilemeden.

Tek söylediği "Biliyorum." oldu.

Tam duştan çıkarken kapım çalındı. "Bekle!" Seslendim, aceleyle kurulandım ve kıyafetlerimi giydim. Ethan'ı bekleyerek kapıya doğru koştum ve onun yerine Cass'in kapımın eşiğinde durduğunu görünce şaşırdım.

Güneş gözlüklerini çıkardı ve bana alaycı bir bakış attı. "Konuşmamız gerek," dedi ve yanımdan geçip gitti. Bir şey söylemek için ağzımı atımdı ama dilim tutuldu.

"Cass," demeyi başardım. Ben daha fazla bir şey söyleyemeden bana ters ters bakarak susturdu.

"Ne yapıyorsun Naomi?" diye sordu. "I-"

"*FBI*'ın seninle konuşmak istediğini bana sylemeliydin," dedi Cass. "Ve sen onlarla avukatın olmadan mı konuştun? Aklından ne geçiyordu?"

"Yalan söylediğimizi düşünüyorlar," dedim.

"Yalan söyledin. Bu yüzden bir avukata ihtiyacın var. Yalancı şahitlikte zaman aşımının ne olduğunu bile bilmiyorum. Sen biliyor musun?" Cass bir elini kalçasına dayayarak sordu. Ağzı bzlmşt, gözlerinde öfke vardı. Gerçekten sadece benim için mi endişeleniyordu? Yoksa kendi sırları için mi endişeleniyordu?

"Oscar'ı soruyorlardı," dedim kısık sesle ve tepkisini bekledim.

Çenesi gerildi. "Ne?"

"Oscar bana saldırdı ve biz de onu koruduk mu diye sordular," dedim.

Yarım döndü, eli başarısız bir hareketle yukarı kalktı. "Bu-" Tekrar bana döndü. "Bu çok saçma." Sesi atallaştı.

"yle mi?" Ben sordum.

"z kardeşimi tanıyamayacağımı mı sanıyorsun?" diye sordu sertçe. Sonra ifadesi düzleşti. "Onu tanıdığımı düşünüyorsun. Yalan söylediğimi düşünüyorsun."

"Hayır. Ben..." Ne düşündüğümü bilmiyordum. Onunla aynı odada durana kadar mantıklı gelmişti. Gözlerinin içine bakana kadar.

"Siktir git Shaw," diye bağırdı. "Yalancı olan ben değilim, unuttun mu? Ağzından çıkanların yarısı yalan."

"Bu doğru değil." Artık değil.

"Ödevimi dolabımda unutmuşum. Şef Miller'ın arabasını kimin spreyle boyayla boyadığını bilmiyorum. Bu kolye bir hediyeydi," diye alıntı yaptı bana. *"Alan Stahl'ın beni bıçakladığını gördüm."*

Dudaklarım dişlerimin arasından sıyrıldı, hırlamaya ramak kalmıştı.

"Lanet olsun, Naomi. Bunu yapmana izin vermeyeceğim," dedi Cass.

Sonra beni şaşırtarak bir adım öne çıktı ve kollarını bana doladı. Beni sıkıca tuttu, çenesini omzuma dayadı. "Beni uzaklaştırmaya izin vermeyeceğim. Seni de kaybetmeyeceğim." Sesinde gözyaşları titriyordu.

Gözlerimi kapattım ve yüzümü saçlarına bastırdım, kucaklamasına karşılık vermek için kollarımı yukarı kaldırdım. Boğazım düğümlenmişti, gözlerim yanıyordu. Cass'i kaç kez kendimden uzaklaştırmaya çalışmışım? Kavga ediyorduk ya da onunla konuşmayı kesip kendimi kendi mutsuzluğuma gömüyordum. Ve her , o beni tekrar çıkarmak için oradaydı. Benden asla vazgeçmemişti.

Bir kez hariç, yumuşak bir ses zihnime fısıldadı. Ölmek üzereyken.

Beni bıraktı ve geri çekildi, ama gözlerimin içine bakarken eli boynumun yan tarafını kavradı. Ben de onunkileri aradım, umutsuzca bir cevap arıyordum.

"Naomi. Kulübeye geldiğinde söylediklerin... Gördüklerimden emin olamayacağımı fark etmemi sağladı. Bunu düşünmemek için çok çalıştım ve o zaman bile bulanıktı," dedi Cass. "Ama bir düşünün. Oscar'ın sana zarar vermek için ne gibi bir nedeni olabilir ki? O öyle bir adam değil."

Dudaklarım aralandı. O bilmiyordu. Ona hiç söylememiştim. Ve şimdi de söyleyemezdim. "Sadece gerçeği bulmaya çalışıyorum," diye mırıldandım.

"Sana ne olduğu hakkında mı? Persephone hakkında mı? Liv hakkında mı?" Cass söyledi. Sadece başımı sözsüzce sallayabildim. Hepsini. Hepsini. "Bir kız hakkında soru sorduğunu duydum."

"Jessi Walker," dedim.

"O...?" Cass söyledi, ben de başımı salladım. Elini bıraktı ve geri adım attı. Yüzü ağlamamak için kendini zor tutar gibiydi ve keskin bir nefes almadan önce bir süre yere baktı. "Emin misin?"

"Olabilirdiğince eminim," dedim.

"Onu hatırlıyorum," dedi Cass, sesi uzaklardan geliyordu ve ben kaskatı kesildim. Elbette Cass onu tanıyordu. O günlerde hep Oscar'peşine takılırdı. Ben Jessi'yi tanıımıyordum çünkü o etraftayken kendime başka bir yer bulmaya dikkat ediyordum. "Hoş biriydi. Saçımı karıştırmayı severdi ve bana sık sık tatlım derdi. Oscar onun yanındayken tam bir aptaldı. Tamamen, işe yaramaz bir şekilde aşıktı." Ağzının kenarına küçük bir gülümseme yerleşti. "Miller'ın onu eve sürüklediğini hatırlıyorum çünkü zil zurna sarhoştı ve bir şey için apartman kapısından ondan özür dilemeye çalışıyordu. Sanırım işin içinde şarkı söylemek vardı."

Kalbim göğsümde güm güm atıyordu. Herkes aynı şeyi söylüyordu: Oscar'ın deliler gibi aşık olduğunu. Oscar hariç, o bunu küçümsemeye niyetli görünüyordu. Ego muydu? Yoksa kendini korumak mı?

Cass biraz ürperdi. Kollarını tekrar kavuşturdu ve bana düzgün bir bakış attı. "Gerçeği bulmaya çalıştığını anlıyorum Naomi. Ama başka kimse bulamadıysa senin bulabileceğini düşündüren ne? Sen cinayet gizemlerini sevmezsin bile. Ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok."

"Ethan bana yardım ediyor," dedim savunmacı bir tavırla.

İnanmayan bir ses çıkardı. "Demek doğru. Gerçekten de düşmanla yatıyorsun." Kelimeler acı bir eğlenceyle doluydu.

"O iyi bir adam," dedim ona.

"Sen iyi adamlarla yatmazsın, Naomi," diye hatırlattı bana, o kadar gerçekçiydi ki, onaylamak için sadece yüzümü buruşturabildim. "Sadece... kendine dikkat et." Beni kötü ilişkilerden vazgeçirmeye çalıştığı günleri çoktan geride bırakmıştı ve şimdi gözlerindeki tek şey yorgun bir kabullenişti.

Ama Ethan iyi bir adamdı, diye düşündüm. Yeterince olasılıksız. Ve onu düşününce yüzümde beliren gülümsemeye engel olamadım, bu da Cass'in tekrar derin bir iç çekmesine neden oldu.

"Cenaze yarın. Birbirimize kızgın olmamızı istemiyorum, şu anda olmaz. Birbirimize düşman olamayız, yoksa bunu asla atlatamayız." Sessizce başımı salladım. Kolumu sıktı ve sonra bana kırılğan bir gülümseme verdi. "Benden kurtulamazsın Naomi. Sen benim en iyi arkadaşımsın, unuttun mu? Ve sadece bir tane kaldı."

Yanımdan geçip gitti, sanki geçmezse ağlamaya başlayacakmış gibi hızlı adımlarla ilerliyordu. Çıkmak için kapıyı açtı ve Ethan'ın kapıyı çalmak için elini kaldırmakta olduğunu gördü. Bir an şaşkınlıkla birbirlerine baktılar, sonra Cass bana döndü.

"Eh. En azından sevimli," dedi boyun eğerek. "İzninizle." Şaşkın Ethan'ın yanından geçerek arabasına doğru yürüdü.

"Bu da neydi şimdi?" Ethan sordu.

Cass'ın arabasına tırmanışını ve motoru çalıştırışını izledim. İçim çalkalandı. Cass bir gerçeğe karar verdiğinde hiçbir şey onu caydıramazdı. Eğer gördüklerinin Oscar olmadığına karar verseydi, kendini bile ikna edebilirdi. Ya da yalan söylemenin doğru olduğuna kendini ikna edebilirdi.

"Naomi?" Ethan sordu.

Uzun bir nefes aldım. "Pause'a basabilir miyiz?" diye sordum. "En azından cenazeye kadar. Şu anda tüm bunlarla başa çıkamam."

"Elbette," dedi Ethan. "Neye ihtiyacın varsa yapabiliriz."

"Teşekkür ederim," dedim. Kollarına girdim ve yanağımı göğsüne yaslayarak beni orada tuttu. Onun kollarında kendimi güvende hissettim - uzun zamandır hissettiğim en güvende.

Beni korkutmaya başlamıştı.

Cenaze günü, Persephone'nin parmak kemiğinin bulunduğu çantayı siyah elbisemin cebine koydum.

Öğleden sonra , gökyüzünde sadece birkaç beyaz bulut vardı. Kilisede toplandık. Büyürken Liv ve Cass'le birkaç kez gitmiştim, ne zaman bir Cumartesi gecesini onlarla geçirsem. Kimiko her zaman oradaydı, kusursuz giyinmişti ve saçları dağınıktı. Marcus hiç gitmedi ve Liv'e de bu seçeneği sundular. Ritüeli severdi. Şarkı söylemeyi. Herkes birlikte sesini yükselttiğinde göğsünü doldurması ve tenini karıncalandırması. Ama hiç inandığını bilmiyordum.

Marcus ön sıraya oturmuş, başını öne eğmiş ve ellerini buruşuk bir programın etrafında kavuşturmuştu. Ethan ve ben içeri girdiğimizde kilisenin yarısı doluydu ama yine de varlığımı hissetmiş gibiydi. Başını kaldırıp bana baktı ve bakışları sanki içimi delip geçti. Kimiko onun kime baktığını görmek için koltuğunda döndü.

Ethan ve ben arkadaki koltuklara oturmaya başladık ama Kimiko ayağa kalktı ve bizi ileriye doğru işaret etti. Ona ne söyleyeceğimi şaşırmış bir halde yaklaştım - onu saran kaybı kelimelere dökmeye başlayacak ne *söyleyebilirdim* ki?

"Sen onun en iyi arkadaşıydın. Önde oturmalısın," dedi Kimiko kararlı bir şekilde.

Marcus yumuşak bir ses çıkardı ve gözlerini kaçırdı. Görünüşe göre bu konuda zaten tartışmışlardı ve Marcus kaybetmişti.

Cass kısa bir süre sonra geldi, etrafı ailesiyle çevriliydi; anne-babası, Amanda, hatta Oscar bile kaslı vücudunu saran ve onu henüz yazılmamış bir fıkranın can alıcı noktası gibi gösteren takım elbisesiyle gelmişti. Cass, Amanda'ya bizim sıraya kadar rehberlik etti, diğerleri de onu izliyordu. Oscar en sona oturdu ve dikkat çekici bir şekilde bana bakmadı. Cass yanıma oturdu ve Ethan'a şüpheli bir bakış atarken rahatlatıcı bir jestle koluma bastırdı.

Liv ritüelin içinde kendini kaybetmeyi her zaman sevmişti. Benim içinse, yarı bildiğim adımlarla ve dudaklarımı ve dudaklarımı kıpırdatan kelimelerle dolu bir ateş sisi gibiydi.

dilimi beceriksiz hissettim. Dualar ve ilahiler arasında tökezledim, sesler okunurken birleştikçe benlik duygumu kaybettim, ancak birlikten sıyrılıp kendimi daha da yalnız hissettim.

Kimiko konuştu, ve Marcus. Olivia'nın sanat eserleri, merakı ve tutkusu hakkında konuştular. Onun sorunlarından dolayı olarak bahsettiler ve en azından onun bu parçası yokmuş gibi davranmadıkları için mutluydum. Bu onun hoş karşıladığı bir parçası değildi, ama onu çok fazla tanımlamıştı. Kendi zihninin ateşinden geçmeden Olivia olamazdı.

İşlerini bitirdiklerinde Cass'in konuşmak için ayağa kalkması beni şaşırttı. Bana sormamışlardı. Kürsüde durup boğazını temizledi ve ben de onun çizeceğinden emin olduğum cilalı dostluk tablosu için kendimi hazırladım.

"Beş yaşındayken Olivia Barnes'ın en iyi arkadaşım olacağına karar verdim," diye başladı Cass. Sesi net ve kararlıydı ama notlarının yazılı olduğu kâğıdı hafifçe titreyen bir elle kavırıyordu. "Onun kurtarıcısı olmak istedim ama gerçek şu ki biz birbirimizi kurtardık. İkimiz de arkadaş olması kolay insanlar değildik. Ama kaç kez kavga edersek edelim, hep barıştık.

"Olivia ve ben arkadaşlığın olağan iniş çıkışlarını yaşadık ama kimsenin yaşamaması gereken zorluklarla da karşılaştık. Bunların bazıları bize başkaları tarafından yaşatıldı -topluluğumuza sızan kötülük tarafından. Bazıları da içimizden geldi. Olivia sadece sorunlu değildi. Çok küçüklüğümüzden beri kendi zihniyle savaş halindeydi. Başlarda hiçbirimiz bunu göremedik. Tuhaf biriydi. Tuhaftı. Benim için büyülu biriydi. Belki o yazın dehşeti hiç yaşanmamış olsaydı, beyninin ona söylediği yalanlarla nasıl yaşayacağını öğrenmek için daha fazla zamanı olurdu. Bunun yerine, aniden ormanda kayboldu ve hiçbirimiz çıkış yolunu bulmasına nasıl yardım edeceğimizi bilmiyorduk.

"Olivia bana hiç kimsenin inanmadığı bir şekilde inandı. Ben de ona inandım. Ama hiçbir inanç Olivia'yı düzeltemezdi. Hiçbir dostluk. Ve sonunda, pes ettim. Ondan ve onun arkadaşı olmaktan vazgeçtim. Onu hayal kırıklığına uğrattım."

Titreyerek nefes aldı. Cemaate baktı ve gözleri harcanmamış yaşlarla parladı. "Olivia bana büyüye inanmayı öğretti. Onu geri getiremem. Ama içindeki sihri görerek onu onurlandırabilirim.

Bu dünya. Bizim karanlığa değil, onun içinde gördüğü yıldızlara odaklanmamızı isterdi. Ve ben de bunu yapacağım."

Hızla kürsüden uzaklaştı ve yerine döndü, kasları her şeyi bir arada tutma çabasıyla gerilmişti. Yanımda oturdu, benim ve Amanda'nın elini tuttu ve bir sonraki konuşmacı -bir amca- ayağa kalkıp kürsüye doğru ilerlerken ikisini de kavradı.

Elini geri sıktım ve boğazıma düğümlenen soğuk, beyaz kederle nefes almaya çalıştım.

Olivia'nın istediği bu muydu? Merak ettim. Onun ölümünü takıntı haline getirmeni, saldırıyı tekrar takıntı haline getirmeni mi? En iyi arkadaşından şüphelenmen mi?

Cass haklıydı. Bu Olivia'nın isteyeceği son şeydi. Persephone'yi bulup onu ışığa kavuşturmak istemişti, bizi yok etmek, geçmişe gömmek için değil. Ama bunu düşünürken bile, bunun önemli olmadığını biliyordum. Gitmesine izin veremezdim. Duramazdım.

Beni mahvetse bile bu işi sonuna kadar götürecektim.

Son ilahinin son tınları kaybolana kadar birbirimize sarıldık. Törenden sonra herkes eşyalarını toplarken Cass bana sarılmak için yaklaştı.

"Eve gelir misin? Küçük bir toplantı yapıyoruz," dedi. *Eyden* kastının kendi evi değil, ailesinin *evi* olduğunu anlamak için sormama gerek yoktu. Gözleri, arkamızdaki sırada Marsha ile sohbete dalmış olan Ethan'a kaydı. "Sadece arkadaşlar ve aile. Bir muhabirin-"

"Anlıyorum," dedim. Ethan saygılı olmaktan başka bir şey yapmazdı ama bugün herkesin ihtiyacı olan son şey buydu. Cass'in moteli ziyaretinden beri aramızda bir tuhaflık vardı, Ethan'ın üzerine daha önce görmediğim bir karamsarlık çökmüştü ve bu da bana onu aslında ne kadar az tanıdığımı hatırlatıyordu. "Ethan'ı motele bırakıp hemen geleyim mi?"

"Evet. Güzel," dedi.

"Anne?" Amanda söyledi. "Şimdi gidiyoruz." Sanki benim hakkımda ne düşündüğünü hatırlamaya çalışıyormuş gibi bana tarafsız bir bakış attı. O yaştaki Cass'e çok benziyordu; aynı buğday rengi saçlar, aynı ince burun ve iri gözler. On bir yaşındaydı. O yaz tam olarak aynı yaşta olmuştuk. Nefesim kesildi.

Cass uzaklaşırken Amanda da onunla birlikte gitti ve bana son bir kez baktı. Ona hızlı ve dostça bir gülümseme verdim ve sonra kiliseden çıkarken Ethan'a katıldım.

Çıkışa giden yolun yarısında Cody'yi gördüm. Anne ve babası olduğunu hayal meyal hatırladığım yaşlı bir çift ve karısı olduğunu tahmin ettiğim ağır hamile, zarif görünümlü Latin bir kadınla birlikte duruyordu. Beni gördü ve selamlamak için elini kaldırdı, karısı da dönüp bana baktı. Gözleri tanıyarak biraz büyüdü, sanırım oldukça ayırt ediciydim ve göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle parmaklarını sallayarak konuşmaya geri döndü.

Bu alışık olduğum bir tepki değildi. Ağzı açık bir tanıma *oohhhh*'u, sınırda bir ilgi, içgüdüsel bir tiksinti, yıllar içinde yakından tanıdıklarım. Bu kadar parlak bir gülümseme genellikle benim için değildi.

"Seni bırakmaya gidiyorum," dedim. "Cass'in ailesi bir toplantıya ev sahipliği yapıyor.

-Bir resepsiyon, sanırım? Ben gideceğim."

"Ve yalnız gitmeyi tercih ediyorsun," dedi Ethan.

"Seni orada istemediğimden değil," dedim çabucak.

"Ama diğer herkes için, Naomi'nin erkek arkadaşı Ethan olmayacağım, şu meraklı podcast adamı Ethan olacağım" dedi.

"Sen bu musun?"

"Meraklı bir podcast adamı mı? Sadece çalışırken," dedi.

"Erkek arkadaşım."

"Ah." Gözlerini kısarak yola doğru baktı. "Dil sürçmesi. Ne desem daha doğru olur? Paramour? Beyefendi arayan? Ganimet avcısı mı?"

"*Arayan beyefendiyi* sevdim," dedim ve *erkek arkadaşın* sesinin neden bu kadar çekici geldiğini düşünmemeye karar verdim. Arabaya bindik ve ben motoru çalıştırdım. Yaşlı bir kadın arka tamponun yanından yavaşça geçerken bir süre rölantide gittim.

Ethan, "Cass ilginç bir konuşma yaptı," dedi.

"İyiymiş," dedim. "Cass'in bazı şeyleri ballandıra ballandıra anlatacağını düşünmüştüm ama dürüsttü."

"Senden hiç bahsetmemesinin ilginç olduğunu düşündüm," dedi Ethan dikkatle. "Eğer hikâyenin tamamını bilmeseydin, ikisinin başına korkunç bir şey geldiğini ve senin var olmadığını düşünürdün." "Bu benimle ilgili değil.

Olivia'yla ilgili," diye karşı çıktım. Ethan omuz silkti.

"Ne? Cass'in beni dışladığını mı düşünüyorsun?"

"Neden konuşmaya davet edilmedin? Olivia ile haftada birkaç kez konuştuğunuzu kendiniz söylediniz. Peki neden Cass 'en iyi arkadaş' ve senin adın bile anılmıyor?"

"Bu kredi almakla ilgili değil," dedim. "Nereye varmaya çalışıyorsun?"

"Düşünüyorum da... Bilmiyorum. Gideli uzun zaman oldu. Bu insanlar için kim olduğun değişmiş olabilir. Ya da hiç düşündüğün gibi olmamış olabilir."

Meredith Green'in öfkesini, Marcus'un dizginlenmiş düşmanlığını düşündüm. Hayatım boyunca dışlanmış biriydim, neredeyse ölene kadar. Sonra Chester beni kucaklamıştı ama kucaklamışlar mıydı? Yoksa sadece hayatta kalan kızın hikâyesini mi istiyorlardı, hikâyeye uygunsuz bir şekilde eklenen huysuz, sorunlu kişiyi değil?

"Cass biraz zor olabilir ama o benim en iyi arkadaşlarımdan biri," dedim. Yaşayan son kişi.

Ethan, "Oscar'la görüştüğü konusunda yalan söylemiş olabileceğini düşünen sendin," diye belirtti.

Arka dişlerimi birbirine geçirdim. "Ve?"

"Artık böyle düşünmüyor musun?"

"Bilmiyorum," dedim. Bu noktada ne düşündüğümü söyleyemiyordum.

"Belki de orada olmayan şeyler görüyorumdur."

"Deli olduğunu sanmıyorum," dedi Ethan. "Ve senin yerinde olsaydım, ben de kendime arkadaşlığınızın iki yönlü olup olmadığını sorardım."

Motele varmıştık. Frene gerekenden daha sert bastım ve ona ters ters baktım. "Cass olmasaydı hayatta kalamazdım," dedim.

"Yardım bulduğu için minnettar olmamanız gerektiğini söylemiyorum."

"Bahsettiğim şey bu değil," dedim. "Ben sonrasında bahsediyorum. Olanlar hakkında konuşmak bir yana, zar zor işlev görebiliyordum ve herkesin benden tek istediği buydu. O beni korudu. On bir yaşındaydı ve gazetecilere ve işgüzarlara engel olma konusunda babamdan daha başarılıydı. Liv ve ben ikimiz de parçalanıyorduk ve Cass çıplak elleri ve irade gücüyle bizi bir arada tuttu."

Ona yatağımda yalnız uyumak zorunda kalmayayım diye gizlice geldiği geceleri ya da bana Frankenstein dediği için Grayson Talbot'un ağzına yumruk attığı günleri anlatabilirdim. Cass Green olmasaydı yetişkinliğe adım atamazdım.

"Onu en iyi sen tanıyorsun," diye onayladı Ethan, ama yarım yamalak bir onaydı bu. "Evet, tanıyorum," dedim. Çenemi tuttum.

"Sonra görüşürüz."

"Yakında görüşürüz," diye kabul etti. Arabanın kapısı kapanır kapanmaz geri çekildim. Kim olduğunu sanıyordu ki? Cass benim arkadaşımdı, hep öyleydi.

Neredeyse herkes Cass'i severdi. Güzeldi, çekiciydi. Onu etkilemek için çalışmanızı isterdi ve başarılı olmanın heyecan verici bir yanı vardı. Ama her zaman Cass'i sevmeyen bir grup insan olmuştu.

onu yakaladılar. Onları korkutuyordu ya da sadece sert yanlarını görüyorlardı, cömertliğini ve cazibesini görmüyorlardı. Onun *otoriter* olduğunu düşünüyorlardı, bu terim gizemli bir şekilde sadece kızlara uygulanıyor gibiydi.

Bu patronluğa ihtiyacımız vardı. Liv ve ben bazen hayatımızı kurtaracak bir karar veremiyorduk ama Cass'in her zaman bizim için yapacak bir şeyleri vardı. Ne kadar tuhaf olursa olsun onun taleplerini yerine getirirdik çünkü sihir yaratmada en iyisi oydu. Bizi inandırmakta.

Daha sonra, bu bir lütuf oldu. Matematikten sınıfta kaldığımda ödevimi yapmam için bana zorbalık etmiş, çalışma kâğıtları ve grafik hesap makinesiyle gelip televizyonun kumandasını çalmıştı. Liv hastaneden eve döndükten sonra, durumu düzeliş tekrar kendine bakabilecek hale gelene kadar duş alması ve yemek yemesi için ona patronluk taslayan Cass olmuştu.

Bu yüzden Cass'i anlamayan insanlar olmasını hiç umursamamıştım. Ama Ethan'ın da onlardan biri olması beni rahatsız ediyordu ve evin önüne geldiğimde benimle gelmediğine sevinmişim.

Green ailesinin evi Chester'daki en büyük evdi. Eski bir koloni tarzıydı ve bu bölgeye hiç yakışmıyordu. Koca Jim bu evi değirmen tüm hızıyla çalışırken, ilk belediye başkanlığı yarışını kazandıktan hemen sonra inşa ettirmişti.

Araba yolu bir düzine arabayla doluydu, beklediğimden daha büyük bir toplantı vardı. Ön kapıya doğru ilerledim ve zili çaldığımda Amanda kapıyı açtı, sarı saçları, küçük siyah elbisesi ve saçındaki siyah kurdeleyle cilalı, kasvetli ve mükemmel görünüyordu.

"Merhaba Bayan Shaw," dedi acılı bir resmiyetle. "Gelebildiğinize sevindim."

"Eskiden bana Namie Teyze derdin," dedim kaşlarımı kaldırarak. "Ne zaman bu kadar sofistike oldun?"

Kızardı, ilgiden paniğe kapılmış gibi görünüyordu. Cass'in klonuna benziyor olabilir diye düşündüm ama Cass hiçbir zaman çekingen olmamıştı. Arkadaşça görünmeye çalıştım ama bu benim güçlü yanımdı değildi. Boğazımı temizledim, içeri girmeme izin verdiği için teşekkür ettim ve onu daha fazla travmatize etmeden oradan ayrıldım.

Geniş oturma odası hareketliliğin merkeziydi. Meredith kanepede, donuk gözlü Kimiko'nun yanında oturuyordu. Marcus yan masanın üzerindeydi, elinde bir kadeh kırmızı şarap vardı. Beni gördüğünde sürekli çatılan kaşları daha da derinleşti.

Fuayede donup kalmıştım. Cenazede konuşma yapmam istenmemiştir. Marcus ve Kimiko beni buraya davet etmemiştir, Cass etmiştir. Hoş karşılanmış mıydım?

Omurgamı sertleştirdim. Neden burada olmamalıydım ki? Odanın öbür ucuna, Marcus'a doğru yürüdüm ve elimi uzattım. "Kaybınız için çok üzgünüm," dedim.

Uzanıp elimi sıkmadan önce uzun bir süre elime baktı. "Teşekkür ederim," dedi mekanik bir şekilde.

"Anma töreninde birkaç kelime söyleyip söyleyemeyeceğimi sormayı akıl edemediğim için özür dilerim," diye ekledim, beni kimin izlediğine bakmamaya çalışarak. Odadaki tüm gözler üzerimdeymiş gibi hissetmemeye çalışarak. "Liv olağanüstü biriydi. Hayatımı değiştirdi. O olmasaydı kim olurdu bilmiyorum."

Çenesi gerildi. "Senin için dünyaları düşünürdü," dedi.

Sertçe yutkundum. Gözlerime yaşlar doldu; onları uzaklaştırdım. İnsanların önünde ağlamadın. Nasıl incinebileceğini göstermedin. "Keşke bunu hak etmek için daha fazlasını yapsaydım."

Bir şey söylemeye başladı ama sonra kendini durdurdu. Kimiko ortaya çıktı ve elini onun kolunun kıvrımına doğru kaydırды. "Bize müsaade Naomi," dedi. Bir eli omzumda çırpınırken bile onu uzaklaştırdı. Dönmemeyi başardım ama döndüğümde midem sarsıldı.

Cody'nin karısı arkamda durmuş, bir adak gibi bir bardak beyaz şarap uzatıyordu. Müzikal bir sesle, "Buna ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun," dedi. Kabul ettim. Kırmızıyı tercih ederdim ama şu anda sadece daha az garip görünebilmek için tutacak bir şey istiyordum.

"Gabriella'ydı, değil mi?" Ona sordum.

"Gabby, lütfen. Sen de meşhur Naomi Cunningham'sın." "Kötü şöhret abartılı olabilir," dedim ve bir yudum aldım.

"En azından benim için kötü şöhretlisin. Cody senin hakkında çok konuşuyor. Sana göz kulak olmayı seviyor, biliyorsun. Biraz internet sapığı gibi." Elini kaldırdı, baş ve işaret parmaklarını birbirine kenetlemişti. Bu konuda ne hissettiğimden emin olmasam da ona bir kıkırdama ile karşılık verdim. "Sanırım işinizin en büyük hayranı olduğunu söylemek yanlış olmaz ve düğünümüzle ilgilenmesini sağlamak dış çekmek gibiydi."

"Fotoğraflarımı gördüğünü bile fark ," dedim.

"Düğün işleri harika ama diğer işlerine de bayılıyorum" dedi. "Çürüyen şeylerin siyah-beyaz fotoğraflarından oluşan şu seri - geyik kafatasının etrafında büyüyen mantarların olduğu? Ondan bir baskı aldım."

Biraz güldüm, aynı anda hem tedirgin hem de gururlanmıştım. "Bunu bana o söylemedi."

Gözlerini biraz devirdi. "Muhtemelen seni utandırmak istememiştir ve sana söylediğimi bilseydi çok utanırdı. Dürüst olmak gerekirse, bence o sadece senin hala iyi olduğuna dair kendini rahatlatmak istiyor. Bazen buna hala inanamıyor. Ne olduğuna. Kurtulduğuna."

"O duyguyu bilirim."

Koluma dokundu. "Her şeyin bir nedeni olduğu ya da umut ışığı araman gerektiği fikrinden gerçekten nefret ediyorum. Başına gelenler hiç yaşanmamalıydı. Ama garip bir şekilde minnettar olmaktan kendimi alamıyorum. Seni bulmak Cody'yi değiştirdi. Onu daha iyi bir adam yaptı. Eğer sen olmasaydın, beni onunla evlenmeye ikna eden kişi olabileceğinden emin değilim."

Cody hafif gülümsemeyle yaklaşarak, "Yine de üç deneme sürdü," dedi. Kolunu karısına doladı. "Gabriella üçüncü üç aylık dönemde çok duygusal oluyor."

"Duygusal olmakta yanlış bir şey yok," dedi Gabby ona. Kolunun altına tam oturmuştu ve onun cazibesinin yanında tüm pürüzleri daha keskin bir nitelik kazanmıştı. Şimdi görebiliyordum. Beni ormandan çıkaran Cody Benham politikacı olacak biri değildi, ama bu adam? O bunun için yaratılmıştı.

"Şahsen ben bu konuda berbatım. Duygu samimiyet gerektirir ve bu da kırılabilir gerektirir. Alaycılık ve iğneleme çok daha güvenli," dedim.

Cody eğlenerek, "En azından kendinin farkındasın," dedi ve bardağıyla bana küçük bir *alkış* hareketi yaptı.

"Neredeyse iyi uyum sağlamış olmak kadar iyi."

İkisi de güldü. Şehre geldiğim o gece kendimi daha fazla aptal yerine koymadığım için aniden ve şiddetle minnettar oldum. Öyle görünüyorlardı ki

Birlikte mutluyduk. Bunu tehlikeye atacak bir şey yapsaydım, kendimi asla affedemezdim.

"Bugün ya da yarın boş musun?" Gabriella sordu. Cody ona şaşkın bir bakış attı ama o umursamadan devam etti. "Seni akşam yemeği için kulübeye götürebiliriz diye düşünüyordum."

"Kulübede mi kalıyorsun?" Çoğunlukla kendime düşünmek için biraz zaman kazandırmak için not ettim.

"Cassidy'nin burayı ne hale getirdiği dikkat çekici, değil mi?" Cody bana *soracağını bilmediğimi ve sormak zorunda olmadığını belirten bir bakış* attı.

"Olağanüstü biri," diye kabul ettim, ödünç alınmış bir gururla. "Biz gençken oranın nasıl bir felaket olduğunu hatırlıyor musun? Orayı bu kadar hızlı toparlayabilmesine inanamıyorum. Ama iki yaşındaki huysuz bir çocuğun proje yönetimi becerilerine sahibim, bu yüzden en iyi yargıcı ben değilim."

"En azından dört yaşında huysuz bir çocuk," dedi Cass arkamdan gelerek. Kolunu benimkinin içine soktu. "Dürüst olmak gerekirse, boyumdan büyük işlere kalkışmıştım. Evde bir bebekle ve yapacak hiçbir şey olmadan çok sıkılmıştım. On saniye durup düşünseydim ne kadar saçma bir şekilde niteliksiz olduğumu görürdüm. Bütçeyi sürekli aşıyordum ve çevresel değerlendirmeler neredeyse canıma okuyordu. Her bir izin sanki tüm projeyi çökerten şey olacakmış gibi görünüyordu." Hatırladıkça yüzünü buruşturdu.

Gabriella, "Cody bunu yapabileceğini her zaman biliyordu," dedi. "Ve yatırımımızın geri dönüşü muhteşem oldu."

"Sonsuza dek minnettar kalacağım bir yatırım," dedi Cass. Koluma hafifçe bastırdı. "Naomi'yi bir dakikalığına çalmam gerekiyor. Bize izin verir misin?"

"Elbette," dedi Cody çabucak.

Gabriella küçük bir el salladı. "Unutmayın! Akşam yemeği! Şehirden ayrılmadan önce gerçekten bir araya gelmeliyiz," dedi ve sonra Cass beni çekiştirmeye başladı.

Beni mutfağa doğru götürürken, "Cody'nin kulübeye yatırım yaptığını fark etmemiştim," dedim.

Cass biraz sert bir sesle, "Bana bunu sorsaydın sorardın," dedi.

"Kendimi savunmam gerekirse, izinlerle ilgili tüm o şikâyetler gerçekten zihin uyuşturucuydu," dedim ve beni şakacı bir şekilde itti. Ama yüz ifadesi ciddileşti. "Benimle ne hakkında konuşmak istiyorsun?" diye sordum.

Dudakları inceldi. "Ofiste," dedi ve başını arka koridora doğru eğdi. Yolu gösterirken benden ayrıldı ve ben de korkuyla onu takip ettim. Neler oluyordu?

Çocukken buraya girmeme nadiren izin verilirdi; buradaki tek şey Koca Jim'in ev ofisi ve erkek mağarasıydı. Cass beni ilkinе götürdü ve beni şaşırtacak şekilde Koca Jim zaten oradaydı, kendi kestiği bir ağacın kabaca yontulmuş bölümlerinden inşa edilmiş devasa bir masanın arkasında duruyordu, bu hikayeyi biliyordum çünkü yılda dört ya da beş kez anlatmayı severdi.

"Naomi. Seni tekrar görmek güzel," dedi, sesi memnun olmaktan çok uzaktı.

"Neden buradayım?" Aralarına bakarak sordum. Koca Jim benden ne istiyor olabilirdi ki?

"Ethan'la ilgili," dedi Cass.

"Peki ya o?" Hemen savunmaya geçmemeye çalışarak sordum. "O işini yapıyor. Kötü bir şey değil."

"Bundan pek emin değilim," dedi Koca Jim. "Siz ikiniz bir sürü insanı rahatsız ediyorsunuz. Bazı sorular alıyordum, bu yüzden onu araştırdım. Başta pek bir şey bulamadım ama sonra gerçekten endişe verici bir şey keşfettim."

"Onu araştırdın mı? O bir podcaster. Sadece sorular soruyor," dedim.

Cass nazikçe, "O düşündüğün değil, Naomi," dedi.

"Lütfen bana neden bahsettiğinizi söyleyin," dedim, paniklemeye başlamıştım.

Koca Jim masaya uzandı ve düz bir dosya aldı. Bana uzattı. "Tıpkı iddia ettiği gibi, bir podcast ağı için çalışıyor ve Ethan Schreiber adıyla gerçek suçlarla ilgili bir sürü şey yazıp üretmiş. Ama on sekiz yaşına geldiğinde adını değiştirdi. Ondan önce-"

Dosyanın içindeki sayfaya baktım. Washington eyaletinde adının Ethan Schreiber olarak değiştirilmesi için gerekli evraklar vardı.

Alan Michael Stahl, Jr.'dan.

Sayfadaki kelimeler odak noktasından kaydı ve geri dönmeyi reddetti. Ensemde gergin, soğuk bir his alevlendi, kafatasımın dibinde birikti ve boğazımın arkasında garip ve keskin bir şeyin tadını aldım. Bu doğru olamazdı. Bir hata olmalı. Ethan değildi-

"Bu bir şaka mı?" Öyle olmadığını bile bile sordum. İkisi de bana cevap vermedi. Ethan, Stahl'ın oğluydu. Mektubu Ethan yazmıştı. Bana yalan söylemişti. Beni takip etmiş, sinsice hayatıma girmişti. Ona güvenmemi sağladı.

Ben de kendimi ona attım.

Bir kahkaha attım. "Stahl'ın *oğlu* mu?"

"görünüyor," dedi Koca Jim. "O zaman bilmediğini varsayıyorum."

"Tabii ki bilmiyordum," diye tersledim. Koca Jim bana başıyla onay verdi, bu patlamadan en ufak bir rahatsızlık duymamıştı. Kağıda baktım, dönüşmesini diliyordum. Bunu nasıl gözden kaçırmış olabilirdim? Nasıl bilemedim?

Tabii ki Alan Stahl, Jr., adını değiştirecekti. Babasının gölgesinden kurtulmak istiyorsa, bir seri katilin oğlundan başka bir şey olmak istiyorsa, bunu yapmak zorundaydı. Bunu ben yapmıştım. Neden onun da yapacağını düşünmemiştim? Ethan en başından beri bana yalan söylemişti. Ona mektuptan bahsettiğimde, beni için çok uğraşmıştı. Ve hepsi saçmalıktı. Mektubu göndermişti. Başından beri yalan söylediğimi biliyordu. Bunu ona itiraf etmiştim.

Kimseye güvenmediğim kadar ona güvenmiştim.

İnsanları kendisiyle konuşturmakta iyiydi. Stahl da bu konuda iyiydi. Kadınları ölümlerine kadar ikna etmişti.

Cass bana acıyarak baktı. Koca Jim'in yüzü her zamanki gibi boştu. Başka tarafa baktım, utanç ve mahcubiyet içimde hastalıklı bir şekilde kayıyordu, öfkeden daha tehlikeliydi. Bilmem gerekirdi. Aptalın tekiydim.

Cass'e güvenmemem gerektiğini nasıl ima ettiğini düşündüm. Sanki aramızı açmaya çalışıyordu.

Sadece ona güvendiğim için değildi. Düşünmüştüm ki...

Ama bunun bir önemi yoktu, değil mi? Ne hissedersen hissedeyim, bu var olmayan bir adam içindi.

"İkinizin özel olarak konuşmasına izin vereceğim," dedi Koca Jim. Yanımdan geçerken omzuma bir kez vurdu. Hatırlayabildiğim tek zaman buydu.

Bana dokunurken elinin altından kaymamak için kendimi zor tuttum, tüylerim diken diken oldu. Kimsenin bana dokunmasını istemiyordum. Bir daha asla.

Kapı Jim'in arkasından kapandı. Cass rahatlatıcı olduğundan emin olduğum bir şekilde kolumu okşadı. "Özür dilerim," dedi. "Keşke doğru olmasaydı. Keşke sana söylemek zorunda olmasaydım."

"Baban neden ona bakıyordu ki?" diye sordum. Kusacakmışım gibi hissettim ama kendimi Cass'in yüzüne odaklanmaya zorladım. O her zaman ne yapacağını bilirdi. Kontrol her zaman ondaydı ve şimdi buna ihtiyacım vardı.

"Ondan ben istedim. Sana göz kulak olmak istedim," dedi Cass.

"Yalan söyledi. Bunca zaman, o- Tanrım, Cass, ona bir şeyler söyledim."

"Ona Persephone-Jessi Walker'dan bahsettin, değil mi?" Cass sordu. Başımı salladım. "Keşke bunu yapmasaydın. Ona başka ne anlattın?"

"Her şey," dedim. Tam bir aptaldım. Bir şeyler sakladığımı biliyordum. Bana neredeyse ona güvenmememi söylemişti. "Ona duruşmada yalan söylediğimi söyledim."

Bana dehşetle baktı. "Bir seri katilin oğluna, babasını hapse atmak için yalan söylediğinizi söylediniz."

"Onun bir seri katil olduğundan emin değilim," dedim ama bu durumu daha iyi hale getirmedi. Gerçi Ethan emindi. Tabii bu da başka bir yalan değilse.

"Benimle konuşmaya gelmiş olmalı ama ben burada bile değildim. Hayır, *seninle* konuşmaya geldi. Ve Liv'le. Onunla konuşacağını söyledi."

"Bunu bilmiyordum," dedi Cass, başını öne eğmiş, kaşlarını çatarak. "Ona ne söylediğini biliyor musun?"

"Hiçbir şey, sanırım," dedim. "Ama ya onunla yüzleşirse? Hepimiz anlaşılan kadar ona hiçbir şey söylemeyecekti ama eğer zorlarsa, sinirlenirse..." Ethan'ı elinde silahla, yüzünde öfkeyle hayal edemiyordum. Bana bu şekilde yalan söylediğini de hayal edemiyordum. Onun gerçekte kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Gerçekte neler yapabileceği hakkında.

Cass'in yüzü solgundu. "Gerçekten Olivia'yı onun öldürmüş olabileceğini mi düşünüyorsun?" diye sordu, sesi kısık.

"Bilmiyorum. Gitmem lazım. Yapamam-"

"Kalmalısın. Kendini daha iyi hissedene kadar bekle," dedi Cass.

"Hayır, yapmalıyım - tüm eşyalarım motel odasında. Gidip onu almalıyım. Ben..." Kahretsin. Motel odasının kapısından sonrasını düşünemiyordum. Orada olacaktı.

Bekliyordum. Ne yapacaktım? Ne söyleyecektim?

"İşte." Cass elime bir anahtar sıkıştırdı. Anlayamadan kaşlarımı çattım. "Benimle kalıyorsun. İhtiyacın olduğu sürece. Ve o motel odasına yalnız gitmiyorsun. Git benim evimde bekle. Bunu halledeceğiz."

"Bishop'a söylemeliyiz," dedim. "Söylememeli miyiz?"

"Bir plana ihtiyacımız var. Bu konuda akıllı davranmalıyız," dedi Cass. "Benim evime git. Kimseyi arama, kapıya cevap verme. Bir saat kadar daha burada kalmam gerekiyor ama sonra hemen oraya geleceğim ve tam olarak ne yapmamız gerektiğine karar vereceğiz, tamam mı?"

"Tamam," dedim. Cass bir yolunu bulurdu. Her zaman çözerdi. Elimi anahtarın üzerine koyup avucumu ısırmasına izin verdim. Zihnim allak bullak olmuştu. Ethan, Alan Stahl Jr. buraya gelmişti çünkü benden önce yalan söylediğimi biliyordu. Kızgındı. Bizi suçlamıştı. Şehre gelmişti. Olivia onunla konuşmayı kabul etmişti ve o da Olivia'yı incitmişti.

Ne oldu? Neden buralarda takılıyorsun?

Bir şeylere göz kulak olmak için. Kimsenin ondan şüphelenmediğinden emin olmak için. Hayatını mahveden kişiyle uğraşmak için.

"Araba sürebilecek durumda mısın?" Cass soruyordu.

"Evet, iyiyim" diye yalan söyledim. Sakinleştirici bir nefes aldım. "Sadece bir şok. Gitsem iyi olacak."

"Motele değil," dedi kararlı bir şekilde.

"Senin evine gideceğim," diye kabul ettim. Bundan sonrasını düşünemiyordum ama o kadarını yapabiliyordum. Dosyadaki sayfayı aşırı hassas hareketlerle önce üçe, sonra ikiye katladım. Yavaşça eteğimin cebine soktum, sanki acele etmeyerek acının geçmesini bekleyebilirmişim gibi. O bakmıyorken gizlice geçebilirdim.

Cass beni arka kapıdan çıkardı. Arabama bindiğimi, motoru çalıştırdığımı zar zor fark ettim. Beynim bedenimi yakalayamadan Cass'in garaj yoluna park etmişim ve boş evine adım attığımda orada öylece durdum, kararsızdım.

Cass'in evine hiç yalnız gitmemiştim. Antiseptik bir havası vardı. Süslemeler bile faydacı görünüyordu, belli bir imaj yaratmak için oradaydılar. Cass kim olmak istediğine karar vermiş ve hayatını bunun üzerine kurmuştu.

Bekar anne, başarılı iş sahibi. Kendini normalliğe doğru sürüklemişti. Liv'in bunu bozmasını neden istemediğini anlayabiliyordum.

Onu kapatmamış , bunların hiçbiri olur muydu?

Merdivenlerden yatak odasına çıktım ve siyah elbisemin içinde kendimi gülünç hissederek yatağın ucuna oturdum.

Bilmem gerekirdi. Ben sadece korkunç erkekleri severim. Ethan'la yaşadıklarımın özünde her zaman bir çürüme olacaktı. Sadece *böyle* olacağını bilmiyordum.

Ethan şiddet yanlısı birine benzemiyordu. Ama babası da herkesi kandırmıştı.

Görüşümü netleştirmek için gözlerimi sildim ve ciğerlerime dolmayan derin bir nefes aldım. Karşımdaki dolabın kapısı açıktı. Arkadaki en yüksek rafta, kenarları Kelt düğümleriyle oyulmuş geniş bir ahşap kutu duruyordu.

Bunca yıl saklamış. Tabii ki saklamıştı. Hepimiz ıvır zıvırlarımızı sakladık. Geçmişten parçalarımızı. Ayağa kalktım ve yavaşça rafa doğru yürüdüm. Dolabın köşesinde bir tabure vardı, onu kutunun altına yerleştirdim ve yukarı çıktım.

Ağır ve sağlamdı. Antikacıda bulmuştuk, tozla kaplıydı. Kapağı sarmaşıklar ve yapraklarla oyulmuştu. Onu bulan bendim. Onu saklayan Cass olmuştu. İşler böyle yürüyordu.

Kutuyu yatağa taşıdım ve kapağını açtım. Hafifçe gıcırdadı. İçinde Liv'in çizimlerinden oluşan bir koleksiyon, bir yığın Polaroid fotoğraf, Cass'in büyükannesinden aldığını hatırladığım gösterişli bir kostüm yüzüğü, yıldız desenli ipek bir fular, etiketine "Remington" kazınmış bir kedi tasması ve Tanrıça Kadehi olarak ilan ettiğimiz gümüş bir fincan vardı. Küçük bir bez torbada küçük, sert bir nesne vardı; muşta olduğunu anlamak için onu çıkarmam gerekmedi.

Cass Persephone'nin adı yazan bileziği de almıştı ama hastanede bana vermişti. İyileşmeme yardımcı olması için fazladan büyü yaptığını söylemişti.

Polaroid fotoğraf yığını elime aldım. O fotoğraf makinesini hatırladım. Birkaç kutu filmle birlikte bir yığın devrildiğinde babamın eşyaları arasında bulmuştum. Film o zamanlar bile eskiydi ve fotoğraflar

Zaman zaman soluk ve anlaşılması zor oluyordu ama filmim bitene kadar her yere yanımda götürmüştüm. O zamandan beri bunu düşünmemiştim ama fotoğrafçılığa ilgi duymamı sağlayan kıvılcımın bu olduğunu sanıyordum.

Hep o geri dönüyordu, değil mi?

Yıllar geçtikçe, düşük kalite fotoğraflara ürkütücü bir nitelik kazandırmıştı. Cass'ın ormanda, omuzlarına bir şal gibi doladığı yıldızlı eşarbyla kadehi tutarken çekilmiş bulanık bir fotoğrafı kadim bir gizem havasına bürünmüştü. Liv'in gölgelenmiş bir fotoğrafı, yukarıya doğru bakıyor, çevresi belirsiz, sanki kararmış bir boşluktan çıkıyormuş gibi görünüyordu. Cass ve Liv yan yana yürüyor, serçe parmakları birbirine kenetlenmiş, Liv omzunun üzerinden kameraya, bana bakıyor, parlak bir gülümsemeyle.

Sonra üçümüzün birlikte bir fotoğrafı. Fotoğraf makinesini tuttuğum çok açıktı. Liv'in çocukluk yatağında omuz omuza oturuyorduk ve ben ortadaydım. Cass ve Liv dillerini çıkarmış, kameraya bakıyorlardı. Ben Liv'e bakıyordum, gözlerim parlıyordu.

Dudaklarımın arasından küçük bir nefes kaydı, kalbim ağrıyordu. Liv ölmüştü.

-Ama o üç kız da öyleydi. Daha önce olduğumuz kızlar.

Fotoğrafların altında iki parça defter kâğıdı vardı, katlanmıştı, kırıksıklıkları yaşlılıktan aşınmıştı. Birini özenle açtım ve nefesim boğazımda düğümlendi.

Bayan Green'in para çaldım.

Babamdan nefret ediyorum ve bazen ölmesini diliyorum. O bir ayyaş ve işe yaramazın teki. Geçen ay matematik sınavında kopya çektim.

Bir düzine satır daha vardı. Hepsini ben yazmıştım. Benim sırlarım. Hepimiz bunun gibi bir sayfa yapmıştık, altıncı ritüel. Cass, kalplerimizin en karanlık sırları demişti. Onları yazdık ve sonra yaktık. Onları ateşe atmış ve ruhlarımızı alevlerle arındırmakla ilgili saçma sapan şeyler söylemişti. Ama o zaman nasıl buradaydılar?

Diğer sayfayı açtım. Liv'in olmalıydı, el yazısını tanıdım.

Tanrıçalar için yeterince iyi değilim. Daha çok çabalamalıyım ama korkuyorum.

Ben iyi bir arkadaş değilim.

Ben zayıfım ve korkağın tekiyim. Hiçbir şeyi doğru yapamıyorum.

"Oh, Liv," diye fısıldadım. "Bu kadar kötü olduğunu bilmiyordum." Kalbim o küçük kız için acıyordu. Çok savunmasızdı ve başına gelenler, bırakın şeytanları uyanmaya başlayan bir çocuğu, herhangi birinin başa çıkamayacağı kadar büyüktü. Ama hayatta kalmayı başarmıştı, sadece hayatı ondan çalınmıştı.

Tekrar hayal etmeye çalıştım. Liv göletin kenarında, kafasına doğrultulmuş bir silah ve silahı tutan el -Ethan'inki. Bir çığlık attım, kâğıtları avucumun içinde buruşturdum. Cass bunları saklamış olmalıydı. Sahte sayfaları ateşe mi atmıştı? Neden atmıştı?

Muhtemelen onları okuyabilmek için, diye fark ettim ve iç çektim. Kontrolü elden bırakmakta her zaman zorlanırdı. Muhtemelen onun hakkında bir şeyler yazdığımızdan endişelenmişti.

"Ne yapıyorsun?"

Adrenalinim yükselmiş bir halde arkamı döndüm. Oscar kapı aralığında durmuş, her zamanki künt merakıyla beni izliyordu.

"Sadece bazı eski anıları yeniden yaşıyorum," dedim. Polaroidleri işaret ettim, ağzım kurumuştı. "Bunları ben çektim. Yıllar önce."

Oscar kapının pervazına yaslandı. Takım elbisesinin ceketini çıkarmış ve kollarını dirseklerine kadar kıvrırarak kalın ön kollarını ortaya çıkarmıştı. "Sen her zaman meraklı bir küçük-"

"Otuz saniye boyunca tam bir sürüngen gibi davranmamayı deneyebilir misin?" Tersledim.

Sırıttı. "-çocuk," diye bitirdi. Kapının pervazını itti ve bana doğru ilerledi. Vücudum gerildi ama kıpırdamadan durmaya çalıştım. Fotoğraflardan birini eline aldı. Cass kır çiçeklerinden bir taç takmış, elinde bir sicime bağladığımız kristali tutuyordu. "Hep böyle garip şeyler yapardın."

"Biz tuhaf çocuklardık," dedim. Yakınlığını, havanın tenimdeki değişimini hissedebileceğim kadar yakındı. Oscar etraftayken kendimi hiç güvende hissetmemiştim. Bir zamanlar bu yüzden onu görmeye gitmiştim. Tehlike ve acı bana güvenlikten daha kolay gelmişti. Şimdi o geniş ellerindeki gücün ve bana ne kadar zarar verebileceğinin fazlasıyla farkındaydım.

"Hayır, harikaydı," dedi. "Tuhaf küçük cadı kızlar. En azından sen ilginçtin."

Boğazımda safra düğümlenerek ona baktım. "Benden nefret ettin. Yaptığın şeyler-"

"Hâlâ buna takılıyorsun, değil mi? Evet, ben bir bok parçasıyım."

"Hâlâ öyle," dedim acı bir şekilde.

"Elbette. Ama bunun için kıcıma tekme yedim, o yüzden ödeştik diyelim." Omuz silkti. Sanki acı acıyla dengeleniyormuş gibi. Sanki hangi rolü oynarsanız oynayın derinizde çatlaklar bırakmıyordu. "Bak, seni gerçekten incitmek istediğimden falan değildi. Sarhoştum, tamam mı? Aptalca bir hataydı."

"Ben senin küçük kız kardeşinin arkadaşıyım," dedim, işin peşini bırakmaya hazır değildim. "Sana tapardı."

Homurdandı. "Pek sayılmaz."

Gözlerimi ona diktim. "Hadi ama. Seni nasıl takip etti? Sen onu korudun, o da karşılığında senin için her şeyi yapardı."

"Onu korumak mı? Neyden?" Oscar sordu. Hâlâ bana çok yakın duruyor, tepemde dikiliyordu.

"Baban," dedim. "Eskiden ona vurduğunu biliyorum."

Yüzünü buruşturdu. "Babam mı? Hayır. Beni eşek sudan gelinceye dövdü ama değerli prensesine hiç dokunmadı."

"Çürükleri gördüm," dedim, şaşkınlığım öfkeme baskın çıkmıştı. Bilmesi gerekiyordu. Onu korumak için araya girdiğini söylemişti, yani belli ki neler olduğunun farkındaydı.

Oscar beni şaşırtarak güldü. "Ah, *şu*. Cass ve onun lanet dövüş kulübü. Evet, eskiden sürekli çürükleri olurdu ama onları kendi kendine yapardı. Her zaman beni sinirlendirmeye çalışırdı. Bana saldırır, ısırır, tırmalar ve her şeyi yapar, ona vurmamı sağlamaya çalışırdı. Birkaç kez onu durdurmak için üstümden atıp yere yatırmak zorunda kaldım ama asla yumruk falan atmadım. Yine de kendini duvarlara, mobilyalara falan fırlatırdı, böylece morlukları olurdu ve onun için bir şey yapmazsam babama ona zarar verdiğimi söylemekle tehdit ederdi." Bir parmağını şakağında döndürdü.

"Evet, doğru," dedim. "Yetmiş kiloluk kız kardeşin tam bir baş ."

"Delilerle bilecek kadar çok bar kavgasına karıştım," dedi basitçe. "Cass bana tapmıyordu. Her zaman bana karşı kullanabileceği bir şey arardı. Ama istediği şey aptal bir çocuktü."

Bu yüzden ona uymak daha kolaydı. Zaten kimse bana inanmazdı. Herkes her zaman Cass'i sever."

Ona baktım, benimle dalga geçip geçmediğini anlamaya çalışıyordum. Ona inanmak istemiyordum ama o da bana aynı şeyi yapmamış mıydı? Kelimeleri kullanmıştı, yumrukları değil. Ama ben ona vurana kadar beni tekrar tekrar kışkırtmıştı. *Sonra* hırçınlaşırdı, ama kavga benim suçum olurdu, çünkü ben başlatmıştım.

Yine de anlamıştım - sadece bir şeyi incitmek istediğiniz için değil, incinmek istediğiniz için savaşıma dürtüsünü. Bu hiç geçmemişti. Sadece çürüklerimi takmanın daha az görünür yollarını bulmuştum.

Ama Oscar şiddet yanlısıydı ve pisliğin tekiydi. Cass'in sözü yerine onun sözünü kabul etmek için hiçbir nedenim yoktu.

"Bir şeye ihtiyacın var mı, Oscar?" Ona sordum, temkinliliğim bir nebze bile azalmamıştı.

"Öyle mi?" diye sordu.

Kalın bir parmağını çenemin alt tarafına dokundurarak yukarı kaldırdı. Gözlerine baktım ve irkilmedim. Eli öne doğru kaydı, parmakları boğazıma dolandı. Sadece orada duruyordu. Gözlerinin mavisindeki her bir altın lekesini görebileceğim kadar yakınıma eğildi. Korku ve arzunun tanıdık tınısı beni bir balık oltası gibi delip geçti ve o da bunu hissetmiş gibi sıırttı.

Neden olmasın? Bir parçam merak etti. Ethan'dan daha mı kötüydü? Kazandıklarımın daha mı kötüydü? En azından derimde bırakacağı çatlakların şeklini şimdiden biliyordum. En azından ondan nefret ettiğimi biliyordum.

"Defol," dedim ona kapalı dişlerimin arasından.

Parmakları çok hafifçe sıkıldı. Basınç nefesimi yarım saniyeliğine kesti, kaslarım ani bir panikle gerildi ve sonra beni serbest bıraktı. Nefesimi tutma, boğazımı sıkma dürtüsüyle savaştım. "Sorun değil," dedi bir adım geri çekilerek. "Cass sadece seni kontrol etmemi istedi, hepsi bu. Burada olduğundan emin olmak, sana göz kulak olmak gibi şeyler."

Oscar'ı buraya Cass mi göndermişti? Bu kez öfke alevlendiğinde, bu onun içindi. Oscar'la aramızda geçenlerin ayrıntılarını bilmiyor olabilirdi ama ona karşı ne hissettiğimi biliyordu.

Oscar sonunda beni titrer ve midem bulanır halde bırakarak gitti. Fotoğrafları ve diğer her şeyi kutuya geri atmaya başladım. Bir tane daha vardı.

En altta bir şey vardı: düz bir zarf. Bir an tereddüt ettim ve sonra elimi uzatıp yatak örtüsünün üzerinde salladım.

İçinden rastgele bir dizi fotoğraf ve kâğıtla birlikte "Percy" etiketli bir USB bellek çıktı. *Adam hakkında bildiklerimle bana hayır diyemez*, dediğini hatırlıyorum Cass'in.

Elimi yavaşça gezdirerek kâğıtları ve fotoğrafları dağıttım, huzursuz hissediyordum. Belgeler arasında belirgin bir tema yok gibiydi. Bir fotoğrafta tanımadığım bir adam gülüyor ve elinde nargile tutuyordu. Bir inşaat şirketinden birinden gelen basılı bir e-posta sulak alan sınırlandırması, drenaj karosu ve "Bölüm 404" hakkında bir şeyler tartışıyor gibiydi. Bazıları açıkça kabataslak davranışları gösteren, ancak çoğu bağlam olmadan masum görünen bir avuç başka fotoğraf vardı. Meredith Green'den Alicia Barlow adında birine 15,000 \$, Nisan 2000 tarihli.

Ve yığının en altında bir fotoğraf daha vardı. Bu daha eskiydi, kötü saklandığı için ezilmişti. Jim Green'in bir fotoğrafıydı, elleri dar kot pantolon ve Chester Lumber Co. tişörtü giymiş ince bir kadının kalçalarında, arka planda eski değirmene benzeyen bir yer vardı. Tişörtü giymiş, arka planda eski değirmene benzeyen bir şey. Adamın başı kadınınkine doğru eğilmiş, neredeyse onu öpüyordu. Adamın ya da kadının niyeti hakkında hiçbir belirsizlik olmayacak kadar yakındı. Kadın profilden çekilmişti, yüzü kameraya dönüktü ama yine de onu tanıdım.

Jessi Walker.

Jessi'nin gizemli adamı belediye başkanıydı.

İçimden keder gibi bir şey geçti. Jim'i pek önemseyemediğim söylenemezdi. O bir baba ya da koruyucu değildi. Ama sürekli yanımda olmuştu. Bir şey daha kötü oldu.

Yazın iş başvurusu yaptığımda, bu Meredith'in fikriydi. Bir keresinde onu ve Koca Jim'i bu konuda tartışırken duymuştum. Ne demişti? *Bu şekilde ofiste geç saatlere kadar kalmak zorunda kalmayacaksın*. Yapacak çok işi olmayacağını kastettiğini düşünmüştüm. Yaşanan onca şeyden sonra bile kendimce naif davranmıştım.

Her şeyi topladım ve zarfın içine geri koydum. Fotoğrafın içeriğinden çok Cass'in elinde olması şaşırtıcıydı. Bu da neydi böyle? Bir şantaj zulası mı?

Başımı salladım. Cass'in bu şeylerle ne halt ettiğini bilmiyordum ama sonuçları açıktı. Koca Jim Jessi'yle yatıyordu.

Oscar'a odaklanmıştım, kıskançlığına, öfkesine. Ama bir adamı öldürmeye iten tek şey kıskançlık değildi. Oscar'a sevgilisiyle yeni bir hayata başlayacağını söylemişti. Bu da Koca Jim'in onun için karısını terk edeceğini düşündüğü anlamına geliyordu. Onu bu küçük kasabadan alıp götürecek ve hayalini kurduğu her şeyi ona verecekti. Çünkü güzel metresine ondan sıkılmadan önce böyle söylersin.

Ama belki de zorluyordur. Bir son tarih istiyor. Ona adım atmasını yoksa karısına ve *herkese* söyleyeceğini söyler. Böylece işler kızışır. Belki bir kaza, belki de kasıtlı, ama her iki durumda da kız ölür.

Oscar onu kıskançlık yüzünden öldürür ya da Koca Jim kendini korumak için öldürür. Hangisi yaparsa yapsın, bunu örtbas etmek zorundadır. Onu ormana götürür, bulunamayacağı bir deliğe tıkar. Onu bulmamız dışında.

Yeşiller hep o ormandaydı.

Yürüyüş, avcılık, içki. Ya onlardan biri o gün beni Grotto'dan çıkarken gördüyse ve bildiğimi fark ettiyse?

Diğerlerinin benimle olduğunu biliyor muydu? Liv ve Cass bir gece önce Liv'in evinde yatıya kalmışlardı ama ben üşüttüğüm için gidememiştim. Buluştuğumuzu düşünmesi gerekmezdi. Yalnız olduğumu düşünmüş ya da hiç düşünmemiş, sadece paniğe kapılmış olabilir.

Yani Cass kardeşini koruyor ya da babasını koruyor ve her iki şekilde de sonuç aynı.

Parmağım Persephone'nin kemiğini taşıyan küpe kutusuna çarparak cebimden kâğıdı çıkardım ve açtım. İsim değişikliği evrakının görüntüsü, zar zor göz attığım bir e-postanın altına yapıştırılmıştı. *İşte sorduğunuz evraklar.* İçerik bana hiçbir şey söylemiyordu. Ama e-posta CalvinS@JCSI.com .adresinden gelmişti Jessup Danışmanlık, Güvenlik ve Soruşturma.

Jim Green için çalışıyorlardı. O adamı beni takip etmesi ve otel odama girmesi için gönderen oydu. Oğlunu mu koruyordu? Ya da kendisini?

Her şeyi kutuya geri koydum ve kapağı kapattım.

Cass, Jessi Walker'ı biliyordu. Persephone ile bağlantı kurmuş muydu? Liv'in peşini bırakması için bu kadar ısrar etmesinin nedeni bu muydu? Bizi uyarmaya çalışıyordu çünkü babasının ne yapacağını biliyordu.

da Liv'in bildiklerini ona söyleyen oydu.

Buradan çıkmam gerekiyordu. Kutuyu aldım, kolumun altına sıkıştırdım ve ön kapıya yöneldim.

Merdivenlerin dibinde, arkamda bir döşeme tahtasının gıcırdadığını duydum. Döndüm ve Oscar'ın gözleriyle karşılaştım. Bir elinde bira vardı, kollarını kavuşturmuştu. Birbirimize baktık. Bir an için beni durdurup durdurmayacağını merak ettim. Ne de olsa Cass ona bana göz kulak olmasını söylemişti. İyi olduğumdan emin olmak kesinlikle habersizce kaçmama izin vermeyi içermiyordu. Ama sadece bir kez başını salladı ve arkasını döndü. Benimle işi bitmişti.

Kaçtım.

Gidebileceğim tek bir yer kalmıştı. Eski Chevy'nin yanına park ettim ve kapıya doğru yürüdüm. Basamakta durdum, zihnim bomboştu, kapıyı çalma ya da içeri girme kararıyla felç olmuş gibiydim.

Öyle ya da böyle karar veremedim kapı açıldı ve babam bana her zamanki küçümseme ve eğlence karışımıyla baktı, sanki verandasına geri dönmem büyük bir şakaymış gibi. Sanırım öyleydi de.

"Bok gibi görünüyorsun," diye beni bilgilendirdi. "Süslü bir elbisenin içinde ağlayarak ne yapıyorsun?"

"Bugün Liv'in cenazesi vardı," dedim. "Salı günü."

"Bugün Salı. İçeri gelebilir miyim?"

"Seni durdurabileceğimden değil," dedi ve kapıyı açık bırakarak içeri girdi. İçeri girdim. Kendimi kapıyı kapatmaya ve kaçış yolumu kapatmaya zorlayamadım.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordu.

"Hayır. Ben sadece- Gidecek başka bir yer yok," dedim. Aslında ağlamamış olmama rağmen boğazım kaşınıyordu ve gözlerim şişmişti.

"Bu yeterince açık, çünkü başka türlü buraya gelmen mümkün değil," dedi homurdanarak, ama sonra durdu ve gözlerini bana dikti. "Sana ne oldu böyle?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve başımı salladım.

"Bunlar çürük mü? O güzel çocuk canını mı yaktı?" diye sordu ve ben boğuk bir hıçkırığa dönüşen bir kahkaha attım.

"Bununla nereden başlayacağımı bile bilmiyorum," dedim. Kutuyu sıkıca kavradım. "Eski eşyalarımın bazılarını bakmam gerekiyor."

"Devam et," dedi, arka koridoru işaret ederek. "Nasıl bıraktıysan öyle."

İnanamayarak homurdanmamı bastırdım. Misafir yatak odasının önünden geçtim ve tamamen dolu olduğunu, arka tarafta bir metre yüksekliğinde istiflenmiş olduğunu gördüm. Yıllardır eşyaları öylece atıp duruyordu.

Yol ve kapı bile yan yatmış kırık bir kitaplıkla kapatılmıştı. Parlak pembe bir Paskalya sepetini ayaklarımın altında ezdim ve yatak odamda ne bulacağımdan korkarak ilerlemeye devam ettim.

Şok olmuştum, neredeyse onun ima ettiği gibi tertemizdi. Yatağın üzerinde gelişigüzel yığılmış çöpler vardı ama yakından bakınca çoğunun bana ait olduğunu gördüm. Buraya son geldiğimde attığım şeyler. Onları eve geri getirmiş olmalıydı. Eski kıyafetler, kitaplar, hatta çocukluğumdan kalma doldurulmuş hayvanlar.

Her şey hâlâ buradaydı, dokunulmamıştı. Bu da demek oluyor ki-

Dolaba doğru yürüdüm. Tıka basa doluydu. Dolabın arkasındaki gevşek döşeme tahtasına ulaşmak için eşyaları çıkarmam birkaç dakikamı aldı. Tozla kaplanmış ve hırpalanmış ayakkabı kutusu hâlâ içerideydi.

Tam tepesinde küçük bir bez torba vardı. İpi gevşettim ve avucumun içine aldım. Beyaz mafsallı kemiği tenime karşı soğuktu. Şans tılsımım. Tılsımım. Benim lanetim.

Onu burada bırakmıştım, sanki bırakırsam bana musallat olmayacakmış gibi.

Onu halının üzerine koydum ve diğerlerini çıkardım. Liv'in kemiği küpe kutusunda, cebimdeydi. Cass'inki kutunun altındaki çantadaydı. Onları dikkatlice yan yana dizdim. *Hekate*, *Artemis*, *Athena*. Dua, çiçekler, gömülme, su. Kan ve ateş. Yedi ritüel olması gerekirken altı ritüel. Sonuna hiç ulaşamamıştık.

Tekrar kutuya döndüm. Saklanacak kadar önemli başka ne vardı? Bir jeot, bir tüy, birkaç fotoğraf: Liv'in, Cass'in. Abartılı bir otoportre, on bir yaşındaki ben yan tarafa bakıyorum, yüzü, vurmak üzere olduğunu bilmediği trajediyle işaretlenmemiş. Ve Tanrım. Persephone'nin bir fotoğrafı. Kemikler, göz çukurlarında zambaklar ve etrafına dizilmiş ıvır zıvırlarımız. Liv'in eskiz defterindeki çizimlerin fotoğrafik ikizi.

"Bir içkiye ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun," dedi babam. Yerimden sıçradım, sağa sola koşuşturdum. Kendimi kontrol edemedim sırtımı duvara çarptım. Güldü. "Ne kadar da ürkek bir şeysin."

"Siktir," dedim başımın arkasını ovuşturarak. Sanki başka bir kafa travmasına ihtiyacım varmış gibi. "Bana böyle sinsice yaklaşmaman gerektiğini biliyorsun."

"Öyle olduğumu düşünmemiştim." Odaya girdi ve bir bira uzattı. Almak için öne doğru eğildim, sonra tekrar duvara yaslandım. Tadı suya batırılmış bayat mısır gevreği gibiydi ama soğuktu. Derin derin içtim.

"Sen içmiyor musun?" Ben sordum.

Başparmaklarını kemer halkalarına geçirdi. "Belki de azaltmalıyım diye düşündüm."

"Evet, doğru. Bekle, ciddi misin?"

Omuz silkti. "Zamanı gelmişti, de öyle değil mi?"

"Geçmiş zaman." Bunun tutacağına bir an bile inanmamıştım ama bildiğim kadarıyla ilk kez deniyormuş gibi yapma zahmetine girmişti. "Soğuk hindiye geçemeyeceğini biliyorsun. İçtiğin miktar seni öldürebilir."

"Kes dedim, dur demedim," dedi savunmacı bir tavırla. Ama ensesini ovuşturdu ve başka tarafa baktı. "Biliyorum. Dikkatli olacağım. Bunu daha önce de yaptım."

"Ne zaman?"

"Sen yaralandığında," dedi. "Kızım kan kaybından ölürken ben zil zurna sarhoştum. Sen ameliyattayken hastanede bile olamadım. Ben de işi bıraktım. Bir süreliğine. Uzun sürmedi. Ama yaptım."

"Bunu hatırlamıyorum."

"İçindeki tüm delikler yüzünden biraz dikkatin dağılmıştı," dedi alaycı bir gülümsemeyle.

Alçak sesle, kırık bir kahkaha attım. "Anlaşılan o zamandan hatırlamadığım pek çok şey varmış," dedim.

"Bu doğru mu?" diye sordu. Sesinde rahatsız edici bir ton vardı. "Baba, polis benimle konuşurken orada mıydın? Kimliğimi teşhis ettiğimde Stahl?" Ben sordum.

"Elbette," dedi.

"Nasıl bir şeydi? Ne söyledim?" Ben sordum.

"Size bazı resimler gösterdiler. Sana saldıran adamı görüp görmediğini sordular, sen de onu işaret ettin. Yeterince basit."

"Ama yaptı onlar görünüyor gibi onlar vardı baskı yapmak Ben mi?" I sordu. "Beni hiç etkiliyor musun?"

İç çekti. "Kahretsin, Naomi. O kadar uyuşturulmuşun ki sana kırmızı takım elbiseli bir adamın resmini gösterebilirlerdi Noel Baba derdin.

seni bıçakladı."

"Baba. Lütfen. Bana ne olduğunu anlat."

"Temiz yapmışlar," dedi. "Bir sürü fotoğraf vardı ve onları sana tek tek gösterdiler. Onu hemen seçtiniz ve ağlamaya başladınız."

"Emin misin?"

"Bu konuda neden yalan söyleyeyim ki?" diye sordu ama bana tam olarak bakmadı. "Mesele şu ki. Uyandığında sana bir şey hatırlayıp hatırlamadığını sordum ve hatırlamadığını söyledin. Yaralandığını hatırlıyorsun ama hepsi bu. Sonra dedektifler seninle konuşmaya gelmeden hemen önce yiyecek bir şeyler almak için aşağı indim. Geri döndüğümde Şef Miller ve Jim Green odanızdan çıkıyorlardı. Sonra korkmuş gibi davrandın ve hatırlayıp doğru yapacağına dair söz verip durdun."

"Bana koçluk yaptılar" dedim. Ya da beni tehdit ettiler. Üzerime çöken kıyamet duygusunu, eğer bir hata yaparsam gerçekten korkunç bir şey olacağına dair inancımı düşündüm. Hata yaparsam beni korkunç şeylerin beklediğine beni ikna eden sözleri kimin söylediğini hiçbir zaman tam olarak tespit edememiştim. Liv ve Cass'in üzerinde ne tür bir baskı olduğunu hayal bile edemiyordum - aslında tehlike oluşturacak kadar bilgi sahibi olanlar.

"Bu yanıldığın anlamına gelmez," dedi. "Ayrıca, artık bir önemi de yok."

"Elbette önemli," dedim. "Stahl bana saldırmadı. Demek ki başka biri yaptı. Miller'ın yanındaki kişinin Jim Green olduğundan emin misin?" Bunun Jim'i daha olası bir şüpheli yapıp yapmadığından emin değildim. Oscar'ı korumak için çok şey yapmıştı, bana saldırmasının bu sadakati kırmaya yeteceğinden şüpheliydim.

"Eminim," dedi. Başparmağının tırnağını ağzının hemen altındaki kirli sakalın üzerinde kısa, gergin darbelerle gezdirdi. "Onun bu işle bir ilgisi olabileceğini düşünmüyor musun?"

"Yaptığını düşünmek için bir nedenin var mı?" Ben sordum.

Üzerimizdeki çatıda bir hayvan sıçradı. Cevap vermekte acele etmedi ve kelimeler ipe dizilmiş boncuklar gibi teker teker geldi. "Şey. Para vardı," dedi.

"Ne parası?"

"Vakıf için."

"Bu bağışlardan geldi" dedim. Geçmiş olsun kartlarının içine sıkıştırılmış çekler ve dolarlar. Babamın yaptığı röportajlardan gelen daha büyük çekler. Kilosu , bedenim en değerli yarasını almıştı.

"Bir kısmı," diye izin verdi babam. Tırnağıyla alt dudağındaki kırmızı bir noktayı yokladı. "Ama Jim yardım etmek istedi. Bizi tekrar ayağa kaldırmak istedi."

"Baba. Sana ne kadar verdi?" Ben sordum. *Biraz* para mantıklı geldi. İhtiyacımız vardı, Jim'de vardı.

"Otuz bin," dedi babam ve sahip olduğum tüm iyi niyet varsayımları kendi içinde eriyip gitti. "Avukatlarla ve her şeyle de o ilgilendi."

Hastaneden sonra, polisle her konuştuğumda yanımda olan bir dizi avukatım oldu. "Avukatlarım" olarak hizmet veriyorlardı. Çok fazla soruya cevap vermek zorunda kalmadığımdan, kimsenin beni üzmediğinden emin oldular. Ya da hikayem konusunda beni zorlamadılar. Ve Jim Green onların parasını ödemişti.

"Seni inciten kişinin Jim olduğunu düşünüyorsun," dedi babam.

"Sadece ben değil," dedim. Jim bana saldırdıysa, bunun nedeni Jessi'ydi. "Paranın nereden geldiğini kanıtlayabilir misin?"

"Belgeler bir yerlerde duruyor," dedi. "O zaman hayır," dedim.

Bana ters ters baktı. "Bütün o eşyalar bir kutuya girdi. Nerede olduğunu biliyorum, sadece ona ulaşmalıyım."

"değil," dedim. "Bunun için endişelenme."

"Jim bana o parayı verdiğinde, bilmemi istemediği bir şey olup olmadığını merak ettim. Ama paraya ihtiyacımız vardı," dedi babam. Sesine suçluluk duygusu karışmıştı.

"Jim'in bununla bir ilgisi olabileceğini mi düşündün?" Ben sordum.

Babam rahatsız bir şekilde ağırlığını kaydırdı. "Oscar olduğunu düşünmüştüm," diye itiraf etti.

"Oscar'ın bana saldırdığını düşündün ve konuda hiçbir şey yapmadın mı?" Tiksintimi gizleme zahmetine girmeden sordum.

"Bir şey söylemenin ne anlamı vardı ki? Sen hayattaydın ve... o para sana benim verebileceğimden daha fazla gelecek verebilirdi."

Oscar. Elbette ben de aynı şeyi düşünmüştüm ama bunun nedeni Jessi'yi biliyor olmamdı. "Oscar neden benim peşime düşsün ki? O bir psikopattı, elbette. Ama bu aşırı görünüyor," dedim öncü bir tavırla.

"Cody ile aranızda bir şey vardı," dedi babam. "Bunu biliyor muydun?"

"Biraz biliyordum," dedi babam. "Oscar seninle uğraşıyordu ve Cody onu fena benzetti."

Bir nefes çektim. "Daha kötüsünü hak ediyordu."

"Daha kötüsü onu öldürebilirdi," diye cevap verdi babam kesin bir ifadeyle. "Eğer Marsha Miller'ı aramasaydı, Cody'nin o çocuk ölmeden önce duracağından emin değilim."

"Öyle olmadı, öyle olmadı" dedim. Ama bilmiyordum, değil mi? Cody bana kaçmamı söyledi. O zamana kadar kavganın bittiğini sanmıştım.

"Miller oraya vardığında Cody hâlâ onun üzerindeydi," dedi babam. "Cody bize bunu neden yaptığını anlattı ama Miller kıyameti koparmamam için beni ikna etti. Oscar'ın cezasını çoktan çektiğine beni ikna etti. Ben de ona keşke ben de izleyebilseydim dedim."

O olaydan sonra Oscar'ın benden kaçtığını düşünmüştüm. Biraz sııttım. Evet, bunu hak etmişti. "Cody neden tutuklanmadı?" diye sordum.

"Koca Jim onun için ipleri eline aldı," dedi babam. "Sanırım Cody'nin kendine gelmeye başladığını görebiliyordu. Kendine bir şeyler yapma şansı vardı - sicilinde ağır bir suç olmadığı sürece. Her neyse, Oscar'ın senin peşine düşmesi bundan sonra biraz mantıklı olabilirdi. Eğer seni suçladıysa."

Başımı salladım. İçinde her zaman şiddet vardı. Tenindeki tadı almıştım: tuzlu ter ve dünyaya karşı dipsiz bir öfke. Elllerinde hissetmişim, parmakları kalçalarımı ezecek, kollarımı morartacak kadar sıkı kavradığında. Onunki bir iddia şiddetiydi. Beni öldürebilirdi. Dişlerimi boğazının derisine her seferinde öldürebileceğini ve isterse öldüreceğini biliyordum.

Sonunda, beni yok etmek için daha iyi yollar buldu. Cody'nin korumak istediği şeyi mahvetmek için.

Ya Liv? Onu da öldürebilir miydi? Kesinlikle, diye düşündüm, eğer Liv'in o günle ilgili gerçeği anlatacağını öğrenseydi. Ama nereden bilebilirdi ki?

Ethan'ın o silahı onun kafasına doğrulttuğu görüntüsünden kurtulamıyordum. Tüm bu sefaleti Oscar'ın ya da Jim'in ayaklarına yıkmak çok kolay olurdu,

ama bir katil aradığımı düşünemezdim. Ethan'ın bize kızgın olma nedenleri değişmemiştir.

"Bütün bunların anlamı ne Naomi?" Babam sordu. "Eski tarih hakkında konuşuyorsun. Böyle şeylerle tekrar uğraşmaktan daha iyisini hak ediyorsun. Süslü insanların güzel resimlerini yapmaya geri dönmelisin." Bu muhtemelen bana söylediği en destekleyici şeydi.

"Sen gerçekten berbat bir babasın," dedim kesin bir ifadeyle. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Elbette biliyorum. Aptalım ama aptal değilim," dedi. "Yılın Kızı ödülleri kendin kazanacak değilsin ya."

"Oh, siktir ."

"Sen de öyle."

Biramla onu selamladım ve uzun bir yudum aldım. Elimde ısınmaya başlamıştı bile.

Babam dudaklarını büzdü. "Biliyor musun, düşünüyordum da. Buralarda biraz yardıma ihtiyacım olabilir. Biraz toparlamak için, bilirsin. Şu bayan polis şikayet etmeyi kessin diye."

"Gerçekten bu eşyalarla ayrılabilceğini düşünüyor musun?" Ben sordum.

"Zaten çoğu hurda," diye homurdandı. "Kendi başıma yapamayacağım kadar çok şey var." Ayakkabılarının altındaki halıyı inceledi.

"Yardım edebilirim. Edeceğim," dedim. "Eğer istersen, yani."

"Belki buralarda bir yerde benim 1 numaralı baba kupamı bile buluruz," diye şaka yaptı. ", " diye izin verdim. Bunun anlamı olmadığını biliyordum.

Bunu söylemişti

Daha önce de böyle bir şey olmuştu ve sadece ilk çöp torbası çıkana kadar sürmüştü. Ama bunu söylemek önemliydi. Bunu istemek önemliydi. "Baba, ne yapacağımı bilmiyorum," diye itiraf ettim.

"Dinlenmelisin," dedi babam. "Boktan bir baba olabilirim ama bir insanın ne zaman ayakta duramayacak kadar bitkin olduğunu bilirim. Biraz kestir ya da başka bir şey yap. Ben gidip bize yemek getireyim."

Odadan dışarıya doğru ilerledi. Kapı arkasından tam olarak kapanmadı, bir karton kutunun köşesine çarpınca sekerek açıldı.

Ayağa kalktım ve pencereye doğru yürüdüm. Pencere arka tarafa, ağaçlara, böğürtlen sarmaşıklarıyla büyümüş bir karavana, paslanmış bir iskelete bakıyordu.

Bisiklet. Biradan midemin kaldırabileceği kadar içtim ve pervazın üzerine, ölü bir sineğin kırılğan gövdesinin yanına bıraktım.

Kapı gıcırdadı. "Nakit paraya mı ihtiyacın vardı?" Dönerek söyledim. Ama babam değildi.

Ethan'dı. Etrafımdaki kafesin anlık farkındalığıyla bedenim bir anda gerildi. Dört duvar, bir kapı, kolayca açılmayacak kadar paslanmış bir pencere. Ethan, iri yarı ve uzun boyuyla tek çıkışı dolduruyordu. Korku, enseme sıkıca tutan bir eldi.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum. Pencereden uzaklaştım, kapıya doğru bir açı yakalamaya çalıştım. Belki kaçıp onu geçebilirdim.

Bir an için yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi, sonra anladı. "Biliyorsun, değil mi?"

"Sana burada ne aradığını sordum," dedim. Arkamı yokladım ve sadece yatağın ayakucunu bulabildim. Parmak eklemlerim acıyla kıvılcımlanana kadar onu kavradım.

"Seni arıyordum. Seni hiçbir yerde bulamadım ve sonra arabayı burada gördüm, kapısı da açıktı" dedi. "Bir daha geri dönmedin. Kimse bana nerede olduğunu söylemedi."

"buradan," dedim. Yalvaran bir fısıltı gibi çıktı.

"Neden?" Ethan sordu. Nedenini biliyordu. Çenesinde bir kas tüylendi.

"Benimle taşak mı geçiyordun?" diye sordum. İçimde bir öfke kabardı. "Babanı hapse atan kadınla yatmanın komik olduğunu mu düşündün?"

"Bunun olmasını istememiştin," dedi Ethan. "Bunu yapan sendin. _"

"Kim olduğunu bilseydim bana dokunmana asla izin vermezdim." Ethan bir adım öne çıktı. Tökezleyerek geri çekildim ve kalçalarımın arkası şilte. Kaçacak hiçbir yer yoktu. Durdu ama ağırlığı öne doğru eğilmişti. Odadaki hava yoğun ve kapalıydı. Her tam nefes için savaşmak zorundaydım.

"Sadece cevaplar istedim," dedi Ethan. "Kim olduğumu bilseydin benimle konuşmazdın."

"O mektup-" diye başladım.

"Onu göndermemeliydim. Babam ölüyordu. Ona kızgındım. Kendime de. Sana da. Gerçeği bilmek istedim, hepsi bu. Seni korkutmak gibi bir niyetim yoktu." Tekrar öne çıktı.

"Yapma," dedim. "Yaklaşmayın."

Ama bir adım daha attı ve şimdi bir kol mesafesindeydi. "İkimiz de yalan söyledik, Naomi. Sen başından beri herkese yalan söylüyordun."

"Sana değil," diye ısırdım. "Sana güvenmiştim."

İçi boş bir kahkaha attı ve ben irkildim. "Sana tavladığım kız hakkında söylediklerimi hatırlıyor musun? Güvenilir görüldüğümü söylediği için arabama nasıl bindiğini?"

"Sanırım ikimiz de aptaldık," dedim ama o konuşmaya devam etti.

"Babamın bunu nasıl yaptığını düşünmeden edemiyordum. Defalarca kadınları kamyonetine bindirmişti. Ona güvenmelerini sağladı. Geceleri arabayla dolaşmaya başladım. Beni götürmeyi kabul edecek gibi görünen herkesi durdurdum. Birçoğu kabul etmedi. Ama bu işte ustalaştım. Kaba görünmek istemedikleri için ne zaman evet diyeceklerini anlayabiliyordum. Ne zaman şaka yapmam gerektiğini. Ne zaman ısrarcı olmam gerektiğini ve ne zaman onları rahatsız ettiğim için üzgünmüşüm gibi davranmam gerektiğini."

Derim diken diken oldu. "Onlara zarar verdin mi?" diye sordum.

Dudakları hırıltıyla kalktı. "Ne düşünüyorsun, Naomi? Birini böyle inciteceğimi mi düşünüyorsun?"

"Seni tanımıyorum," dedim dürüstçe. Elim hâlâ ayaklıkları kavırıyordu. Parmakları bileğime dolandı.

"*Sana* zarar vereceğimden mi korkuyorsun?" diye sordu. "Elbette korkuyorum," diye fısıldadım.

"Ben de bundan korkuyorum. Her günün her dakikası," dedi. "O kadınları incitmek için bekleyip durdum. Bazen bundan zevk alıyordum. Onları ikna etmek. Sanki çözdüğüm bir bulmaca gibiydiler. Ama hayır, Naomi. Hiç kimseyi böyle incitmedim."

Gözlerinde bir yalan aradım. İfadesi kualsızdı. Bu sözlere güvenmek çok ama çok kolay olurdu. Ama o bana daha iyisini öğretmişti. "Hayatını mahvettim," dedim. "Tabii ki bana zarar vermek istiyorsun." Nabzımın çenemin menteşesinde çırpındığını hissedebiliyordum.

"Onu bağışlayabilirdim," dedi Ethan. O kadar yakındı ki nefesini yüzümde hissedebiliyordum. "Saldırıya uğradığın gün onu gördüm. Seyahate çıkması gerekiyordu ama erken döndü. Annem şehir dışındaydı. Hafta sonu için bir arkadaşımın evinde kalıyordum ama Game Boy'umu unutmuştum. Almak için eve bisikletle gittim ve onu gördüm. Eve gelmek zorunda kalmak istemediğim için merhaba bile demeden çıktım. Orada olduğumu hiç bilmedi."

"Neden polise söylemedin?" diye sordum. "Neden onlara hatalı olduğumu söylemedin?"

"Çünkü beni kurtardın," dedi. Şaşkınlıkla ona baktım. "Eğer yalan söylemene izin verseydim, bildiklerimi kimseye anlatmak zorunda kalmazdım. O hapse girerdi ve ben de gördüklerimi asla itiraf etmek zorunda kalmazdım."

Parmakları hâlâ bileğimdeydi ama beni kavrayış şekli artık beni sabit tutuyormuş gibi değil, kendini sabitliyormuş gibi hissettiriyordu. Boğazı titriyordu. Söylediği sözler, bir yaraya çekilmiş dikenli tel gibiydi.

"Bazen beni de yanında götürürdü. Arabayla gezdirirdi. Bazen iş için gitmesi gereken bir yer olurdu. Diğer zamanlarda sadece araba sürerdik. Konuşurduk ve ben arka koltukta uyuyakalırdım. En sevdiğim anılarımdan bazılarıydı. Sonra bir keresinde bir kadına rastladık. Binmeyecekti ama sonra beni arkada gördü ve sanırım daha güvenli görünmesini sağladım. İyi biriydi. Bana bir şeker verdi. Sonra uyuyakalmışım. Uyandım çünkü bir çığlık duydum. Belki de çığlık değildi, belki de rüya görüyordum. Babam kamyona döndüğünde öyle dedi. Kolunda kan vardı. Ama belki de bu bir şey ifade etmiyordu."

İlk kez gözlerini kaçırdı. Parmakları bileğimin etrafında derece derece sıkışmıştı, ta ki altlarında acı titreyene kadar, ama ben geri çekilmedim.

"Kötü bir şey olduğunu biliyordum. Tutuklanana kadar tam olarak ne olduğunu anlamamıştım."

"Bana Stahl'ın katil olduğundan emin olduğunuzu söylemiştiniz," dedim. Kanıtlar bu kadar belirsizken ısrarını anlamamıştım. Şimdi korkunç bir anlam kazanmıştı.

"Bu tutuklanmasından yıllar önceydi," dedi Ethan düzensiz bir sesle. "O süre içinde üç kadın öldürdü. Muhtemelen daha fazla. Eğer birine söyleseydim, belki

hala hayatta olurlardı. Ama yapamadım. Bu yüzden yalan söylediğinde bir şey demedim. Babamı hapse gönderdiğin için kızgın değilim, Naomi. Minnettarım. Benim yapacak kadar cesur olmadığım şeyi yaptın. Seni asla incitmek istemedim. Sadece anlamak istedim."

"Peki ya sen?" Boş bir şekilde sordum. "Benden istediğini aldın mı?"

"Naomi, lütfen," dedi, iki ince kelime içerdikleri her şeyin ağırlığıyla yarıldı.

"Defol git buradan," dedim ona.

"Lütfen." Eli bileğimden aşağı indi, parmakları avucumun altına kaydı. Elimi onunkinden çektim. Birbirimizden birkaç santim uzakta, dokunmadan duruyorduk. Korkum gitmişti. Sadece öfkenin elektrik nabızı kalmıştı. Yattığım her erkek şu ya da bu şekilde bir hataydı. Önemli olan hataydı. Birinin sizi kırmadan içeri girmesine izin veremezsiniz ama kırılma şeklinizi seçebilirsiniz.

Böyle acımamalıydı. Kendime asla hissettirmedığım bir şey hissetmediğim sürece böyle hissetmemeliydim.

Parmak uçları boğazımın çukuruna değdi. Alnını benimkine bastırdı ve ben de ona izin verdim, tam olarak acı olmayan bir his tenime yayıldı, yaralarımın izlerini takip etti.

Gömleğini yumruğumun etrafına sardım. Onu kabaca öptüm, dişlerim dudağındaydı, parmakları irkilerek omzuma saplandı ve onu geri çektim, aşağı çektim.

Sert ve hızlıydı, öfke, açlık ve acı. Yüzümü başka yöne çevirdim ve parçalandım; çatlaklar tenimde çok güzeldi.

İşim biter bitmez Ethan'ın altından çıktım. Prezervatif kullanmamıştık ve kendimi temizleyip iç çamaşırımı geri çekerken sessizce küfrettim.

"Naomi," dedi Ethan. Adımın onun ağzından çıkmasından nefret ediyordum. Sanki bastırırsa olgunlaşmış meyve gibi kırılacağından korkuyormuş gibi şefkatle söylemesinden.

Tekrar ona döndüm. Yatağın kenarına oturmuş, o ciddi gözleriyle benimkileri süzüyordu. "Çık dışarı," dedim ona.

"Düşündüm ki-"

"Gitmeni istiyorum Ethan." Bana yalan söylemişti. Yalan söyledi, manipüle etti ve ona güvenmemi sağladı. Ona karşı bir şeyler hissetmemi sağladı. Benden bu kadar. Yara izlerimin haritasını tekrar biliyordum, görebildiklerimi ve yüzeyin altındakileri ve artık bitmişim.

Giyinmesini izledim. Gözlerimi kaçırdı. Kapının önünde bir kez daha durdu ve bir şey söyleyecekmiş gibi göründü ama sonra . Ön kapıya ulaşana kadar ayak seslerini dinledim. Motorunun çalışmasını ve tekerleklerin çakıllı yolda çıtırtıdayarak ilerleyişini dinledim.

Bedenim onun dokunuşunun hayaletiyle yankılandı. Kendime hiçbir şey kaybetmediğimi söyledim. Birkaç gündür tanıdığım ve aslında var olmadığı ortaya çıkan bir adam.

Dolap kapılarının aynalı arka kısmı bana çentikli bir yansıma yaptı. Yara izlerinden bazıları bulanıklaşmış ve solmuştu. Diğerleri çıkıntı ve düğüm olarak kalmıştı. Parmaklarımı üzerlerinde gezdirerek bir envanter çıkardım. Kaburgalar- iki. Göğüs-üç. Mide-altı. Kollar-dört. Yüz-bir. Sırtımda, sol kürek kemiğimin altındaki tek bir yara dokusu düğümünü görmek için döndüm.

Birini on yedi kez bıçaklamak uzun zaman alır. Odaklanmış olmalıydınız. Ya da saniyelerin bulanıklaşacağı kadar çılgınca bir öfke içinde olmalısınız.

Hayal etmeye çalıştım. Jim'in beni o delikten sürünerek çıkarken gördüğünü, bunun ne anlama geldiğini anladığını. Arkamdan geliyordu.

Jim Green hayatı boyunca Chester'ın yerlisi oldu. Chester'lı erkeklerin yapması gereken şeyleri yapardı. Çok içer, dürüst bir işte çalışır, liberallerden nefret eder, hafta sonları ava giderdi. Jim Green hala tekmeleyen bir geyiğe nasıl bıçak çekileceğini ve çırpınışının nasıl durdurulacağını bilirdi.

Elini saçlarımda hayal ettim. Bıçağın bir kez boğazımdan geçtiğini gördüm. Ya da omurgamdan içeri soktuğunu. Hızlı, temiz ve bitmiş.

Bunlar bir infazın izleri değildi. Bu öfkeydi. Bana bunu yapan kişi acı çekmemi istiyordu. Oscar, o zaman.

Onu görmeni isterdi. Bu düşünce hiç aklıma gelmemişti ama bir kez aklıma geldi mi, ondan kurtulamıyordum. Oscar o olduğunu bilmemi ve korkmamı isterdi. Ellerini boğazıma dolamasını ve kemiklerin kırılğan buruşmasını hissetmemi.

Kendime saçmaladığımı söyledim. Beni bıçakla mı yoksa boğarak mı öldürdüğü umurunda olmazdı. Sadece beni yok etmek istiyordu.

Elbisemi giydim. Çakıl taşları üzerindeki lastikler başka bir gelişin sinyalini veriyordu.

Kim olduğunu görmek için ayaklarımı ayakkabılarımdan içine soktuğumda babam arıyordu. "Hâlâ burada mısın?"

Koridora çıktım. Darmadağınık görünüşüme şöyle bir baktı. " giderken Ethan Schreiber denen adamı gördüm," dedi.

"Geri gelmeyecek," diye cevap verdim.

Tek söylediği "Huh," oldu. Elini cebine attı ve katlanmış bir kağıt parçası çıkardı. "Yemek için beklerken bankaya uğradım. Sana şu kayıtları getireyim dedim. Tröstten."

Ağır adımlarla ilerledim ve ondan aldım. Tröstün kurulduğu zamandan kalma bir hesap özetiydi ve işte oradaydı - otuz bin dolarlık toplu bir meblağ. "Paranın Jim Green'den geldiğini söylediğini sanıyordum," dedim.

"Elbette, çünkü . Teklif etti, evet dedim, para geldi.

Bu kadar basit."

"Bu ödeme Jim'den değil. Green Mountain Solutions'dan," dedim.

"Sanırım bunu bir şirket aracılığıyla yaptı. Bu onun şirketlerinden biri, değil mi?"

"Yanlış türden bir Yeşil. Green Mountain Services, Barnes'ların eski danışmanlık şirketinin adı," dedim. Kelimelere, sanki kendilerini daha anlamlı bir hale getirebileceklermiş gibi baktım. Marcus Barnes bize ödeme yapmıştı, ama Jim Green kredi talep etmişti? Bu nasıl mantıklı olabilirdi? İkisinden biri bunu yapmış olsaydı, diğerini korumuyor olurlardı. Birbirlerinden nefret ediyorlardı. Ünlü bir şekilde. "Bilmiyor muydun?"

Ayaklarını sürüyerek, "O zamanlar pek de detay odaklı değildim," dedi.

Marcus Barnes. Hiç mantıklı gelmedi. Aklım karıştı. Ormandaki *Marcus* olabilir miydi? Ama bana saldırmak için ne gibi bir sebebi olabilirdi ki? Hiçbiri mantıklı gelmiyordu ve *hatırlayamıyordum*. Bir şey görmüş olmalıydım. Bir şeyler duymuş, bir şeyler hissetmiş olmalıydım ama hepsi sisin içinde kaybolmuştu.

Ya da belki de yeterince denemedim, o yere geri dönmekten çok korktum. Hatırlamaktan çok korkuyordum.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu babam. Onu çoktan geçmiş, kapıdan çıkmaya başlamıştım.

"Gitmem gerekiyor," dedim.

"O kısmı anladım," diye homurdandı ama onu şımartmadım. Eğer durursam, eğer bocalarsam, dağılırdım.

Başlangıca geri dönmek zorunda kaldım.

Işık ağaçların üzerinde kırılğan bir dantel gibi uzanıyor, öğleden sonra akşama doğru yuvarlanıyordu. Bu sefer patıkayı takip etmedim. Patikadan ayrıldım ve cenaze elbisemle ağaçların arasında dümdüz yürüdüm. Anlamı geçmiştim. Mantığı geçmiştim. Dünyayı düzgün bir düzene sokacak büyümlü bir efsun istiyordum. Gittiğim yolun sonuna varmak ve orada beni bekleyen şeyi bulmak istemiyordum. Geri dönmek istiyordum. O kâğıt parçasını görmeden öncesine, Ethan'ın yalan söylediğini bilmeden öncesine, bıçağın derimde yara izleri oluşturmada öncesine.

O yüzden en başa dönmeme izin verin. Kanadığım, neredeyse öldüğüm ormanda durmama ve ardından gelen her şeyi çözmeme izin verin.

Tekrar başla.

Bu kez, nereye gittiğimi tam olarak biliyormuşum gibi yürüdüm. Hazinelerimizi sakladığımız gizli yerlerin, dramalarımızın sahne ve fonlarının yanından geçtim. Seslerimiz ağaçların arasında yankılanıyordu ve kendi hayaletim yanımda yürüyordu. Mantıklı topuklu ayakkabılarımla tökezledim, ormanın ıslaklığı içeri sızdı ve ayaklarımı uyuşturdu, ama asla yavaşlamadım.

Burası. Aşağı yukarı burasıydı. O kayanın üzerinde oturmuş, öğle yemeğimi yiyordum. Yine küçük bir tartışma yaşamıştık, Cass kaçmamı ya da kavga etmemi sağlayacak hakaretlerle beni iğneliyordu. Bu sefer kaçmayı seçmiştim. Tek başıma oturmuş, öfkeme yenik düşmüş, fıstık ezmeli sandviçimi yiyordum ve sonra-

Ama anılar her zamanki gibi aynı karmaşanın içinde parçalandı. Stahl'ın yüzü gerçeğin üzerine yanlışlıkla basılmıştı. Acının diğer her şeyi yok ettiği düzensiz boşluklar. Sesler -Cass'in, Liv'in ve kurtarıcılarının sesleri- zaman çizgisi tanımaksızın birbirlerinin içine girip çıkıyordu. Hayaletimi hafızamda geriye doğru kovalayarak açıklıktan körlemesine uzaklaştım. Büyük boy tişörtüyle yürüyen bir kızın kayması ormanda öfkeyle ilerliyordu. Kayanın altından tırmanarak çıktı.

Buraya gelmişlerdi. Karnımın üzerine uzandım ve boşluktan geçtim, sonra geri dönüp ormana baktım. Oturduğum kayayı görebiliyordunuz. Saldırının başladığı yer. Her şeyi görebilirlerdi. Oscar ya da Koca Jim ya da Marcus Barnes, her kimse.

Arkamı döndüm ve kollarımı dizlerime doladım. Güneş Persephone'nin kemiklerinin üzerine eğilmişti. Jessi'nin kemikleri, diye hatırlattım kendime. O asla Persephone değildi. O asla bir cesetten başka bir şey değildi. Bizi koruyamazdı, Cass'in iddia ettiği gibi dünyanın yaralarını iyileştiremezdi. Bizden istediklerini yaparsak iyileştireceğine inanmak için çok uğraştık.

Buna en Liv inanmıştı, her zaman yaptığı gibi. Geriye dönüp baktığında, buna inanması gereken kişinin kendisi olduğunu görüyordu. Düzeltmesi gereken dünya değil, kendisiydi. Ve Cass, Persephone'nin ona umutsuzca ihtiyaç duyduğu huzuru vereceğine söz vermişti.

Ve böylece ayinleri yaptık. Adaklar adadık. Ve başından beri, o da bizim gibi kaçmayı hayal eden zavallı ölü bir kızdı.

Elime bir dizi boncuk aldım ve onları öfkeyle iskeletten uzağa fırlattım. Onu bu şeye, kendi mutsuzluğumuz için bir sunağa dönüştürmüştük. Ona asla bir insan gibi davranmamıştık. Yası tutulacak ve özlenecek biri gibi. Bulduklarımızı birilerine söyleseydik, ailesi şimdiye kadar bir cevap bulabilirdi.

Liv hala hayatta olabilir.

Diğer tekliflere baktım. Yıpranmış iskambil kâğıtları, bir broş, eşini kaybetmiş bir küpe, dalga dalga parlatılmış dört taş. Hepsini topladım, önce mekanik olarak, sonra manik bir enerjiyle hareket ederek küçük mağaranın arkasındaki bir yığının içine ittim.

Pürüzsüz ve tahta bir şey yakaladım. İlk başta bunun sadece bir sopa, kemiklerin arasına düşmüş bir şey olduğunu düşündüm ama sonra başparmağım bir metal parçasına değdi. Eğik ışıktaki ona baktım. Katlanır bir bıçaktı. Fiskeyle açtım. Bıçak koyu bir şeyle kaplanmıştı. Tahta da onunla lekelenmişti.

Nefesim kesildi. Burada hiç bıçak bırakmamıştık. Persephone'un hoşlanacağı türden bir şey değildi.

Gömleğimin kenarını kaldırdım ve bıçağın ucunu tenime dayadım. Kaburgalarımın hemen altındaki yara dokusuna karşı.

Ölmüş olsaydım, yaralarımın kalıplarını çıkarabilir ve bıçağın tam olarak ne şekilde olduğunu öğrenebilirlerdi, ancak uygunsuz bir şekilde, etimi dikmek zorunda kaldılar, ameliyat etmek ve sinirlerin zarar görmediğini kontrol etmek için bazı kesikleri genişletmek zorunda kaldılar. Bıçak tam olarak bir sır olarak kalmıştı, bu yüzden Stahl'ın tercih ettiği silahlardan herhangi biriyle eşleştiremediler. En fazla *tutarsız* olduğunu kanıtlayabildiler.

Bıçağı elimde çevirdim. Tabanındaki ahşaba damgalanmış bir şey vardı. Bir yapımcı işareti: bir dairenin içinde iki Japonca karakter. Bu bıçağı tanıyordum. Kimiko'nun bir domates asmasını budamak ya da bir torba gübreyi kesmek için onu cebinden çıkarışını sayısız kez izlemiştim. Aletlerine iyi bakardı. Bıçaklarını keskin tutardı. Kör bir bıçak

keskin bir bıçaktan daha tehlikeli olduğunu söylerdi. Keskin bir bıçak kesmesi gerekeni keser; kör bir bıçak ise kayar ve onun yerine sizi keser.

Burada sadece Liv ve Cass vardı. Saklanmışlar ve olanları izlemişlerdi.

Ama bu doğru değildi, değil mi?

Burada sadece onlar vardı. Burada sadece onlar vardı. On yedi kez bıçaklanmıştım. Göğüs ve mide ve kaburgalar.

On yedi kez ve ben ölmedim. Hep bir mucize olduğunu söylerlerdi. Saldırganın bıçağı defalarca saplamasına neden olan şey öfke miydi?

Yoksa beni bitirecek kadar güçlü olmadıkları için miydi?

Eğer o bıçağı Jim Green, Alan Stahl, Oscar Green ya da hatta Marcus Barnes boyutlarında bir adam kullansaydı, kalbimin delinmesini önleyen santimetrelik lütuf bana bahşedilmezdi.

Belki de şans eseri hayatta kalmamıştım. Belki de bıçağı kullanan el o adamların gücüne sahip olmadığı için hayatta kalmıştım.

Gözlerimi kapattım ve hatırlamaya çalıştım. Arkadan gelen darbeyi. Soluk gökyüzü, görüşüm bulanıklaştı. Liv ve Cass üstümdeydi. Bağırıyorlardı. Çığlıklar. Bıçak. Bu bıçak. Tekrar tekrar aşağı iniyordu. Ama bağırışlar ve çığlıklar, onlar sonra geldi. Öyle değil mi?

Cass, bağırıyor. Liv, ağlıyor.

Bıçak parlıyor. Bıçak aşağı iniyor. Çığlıklar, bağırışlar ve bıçak, hepsi bir anda ve sonra sessizlik. Acı ve sessizlik ve nefes almanın imkansızlığı.

"O öldü mü?"

Kimin sesi olduğunu bilmiyordum.

Tırnaklarım bileğimdeki yara izinin yanındaki ete battı, anılar ulaşılmaz bir yerde kıvranıyordu.

Sessiz kaldıklarını söylemişlerdi. Stahl'ın bana saldırmasını izlediler ve saklandılar çünkü ses çıkarırlarsa Stahl da onların peşinden gelecekti. Yani bağırımlar o gittikten sonra olmalı. Bıçaktan sonra.

Ama öyle değildi. Bıçak inerken bağırdıklarını, çığlık attıklarını duymuştum. Saklanmıyorlardı. Saklanmıyorlardı ve Marcus Barnes babama otuz bin dolar vermiş ve yüzüme hiç bakmamıştı.

ve bunu neden yapsın ki? Bunu tek kızı dışında kim için yapmış olabilir?

On yedi darbe. Böyle bir şey yapmak için kızgın olmalısın. Nefretle dolu. Ya da korkuyla ve dünyanın en güçlü gerçeği gibi hissettiren bir yanılsamanın korkunç pençesiyle.

Liv hiç bitiremediğimizi söyledi. O yaz altı ayın yapmıştık. Yedinciye hiç sıra gelmemişti. Cass sonuncusu için büyük bir şey düşünmemiz gerektiğini söyledi. Dramatik bir şey. Liv de bu düşünceyle, oyun ve Tanrıçalar tarafından tüketilmişti. Hastalığı bir orman yangınıydı ve oyun onu alevlendiren kıvılcımdı.

Liv onun ölümünün yarım kalan son ritüeli tamamlayacağını düşünmüştü. Kurban dışında hangi ritüel ölümle tamamlanabilir?

Nefes alamıyordum, almak istemiyordum. Bunun doğru olabileceği bir dünyada nefes almak istemiyordum. Liv değil.

Liv benim en iyi arkadaşımdı. Sorunlu biriydi ama asla şiddete başvurmamıştı. Oluşturduğu tek risk kendisiydi. Çok sık kırılan kalplerimiz için. Benim için değil. Bana asla.

Kesinliğim kırıldı. Hatırlayamıyordum. Anılarımın üzerine çok sıkı bir şekilde yalanlar yazılmıştı; onlara güvenemezdim. *Güvenemezdim*. Çünkü Liv'in olanlarla hiçbir ilgisi olmadığına dair en ufak bir şüphe kırıntısı, en küçük bir ihtimal varsa bile buna inanamazdım. Ona bu şekilde ihanet edemezdim.

Bu ormanda her ne olduysa, saldırganın Stahl olduğu yalanını sürdürmek için yalan söylemek zorunda kalacak tek üç kişi biz değildik. Cass ölene kadar yalan söyleyebilirdi ama Liv?

Bu sırları tek başına saklayamazdı. Onu koruyacak insanlara ihtiyacı vardı. Onu koruyacak. Ona koçluk yapacak. Marcus Barnes bunu bilirdi. Muhtemelen Kimiko da.

En iyi arkadaşımı bulabildiğim karanlık anılara dayanarak mahkûm edemezdim. Emin olmam gerekiyordu. Olivia'nın ailesiyle konuşmalıydım.

Bıçağı cebime koydum ve yola doğru geri yürüdüm.

Barnes'ların verandasında oturuyordum, hala cenaze kıyafetlerimi giyiyordum, siyah elbisem bolca kire bulanmış, yıkık ayakkabılarım yanımda basamakta duruyordu. Arabaları yanaştığında orada on beş dakika kadar kalmıştım. Marcus sürücü koltuğundan, Kimiko da yolcu koltuğundan inerken durup onları izledim. İlerlemeye başladı. Marcus elini uzattı ve anlayamadığım bir şey söyledi. Marcus geçitten yukarı çıkarken Kimiko arabanın yanında bekledi.

Marcus birkaç adım durdu. "Naomi," dedi. Kire, kollarımdaki çiziklere ve ayakkabılarımda durumuna baktı. "Burada olmamalısın."

Buraya gelirken bir konuşma hazırlamıştım. Yüzleşme ve sitem sözcükleri. Etkileyici ve öfkeli. Ama şimdi boğazım sıkıca kapandı. Tek yapabildiğim elimi uzatmaktı, katlanmış bıçak avucumda dengede duruyordu.

Bir adım öne çıktı ve avucumdan usulca alıp üzerindeki kire temizledi. "Nedir bu?" diye sordu.

"Ne olduğunu biliyorsun," diye .

Onu iki eliyle dengeleyerek bir tarihi eser gibi inceledi. "Berbat durumdasın Naomi. Eve gitmelisin."

"Bana zarar veren Liv miydi?" diye sordum.

"Alan Stahl sana zarar verdi. Onu kendin gördün," dedi Marcus sakın bir sesle. Fazla düzgün.

"Dur," dedim. Ayağa kalktım. Onun önünde dökmek istemediğim gözyaşlarım yüzünden görüşüm bulanıklaştı. "Bana yalan söylenmesinden bıktım. Yalan söylemekten de bıktım."

Marcus, "Her ne bildiğinizi düşünüyorsanız, size yardımcı olamam," dedi.

"Hayır." Kimiko onun arkasında duruyordu. Gri saçları cenaze töreni için topuz yapılmıştı, uçuşan telleri doğal olmayan bir şekilde ehlileştirilmişti. Bana değil, kocasına baktı. "Yeterince uzun sürdü."

"Bundan iyi bir şey çıkmaz," dedi Marcus ve hâlâ bıçağa bakıyor olmasına rağmen ikimizle de konuşuyordu. "Onu rahat bırakın. Bırakın dinlensin."

"Kızımız öldü," dedi Kimiko. "Naomi hâlâ hayatta ve neler olduğunu bilmeyi hak ediyor."

Yanıldığımı ummuştum. Paranoya ve kederden karanlık bir peri masalı uydurmuştum. Kimiko'nun yorgun ifadesi ve sesindeki yenilgi karşısında bu umudum suya düştü.

Marcus sanki bıçağı yok edebilecekmış gibi elini bıçağın etrafında kavuşturdu. "Bu onun hatası değildi," dedi.

İçimden bir hıçkırık koptu. Dizlerimin bağı çözüldü; tökezledim. Marcus hızla öne çıktı ve beni yakalayıp sabitledi ama ben ondan uzaklaştım. "Dokunma bana!" Ellerini tokatlayarak bağırdım. "Dokunma lan bana!"

"Naomi, özür dilerim. Çok özür dilerim," dedi. "Biz- Biz asla-"

"İçeri girmemiz gerek," dedi Kimiko, arkasından yaklaşarak. Dudakları ince, sert bir çizgi halinde bastırılmıştı. Üzüntüden kabuk bağlamış gibiydi. "Sana her şeyi anlatacağız ama içeri girmemiz gerek."

Kendimi nazıkçe kapıdan içeri sürülmeye bıraktım, bir sisin içinde hareket ediyordum. Birkaç dakika içinde kanepedeydim, kocaman bir marmelat kedi başını dirseğime çarpıyordu. Parmaklarımı kürkünün içine soktum ve o da coşkuyla kalçamı yoğurdu.

Kimiko önüme bir fincan çay koydu. Marcus şöminenin yanında durmuş, bıçağı elinde evirip çeviriyordu. Kimiko karşımdaki sandalyeye oturdu ve kenarına tünedi. "Kızımız için en iyisi olduğunu düşündüğümüz şeyi yaptığımızı anlamalısınız," dedi Kimiko. "Onu korumak zorundaydık. Gerçeği söylemenin kimseye faydası olmazdı. İhtiyacı olan tedaviyi almasına yardımcı olmazdı, onu mahvederdi."

Liv bana saldırmıştı. O halde gerçek buydu: bütün olarak yutulmuş demir bir çivi, kanın ve yıkımın tadı. Boğazım onu reddetmek ister gibi çalıştı ama içimde derinlere saplanmıştı. Bu doğru olamazdı. Bana zarar vermezdi. Liv değil. O çok nazik, çok kibardı. Bu doğru olamazdı.

"Olivia'nın bu kadar güçlü sanrılar gördüğünü bilmiyorduk. Persephone'nin büyük bir fedakârlık gerektirdiğine ya da sevdiği herkesin başına korkunç bir şey geleceğine ikna olmuştu," dedi Marcus. "Oynadığınız oyun onu ele geçirene kadar hastalığını besledi. Seni kurtardığını sanıyordu. Herkesi kurtardığını."

"Persephone'u biliyor muydun?" diye sordum. "Liv'in onun kim olduğunu bulmaya çalıştığını biliyor muydun?"

"Ne demek onun kim olduğu? O senin oyununun bir parçasıydı," dedi Kimiko. "Tanrıça Oyunu."

Cesetten haberleri yoktu. "Başka kim biliyordu?" Yavaşça sordum. "Belli ki Cass biliyordu. Peki ya ailesi?"

"Jim ve Meredith biliyorlardı," dedi Marcus, sesi gerginleşmişti. "Cass çoktan yalan söylemişti. belaya girebilirdi. Dougherty çoktan Stahl'ı ele geçirmişti. Bunu kullanmamız gerektiğini fark eden Jim oldu. Liv'e yardım edebilir ve bir seri katili durdurabilirdik. Mükemmel bir çözümdü. Jim gerçeği söylememizin işleri daha da kötüleştireceğini düşündü ve kabul etti."

Hayır, diye düşündüm, Jim'in o parlak, mükemmel çözümü bulmasının nedeni bu değildi. Bunu Liv için yapmamıştı. Cass'in paniğe kapılmış yalanını örtbas etmek için yapmamıştı, insanların kolayca anlayacağı, zamanla mazur göreceği bir şeydi bu. Jessi yüzünden yapmıştı.

Şimdi ipleri görebiliyordum. Jessi Walker'dan bana ve Olivia'ya uzanan çizgiyi. Üçümüz ormandaydık. Kanımız döküldü. Koca Jim Jessi'yi öldürmüştü. Cass ona olanları anlattığında, Persephone'dan bahsettiğinde, insanlar Jessi'nin hayatına etmediğini öğrendiğinde başının belaya gireceğini anlamıştı. Yani: ilk yalan ve onu takip eden tüm yalanlar.

"Tek kırıksıklık sendin," diyordu Marcus. "ne söyleyeceğin hakkında hiçbir fikrimiz yoktu. Ama hiçbir şey hatırlamıyordun ve o kadar uyuşturulmuştun ki. Sana ne olduğunu anlatmaya devam ettik ve sen de kabul ettin. Hatta o şekilde hatırlıyor gibiydin. Sana asla zarar vermek istemedik, Naomi. İyi olduğun için çok minnettardık."

"Onunla arkadaş kalmama izin verdin," dedim donuk bir sesle.

"Seni seviyordu, Naomi. Persephone'nin seni yeraltı dünyasına götüreceğine ve sonra geri getireceğine gerçekten inanıyordu. Sana *yardım* ettiğini düşünüyordu." Marcus'un sesi yalvarır gibiydi.

Yanağıma dokundum, yüzümün yan tarafı kalıcı bir yüz buruşturmasıyla bükülmüştü.

Gözlerini indirdi.

"Sana söylemek istedi. Herkese gerçeği söylemek ve sonuçlarıyla yüzleşmek istediği birçok zaman oldu," dedi Kimiko. "Sekiz yıl

Daha önce, kendini öldürmeye çalıştığında, yalan söylemekten yorulduğunu söylemişti."

Yalan söylemekten yoruldum. Bu neden tanıdık geldi?

"Naomi'yi incittim," dedi Kimiko, Liv'in sesi dudaklarında yankılanıyordu. Gözlerini uzaklara dikmiş, eliyle hırkasını göğsünde kapatmıştı. "Neredeyse üç gün boyunca söylediği tek şey buydu."

"Liv hastanede adeta katatonik bir haldeydi," diye ekledi Marcus. "İkisi de kan içindeydi. Çok fazla kan vardı." Hatırladıkça beti benzi atıyordu.

Aramıza sessizlik yerleşti. Sohbetin solmasına, aramızdaki her türlü bağın yok olmasına yetecek kadar uzun sürdü, ta ki her birimiz o odada gerçekten, tamamen yalnız kalana kadar.

"Naomi, ne yapacaksın?" Kimiko sordu.

Cevap vermedim. Bir cevabım yoktu. Marmelat kedisinin kulaklarının arkasına son bir tırmık attım ve onları kederleri, suçlulukları ve korkularıyla baş başa bırakarak dışarı çıktım.

Sona ulaşmıştım. Ya da en azından benim sonuma. Artık bunu tek başıma yapamazdım. Ne aradığımı, neden bulduğum cevapların bana bir tür huzur getireceğini düşündüğümü bile bilmiyordum. Jim bir katildi ve Liv de neredeyse bir katil oluyordu ve bunların hiçbirinde *gerçek* payı yoktu. Sadece keder vardı.

Sır saklamanın zamanı . Daha fazla bekleyemezdim, polise gitmem gerekiyordu. Onlara her şeyi anlatmalıydım.

Ama oraya öylece giremezdim. Hele ki suçladığım kişi bir kızı öldürmekle suçladığım belediye başkanı ise... Bunca yıldır yalan söylediğim ve bir adamı yanlış bir suçtan hapse gönderdiğim gerçeğini bir kenara bırakın. Ne tür sonuçlarla karşı karşıya olduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yardıma ihtiyacım vardı ve bana yardım edecek kimse kalmamıştı.

Hayır, bu doğru değildi.

Cody Benham'ın kartviziti torpido gözümdeydi. Jessup Consulting sayesinde telefonumun çoktan gittiğini hatırlamadan önce bir dakika boyunca etrafı boş boş aradım. Bunun yerine, kasabanın kenarında, ayıların ulaşabileceği yerlerde yiyecek bulundurulmaması konusunda uyarıda bulunan bir ilan panosunun yanında ankesörlü bir telefon bulana kadar sürdürdüm. Ellerim titreyerek numarayı çevirdim. İkinci çalışta dalgın bir merhabayla açtı.

"Cody." İçimde yükselen panik dalgasına karşı yutkundum.

"Naomi? ne?" diye sordu, sesi endişeyle keskindi.

"Karakolda bana bir avukat bulmama yardım edebileceğinizi söylemiştiniz," dedim. Kendimi tuttum, kelimeleri söylemeye zorladım. "Sanırım şu anda gerçekten bir avukata ihtiyacım var." Histerik bir kahkaha attım ve tırnağımı bileğime batırdım.

"Başın belada mı?" Cody alçak sesle ve ciddiyetle sordu.

"Bilmiyorum. Bilmiyorum-" Sesim hıçkırıklarla kesildi. "Bu soruyu yanıtlamaya nereden başlayacağımdan bile emin değilim."

"Her şey yoluna girecek," dedi sessiz ve kararlı bir sesle. "Neredesin sen?"

"Bilmiyorum. I..." Kendimi odaklanmaya, etrafa bakmaya zorladım.
"Anderson loop patikasının yakınındayım sanırım."
"Güzel. Pekâlâ, olduğun yerde kal. Ben sana geleceğim. Tamam mı?"
"Tamam," dedim, içimi bir rahatlama kapladı. Alnımı ankesörlü telefonun gövdesine yasladım.
"Bunu ," diye söz verdi. "Hiçbir yere gitme." "Ben burada olacağım."

★ ★ ★

SUV yanıma yanaştığında yağmur arabanın dışındaki dünyayı bulanıklaştırmış, yeşilden belirsiz bir pus haline getirmişti. Dışarı çıktım ve yolcu tarafına geçerek Cody'nin yanındaki koltuğa oturdum. "Benimle buluştuğun için teşekkürler," dedim sessizce.

"Seni eve davet ederdim ama Gabriella baş ağrısı, sırt ağrısı ve hepsi bir şekilde benim suçum olan bir dizi başka ağrıyla yatakta," dedi Cody. Şakanın içindeymişim gibi kıkırdadım ama şu anda evdeki mutluluk, çocukluğumun tanrıçaları ve tek boynuzlu atlarından çok hayali bir gündüz düşü gibi görünüyordu. "Telefonda sesin oldukça sert geliyordu. Neler oluyor?"

Keşke pamuklu bir elbiseden daha sağlam bir şeyler giymeyi akıl etseydim diye düşünerek iki büklüm oldum. Önce cevap veremedim ama elini omzuma koydu.

"Bir avukata ihtiyacın olduğunu söylemiştin," diye nazikçe bastırdı Cody.

"Bu Liv'le mi ilgili?" "Nereden başlayacağımı bilmek zor," dedim. Bir kuş, bir çizgi haline getirilmiş

Yağmurlu pencerelerin önünden kahverengi bir ışık geçti. "O yaz başladığını düşünüp duruyorum ama ondan daha önceydi. Benimle başlamadı bile."

"Ne olmadı?"

Bu sırrı çok uzun süre saklamıştık. Kimseye söylemek imkânsız görünüyordu ama şimdi nedenini hatırlayamıyordum. Ethan'a söylemiştim ve belki de bu tekrar söylemeyi kolaylaştırmak için yeterliydi, ama gerçekten öyle olduğunu düşünmüyordum. Sır hiçbir zaman konuşulamayacak kadar güçlü olmamıştı. Sadece istemediğimiz içindi. Denemeyecek kadar bencil ve ürkektik. Şimdi kelimeler kolayca geliyordu. Başından beri oradaydılar.

"O yaz bir şey bulduk," dedim. Rüzgâr ağaçları hafif bir dalgalanmayla hareket ettiriyordu ve yağmurun sesi dünyanın geri kalanını bastıran bir parazit gibiydi. "Bir iskeletti. Bir insan iskeleti. Birilerine söylemeliydik ama bunun yerine sırrımızı sakladık. Ona Persephone adını verdik ve her gün onu ziyaret ettik. Ona adaklar getirdik. Onun için bir şeyler yaptık. Bu bir oyundu, ama değildi. Biz inandık."

Bir ses çıkardı, ürkmüş bir *huh*, sözümü kesmek istemiyormuş gibi yarı yutkundu.

"Saldırıdan sonra bu sırrı sakladık. Yıllarca sakladık. Ama Liv bununla yaşayamazdı. Persephone'nin gerçekte kim olduğunu öğrenmek istedi. Ve buldu da. Adı Jessi Walker'dı."

Adamın nefesi kesildi. "Demek bu yüzden onu soruyordun," dedi. Başımı salladım. "Bunca zamandır nerede olduğunu biliyor muydun?"

"O bizim için gerçek değildi. Bu şekilde değil," dedim. "Onun Jessi olduğunu bilmiyorduk."

"Ama bana onu sorduğunda. O zaman biliyordun."

"Biliyordum. Evet," dedim. "Sana söylemediğim için özür dilerim. Önce daha fazla cevap almak istedim."

Başka tarafa baktı. Sessizlik üç, dört saniye sürdü. Konuştuğunda sesi kısıktı. "Pek konuşmuyorduk. Hem de hiç, gerçekten. Günlerdir konuşmuyorduk. Bana kızgındı."

"Neden?"

"Görüştüğü adam. Bana kim olduğunu söylemesini sağlamaya çalıştım ama benimle dalga geçti. Onun kötü biri olduğunu biliyordum. Ayrılması için onu ikna etmeye çalıştım. Dürüst olmak gerekirse, ona birazdan fazla aşıktım. Ve bu yüzden, bunu pek de nazıkçe yapmadım. Birbirimize söylediğimiz şeyler... Şey. Veda etmeye zahmet etmemesi şaşırtıcı değildi. Ama hiç düşünmemiştim... Emin misin? O olduğundan eminsin."

"Üzerinde yeğeninin adı yazan bir bileziği vardı," dedim. "Her şey uyuşuyor. Ayrıldığı gece Chester'dan hiç çıkmamış."

"Ah." Elini ağzına götürdü. "Ah. Anlıyorum."

"Görüştüğü kişi Koca Jim'di," dedim ve devam ettim. "Ona Meredith'i onun için terk edeceğini söylemiş. Bence tartışılar. Sanırım

ya da Oscar öldürdü, çünkü kıskançtı. Belki de bir kazaydı. Bilemiyorum. Ama o öldü ve o ormanda."

"Belediye başkanından bahsediyorsun. Ve oğlundan. Onların peşinden gitmeden önce emin olsan iyi olur," dedi Cody bana bakarak.

"Tek başıma olabileceğim kadar eminim," dedim. "Polise söylemem gerekiyor. Jessi hakkında ve..." Ve geri kalanı. Bir parçam hâlâ geri kalanların sessiz kalmasını diliyordu. Liv'in ne yaptığını kimse bilmemeliydi. Ya da benim ne yaptığımı. Ama bu sessizliğin herhangi bir parçasını saklarsam, bundan asla kurtulamayacağımı biliyordum.

"Bu konuya nasıl yaklaştığın konusunda dikkatli olmalısın. Jim'in bu kasabada çok fazla gücü var. Ve evet, kesinlikle iyi bir avukat istersiniz. Bir cesedi saklamak..."

"Korkunç olduğunu biliyorum. Berbat durumdaydık. O kadar çok şey oluyordu ki, bir şeyler söyleyebileceğimiz kadar uzun bir süre geçmiş gibi görünse de, bir şey söylemek için çok geç olmuştu. Ama söylemeliydik. Söylemeliydik."

Cody elini benimkinin üzerine koydu ve ben de yumruğumu ritmik bir şekilde defalarca kalçama vurduğumu fark ettim. "Her şey yoluna girecek," diye söz verdi bana.

Çaresizce ona baktım. "Seni bu işe bulaştırdığım için özür dilerim," dedim. "Sen benim için çok şey yaptın ve benim tek yaptığım yalan söylemek ve..."

"Yapma," dedi Cody. "Özür dilemene gerek yok. Bana sevindim. Bunu çözeceğiz. Sen ve ben. Sen otur, ben birkaç yeri arayacağım."

Başımı salladım. Konuşmak için kendime güvenmiyordum. Kolunu omuzlarıma doladı ve dudaklarını alnıma bastırdı, yağmurdan kayganlaşmış tenimin soğuğuna karşı sıcaktı.

"Bunu ben halledeceğim," dedi. Sonra kapıyı açtı ve cebinden telefonunu çıkararak arabadan indi. Telefonu çoktan kulağına götürmüş, hızlı adımlarla uzaklaşırken ben de koltuğumda büzüldüm. Evde karısıyla birlikte olmalıydı, eski trajedileri deşip durmamalı ve eskiden tanıdığı boktan çocuğu korumak için iyilik istememeliydi.

Ağlamamak için gösterdiğim çaba gözlerimin ve burnumun sümkürülmesine neden olmuştu. El yordamıyla mendil olarak kullanabileceğim bir şey aradım,

paket peçete umuyordum. Hiçbir şey yoktu. Torpido gözünü denedim ama orada sadece kullanım kılavuzu ve bir telefon vardı.

Benim telefonum.

Gri kapak, köşeden çatlamıştı. Bir gelinin ısrarla istediği bin bir gül pembesi mumdan birine yanlılıkla çok yakın tuttuğum için oluşan yanık izini kapatmak için kullandığım şakayık çıkartması. O benim telefonumdu, hiç şüphe yok. Jessup Consulting'in çaldığı telefon. Ve Cody Benham'ın torpido gözündeydi.

Cody bana arkasını dönmüş, dikkatle konuşuyordu. Arabanın içinden ne dediğini duyamıyordum.

Cody telefonumla ne yapıyordu? Jessup Danışmanlık'taydı. Onlardan almış olmalı.

Cody geri dönmeye başlamıştı. Telefonu eteğimin cebine soktum ve dizimle torpido gözünü kapattım. Cody saçlarındaki yağmuru silkeleyerek bindi. "Çalıştığım hukuk firmasına bir mesaj bıraktım. Ceza savunma avukatları birinci sınıftır. Sana tavsiyelerde bulunabilirler. Yarın ilk iş olarak birini gönderecekler."

"Tamam," dedim otomatik olarak. Gözyaşlarım kurumuştu ama nefesim keskin ve hızlı geliyordu. Telefonum neden Cody Benham'daydı? Hiç mantıklı gelmiyordu. Tabii.

Kendimi kayaların üzerinden sürüklemek çaba gerektiriyordu. Yanılmadığım sürece. Cody'nin geçmişi araştıran birine göz kulak olmak için bir nedeni yoksa. Tam olarak ne bildiğimi ve Liv'in bana ne söylemiş olabileceğini öğrenmek için.

"Gerçekten orada mı?" Cody gözlerini ormana dikerek sordu. "Evet," dedim, zar zor fısıldayarak. "O orada."

"Hep düşündüm... Bilmiyorum. Nasıl bir hayat sürdüğünü hayal etmeyi severdim. O kadar canlıydı ki," dedi. "Sanırım bir parçam onun mutlu bir sonu olmadığını biliyordu. Ama bunca zamandır burada mıydı?" Sesi kaybolmuş gibiydi. Yitik gibiydi. Yalancıları bilirim. Bu ıssızlığı taklit etmiyordu.

O Cody Benham'dı. Hayatım boyunca beni korumuştı. Bir açıklaması olmalıydı.

"Bana gösterebilir misin?" diye sordu. Yalvarırcasına bana baktı. "Beni ona götürebilir misin? Onu görmem gerek."

Cody'den korkmak istemiyordum ama korkuyordum. "Bilmiyorum eğer..." Düşüncenin peşini bıraktım.

"Seni bulduğum yere yakın, değil mi?" Cody sordu. "Saldırıya uğradığın yerin yakınında. Bu yüzden mi oradaydın?" Başını salladı. Arabayı çalıştırdı. "Çok uzak değil o zaman."

Kapı kolunu kavradım. "Artık gitmek istiyor musun?"

"Eğer gideceksek, şimdi gitmeliyiz," dedi. Zaten geri geri gidiyordu. Arabadan atlayabilirdim ama sonra ne olacaktı? Dışarıda kimse yoktu. Yalnızdık. Ve bir açıklaması olmalıydı. Jim'in Jessup Danışmanlık'ı tuttuğunu biliyordum. Jim'e telefonu onlar verdiyse ve o da Cody'ye verdiyse -ama neden versin ki?

"Polisle konuştuğunuzda, orayı kapatacaklar. Onu toplayıp götürecekler. O zamandan önce onu görmek istiyorum, Naomi."

"Doğru," dedim ve artık çok geçti. Hareket halindeydik, lastikler ıslak asfaltta tıslıyordu. Elimi cebime attım ve telefonumun güç düğmesine bastım. Açılıp açılmadığına dair hiçbir fikrim yoktu. Şarjı kalmış mıydı?

Cody arabasını patika başında değil, küçük bir yol kenarında durdurdu. Ağaçlar arabayı yoldan koruyor, sıradan gözlemcilerden saklıyordu. Ama buraya park etmesinin nedeni bu değildi, dedim kendi kendime. Oraya park etmişti çünkü saldırıya uğradığım yere en yakın yer burasıydı. Bu ormanı en az benim kadar iyi biliyordu.

O kadar iyi değil, belki.

Arabadan çıktık. Yağmur biraz dinmişti ama havada hâlâ bir ısırik vardı. Elbisem beni soğuktan korumak için çok az şey yaptı.

"Hangi yoldan?" Cody sordu.

Ona baktım. Bana bir şey yapabileceğine inanmak istemiyordum. Ama göğsümdeki korku her nefesimi acıtıyordu.

Kendimi yönlendirdim. "Bu taraftan," dedim. Gölet patikasına doğru yöneldim. Eğer oraya ulaşabilirsem, en azından yakınlarda başka bir insan olma ihtimali vardı. Ve bu şans bile beni biraz koruyabilirdi.

Hâlâ Cody'den korunmam gerektiğine kendimi inandıramıyordum. Pek sayılmaz. "Sen ve Jessi yakın mıydınız?" Ben sordum.

"Öyleydik. Aslında bana onu çok hatırlatıyorsun," dedi. "O yaralı ve dokunulmaz karışımı. Çok fazla desteği yoktu. Ailesi kontrolden çıkmıştı. Kız kardeşinin endişelenmesi gereken kendi çocuğu vardı, bu yüzden Jessi tek başına kalmıştı. Ve idare ediyordu. Ama dağınıktı."

"Sana bunu neden hatırlattığımı anlayabiliyorum," dedim. Seslerimizin araya girmesiyle orman sessizliğe bürünmüştü. Elimi cebime atıp telefonu kontrol etmek istedim ama Cody hemen yanımdaydı. "Oscar ikinizin arasında bir şeyler olabileceğini düşündüğünü söyledi."

"Bu şanssı kesinlikle kaçırmazdım. Ama Jessi ilgilenmedi."

"Koca Jim'i sana tercih etmeyi hayal bile edemiyorum."

"O zamanlar o kadar da iyi bir av değildim," dedi başını acıyla sallayarak. "Oscar'la arkadaş olmamızın bir nedeni vardı. Her hafta sonunu zil zurna sarhoş geçirirdim. Haftanın çoğunu da. İnan bana, erkek arkadaş olacak biri değildim. Eğer sen olmasaydın, Gabriella'nın bana ikinci bir bakış bile atmasını sağlayabilir miydim bilmiyorum."

"Benim bununla ne alakam var?" Ben sordum.

"Seni hep korumak istedim," dedi. "Sen her zaman istediğim küçük kız kardeş gibiydin. Seni orada paramparça görmek ve sonra hâlâ nefes aldığını fark etmek, sanki içimde bir şeyler kırılmış ve sonra aynı anda tekrar bir araya gelmiş gibiydi. Elimden geldiğince sana bakmaya devam edeceğime dair kendime söz verdim."

Kaya hemen ilerideydi. Birkaç adım daha atınca kaya görünecekti. "Bu yüzden mi Koca Jim'den Ethan Schreiber'ı araştırmasını istedin?" diye sordum. Durdu, ağırlığını geriye doğru salladı. Durdum, kollarımı soğuktan kavuşturdum ve yüzümü ona döndüm.

"Seni sadece haber yapmak için kullandığını sanıyordum. Sonunda Stahl'ın oğlu olacağını tahmin etmemiştim."

"O zaman bunu biliyordun."

"Duydum, evet," dedi.

"Neden Koca Jim onları işe alsın ki? Neden kendiniz halletmiyorsunuz?" diye sordum. "İşiniz gereği kaynaklarınız olmalı."

"Doğrudan dahil olmak istemedim," dedi, sesi utanmış gibi çıkıyordu. "Bu, küçük kız kardeşinin erkek arkadaşıyla

tüfeği ile adımlar, değil mi?"

"Beni takip mi ettiriyordun?" diye sordum. İnkâr bekledim.

Ağzı açıldı, kapandı.

"Seni neden takip ettireyim ki?" diye sordu sonunda, inandırıcı olmayan bir sesle.

"Jessup Consulting'den biri otel odama zorla girdi. Fotoğraf makinemin veri kartlarını çaldı ve telefonumu aldı. Neredeyse burnumu kıracağından bahsetmiyorum bile."

Cody başını sallayarak, "Sana zarar vermesi için asla birini göndermem, Naomi," dedi. Adım adım bana yaklaştı ve ben yerimde durdum. "Eğer o adamı elime geçirirsem-"

"Oscar'a yaptığını ona da mı yapacaksın?" Başımı eğip ona bakarak sordum. Beni her zaman korumuştı. Her zaman. "Peki ya ormanda? Kasabaya geldiğim ilk gece. Yemek yedikten sonra ormanda biri beni izliyordu."

"Sesin tamamen paranoyakça geliyor," dedi Cody. "Kendini bir dinle. Söylediğin şeylerden herhangi birini neden yapayım ki? Ne gibi bir sebebim olabilir ki?"

"Jessi Walker'a ne oldu?" Ben sordum.

"Ben paramı Oscar'a yatırırdım," diye yanıtladı. "O her zaman şiddet yanlısı olmuştur." "Bu her şeyi açıklıyor," diye onayladım. "Senin neden beni takip ettiriyor."

İçini çekti ve ilk yalanı ölü bir ağırlık gibi silkip attığını gördüm. "Bak. Naomi. Kötü bir şey değildi. Sadece senin için endişelendim, hepsi bu. Liv ölmüştü ve ikinizin arasında bir şeyler oluyordu. Sana bir şey olmasını istemedim, bu yüzden Jessup'tan birinin göz kulak olmasını istedim. Hepsi bu."

"Neden buradayız, Cody?" diye sordum. Yanılmayı o kadar çok istiyordum ki.

Canavarlarımın basit şiddet ve açlık canavarları olması için.

Parmakları iki yanında büküldü. "Sadece onu son bir kez görmek istiyorum." "Liv'e de böyle mi söyledin?"

"Tanrı aşkına Naomi, ağzından çıkanı kulağın duysun. Sesin tamamen delirmiş gibi geliyor," dedi Cody. Elini ağzına götürerek birkaç adım uzaklaştı. Serin yağmur, sis gibi hafif bir şekilde süzülerek tenimi kapladı. Titriyordum ama Cody paltosuyla beni koruyordu.

"Seni değiştirdiğimi söylemiştin. Seni kurtardım. Daha önce kimdin ki ondan kurtarılmaya ihtiyacın olsun?" diye sordum. "Jessi'yi incittin mi? Kışkandın mı? Ona aşık mıydın, öyle mi? Kendini kaybettin ve onu incittin ve-"

"Öyle değildi!" diye bağırdı, dönerek. Gözlerindeki öfkeyi biliyordum. O gün benzin istasyonunun arkasında Oscar Green'e baktığı gibi bakıyordu bana. Ama nefes aldı. Ellerini kaldırdı, sakinleşti. "Sana zarar vermeyeceğim Naomi, tamam mı? Yemin ederim, sana zarar vermeyeceğim. Sadece ne olduğunu anlamanı istiyorum ve sonra bunu çözebiliriz. Birlikte."

"Bunu söyleyip duruyorsun. Ama neyi çözeceğiz Cody?" Fısıldadım. Ellerim dirseklerimi kavradı. Tüylerim diken diken oldu.

Cody bana yirmi yıl önce beni düştüğüm yerden kaldırdığı zaman hatırladığım aynı harap olmuş ifadeyle baktı. Artık daha yaşlıydı. Yüzünde daha önce olmayan çizgiler vardı. Saçları grileşmişti. O o çocuk değildi, ben de o kız değildim.

Cody, "Jessi'ye olanlar bir kazaydı," dedi.

Tuttuğum nefesi bıraktım ve gözlerimi kapattım. Bedenim her gölgede bir tehlike görüyor, yüksek sesler ve beklenmedik hareketler karşısında paniğe kapılıyordu ama şimdi garip bir şekilde sakindim. Bu tehlikenin kesinliğinin bir tür rahatlığı vardı.

"Dinle. Naomi, dinle, onu asla incitmek istemedim," dedi Cody. Elleriyle kollarımı kavrayarak bana doğru ilerledi.

Aptal ayakkabılarımın içinde yalpaladım ve sadece onun tutuşu beni yuvarlanmaktan alıkoydu. Bana baktı ve gözlerinde yaş olup olmadığını ya da sadece kirpiklerine yapışan yağmur olup olmadığını anlayamadım.

"Onu seviyordum. Benim için böyle hissetmediğini biliyordum ama onun yanında olursam, evli bir adamın peşinden giderek hata yaptığını eninde sonunda anlayacağını biliyordum. Ama sonra bana gideceğini söyledi. Adam da onunla gidiyordu."

"Ne yaptın sen?" Fısıldadım. "Ona zarar verdin mi?"

Başını şiddetle salladı. "*Hayır. Kavga ettik. Tartıştık.* Söylemememiz gereken bazı şeyler söyledik ama ona hiç dokunmadım," diye ısrar etti Cody. "Birkaç gün önceydi... Sonunda bu yüzden birbirimizle konuşmuyorduk."

"Sonra ne olacak?" diye sordum. İçimde kırılacak hiçbir Şey kalmamıştı. Ne keder, ne fke. Sadece soğuk.

"Koca Jim beni aradı. Geceydi. Değirmendeydi. O da oradaydı. Ve çılgına dönmüştü, çünkü sonunda onun nasıl bir pislik olduğunu anlamıştı. Meredith'i asla terk etmeyecekti. Tanrı aşkına, bir garson kız için hayatını mahvetmeyecekti. SarhoŐtu, kızgındı ve onu fena halde tırmalamıŐtı, o da beni aradı ve gelip onu almamı söyledi."

"Ve sen yaptın. Çünkü onunla ilgilenmek istedin," dedim. "Eve sağ salim döndüğünden emin olmak istedin." ünkü Cody iyi bir adamdı ve iyi adamlar böyle yapar.

Elleri kollarımdan aşağı indi ve iki elimi de avuçlarının içine alarak onlara baktı. "Onu ben aldım. Onu arabaya bindirdiğimde hâlâ ona bağırıyordu. Aklını kaçırmıŐtı Naomi. Ona söylediği her Şeyi yuttu ve adam da onu oyalamaya devam etti."

"Eve hiç gelmedi," dedim. Başını salladı. "Ne oldu Cody?" Sesimi yumuşak tuttum. İtiraf etme ihtiyacını anlıyordum. Bir kez baŐladın mı, bırakması zor oluyordu.

"Kusacağını söyledi. Bana kenara çekmemi söyledi," dedi Cody. "Ben de yaptım. O kadar ucuz votkayı kusarken saçlarını tuttum ve sonra ellerimi tokatlayarak uzaklaştırdı. Sanki benim hatammıŐ gibi çığlık atıyordu. Onun bir pislik olduğunu düşündüğümü söyleyip duruyordu. Onun bir aptal olduğunu. Aptalca bir Şey söyledim, çöp olduğunu düŐünmediėimi ama kesinlikle öyle davrandığını söyledim. Bana vurmaya çalıştı. Onu durdurmak için bileğinden tuttum ve belki de onu biraz geriye ittim, topuklu ayakkabı giyiyordu ve düştü. Kafasını bir kayaya arpdı ve orada öylece yattı. Hareket etmedi."

"Ölmüş müydü?" Ben sordum.

Başını iki yana salladı. "Öyle olduğunu sanıyordum. Kan vardı, çok fazla kan vardı. Ama gözlerini açtı. Kalkmasına yardım etmeye çalıştım ama bana vurmaya devam etti. Bana isimler taktı. Miller'a beni tutuklatacağını söyledi."

"Herkes kendini kaybedebilir."

Sanki uyarır gibi bir parmağını kaldırdı. "Hayır. Öyle değil. Ona zarar vermedim. Çok kızgındım. Ona vurmak istedim. Bu yüzden onu orada bıraktım.

pişman olacağım bir şey. Arabaya geri döndüm ve uzaklaştım. Hepsi bu kadar. Uzaklaştım."

"Başından yaralanmıştı," dedim. "Ve sen onu yalnız bıraktın. Gece vakti. Ormanda."

Yüz ifadesi acıyla çarpılmıştı. Bana dokunmaya devam etti - ellerimi tuttu, avuçlarını kollarıma dayadı. Sanki bana tutunabilirse, onu bu durumdan kurtarabilirmişim gibi. "Sadece birkaç dakikalığına. Sakinleşmeye ihtiyacım vardı. Onun da sakinleşeceğini düşündüm. Ama geri döndüğümde onu bulamadım. Onu aradım, aradım. Ama o gitmişti. Kendi kendime otostop çektiğini söyledim. Geri dönmeyince, kendimi onun kendi hayatını yaşadığına ikna etmeye çalıştım. Uzakta bir yerde. Mutlu olabileceği bir yerde."

"Ama otostop çekmedi," diye fısıldadım. "Ormanda tökezledi, beyninde kanama vardı. Basınç artıyordu. Dinlenecek bir yer bulmaya çalıştı. Yağmurdan kurtulmak için. Çok yorgundu ve sadece uyumak istiyordu. Öyle de yaptı. Ama hiç uyanmadı."

Ellerini başının arkasında birleştirerek çömeldi. "Onun öldüğünü bile bilmiyordum Naomi. Emin değildim. Ertesi gün ortaya çıkacağını düşünmüştüm. Her zaman yaptığı gibi bana aptal diyecekti. Ve sonra fark ettiğimde, bir şey söylemek için çok geçti. Bir şey yapmışım gibi görünecekti. Sessiz kalmak daha kolaydı."

"Anlıyorum," dedim, çünkü . Bir sırrın ağırlığını ve kendini onun altına gömme dürtüsünü anlıyordum.

Önünde diz çöktüm. Yüzüne hafifçe dokundum, parmak uçlarım kirli sakalının üzerinde gezindi ve gözleri kısa süreliğine kapandı, içinden bir iç geçirdi.

"O geceyi milyonlarca kez yaşadım. Biliyorum ki farklı bir şey yapsaydım, o hala burada olabilirdi. Ama bunların hiçbiri kasıtlı olarak yapılmadı. Kendimi savunuyordum ve işler kontrolden çıktı. Aslında bunu kendi kendine yaptı. Bunun ortaya çıkmasının ne kadar kötü olacağını anlayabilirsiniz. Ona zarar vermek istemediğimi kanıtlayamam. Her şeyimi kaybedebilirim. Gabriella, çocuklar, bunu bilmemeliler." Umutsuzca bana baktı.

Başımı salladım. "Jessi'nin ölümü bir kazaydı."

"Evet," dedi, sanki anladığım için rahatlamış gibiydi.

"Ama Liv'ininki değildi," dedim, bir ılık gibi düzensiz ama o kadar yumuşaktı ki yağmurun tıslamasından kendi sesimi zar zor duyabiliyordum. Ellerini benimkilerden çekti. Geri adım attı, yüzü sert bir kederle kaplandı. Eli sırtına gitti, ceketinin kenarını kaldırdı. Ben yağmurda titrerken bana hiç ceketini.

Silahlı belinden çıkardı.

Mitch'in bana aldığına benziyordu. Dokuz milimetre diye düşündüm. Barnes'ların silahına o kadar yakındı ki, sadece bıraktıkları yaralardan farkı anlayamazdınız. Ve mermiyi asla bulamadılar.

Korkum soğuk ve durgundu, kışın bir gln yüzeyi gibi. Altında sonsuza dek batabilirdim, tüm sesler ve duyular uzaktı. Titremeler vücudumu sarstı ve silahın mükemmel yuvarlak, mükemmel siyah namlusundan başka bir yere bakamadım. Nefes almaya çalıştım. Tek gelen kısa, sığ bir soluktu.

"Ben değildim," dedi Cody. "Stahl'ın oğlu, yalan söylediğini öğrenmiş olmalı."

"Ethan değildi. Babasının hapse girmesini istiyordu," dedim. "Yalan söylediğimizi anladığını nereden biliyorsun? Bunu sana kim söyledi? Liv söyledi. Değil mi?"

Cody ne olduğundan emin değilmiş gibi silaha baktı. "Ne olduğunu bildiğini sanıyorsun ama bilmiyorsun," dedi.

"Bunun olmasını istememiştin." Tekrar ve tekrar ve tekrar yankılanıyor. Çünkü hiçbir şey bizim hatamız değildi; evren bize karşı komplo kurmuş, kaderin iplerini sıkıca rmşt. Bir zamanlar Kader'in isimlerini biliyordum: Clotho, Lachesis, Atropos. Bu kadar çok şeyi unutmuşken bunları nasıl hatırlayabilirdim?

"Sadece onunla konuşmak istedim," dedi kısık sesle. "Ama o beni dinlemedi. Bana saldırdı. Ben sadece kendimi savunuyordum."

"Silahsız mı? Yarı boyunda mı?"

"Bütün hayatımı mahvedebilirdi," dedi sesi boğuklaşarak. "Ben sadece bir çıkış yolu bulmaya çalışıyordum. Başından beri yaptığım tek şey buydu."

"Ormandaki sen miydin?" Ona sordum.

"Beni Jessi'ye götürebileceğini düşündüm. Sana zarar vermeyecektim. Sana zarar vermeyeceğim," dedi, ama sesi sanki

Benim kadar kendini de buna inandırdı.

"O zaman bırak beni," dedim, tuzağın teli sıkılaştırken son bir nafîle umut çırpınışıyla. *Yaşamak istediğimi* fark ettim, hayatta kalmak imkânsız hale gelse bile. İlk defa acıdan kaçmaktan daha fazlasını istiyordum ama artık çok geçti. Cody henüz fark etmemiş olsa bile.

"Yapamam," dedi. Silahı yarı kaldırdı. Henüz bana doğrultmamıştı. "Otur Naomi. Burada kalacağız. Bekleyeceğiz."

"Neyi bekleyeceksin?" Tükürdüm ama o sadece başını salladı ve silahıyla işaret etti. Bir ağacın dibine doğru üç adım yürüdüm ve sırtımı sert ağaç kabuğuna dayayarak çıkıntılı bir kökün üzerine oturdum. Gözlerinin yarısı bana, yarısı da geldiğimiz yöne bakıyordu.

Çok beklememize gerek kalmadan ağaçların arasında bir figür belirdi ve bize doğru yürümeye başladı.

Cass'ti.

Ne halt ediyorsun, Cody?" Cass talep etti.

Onu uyarmak, silahı olduğunu söylemek için ağzımı açtım ama bunu kendisi de görebiliyordu. Gizlemek için hiç çaba göstermedi. Ona doğrultmadı da.

Onu bekliyordu. O da bunu bekliyordu.

Cass mantıklı bir rüzgârlık ve yürüyüş botları giymiş, saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Siyah bir spor çantası taşıyordu. Yaklaşırken Cody'ye dik dik baktı, gözleri öfkeyle yanıyordu.

"Polise gidecekti. Onlara Jessi'den bahsedecekti," dedi Cody.

Cass bana baktı ve sanki beni hayatında daha önce hiç görmemiş gibiydi. Gözlerinde bağ kuracak hiçbir şey yoktu. Hesaplamadan başka bir şey yoktu.

"Cass," diye fısıldadım ve baş döndürücü bir an boyunca hiçbir şeyin anlamı kalmadı. O burada olamazdı. Sonra sustum.

Yüzeyin altına baktım ve başından beri orada olan şeyi gördüm.

Cass elini Cody'nin bileğine koyarak silahı yavaşça aşağı itti. "Bize bir dakika izin verir misin?" dedi.

İsteksizce başını salladı ve birkaç adım uzaklaştı ama silahı tutmaya devam etti. Cass spor çantasını yere bıraktı ve avuçlarını kot pantolonuna sürterek bana yaklaştı. Birkaç adım ötede çömeldi.

"Lanet olsun. Bu berbat bir şey," diye fısıldadı, gözlerini Cody'ye dikerek. İkimiz arasında bir komplo kuruyordu. "Sana ne söyledi?"

Ona baktım. Sesi çok endişeli geliyordu. Neredeyse paniklemişti ve benim için umutsuzca endişeleniyordu. İki dakika önce yüzü o kadar duygusuzdu ki taştan oyulmuş olabilirdi ama şimdi gözyaşlarının eşiğinde olduğuna inanabilirdim.

"Yalan söylemekten yoruldum," dedim.

"Ne?" diye sordu, mükemmel kaşlarının arasında bir çizgi belirmişti. "Liv sekiz yıl önce kendini öldürmeye çalıştıktan sonra böyle demişti.

Kimiko söyledi. Mektupta da böyle demişti." Bu not benim

Bishop'ın şüpheleri ve Sawant'ın imaları yersizdi. Liv kendini öldürmüştü. Ama o öldürmemişti, peki notu kim bırakmıştı?

Marcus Barnes'ın silahını nerede sakladığını bilen kişiyle aynı kişi. Sabah 4:47'de kapı kodunu giren kişi.

Liv'i düşündüm, kendini kolayca kapının üzerinden atmadan önce arabaya doğru baktı. On beş yaşındaki Liv, babası silahı temizlemek için dışarı çıkardığı için oturma odasından kaçıyordu.

Liv gözlerimin içine bakıyor. *Yarın görüşürüz.*

Liv kapı hiç kullanmadı, sadece tırmandı. Ama Cass şifreyi ve silahın nerede olduğunu biliyordu.

Sekiz yıl önce bir not yoktu. En azından biz bulamamıştık. O zaman, bunun olacağını biliyordum. Hepimiz biliyorduk, yanıldığımızı umuyor ve haklı olduğumuzdan korkuyorduk. İlaçlar yardımcı olmuyordu. Onlar da sorunun bir parçasıydı; düz bir çizgi çizmek için kalem tutamayana kadar ellerinin titremesine neden olan yüksek dozaj. Defterleri terk edilmiş, özensiz eskizlerle doluydu.

El yazısı kocaman ve dağınıktı, sayfanın her tarafına yayılmıştı. Her zamanki gibi küçük, kesin harflerle yazmamıştı. Ama tıpkı intihar notundaki gibiydi.

Not sekiz yıl öncesine aitti. Pek olası görünmüyordu. Kimde böyle bir şey olabilirdi ki? Sekiz yıl sonra, özenle korunmuş?

Bir sır kutusuna saklanmış.

Cass kaşlarını çatarak bana baktı, belirsizlik dikkatli endişe maskesini bozuyordu. "Dinle Naomi. Cody'yi sakinleştirmeye çalışabilirim ama burada tam olarak neler döndüğünü bilmem gerekiyor," dedi.

"Sanki bilmiyorsun."

"Tek bildiğim, Cody'den bir şey bildiğini ve bununla ilgileneceğini ve onunla buluşmam gerektiğini söyleyen panik içinde bir telefon aldığım." dedi.

"Jessi'yi de biliyorsun. Ona ne yaptığını biliyorsun."

"Sayılır," diye geçiştirdi. Gözlerinin arkasındaki kaymayı, yalanlarının yeniden dengelenmesini neredeyse görebiliyordum. Güzel bir numaraydı.

"Bana Liv'e ne olduğunu anlattı."

Dudakları aralandı. dengesini bulmaya çalışırken merakla başını hafifçe eğdi. "Liv'e ne oldu?" diye tekrarladı usulca. Ne kadarını bildiğinden emin değildim.

"Onu öldürdü, böylece Persephone hakkında kimseye bir şey söyleyemeyecekti. Ama Cass, onun bize anlatmak üzere olduğunu bilmesine imkân yok. Tabii... tabii sen zaten bilmiyorsan," dedim.

Cass'in dudakları birbirine yapıştı. "Babamın Jessi'yi becerdiğini biliyordum. Ve Cody gecenin yarısı kanlar içinde ve panik içinde evimize geldiğinde bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Babam onu sakinleştirdi. Gördüğümü bilmiyorlardı."

"Ve Persephone'u bulduğumuzda..."

Cebinden bir şey çıkardı ve ona baktı. Sonra bana uzattı. Plastik bir poşet. İçinde yontulmuş plastik bir isim etiketi vardı. CODY. İğneden hâlâ bir kumaş parçası sarkıyordu ve bir köşesinde kurumuş kana benzeyen bir leke vardı. "Yağmur yağıyordu. Sanırım Cody ona iş ceketini vermiş," dedi.

"Neden bir şey söylemiyorsun?" Hala ne duyduğumu anlayamadığım için sordum.

"Bunun nasıl bir karmaşa olacağını hayal edebiliyor musun?" Cass öyle dedi. Tekrar Cody'ye baktı. "Cody'nin hayatı biterdi. Babam da bu işin içine çekilirdi ve bu kasabayı biliyorsun. Onu öldürmediğini kanıtlayabilse bile, bu onun için bir son olurdu." Gözlerinde yaşlarla bana baktı ve elini dizime koydu. "Ayrıca Persephone'ye ihtiyacımız vardı. Ortaokula gitmeden önce bizi birbirimize bağlayacak bir şeye ihtiyacımız vardı. Birbirimizden kopmamızı engelleyecek bir şeye."

Sanki mantıklı bir şeymiş gibi yavaşça başımı salladım. Sanki akla yakın bir şeymiş gibi. "Ama Cass, Cody nereden biliyordu?"

Ağır bir iç geçirdi. "Tamam, orada çuvalladığımı kabul ediyorum. Kulübeyi çalışır hale getirmeye çalıştığım zamandı. Paramız bitmişti. Tamamen bitmiştik. Her şeyi kaybedecektim; harcadığım tüm emeği, ailemin yatırdığı tüm parayı. Cody'yi aradım ve Gabriella'nın parasının bir kısmını yatırıp yatıramayacağını sordum. Ondan bu kadarını isteyebileceğini düşünmüyordu, ben de ... ona ekstra bir teşvik sağladım."

"Ona şantaj yaptın."

Gözlerini devirdi. "Sanki bıyık buran bir kötü adammış gibi konuşuyorsun. Ben sadece ona bir şey söylemediği için bana ve babama borçlu olduğunu hatırlattım. Hayatta bir yere varmak istiyorsanız, bazen insanlara istemedikleri şeyleri yaptırmanız gerekir ve elinizde koz olması işe yarar. Bunu uzun zaman önce öğrendim."

"Liv'in Jessi olduğunu bildiği konusunda Cody'yi uyarmıştın."

"Onu *öldüreceğini* düşünmemiştim. Avukat falan tutar sanmıştım," diye tısladı Cass.

"Saçmalık," dedim. "Sen bundan daha zekisin."

Dudağı titredi. "Liv'e zarar vermedim."

Yapmazdım da." "O zaman neden ona söyledin?"

"Liv'in sebepsiz yere hayatını mahvetmek üzere olduğunu bilmeyi hak etmiyor muydu sence?" Cass sordu. "Senin için yaptığı onca şeyden sonra mı? İnsanların en kötüsüne inanmaya çok kararlısın. Beni tekrar arayana kadar ne yapacağını fark etmemiştim. O öldükten *sonra*. Beni tehdit etti, Naomi. Eğer olayı örtbas etmesine yardım etmezsem-" Gözleri yaşlarla doldu ve sesi boğuklaştı.

İntihar notunu o yerleştirmişti. Her ihtimale karşı sakladığı bir not. Tıpkı babasının ve Jessi'nin fotoğrafı ve o dehşet kutusundaki diğer her şey gibi. Cass kapı şifresini kullanmış, Kimiko uyurken eve girmiş, notu bırakmış, Liv'in kendini öldürmek için kullanmış gibi gösterebilmek için silahı almıştı.

Şifreyi 4:47'de girmişti. Gölete gidip dönmek çok uzun sürerdi; o zamana kadar gün ışıkmış olurdu. Sabahın erken saatlerinde yürüyüşe çıkanlar olabilirdi. Polis göleti arayana kadar silahı yerleştirememişti. Onun yerine kulübeye koşmuş, kendine bir mazeret sağlamıştı - belki de Percy'yle ilgili bildiği kirli çamaşırlar sayesinde biraz da olsa.

İlk başta silahı bulamamalarının nedeni buydu. Bulmak için orada değildi. Ama sonra Bishop ve ben peşini bırakmayı reddettik. Onu yerleştirmeye ne zaman karar vermişti? Jessi için Cody'yi aradıktan sonra mı?

"Onu aramama yardım ettiğinde, öldüğünü zaten biliyordun," dedim. "Her şey yoluna girecekmiş gibi davrandın. Onun gölette olduğunu *biliyordun* ve oraya yalnız gitmeme izin verdin. Beni ikna etmeye çalıştın."

Kazmayı bırak. Tanrım, cenazesindeki o methiye tamamen saçmalıktı. Hepsi yalandı."

"Yalan değildi. Liv benim en iyi arkadaşımdı," dedi Cass. "Ama ne yapabilirdim ki? O çoktan ölmüştü. Cody herkese bu işte birlikte olduğumuzu söylemeye hazırdı. Kendimi korumak zorundaydım."

Bir kahkaha attım. "Bu işin peşini bırakmalıydın. Cody'ye hiç yardım etmeseydin sorun olmazdı ama sen bu işin beyni olmak istedin, değil mi? Şantajını toplamak. Herkesin iplerini çekmek. Ama anlaşılan o ki, bu işte bok gibiymişsin."

Elini o kadar hızlı savurdu ki, tırnakları yanağıma batmadan, yara dokusunun düğümünü oymadan ve çeneme doğru inmeden önce zar zor irkildim. Bir acı çılgılığıyla geriye, ağacın gövdesine doğru düştüm ve elimi yanağıma götürdüm, parmaklarımın altında sıcak bir kan damlası hissettim. Bana acımasız bir küçümsemeyle baktı.

Cody telaşlanmış bir halde koşarak geldi. "Neler oluyor?" diye sordu.

Cass ayağa kalktı, dişlerinin arasından hafifçe nefes alıyordu, bu bir şeylerin ters gittiğinin tek işaretiydi. Omuzları dikleşti. "Bunun başka yolu yok, Cody. Asla sessiz kalmayacak. Ama cesedi saklarsak, kaçmış gibi görünür."

Cody irkildi. Sözlerini zihnimde evirip çevirdim, o geçişi nasıl bu kadar düzgün bir şekilde atladığına hayret ettim. Beni öldürmekten hiç bahsetmedi. Canlıdan bir bedene geçiş, sanki hiçbir şey yapamayacakları bir süreçmiş gibi.

"İnsanlar onu arayacak," dedi.

"Bazıları," diye izin verdi. "Ama Marcus Barnes senden hemen önce beni aradı. Evinden tamamen harap bir halde ayrılmış ve dengesiz davranıyormuş. Üstü başı kir içindeymiş. İnsanlar onun kaçtığına inanacak."

"Marcus Barnes mı? O ne biliyor?" Bana baktı. "Ona ne söyledin?"

"Mesele o değildi," dedi Cass. "O öğrendi..." Tereddüt etti, sanki bunu söylemek ona acı veriyormuş gibiydi. "Biz çocukken onu bıçaklayan Liv'di. Bir çeşit psikoz krizi geçirdi ve ona saldırdı."

Cass'in saldırıdan sonra benimle geçirdiği onca zamanı düşündüm. Hastanede ve sonrasında. Bizim sesimiz olmaya nasıl özen gösterdiğini, hikâyeyi soran herkese tekrar tekrar anlattığını. Anlatının kontrolünü eline almıştı. Ve bizim.

"Ne?" Cody açıkça şok olmuş bir şekilde "Ne?" dedi. Gafil avlanan tek kişi ben olmadığım için küçük bir zevk dalgası hissettim. "Liv, Stahl hakkında yalan söylediğini söylerken bunu kastediyordu."

Cass memnun bir ses tonuyla, "Naomi'nin bunu öğrendikten sonra korkup kaçması mantıklı," dedi.

"Onu öylece öldüremeyiz," dedi Cody, sesi gerilmişti. "Yapamam-"

"Yapmak zorunda olduğumuzu biliyorsun. Ya bunu yaparsın ya da hapse girersin ve bebeğini pleksiglasın diğer tarafı dışında göremeden üniversiteye gidersin." İçini çekti. "Bunu gerçekten yapmak zorunda değilsin. Benim için fark etmez." Silahı almak için elini uzattı.

Cody ona baktı. Bana baktı. Yalvarmayı geçmiştım. Gözlerine baktım ve titrememek için kendimi zor tuttum. Gözlerini indirdi ve silahı uzattı. Cass dolu olduğundan emin olmak için ustalıkla kontrol etti.

"Çantada bir muşamba var. Onu yere sermeliyiz ki arkamızda kan bırakmayalım" dedi.

Arkasını döndü, ağzı kapalı ve gözleri kısıktı. Çantanın fermuarını açmak için diz çöktü ve Cass sanki silahın ağırlığına alışmaya çalışıyormuş gibi bileğini bir o yana bir bu yana çevirdi.

"Bunun için gerçekten üzgünüm Naomi," dedi sesi yorgun geliyordu.

"Siktir git," diye bağırdım. "Ölmek üzereyken bile bana gerçeği söyleyemiyorsun."

"Ne? Özür dilerim. Seni öldürmek zorunda kalmamayı tercih ederim," dedi sinirlenerek.

"O konuda değil. Liv hakkında yalan söyledin. O gün hakkında."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," dedi. Cody duraklamış, bize bakıyordu.

"Neden Stahl olduğunu söyledin?" diye sordum.

Gözlerini kırıştırdı. "Liv'i korumak için tabii ki. Hapishane onu öldürebilirdi.

Bunu biliyorsun."

Hırlamaya benzer bir ses çıkardım, parmaklarım etkisiz bir öfkeyle pençelere dönüştü. Liv'in Persephone'nin bunu yapmasını istediğini düşündüğüne inanabilirdim. Yapmak zorunda olduğuna inanmıştı.

Beni on yedi kez bıçaklamıştı. Çok fazla kan vardı. Marcus bunu kendisi söylemişti. Liv kandan nefret ederdi. Kendimi kestiğimde kanı görünce neredeyse kusacaktı. Evet, Liv beni öldürmenin Tanrıçaların isteği olduğunu düşünmüş olabilir.

Ama bunu yapamazdı.

Yapamazdı.

Ve Persephone'nin bizden ne talep ettiğini sadece bir kişinin açıklamasına izin verilmişti.

"Liv beni öldürmenin son ritüel olduğu fikrine nasıl kapıldı?"

Omuz silkti. "O deliydi."

Başımı sertçe salladım. "O asla şiddet yanlısı olmadı. Asla."

"Seni on yedi kez bıçaklamam dışında. Büyük bir istisna sayılır," dedi Cass kesin bir ifadeyle.

"Neden Persephone'nin bir kurbana ihtiyacı olduğuna karar vermiş olsun ki? Persephone'nin ne istediğini bize söyleyen sendin. Kuralları sen koydun. Her zaman sendin."

Parmakları silahın kabzasını sıkıca kavradı. Yüzü kansızdı ama bakışları sabitti.

Dudaklarım dişlerimin arasından sıyrıldı. "Bunu ona sen yaptırdın. Ona bir hikaye anlattın ve buna inanmasını sağladın. Ama nedenini anlayamıyorum. Neden bana zarar vermek istedin?"

"Çünkü o *benim* arkadaşımды," diye hırladı Cass. "İkinizin de *benim* arkadaşım olmanız ama sürekli kendi başınıza gitmeye çalışıyordunuz. Fark etmediğimi mi sanıyorsun? İkinizi ne zaman yalnız bıraksam, fısıldaşıyor, el ele tutuşuyor ve özel şakalarınıza gülüyordunuz. Eğer beklersem, aptal küçük aşkını unutacağını ve her şeyin olması gerektiği gibi olacağını düşündüm. Ama yapmadın. Birlikte olacak ve beni geride bırakacaktınız."

Ona bakakaldım. "Yani ona beni *öldürmesini* mi söyledin?" Şaşkınlıkla sordum, kalbim çılgınca çarpıyordu. Eğer öleceksem, gerçeği bilmek istiyordum. Her şeyi.

"Arkadaşım olmak istediğini söyledi. Seni bana tercih etmediğini söyledi. Bunu kanıtlamak zorundaydı. Bunu gerçekten yapacağını düşünmemiştim. Korkup kaçacağını ve benim de ona üstünlük sağlayabileceğimi düşündüm. Ne kadar deli olduğunu fark etmemiştim," dedi Cass ama şimdi bile yalan söylüyordu. Gözlerindeki memnuniyet ifadesini görebiliyordum. Gerçekten işe yaradığını fark ettiğinde duyduğu sevinci hayal edebiliyordum. Belki Liv'in bunu yapmasını beklemiyordu ama bunu *istemişti*.

"Beni on yedi kez mi bıçakladı?" Dedim. "Liv mi yaptı bunu?" Bunun doğru olabileceğini düşündüğüme inanamıyordum. Onu bir kez daha hayal kırıklığına uğratmışım. Ona ihanet etmişim.

Cass'in dudakları hafifçe aralandı. "Onun çok nazik, çok mükemmel olduğunu mu düşünüyorsun? Seni bıçakladı Naomi. Seni sırtından bıçaklayan oydu ama bunu bile doğru yapamayacak kadar beceriksizdi. Panikledi. Bıçağı düşürdü ve orada durup çığlık attı. Üzgün olduğunu, bıçağı geri aldığını söyledi. Ama ne yapmamız gerekiyordu? Söyleyecektin ve başımız belaya girecekti. Bir şeyler yapmalıydım. Ben sadece onun pisliğini temizliyordum. Hâlâ da öyleyim."

Soğuktan değil, korkudan değil, öfkeden titriyorum. Cass Liv'in sanrılarından, kırılman ruh halinden faydalanmıştı. Onu manipüle etmişti. Liv'in dehşete düşmesi, Cass'in söylediklerinin doğru olduğuna tamamen ikna olması gerekirdi; çok daha kötü bir şeyi önlemenin tek yolu bana zarar vermektir. Ve yine de bunu yapamamıştı.

Cass onu bir canavara dönüştürmeye çalışmıştı. Yapamadı ama Liv'i bir canavar olduğuna inandırabildi. Ve Liv bunca zaman bunu taşımıştı.

"Asıl mesele şu ki Naomi, işe yaradı," diye ekledi Cass, sanki buna pek inanmıyormuş gibi. "Bizi kurtardım. Her zaman birbirimize bağlı kalmamızı, her zaman arkadaş olmamızı sağladım ve Liv ikinizi benden uzaklaştıracak bir şeyin aranızda olmasına asla izin vermeyecekti. Ve biz *kahraman* olduk, Naomi. Yaptığım şeyi yapmamış olsaydım, hayatının tamamen vasat olmaktan başka bir şey olacağını düşünüyor musun? Her şey yoluna girdi. Hepimiz için."

Sonrasında ne kadar cesur olduğunu düşündüm. Üçümüzün sözcülüğünü yaparak, kendisiyle saygı ve nezaketle konuşan ciddi gazetecilerle röportaj yaparak nasıl da gelişmişti. Kendini nasıl da

bakıcı ve koruyucu rolüne büründü ve herkes buna inandı. Ona tapmışlardı.

Ve bir parçam onun haklı olup olmadığını merak etti. Eğer hiç saldırıya uğramamış olsaydım, mucize kıza dönüşmemiş olsaydım, nerede olurdu? Muhtemelen Chester'da. Çıkmaz bir işte, babam gibi bir ayyaş.

Ama Liv hayatta olacaktı.

"Anlatacaktı. Yapmak için çok çalıştığım her şeyi mahvedecekti," dedi Cass, sanki anlamam için yalvarıyormuş gibi. Sanki anlayabileceğime gerçekten inanıyormuş gibi.

Cody kaba bir tavırla, "Ben hallederim," deyince Cass ona doğru baktı. Adam muşambayı sermişti. Bir demir testeresinin sapı spor çantasından dışarı çıkmıştı. Ne işe yaradığını düşündükçe midem bulanıyordu. "Pekâlâ. Bu kadar konuşma yeter. Bu kadar konuşma yeter. Ayağa kalk," dedi Cass, silahıyla işaret ederek. Bu sanki bir filmde görmüş gibiydi. Ayağa kalktım. Beni muşambaya doğru yönlendirdi. "Diz çök," diye emretti. Sesi titriyordu artık.

Düşündüğüm kadar sert biri değildi. Cass'ın bu versiyonu da diğerleri gibiydi. Karar verdiği, parça parça inşa ettiği bir şeydi. Arkadaş, koruyucu, anne, soğukkanlı katil. Sahte bir cephe ve arkasında kesinlikle hiçbir şey yok. Yaptığı şeyleri neden yaptığını anlayıp anlamadığını ya da saf içgüdülerıyla hareket edip mantığını sonradan mı doldurduğunu merak ediyordum.

Ve o hep böyleydi. Tanıştığımız gün, bizi özel olduğumuzu düşündüğü için seçmemişti. Bizi seçmişti çünkü bir bakışımız ona, içinde zaten çürümekte olan çürümeyi göremeyecek kadar hasarlı olduğumuzu söylemeye yetmişti.

"Tüm hayatımı hiç olmamış bir şeyi iyileştirmeye çalışarak geçirdim," dedim. "Sen benim arkadaşımydın. Arkadaşım *olarak kaldın*. Beni önemseddiğini söyledin. Bana bunu yaptıktan sonra kendini hayatımın bir parçası yaptın. Yara izlerimi gördüğünde ve bunların senin hatan olduğunu bildiğinde ne düşünüyordun? Sana kabuslarımdan bahsettiğimde? Stahl'ın beni yakalamayacağına söz verdiğinde? Sana komik mi geldi?"

"Biraz," dedi acımasızca. Dişleri bir kez parladı. Gözleri boş ve soğuktu ve içimde ilkel bir şey kabardı, onun olduğu şey için kelimelerimiz olmadan önce doğmuş atalardan kalma bir içgüdü.

Ethan'ın bunu gördüğünü fark ettim. Belki hemen değil ama anma töreni sırasında ve sonrasında onunla konuştuğunda, onun tüm çocukluğu boyunca birlikte yaşadığı türden bir yaratık olduğunu görmüştü. Belki de sadece bir ipucu vardı. Beni uyarmaya çalışacak kadar, ama ben dinlemedim.

"Onu mahvettin," dedim usulca. "O harikaydı ve sen onu yok ettin."

"Diz dedim," diye tekrarladı ve bu sefer itaat ettim, yerçekiminin beni ele geçirmesine izin verdim.

Silahı kaldırmaya başladı ama yarı yolda tereddüt etti. Yapmak üzere olduğu şey için gözlerinde gerçek bir korku vardı ama bu korkunun beni kurtarmayacağını biliyordum. Muşamba dizlerimin altında çatırdıyordu. Yağmur hızlanmıştı, etrafımızda sürekli bir tıslama vardı. Cody'nin saçlarını kafa derisine yapııştırıyor ve gözlerine akıyordu.

"Siktir," diye mırıldandı. Bir elini daha tutamağın etrafına sardı ve sakinleştirici bir nefes aldı. "Bana bakma," dedi ama ben doğrudan ona baktım.

"Bekle," dedi Cody. "Bunu düşünelim." "Onu öldürmek zorundayız," dedi.

Sabırsızlıkla başını salladı. "Biliyorum ama bunu yapacak kişi sen olmamalısın. Ben zaten birini öldürdüm. Eğer yakalanırsak, şimdiden bir cinayet mahkûmiyetiyle karşı karşıyayım. Sadece ikimizden biri olsa daha iyi."

"Tamam," dedi. Silahı teslim etmeye hevesli görünüyordu. Rahatlamıştı. "Sadece bir an önce bitsin, tamam mı? Buna dayanamıyorum."

Cody başını salladı, ona sıkı bir gülümseme verdi ve ikimizin arasına girdi. "Bekle, kontrol etmemiz gereken bir şey daha var," dedi ona doğru dönerek.

"Şimdi ne olacak?" diye tersledi, adamın silahını kaldırıp boğazına bir kurşun sıkmasından önceki yarım saniye içinde.

Cass'in bedeni anında yere yığıldı, ölü gibi ağırdı. Kan sisi havada daha uzun süre asılı kaldı, silah sesi azalırken yağmurla birlikte aşağı doğru sürüklendi. Kapalı boğazıma bir çığlık saplandı.

Cody silahını indirdi.

Bana doğru döndü.

"O bir canavardı," dedi, ama kelimeler ilk başta nüfuz etmedi. Hâlâ silah sesi anıdaydım.

İrkilerek nefes aldım. Bakışlarımı Cass'in bedeninden ayırdım ve korku sisi içinde düşünmeye çalıştım. Zihnim kurşunun isabet ettiği anın görüntüsüyle doluydu. Yüzündeki ifade -şaşıracak zamanı bile olmamıştı.

"Evet, öyleydi," diye mırıldandım. O bir canavardı. O benim en iyi arkadaşımdı. Yerde ölü yatıyordu ve altındaki toprak koyu bir renge boyanmıştı.

"Sana zarar verdi. Başından beri oydu. Bunu sana o yaptı. Tüm o kan-Bunu sana nasıl yapabildi?" diye sordu, yüzü tiksintiyle buruşmuştu.

Boğazımı zorlayarak konuşmaya çalıştım. "Beni kurtardın," diye fısıldadım.

Ben gördüm: Yaşadığım şekilde. Bu ormandan nasıl çıktığımı. Bana zarar vermek istemedi. Bağışlanmak istiyordu. Alnından öpmemi ve ona anladığımı, sessizliğimi koruyacağımı, beni kurtardığı gibi onu da kurtaracağımı söylememi istedi.

"Sen benim hayatımı kurtardın. Tıpkı beni Oscar'dan kurtardığın gibi. Sen her zaman benim koruyucum oldun," dedim yavaşça ayağa kalkarken.

Ayaklarımı yüksek topuklu ayakkabılarımdan çıkardım. Muşamba ayaklarımın altında soğuk ve kaygandı. Cass'in cesedi durduğum yerden sadece birkaç adım ötede yatıyordu. Çenesinin altındaki yırtık delikten hâlâ kan fişkırıyordu. "Bunu Cass yaptı. Hepsini o yaptı ama sen onu durdurdun. Anlıyor musun?"

Bir dakika sürdü. Silahı tutan elin parmak eklemlerinde kan çilleri vardı. Onlara baktı. "Bunu onun üzerine yıkabiliriz."

"Liv'i öldürebilirdi. Öğrendiğimde de beni öldürecekti. Ama sen onu durdurdun. Hepsi uyuyor. Çok basit. Tüm bunları harekete geçiren oydu. Sen de herkes kadar onun kurbanıydın," dedim. Cass'in eli ölmekte olan bir bedenin son elektrik titreşimleriyle titriyordu ama o gitmişti - gözleri boştu, kanı durmuştu. Sadece ikimiz ve silah kalmıştı.

Gözlerini kapattı. Nefesi havada dalgalanıyordu ve bir an için bunu hissedebildim, aramızda paylaştığımız fanteziyi - buradan çıkıp gideceğimizi ve her şeyin yoluna gireceğini.

Sonra Cody ürperdi ve gözlerini açtı ve ben de fantezinin paramparça olduğu anı gördüm. Hem beni hem de kendini koruyamayacağını anladığı ve seçimini yaptığı anı. "Naomi," dedi usulca. "Keşke ne kadar yalancı olduğunu bilmeseydim."

Dünya ona karşı döndüğünde nasıl hayatta kalacağını bilen bir bedende yirmi yıl yaşamış ve değişmişim. O günkü tüm görüntüler, sesler ve hisler umutsuz bir bulamaçtı ama hayatta kalmak, işte bedenim bunu hatırlıyordu. Umut ve güvenin kafa karıştırıcı etkisi olmadan, mükemmel bir şekilde hatırlıyordu.

O konuşmasını bitirmeden kendimi ağaçtan aşağı attım ve ona çarptım. Yere yığıldı. Ayaklarımı yere basmadan önce yeri tırmalayarak ilerledim.

Yola doğru geri dönmek için zaman harcamaya cesaret edemeyerek dümdüz koştum. Mesafe beni kurtaracaktı. Tabancalar uzun mesafede isabetli değildir. Beceriksiz bir atıcının elinde olmaz. Akşam karanlığı hızla etrafımızda toplanırken olmaz.

Elli metre sonra güvende olacağımı söyledim kendime ve bu ormanı biliyordum. Sadece

Koş.

İlk atış bir ağaç gövdesine isabet etti ve ağaç kabuğu patladı. İkincisi başının üstünde bir yere çarptı.

Üçüncü atış şanslı oldu.

İnsanlar bana hep bıçaklanmanın nasıl bir his olduğunu sorarlardı. Meğer vurulmaya çok benziyormuş. Önce darbeyi hissettim, acıyı değil, sırtımdan yediğim yumruk bacaklarımı altımdan çekip aldı. Cody bana doğru gelirken yere yığıldım. Kıpırdamadan, yüzüstü yattım. Acımamıştı. Adrenalin diye düşündüm. Adrenalin.

Adrenalin bunu maskeliyordu. Acı beni yakında bulacaktı. Beni bulamayacak kadar iyi tanıyordu. Ama belki şansım yaver giderdi. Belki de zamanı olmazdı.

Cody bana ulaştı. Nefes nefese üzerimde durdu. "Lanet olsun, Naomi," dedi. Diz çöktü ve omzumu tuttu. Nefesimi tuttum, zaten bu nefes almaktan daha kolaydı. Bunun kurşunun isabet etmiş olabileceği şey hakkında söyledikleri hoşuma gitmedi.

Beni ters çevirdiğinde gevşek kaldım.

"Siktir," dedi. Sesinde gözyaşları vardı. Dünyaya tutunmak giderek zorlaşıyordu. Gözlerimi yarı yarıya açma riskini göze aldım. Başka tarafa bakıyor, koluyla yüzünü siliyordu.

"Kahretsin," diye tekrar fısıldadı.

Çömelmişti. Silah sağ elindeydi ve dizinin üzerinde duruyordu. Silahı gevşek tutuyordu. Aptal değildi. Öldüğümünden emin olmadan gitmeyecekti. Ve acı şimdi geliyordu, dört nala koşan adrenalinin beraberinde getirdiği o kutsanmış uyuşukluğun kenarlarından.

Bu dünyada hiçbir şeyim kalmamıştı. Uğruna savaşacak tek bir şey bile. Kendimden başka hiçbir şey.

Bu kadarı yeterliydi. Bir şekilde, .

Kendimi yerden kaldırdım ve hareketle birlikte acı da geldi, kurşunun açtığı delikten kan fişkirirken kükreyerek içeri girdi. Cody sarsıldı. O şok anı elimde olan ve ihtiyacım olan tek şeydi. İki elimle silahı kavradım ve tekrar ateş etmek için kaldırdığımda iki büküm oldum.

Kurşun parmaklarımın arasından geçip Cody'nin bacağına etini yırttı. Kan bir sis halinde fişkırdı; göz kapaklarımda hissedebiliyorum, dilimde tadını alabiliyordum. Cody çığlık attı. Ben de öyle, acı koluma doğru ilerlerken boğuk bir çığlık attım. Ama acı benimdi ve ölmediğimin kanıtıydı, bu yüzden beni yavaşlatmadı. Yuvarlandım. Kendimi dirseklerimin üzerine ittim.

Cody acı içinde inlerken yarı sürünerek, yarı sendeleyerek uzaklaştım. Arkama bakmadım. Yüzük ve serçe parmaklarımın kanlı kütüklerini diğer koluma doğru ittim ve kanamayı elimden geldiğince durdurmak için ön kolumu vücuduma sıkıca tuttum ve hızla ilerledim. Koşmaktan çok düşüyormuşum gibi hissettim.

Ağaçların arasına daldım. Kaya ilerideydi. Ona doğru yöneldim. Düşünmeden nerede olduğunu biliyordum. Bakmama gerek kalmadan. O karanlık ağız yirmi iki yıldır beni çağırıyordu. Nasıl dinleyeceğimi unutmuştum, hepsi bu. Onun sesini unutmuştum ama artık her yerdedi. İçimdeydi.

Unutuluş Tanrıçası beni eve çağırıyordu.

Mağaranın karanlığı beni karşıladı. Kendimi taşın altına attım ve bıraktığım kan lekesini gizlemek için arkamdaki yumuşak çamuru kazıdım. Yerçekimi zayıflayan gücüme galip geldi ve küçük yamaçtan aşağı kaydım, Persephone'nin kemiklerine bakarak yan tarafımda dinlendim.

Cody'nin hareket ettiğini duyabiliyordum. Topallayarak ilerliyordu. Bana seslendi. Gözlerimi sıkarak kapattım. Kan izi bırakmış olmalıydım. Eğer görürse takip edebilirdi. Ama ona kayadan bahsetmemiştim. Ona mağaradan bahsetmemiştim. Bilmeyebilirdi.

Bilmeyebilirdi ve böylece burada ölebilirdim, başka bir kayıp kızın kemikleriyle ölebilirdim. Ve birlikte kefenlenip dinlenirdik.

"Seni öldürdü," diye fısıldadım. Bunu yapmak istememişti. Önemli değildi. Bunca yıl onun ölmesine ve kaybolmasına izin vermişti. Sırrı bir kıymık gibi derisinin altında kalmış ve enfeksiyon etrafını sarmıştı. Ta ki biz onu bulana ve parmak uçlarımıza o hastalıklı tahta parçasını batırana ve enfeksiyon kanımıza karışana kadar. Hayatlarımız bu kemiklerin etrafına sarılmış ve Liv'in parmakları bıçağın etrafına sarılmıştı.

O sır, bıçağı sırtıma saplamıştı. Beni öldürmeliydi. Cody kanlar içindeki bedenimin başında ağlarken bunu kendisinin başlattığından habersizdi. Ta ki Liv'in suçluluk duygusu onu o kıymığı, o sırrı aramaya, sessizliği yarmaya itene kadar. Tüm o irin ve çürüme ortaya döküldü ve bu sır onu da öldürdü.

Ve başka enfeksiyonlar da vardı, hepsi o ilk itişten, Jessi'nin kafatasının kayaya çarpmasından yayılıyordu.

Ethan, babasının yanlış nedenlerden dolayı mahkum edildiğini bilerek büyümüş, iki gerçeği de kabullenememişti: babasını serbest bırakacak olanı ya da onu yıllar önce hapse atacak olanı. Bu, şimdi isimlerini taşıdığı, suçluluğunun bir tılsımı olan o kızlardan bazılarını kurtarabilirdi.

Marcus ve Kimiko, Liv'i korumak için yeterince şey yapmadıkları korkusuna kapılmışlardı. Gerçeğin ortaya çıkacağından ya da çıkmayacağından, Liv'in başka birine zarar vereceğinden ve her şeyin boşa gideceğinden korkuyorlardı.

Ve Jessi'nin yeğeni. Gerçek Persephone. Bir tanrıça değil. Bir mağaradaki kemikler değil. Anlattığımız bir hikaye değil, teyzesini seven ve onu özleyen bir kız. Yas tutabilmek için neler olduğunu hiç bilmeyen bir kız.

Jessi Walker'ı bir hata öldürmüştü. Liv'i sessizlik öldürmüştü. Ve şimdi de gerçek beni öldürmüştü. Ve ben de kaybolacaktım. Persephone'nin kemiklerinin nerede olduğunu bilen kimse kalmamıştı. Ve bu doğru görünüyordu. Sonsuza dek burada onunla kalmak istiyordum. Yedinci ayın. Her şey yeniden dengeye kavuşacaktı.

Ama kaybolursam Marcus ve Kimiko bunun Liv'in suçu olmadığını asla öğrenemeyeceklerdi. Onlara söylemem gerekiyordu.

Cody'nin çağrıları uzaklaşıyordu. İzimi kaybetmişti. Yakında geri dönecekti, ama önce birkaç dakikam olabilirdi.

Telefonum kalçamda sert bir yumru gibi duruyordu. Çıkardım ve gözümü kısarak baktım, ekran bulanıklaşıyordu. En ufak bir sinyal kırıntısı vardı. Ekranı bıçakladım ve son aranan numarayı bulmayı başardım. Ethan. Telefonu daha fazla tutamadım. Aramak için düğmeye bastım ve kolumu bırakarak kulağımın yanında yere dayadım.

Telefon iki kez çaldı ve sonra Ethan cevap verdi. Sesi gidip geliyordu, sinyal mi zayıftı yoksa bilinçsizlik mi beni ele geçiriyordu anlayamadım.

"-Burada mı? Alo?"

"Onlara söylemek zorundasın," dedim. Boğazımın arkasında kan vardı; öksürdüm.

"Naomi? Sen misin?"

"Dinle. Dinle." Kana karşı yutkundum. "Onlara Liv'in yapmadığını söyle. O yapmadı. Onlara söylemek zorundasın." Nefes almaya çalıştım ama tılandım ve dişlerimin arasından bir acı sızısı süzüldü. Ethan konuşuyordu ama kelimeleri anlayamıyordum. Doğru düzgün anlatamamıştım ama bilmesi gerekenleri ona nasıl anlatacağımı da bilemiyordum. "Artık gitmem gerekiyor," dedim.

"Naomi, kapatma. Bana nerede olduğunu söyle," dedi Ethan.

"Sorun yok. O burada benimle," dedim. Telefonu bıraktım; parmaklarımdan yuvarlandı.

Kendimi kemiklere yaklaştırdım ve sırt üstü yuvarlandım. Gözlerimi kapattım ve sırtımdaki acı hissedilmeye başladığında Cody'nin üzerimdeki görüntüsünü tekrar gördüm. Üzerime diz çökmüştü, dehşete kapılmış, kederlenmişti. Sanki bu *onun* başına gelmiş bir şeydi.

Yüzü dalgalandı. Bulanıklaştı. Diğer anılar onu doldurdu. Oscar'ın parmakları karnıma saplandı. "Sen ve ben birbirimiz için yaratılmışız," diye mırıldandı. Parmakları derimi delip geçiyor, iç organlarımda kıpırdanıyordu. Sonra Cody onu çekerken bir çığlık attı, tekrar üzerimde diz çökmüştü, yüzü gözyaşlarıyla kaplıydı. Yine gençti.

"Hayır, lütfen hayır," dedi boynumu pençeleyerek. "Lütfen ölme." Ona hayatta olduğumu söylemeye çalıştım ama buna inanmadım. Parmaklarım ağaç kabuğuna doğru kıvrıldı. Yüzü sertleşti. "Keşke ne kadar yalancı olduğumu bilmeseydim," dedi ve yanağına bir bıçak sapladı.

Acı içinde kıvrandım. Nefesim tıkırdıyordu ve her soluk alışımda höpürdeten bir his vardı. Üzerimdeki taşlar kırılarak hafif benekli dallara dönüştü.

"Ne yapıyorsun sen?" Cassidy çığlık attı, genç sesi yüksek ve öfkeliydi.

". Yapamam. Yapamam. Yapamam," diye bağırdı Olivia.

"Yapmak zorundayız! Söz vermiştin!" Cassidy bağırdı.

Bıçak parladı. Bıçağı savuşturmak için elimi kaldırdım, üzerime doğru gelen kişiye zayıfça vurdum ama sert bir el bileğimi yakaladı ve tuttu. "Sorun yok. Seni yakaladık. O burada!"

Hafıza isteksizce şimdiki zamana teslim oldu. Cass'in eli, Cody'nin, Oscar'ın

-Kahverengi bir ten ve sağlam bir tutuşla gerçeğin içine çöktüler.

Memur Bishop'a göz kırparak baktım. "Seni tutuklamam gerektiğini düşünmeye başladım," dedi bana. Avuçlarını karnıma bastırdı ve içime yeni bir acı dalgası gönderdi. Öksürdüm ve bakır tadı aldım.

Ona Cody'den bahsetmeliydim. Konuşmaya çalıştım ama yine öksürdüm ve o da beni susturdu.

"Nefes almaya devam et," dedi bana. "Sadece uyanık kal ve nefes almaya devam et.

İyi olacaksın."

Bir kez olsun, bana yalan söylenmesine aldırmadım.

Uyanık kaldım. Elimden geldiğince her anı hafızamda sabitledim. Bir daha unutmuyacaktım. Ölebilirdim, ama yaşarsam, bunu hatırlayacaktım.

Beni sedyeye bağlayıp dışarı çıkardıklarında Ethan da oradaydı. Benimle konuşmaya çalıştı ama kelimeler bulamaç gibiydi. Yalan söylediği için onu affettiğimi söylemek istedim ama konuşmaya çalıştığımda sağlık görevlileri sinirlendi ve sonra beni bir helikoptere bindirdiler.

Sağlık görevlilerinden biri bıçak sesleri arasında bağırarak, "Bunu yapmayı gerçekten bırakmalısın," diye şaka yaptı.

"Son kez, söz veriyorum," diye mırıldandım ve beni tekrar susturdu. Ve sonra, tüm çabalarımın rağmen, solup gittim.

Bilincim yavaşça geri geldi, bir monitörün yumuşak bip sesiyle noktalandı. Gözlerim kapalıyken ve vücudum morfinin yarı kozalanmışken, yeniden on bir yaşında olabilirdim. Ama bu sefer uyandığımda babam yanımdaydı.

Gözlerimi açtığımı görünce "Hey, evlat," dedi.

"Hey," diye cevap verdim zayıfça. Ayakkabının asfaltı kazıması gibi çıkmıştı sesim. "Ben ölmedim."

"Anladım," dedi.

Sağ elime baktım. Kalın bandajlara rağmen şekli bariz bir şekilde yanılttı, son iki parmak neredeyse tamamen gitmişti, orta parmak ikinci boğumda bitiyordu. "Hâlâ o parmağım var sanıyordum," dedim, yokluğuna mantıksız bir şekilde sinirlenerek.

"Cerrah bir hatıra istedi," dedi babam. Ona boş bir bakış attım, espriyi anlayamamıştım. Boğazını temizledi. "Hasar görmüştü. Kesmek zorunda kaldılar."

Fark etmemiştim bile. "Peki ya geri kalan kısmım?"

"Umarım dalağınıza duygusal bir bağlılık duymamışsınızdır. Ve büyükçe bir bağırsak parçası. Temelde antibiyotik ve narkotik çorbasısın ve doku sağlamak için birkaç parça et var ama yaşayacaksın."

"Bu iyi," demeyi başardım. Çatlamış dudaklarımı ıslatmaya çalıştım ama ağzım da bir o kadar kurumuştı. "Ne oldu?"

"Hatırlamıyor musun?"

"Yani sonra. Onlar- Cody-"

"Tutuklanmış," dedi babam. "Bu kıkırdaklar bile iki kere ikiyi bir araya getirmeyi başardılar. Ayrıca sürekli 'Cody Benham beni vurdu' deyip duruyordun."

"O kısmı hatırlamıyorum," diye itiraf ettim.

"Evet, bayağı kafayı yemiştin," dedi babam. Öne doğru eğildi ve sağlam elimi okşadı. "Her neyse. Ölmediğine . Sen, ah. Yaralanmayı gerçekten ."

"Bunu planlamıyordum," dedim. Göz kapaklarım ağırlaşıyordu.

"Naomi, ben-"

Sürüklendim. Parıldayan bir yılanın boğazımdan aşağı kaydığını ve kara gözlü bir kadının parmaklarımı ısırıldığını, kör dişlerinin etimi gıcırdatarak geçtiğini hayal ettim.

Yalnız uyandım.

Bir sürü ziyaretçim vardı. Bishop, Sawant, diğer polisler. Babam. Marcus ve Kimiko bile.

Ethan hiç gelmedi. Bunun bir hayal kırıklığı mı yoksa bir rahatlama mı olduğundan emin değildim. Tamamlanması gereken yarım kalmış işler vardı. Hikâyemi sayısız kez anlattım ve yüzüncü tekrardan sonra nihayet karşılığında bazı bilgiler aldım. Anlaşıldığı kadarıyla Marcus Barnes evden ayrıldığında ruhsal durumum hakkında gerçekten de endişelenmiş. Nerede olduğumu öğrenmek ve kendime zarar vermeyeceğimden emin olmak için etrafları arayacak kadar endişeliydi. Ben telefon ettiğimde Bishop ve Ethan çoktan ormana doğru yola çıkmışlardı ve bu iyi bir şeydi, çünkü muhtemelen beni önce Cody bulacaktı,

Aksi takdirde.

Cass, Cody'nin onu tehdit ettiği konusunda yalan söylemiyormuş. Yıllar süren şantajından sonra, telefon konuşmalarını kaydetmeye başlamıştı. Liv'in öldüğü gün, ona Chester'a dönüp "durumla başa çıkması" gerektiğini söylediği konuşma da buna dahildi.

Belki de kendini bunun başka bir şekilde bitebileceğine ikna etmişti; belki de neyi harekete geçirdiğini tam olarak biliyordu. Her iki şekilde de sonuç aynıydı. En iyi iki arkadaşım ölmüştü.

Haberler yayıldıkça, başka hikayeler de ortaya çıktı. Şantaj yaptığı insanlar ortaya çıktı ya da hayatı ters yüz edilip kanıtlar ortaya döküldükçe çıkmak zorunda kaldı. Diğerleri ise muhtemelen sessizliklerini korudular ve kendi günahlarının da onunkilerle birlikte ortaya çıkmamasını umdular. Yeşiller bir avukat tuttu ve kimseyle konuşmadı. Cass için küçük, özel bir cenaze töreni düzenlediler. Ne kadar tuhaf olsa da, orada olmak isterdim. Cass'e ya da onun olduğunu düşündüğüm kişiye veda edememiştim. Amanda'yı düşünmeden edemiyordum. Artık büyükannesi ve büyükbabasıyla yaşıyordu. Annesini ondan almıştım.

Ama sonra onun dünyayı nasıl ürkek bir şekilde izlediğini hatırladım ve Cassidy Green gibi bir anneye sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ettim.

Hastaneden ayrılmadan bir gün önce Bishop benimle konuşmak için bir kez daha geldi. Jessi Walker'ın cenazesini kız kardeşine teslim etmişlerdi.

Persephone sonunda ormandan çıkmayı başarmıştı.

Taburcu olacak kadar iyileşmeden önce üç hafta hastanede kaldım ve o zamana kadar sahip olduğum hayat temelli yok olmuştu.

Hastane faturaları ve çalışamadığım gerçeği arasında, birikimlerim göz açıp kapayıncaya kadar kurudu. Bu sefer kimse para dolu geçmiş olsun kartları göndermiyordu. Düşünlere geri dönemezdim. Artık yanlış türden neredeyse ünlü biriydim.

Ben de Mitch'in bana hep söylediği şeyi yaptım. Acımı sanata dönüştürdüm ve sattım. 17 Seattle'da bir galeride açıldı, aynı hafta Cody savunma anlaşması yaptı ve beni bir duruşmadan daha kurtardı. Eşzamanlılık medyanın ilgisini çekti ve sergi daha açılmadan baskıların yarısını tahmin ettiğimden daha fazla paraya satmıştım.

On yedi fotoğraf, her yara için bir tane, ormanın fonunda kırık parçalarım, benzin istasyonunun arkasındaki çatlak asfalt, babamın bahçesindeki paslı hurdalar. Her biri kendimi yeniden kesip açmak gibiydi. Her seferinde biraz daha temiz iyileştim.

Mitch'e bir davetiye gönderdim, köşesine de bir mesaj karalamıştım.
Sevgili Mitch: Meğer haklıymışsın. O yüzden siktir git.

Benimle konuşurken ağlayan bir kızla geldi. Birlikte mükemmellerdi.

Ethan'ın gelip gelmeyeceğini merak ettim ama gelmedi. Bazen adını arıyordum ama yine ortadan kaybolmuş gibiydi ve ben de fazla aramıyordum. Galeri sergisinden sonra banyo aynasının önünde durdum, derime kadar soyundum ve sakatlanmış parmaklarımı kurşunun vücudumdan çıkarken karnımda bıraktığı yara dokusunun altında gezdirdim.

On sekiz diye düşündüm. On dokuz.

Ama rakamlar da diğer her şey gibi yalandı. Derimdeki çatlaklar sayılamayacak kadar çoktu.

İkinci kez ölümden dönmemden on ay sonra evi yeniden temizliyorduk. Bu yalpalayan bir süreçti, ileri adımları çılgınca geri adımlar izliyordu ama babam yine de çabalıyordu.

Gökyüzünde tek bir bulutun bile olmadığı nadir bir gündü. Taşıdığım çöp torbasını ön merdivenlerin yanındaki yığının üzerine attım ve eldivenlerimi çıkardım. Babam zaten dışarıdaydı, elleri kalçalarında, gözlerini kısarak eski Chevy'ye bakıyordu.

"Sanırım bunu tekrar çalıştırabilirim," dedi ben yanına giderken. "Ama yapmayacaksın," dedim ona.

"Ama yapmayacağım," diye kabul etti. İçini çekti ve yamalı kafa derisini ovaladı. "Sence her şeyi yakıp baştan başlayabilir miyiz?"

"Bunu yapabiliriz," diye cevap verdim dostça. Bu konuşmayı otuzuncu kez yapıyorduk ve o da bu çareyi önermişti. "Ama o zaman neyi gömülü bıraktığını hep merak edersin."

"Gerçekten kurtarmaya değer bir şey olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evi mi soruyorsun, yoksa seni mi?" Ben sordum.

Homurdandı. "Bu saçmalığı psikiyatristimden yeterince duyuyorum, senden de duymak istemiyorum."

Tekerlekler çakılların üzerinde çıtırdadı. Elimle gözlerimi gölgeledim. Bugünlerde pek ziyaretçimiz olmuyordu ve arabayı da tanımıyordum.

"Birini mi bekliyorsun?" diye sordum. "Tabii ki hayır," dedi babam.

Araba park etti. Kapı açıldı ve Ethan siyah bir tişört ve kot pantolon giyerek dışarı çıktı.

"Tüfeği alayım mı?" Babam sordu.

"Baba." Ona bir bakış attım. "Belki beyzbol sopası. Ne olur ne olmaz."

Kıkırdadı. Ethan kıpırdamamıştı, bir eli kapıda arabanın yanında duruyordu. Kollarımı kavuşturarak yavaşça yaklaştım.

"Hey," dedi. Onu son gördüğümde beri kilo vermişti, yanaklarının çukurları daha da derinleşmişti. Elinde küçük, doldurulmuş bir kirpi vardı ve onu bana uzattı. "Sana bunu aldım," dedi, gözlerime bakmadan. "Sen hastanedeyken, hediyelik eşya dükkanından, ama sonra hiç... Her neyse, bana seni düşündürdü."

Öne doğru bir adım attım, parmaklarımın ucuyla yakalayabilecek kadar yaklaştım. Kirpi, patilerinin arasında üzerinde "Geçmiş olsun" yazan bir kalp tutuyordu. "Aklına ben geldim," dedim. "Dikenli olduğum için mi?"

"Hayır, bakın, sizi derinden tanıdığımı kanıtlayan ince ve anlayışlı bir metaforum var," dedi başının arkasını ovuşturarak.

Bir kaşımı kaldırdım. "Çünkü ben dikenliyim."

"Dikenli olduğun için," diye onayladı, yüzünü buruşturarak.

"Sen gelmedin. Hastanede. Ya da sonrasında," dedim. "Aramadın. Senden hiç haber alamadım."

"İstediğinden emin " dedi. "Her şeyi bıraktığımız gibi..."

"Ben de seni görmek ister miydin bilmiyorum," dedim. Aramızdaki soru havada asılı kaldı - şimdi farklı mıydı?

Bunun cevabını ben de bilmiyordum. Öleceğimi düşündüğümde onu affetmek istemiştim. Şimdi emin değildim. Öfke ve rahatlama, şefkat ve ihanet egemenlik için dişe diş savaşıyordu.

Başımı salladım. "Seni affetmenin kolay olmasını istiyorum. Ama öyle değil."

"Öyle olmamalı," dedi. "Böyle şeyler asla kolay olmamalı. Gerçek olduğunu böyle anlarsınız, eğer başırırsanız."

Kirpiyi iki elimle tuttum, patilerini boş boş oynatıyordum. "Cody benim kahramanımdı," dedim. "Beni kurtardı. Ve bana sırtını döndü. Bir daha birine nasıl güvenebilirim ki?"

"Güvenle ilgili olan da bu, değil mi?" dedi Ethan. "Elinden gelen tüm kanıtları toplarsın, beynini kullanırsın, karakterini ve geçmiş eylemlerini tartarsın. Ama işin son noktası inançtır. Güven, birine inanmak demektir. Bu sadece bir sonuç değildir. Bu bir seçimdir."

"Bu çok güzel bir ifade tarzı. Yazar falan olmalısın," dedim. "Belki bir podcast yayını başlatırsın."

Pek komik olmasa da kuru bir kahkaha attı. "Aslında bir tane üzerinde çalışıyorum," dedi.

"Kuzeybatı Pasifik'in seri katilleri mi?"

Başını iki yana salladı. "Bu daha kişisel. Babamla ilgili ama daha çok benimle ilgili. Babamın işlediği ve işlemediği suçlar ve bunların benim için ne anlama geldiği hakkında. Çoğunu yazdım bile. Yine de büyük bir parçası eksik."

"Bu hangi parça?"

"Seninki. O gün hayatlarımızı değiştirdi. Babam sana saldırmamış olabilir ama o andan itibaren birbirimize bağlandık, sen ve ben. Olanların hikâyesi olmadan olmayanların hikâyesini anlatamam. Ve bu sana ait. Bunu doğru yapabilmem için yardımına ihtiyacım var."

"Ethan..." Kollarımı kirpinin üzerinde kavuşturdum. Güneş gözlerime vurarak yere bakmam için bana bir bahane verdi. "Birbirimizi sadece birkaç gündür tanıyoruz. Ve tüm bu süre boyunca kim olduğun hakkında yalan söyledin."

"Haklısın. Sen beni tanıımıyorsun, ben de seni tanımiyorum. Erkek arkadaşın olmak istemiyorum Naomi. Arkadaşın olmayı bile istemiyorum."

"O zaman ne istiyorsun?" diye sordum.

"Bir takas," dedi. "Bir soruya karşılık bir soru. Tam da başladığımız gibi. Ama bu sefer ikimiz de doğruyu söyleyeceğiz."

Yolun aşağısına baktım. Yol kıvrımlıydı, ağaçlar her şeyi yutmadan önce fazla uzağı göremiyordunuz. O köşede her şey olabilirdi ve ben bunun bir tehdit mi yoksa bir vaat mi olduğuna asla karar veremezdim.

Güvenin bir seçim olduğunu söyledi. Bir inanç meselesi. Ben de ona baktım.

"Naomi?" diye sordu. "Bana bir soru sor."

TEŞEKKÜRLER

İlkokuldayken, en iyi iki arkadaşım ile birlikte tüm zamanımızı ayrıntılı bir oyunun içinde kaybolmuş bir şekilde geçirirdik; ilk kuralı, bunun bir oyun olduğunu asla kabul etmememizdi. Büyüler ve iksirler, canavarlar ve sihir, hepsi gerçektir ve bizi avlayan karanlık güçler de gerçektir çünkü biz biliyorduk. En çok hatırladığım şey, tüm bunlar gerçekmiş gibi davranırsak gerçek *olacağına* dair umutsuz dileğimiz. Bazen kendimizi korkutacak kadar inanırdık, örneğin bir tarlanın ortasında mükemmel bir şekilde soyulmuş bir kuş iskeleti bulduğumuzda ya da elma ağacının ötesindeki yoğun sisin içinde devasa ve kötü niyetli bir şeyin gizlendiğini hissettiğimizde. Bu kitap, kendimizi hayal gücümüze teslim ettiğimiz o günler ve yıllar olmasaydı var olamazdı, bu yüzden teşekkürler Katie ve Audrey, bir kızın isteyebileceği en iyi arkadaşlar olduğunuz için.

Yıllar önce bana gerilim romanları yazmam gerektiğini söyleyen eşsiz Jay Ridler'a da bir borcum var; bunu yapmam biraz zaman aldı ama haklıydın. No Name Yazı Grubu sürekli bir destek ve içgörü kaynağıdır, bu nedenle Shanna Germain, Rhiannon Held, Corry L. Lee, Erin M. Evans, Susan Morris ve Rashida Smith'e teşekkür ederim - bu kitabın başından beri benimle birlikte siperlerde olan Erin ve Susan'a ve çevresel uyumluluk ayrıntılarındaki yardımları için Rhiannon'a özel bir teşekkürle. Dana Mele ve Amelia Brunskill de yol boyunca taslaklar hakkında çok değerli geri bildirimler sağladılar. Menajerim Lauren Spieller, keskin editöryal gözüyle taslağı dönüştürdü ve mükemmel bir yuva bularak teslim sırasında onu savundu.

Editörüm Christine Kopprasch bu kitabı hemen anladı ve onun içgörülleri kitabı şekillendirip son haline getirdi. Bu kitap benim için mutlak bir

Christine ve Flatiron'daki tüm ekiple birlikte çalışmaktan büyük keyif aldım - özellikle Megan Lynch, Maxine Charles, Claire McLaughlin, Erin Kibby, Jolanta Benal, Erin Fitzsimmons, Kelly Gatesman ve Susan Walsh'a teşekkürler.

Bana sıkıcı kitaplar yazdığımı ve içlerinde resimler olması gerektiğini söyleyen oğluma özel bir teşekkür - bir gün benim havalı olduğumu düşüneceksin. Ve beni havalı bulan kızıma, ama çoğunlukla ona Japon balığı krakerleri verdiğim için. Seni çok seviyorum.

Ve her zaman, her zaman, her zaman: eşim Mike'a ve zeki, komik, cömert, yaratıcı ailemin geri kalanına teşekkür ederim. Bunu siz olmadan yapamazdım.

AYRICA [KATE ALICE MARSHALL](#) TARAFINDAN

Bu Geçici Gölgeler Son

Yankılarımız

Kaybolma Kuralları

Ben Hala

Hayattayım

Onüçler

Brackenbeast

Glassheart

YAZAR HAKKINDA

© Kate Alice Marshall

[Kate Alice Marshall](#) orta sınıftan yetişkinlere kadar her yaş için korku ve gerilim romanları yazıyor. Genç okurlar için yazdığı kitaplar arasında Washington Eyaleti Kitap Ödülü'ne aday gösterilen *I Am Still Alive* ve Bram Stoker Ödülü'ne aday gösterilen *Rules for Vanishing* yer almaktadır. Ailesiyle birlikte Kuzeybatı Pasifik'te yaşamaktadır. *What Lies in the Woods* ilk yetişkin gerilim romanıdır. E-posta güncellemeleri için [buradan](#) kaydolabilirsiniz.

**Bu Flatiron Books e-kitabını satın
aldığınız için teşekkür ederiz.**

Özel teklifler, bonus içerik ve yeni çıkan
kitaplar ve diğer harika okumalar hakkında bilgi
almak için,
haber bültenlerimiz için kaydolun.

Sign Up

Veya

us.macmillan.com/newslettersignup
adresinden bizi çevrimiçi ziyaret edin

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için [buraya](#) tıklayın.

Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm karakterler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

ORMANDA YATAN ŞEY. Telif Hakkı © 2022 Kate Alice Marshall tarafından. Tüm hakları saklıdır.
Bilgi için adres: Flatiron Books, 120 Broadway, New York, NY 10271.

www.flatironbooks.com

Kapak tasarımı Erin Fitzsimmons'a ait

Kapak resmi: dallar ve yapraklar© Blue Collectors/Stocksy

Kongre Kütüphanesi basılı baskıyı aşağıdaki şekilde kataloglamıştır:

İsimler: Marshall, Kate Alice, yazar.

Başlık: Ormanda ne yatıyor / Kate Alice Marshall. Açıklama: İlk baskı. | New York: Flatiron Books, 2023.

Tanımlayıcılar: LCCN 2022020886| ISBN 9781250859884 (ciltli)| ISBN 9781250859907 (e-kitap)

Konular: LCGFT: Gerilim (Kurgu). | Romanlar.

Sınıflandırma: LCC PS3613.A7746 W47 2023 | DDC 813/.6-dc23/ eng/20220721 LC

kaydı <https://lccn.loc.gov/2022020886> adresinde mevcuttur

eISBN 9781250859907

E-kitaplarımız promosyon, eğitim veya iş amaçlı kullanım için toplu olarak satın alınabilir. Lütfen yerel kitapçınızla veya Macmillan Kurumsal ve Premium Satış Departmanı ile 1-800-221- 7945, dahili 5442 numaralı telefondan veya MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresinden e-posta yoluyla iletişime geçin.

Birinci Baskı: 2023

İÇİNDEKİLER

Başlık Sayfası Telif
Hakkı Bildirimi
İthaf

Okumaya Başlayın

Teşekkür
Kate Alice Marshall tarafından da yazılmıştır
Yazar Hakkında Telif
Hakkı

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.